

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

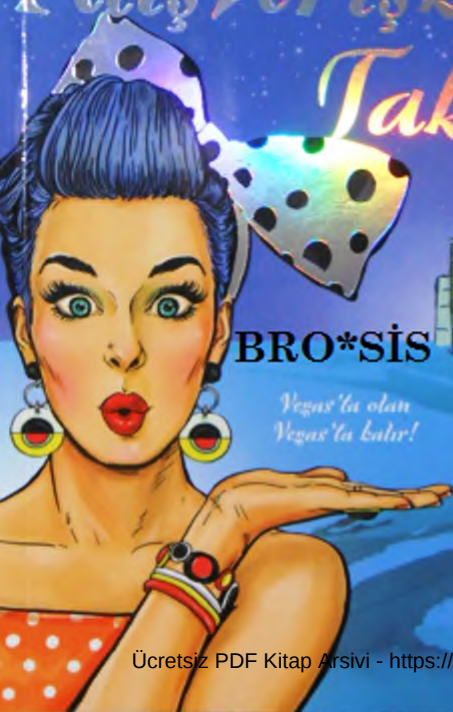
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE KINSELLA

Alışverişçilik Takipte

BRO*SİS

*Vegas'la olan
Vegas'la kalır!*

Alışverişkolik Takipte

Bazen kumar oynamadan
büyük ödülü kazanamazsınız.

Becky Brandon (ya da evlenmeden önceki
soyadıyla Bloomwood) yine önemli bir
göreve çıkıyor! Şapırdınız mı?
Biz hiç şapırmadık.

Sürprizlerle dolu Hollywood macerasından
sonra Becky şimdi de Las Vegas'a ayak
başlı. Becky'nin babası gizemli bir şekilde
ortadan kaybolmuş, annesi endişeden kafayı
yemiştir ve hatta en yakın arkadaşı Suze
çaresizlikten bambaşka birine dönüşmüş
olabilir. Sakin olun, Becky tüm bunlara el
atacak. Şu el bir bitsin de... Ne var canım
kendini kumara birazcık kapırdıysa yani?
O neleri aşmadı ki? Yürü be Becky!
Kim tutar seni?!

Becky şimdiye kadarki en büyük,
en muhteşem, en cesur ve en süper-ötesi
planını devreye sokuyor! Ailesinin ona
en çok ihtiyaç duyduğu anda Becky'nin
planı herkesi kurtarabilecek mi? Bu kez
işler fena kıştı. Becky'nin kendi
tatına bizzat açacağı dertlere
gülmek için takipte kalın.

Aranta Sanchez
@ArantaSanchez
#ArantaSanchez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SOPHIE KINSELLA

Alışverişkolik Takipte

İngilizceden Çeviren: Yeliz ÜSLÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
ARTEMIS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/562
ABG/270
AÇ/826
A/55

ALİŞVERİŞKOLİK TAKİPTE

Sophie Kinsella

Orijinal Adı: *Shopaholic to the Rescue*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Yeliz Üslü

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Kasım 2016

ISBN: 978 - 605 - 304 - 150 - 4

Sertifika No: 10905

SOPHIE KINSELLA © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SÜHEYLA SANCAKTAR
03.04.2017

*Linda Evans için...
Her şey için teşekkürler ve sevgiler...*

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com
Alıcı: Brandon, Rebecca
Konu: Bir "rica"

Sevgili Bayan Brandon,

Sizi en son gördüğümde beri epey zaman oldu. Umarım siz ve aileniz iyisinizdir.

Beni soracak olursanız, emekliliğimin keyfini çıkarıyorum ancak Endwich Bankası'ndaki profesyonel hayatımı da sık sık anmıyor değilim. Bu nedenle bir "otobiyografi" veya "anı kitabı" yazmaya karar verdim. Adı da kesin olmamakla birlikte: İyi ve Kötü Borçlar: Emekli Fulham Bankası Müdürü'nün İniş Çıkışları olabilir.

Şimdiden iki bölüm yazdım bile. Ve bizim burada bahçıvanlık kulübündeki arkadaşlar gayet iyi yorumlarda bulundular. Hatta birkaçı, "Bunu TV'de göstermeliler!" dedi. Şey, ne olacağı belli olmaz tabii! Diyeceğim şu ki, Bayan Brandon, siz hep benim en "renkli" müşterilerimden biri oldunuz ve finans konusuna "benzersiz" bir yaklaşımınız vardı. (Yaş aldıkça bu yaklaşımınızı iyileştirmiş olmanızı gönülden umuyorum.) Birbirimize karşı kaç kez kılıçları kuşandık. Ancak emekliliğimde bir tür uzlaşıya varmış olduğumuza inanıyorum.

Bu nedenle müsait bir zamanınızda sizinle kitabım için bir röportaj yapmayı arzu ediyorum. Yanıtınızı memnuniyetle bekliyorum.

Saygılarımla,
Derek Smeath
(Emekli) Banka Müdürü

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Ynt: Bir "rica"

Sevgili Bayan Brandon,

Şu an size hayal kırıklığı içinde yazıyorum. Size iyi niyetimle, eski bir profesyonel iş ortağı ya da hatta arkadaş olarak yaklaşmışım. Ve aynı şekilde karşılık görmeyi umut ederdim.

Anı kitabım için röportaj vermek istemiyorsanız, bu sizin seçiminiz. Ancak bunu ifade etmek için abartılı bir yalana başvurmaya ihtiyaç duymanız beni üzdü. Açıkçası, birtakım gizemleri çözmek ve "zavallı Tarkie'nin beyninin yıkanmadığından" emin olmak için babanızın peşinden Las Vegas'a koşturmanızı kapsayan saçma ve karmaşık hikâyeniz belli ki kurmaca.

Bayan Brandon, şimdiye kadar sizden "bacağınızı kıldığınızı", "glandüler ateşten muzdarip olduğunuzu" veya (hayali) köpeğinizin öldüğünü iddia ettiğiniz kaç mektup aldım, kim bilir. Bir yetişkin, evli, çocuklu bir kadın olarak biraz büyüdüğünüzü ummuştum. Ancak üzülerek hayal kırıklığına uğradım.

Saygılarımla,
Derek Smeath

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Bir "rica"

Sevgili Bayan Brandon,

Gönderdiğiniz son e-postanın beni şaşırttığını söylemek hafif kalır. Fotoğraflar için çok teşekkürler.

Gerçekten de bir çölün kıyısında durduğunuzu görebiliyorum. İşaret ettiğiniz karavanı ve ekrana yaklaştırdığınız California haritasını da gördüm. Ayrıca bir fotoğrafta arkadaşınız Leydi Cleath-Stuart'ı da fark ettim. Yüzündeki acılı ifadeden kocasının kaybolduğunun anlaşılıp anlaşılmadığını söylemek bana düşmez tabii.

Doğru anlamış mıyım diye bir kez daha sormak istiyorum: Babanız kayboldu ve arkadaşınızın kocası da öyle? İkisi birden?

Saygılarımla,
Derek Smeath

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Bir "rica"

Sevgili Bayan Brandon,

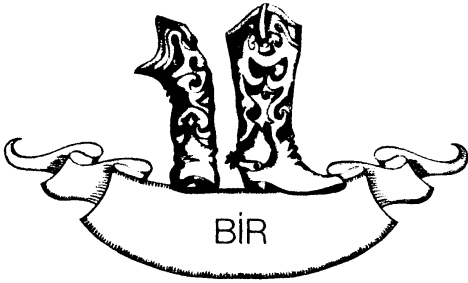
Tanrım, ne hikâye ama! E-postanız biraz karmaşıktı. Nasıl desem, bunlar gerçekten doğru olabilir mi?

- Babanız Los Angeles'a sizi ziyarete geldi çünkü yıllardır görmediği eski bir arkadaşı olan Brent'le ilgili bazı haberler duymuştu.
- Sonra bir görev için ortadan kayboldu ve ardında "bir şeyleri yoluna koyacağını" söyleyen bir not bıraktı.
- Bir süredir zor zamanlar geçiren ve "hassas bir durumda olan" Lord Cleath-Stuart'ın (yani Tarkie'nin) yardımını istedi. Ayrıca Bryce adında bir arkadaş edindi. (California'da epey ilginç isim var doğrusu.)
- Siz de şu an da Bryce'in, Lord Cleath-Stuart'tan para yürütmeye kalkabilecek hain biri olduğu düşüncesiyle, üçünün peşinden Las Vegas'a gidiyorsunuz.

Sorduğunuz soruya cevaben; hayır, korkarım size yardımcı dokunacak bir şey doğmuyor içime, ve hayır, bankada çalışırken böyle bir şeyle karşılaşmadım. Sadece bir keresinde 20 poundluk banknotlarla dolu kocaman bir çöp poşetinin içindeki paraları bankaya yatırmaya çalışan şüpheli bir müşterimiz olmuştu. Ben de hemen gerekli mali yetkililere haber vermiştim. Bu hikâyeden kitabımda bahsedeceğim, inanın bana!

Size üçlüyü aramanızda büyük şans diliyorum ve herhangi bir yardım dokunacak olursa lütfen benimle irtibata geçmeye çekinmeyin.

Saygılarımla,
Derek Smeath

“Tamam,” diyor Luke sakince. “Panik yapma.”

Panik yapma mı? Panik yapma diyen de Luke! Hayır. Hayır. Bunda bir yanlışlık var. Kocam asla panik yapma demez. Eğer o panik yapma diyorsa aslında, *panik yapmakta yerden göğe kadar haklısın*, demek istiyordur.

Tanrım, işte şimdi panikliyorum.

Işıklar yanıp sönüyor, polis arabalarının sirenleri duyuluyor. Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyor. Kelepçeler bileklemi acıtır mı? Hapishanede kime telefon açacağım? Ve bütün o mahkûm giysileri turuncu mu?

Bir polis memuru kiralık karavanımıza yaklaşıyor. (Mavi çizgili perdeler, çiçekli döşemelikler, altı yatak –gerçi yatak demek abartılı olur, tahtaların üzerine serilmiş altı adet dar döşek de diyebiliriz.) Polis memuru, aynalı gözlükleri ve bronz teniyle filmlerdeki havalı Amerikalı polislerle benziyor ve oldukça da ürkütücü. Kalbim deli gibi çarpıyor ve elimde olmadan saklanacak bir yer aramaya başlıyorum.

Tamam, belki biraz aşırı tepki verdim. Ama etrafımda polisler varken hep biraz gergin olurum. Beş yaşında Hamlets'den

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

altı çift oyuncak bebek ayakkabısı yürüttüğümünden beri bu böyle. O zaman bir polis yanıma gelip “O elindeki ne öyle genç hanım?” demişti de kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Meğer adamcağız elimdeki uçan balonu kastediyormuş.

(Bebek ayakkabılarını da annemle babam öğrenince bir zarfla geri gönderdik. İçine de kendim bir özür mektubu ekledim. Daha sonra Hamleys de önemli değil yazdı, sağ olsun. Galiba o zaman bu zamandır, karmaşık bir durumdan kurtulmak için mektup yazmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.)

“Luke!” diye kekeleyorum hemen. “Çabuk. Onlara rüşvet mi versek? Yanımızda ne kadar nakit var?”

“Becky,” diyor Luke sabırla. “Sana panik yapma dedim. Bizi kenara çekmelerinin çok mantıklı bir açıklaması vardır kesin.”

“Hepimiz dışarı mı çıkacağız?” diyor Suze.

“Bence biz arabada kalalım,” diyor Janice tedirgin bir sesle. “Bence gayet normal davranalım. Saklayacak bir şeyimiz yokmuş gibi.”

“Saklayacak bir şeyimiz yok zaten,” diyor Alicia çaresizce. “Herkes sakın olsun.”

“Silahları var!” diyor annem çılgınca, pencereden bakarak. “Silah diyorum Janice!”

“Jane, lütfen sakın ol!” diyor Luke. “Ben gidip onlarla konuşacağım.”

Luke karavandan inince, hepimiz tedirginlikle birbirimize bakıyoruz. Yol arkadaşlarım şunlar; en yakın arkadaşım Suze, hayatta bana en uzak olan kişi Alicia, kızım Minnie, annem ve onun en yakın arkadaşı Janice. L.A.’den Las Vegas’a gidiyoruz ve şimdiden klima, oturma planı ve Janice’in, sinirlerini

yatıştırmak için gayda müziği çalıp çalamayacağı konusunda tartıştık. (Sonuç: Hayır. Beşe karşı bir oyla.) Yolculuk epey zorlu geçiyor yani. Üstelik daha iki saattir yoldayız. Ve şimdi de bu çıktı.

Polisin Luke'a yaklaşıp konuşmasını izliyorum.

"Köpekçik!" diyor Minnie pencereden dışarısını işaret ederek. "Büyük, büyük, büyük köpek."

İkinci bir polis de devasa polis köpeğiyle Luke'un yanına geliyor. Bir Alman çoban köpeği ve Luke'un ayaklarını kokluyor. Birden başını kaldırıp karavana bakıyor ve havlamaya başlıyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor Janice. "Biliyordum! Bunlar narkotikten! Beni de koklayacaklar."

"Ne?" Dönüp ona bakıyorum. Janice çiçek düzenlemeyi ve şeftali tonlarında makyaj yapmayı seven orta yaşlı bir hanım. Beni de koklayacaklar derken ne demek istiyor?

"Size bunu söylediğim için üzgünüm millet..." Dramatik bir şekilde yutkunuyor. "Ama üzerimde yasa dışı ilaçlar var."

Bir an kimse kıpırdamıyor. Beynim bu iki kavramı bir araya getirmeyi reddediyor. Yasa dışı ilaçlar? Janice?

"İlaç mı!" diye bağıyor annem. "Janice sen neden bahsediyorsun?"

"Jetlag için," diye inliyor Janice. "Doktorum hiç yardımcı olmadı, ben de internete baktım. Briç kulübünden Annabel bana internet adresini söyledi ama sitede bir uyarı vardı. Bazı ülkelerde yasak olabilir diyordu. Şimdi köpek gelip onların kokusunu alacak ve bizi sorguya çekecekler."

Köpeğin çılgın havlamasını duyunca Janice'in soluğu kesiliyor. İtiraf etmeliyim ki o köpek karavanımızın yanına gelmeye çok hevesli. Durmadan tasmaını çekip havlıyor. Polis de ona ters ters bakıp duruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yasa dışı ilaç mı satın aldın?” diye patlıyor Suze. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Janice, bütün yolculuğumuzu tehlikeye atacaksın!” Annemin sesi *bayılmaya bir kala*. “Kırmızı reçeteli ilaçları ülkeye nasıl sokarsın?”

“Eminim kırmızı reçeteli değildir,” diyorum ancak annemle Janice öyle telaşlılar ki beni duyan yok.

“Kurtul onlardan,” diyor annem çılgınca. “Hemen!”

“İşte buradalar.” Janice titreyen elleriyle cebinden iki beyaz paket çıkarıyor. “Ah, bilsem getirir miydim?..”

“Şimdi bunları ne yapacağız?” diye soruyor annem.

“Herkes birer tane yutsun,” diyor Janice, hapları telaşla kutudan çıkarırken. “Tek çare bu.”

“Sen kafayı mı yedin?” diye söyleniyor Suze öfkeyle. “İnternette alınan izinsiz hapları yutmam ben.”

“Janice, onları atmalısın,” diyor annem. “Dışarı çık ve onları yolun kenarına saç. Ben polislerin dikkatini dağıtıyorum. Hayır, hepimiz polislerin dikkatini dağıtırız. Herkes dışarı çıksın. Hemen.”

“Polisler görür!” diye sızlanıyor Janice.

“Hayır, görmeyecekler,” diyor annem kararlılıkla. “Duydun mu beni Janice? Polisler fark etmeyecek. Elini çabuk tutarsan tabii.”

Annem karavanın kapısını açıyor ve hepimiz kızgın asfalta dökülüyoruz.

Otobanın kenarına park etmiştik ve bir tarafımızda göz alabildiğine çalılıklarla kaplı çöl uzanıyor.

“Hadi!” diye tıslıyor annem, Janice’e.

Janice kuru toprağa yönelirken annem peşinde Suze ve Alicia ile polislere doğru gidiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Jane!” diyor annemi yanında görünce şaşırın Luke. “Sizin çıkmanıza gerek yoktu.” Bana, *ne işiniz var burada* bakışı atınca çaresizce omuz silkiyorum.

“Günaydın memur bey,” diyor annem ilk polise. “Eminim damadım durumu açıklamıştır. Kocam bir hayat memmat meselesinin peşine düşüp kayboldu.”

“Pek de hayat memmat meselesi değildi,” diye açıklama ihtiyacı duyuyorum.

Annem ne zaman *hayat memmat meselesi* lafını kullansa kesin tansiyonu çıkıyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Gerçi sakinleşmek istediğinden de pek emin değilim.

“Yanında da Lord Cleath-Stuart var,” diye devam ediyor annem. “Bu da Leydi Cleath-Stuart. Letherby Hall’de yaşıyorlar. İngiltere’deki en gösterişli köşklerden biri,” diye ekliyor gururla.

“Konumuzla ne alakası var?” diyor Suze.

Polislerden biri Suze’u incelemek için gözlüklerini çıkarıyor.

“*Downton Abbey*’deki gibi mi? Karım o diziye deli oluyor.”

“Ah, Letherby, Downton’a bin basar,” diyor annem. “Orayı ziyaret etmelisiniz.”

Gözümün ucuyla bakınca, iki parça çiçekli elbisesi içindeki Janice’in hıpları deli gibi bir kaktüsün arkasına saçtığını görüyorum. Daha fazla dikkat çekemezdi herhâlde. Ama neyse ki annem, babamın bıraktığı notu anlatarak polislerin dikkatini dağıtıyor.

“Yastığın üstüne bırakmış,” diyor annem öfkeyle. “Küçük bir yolculuk demiş. Evli bir adam öyle elini kolunu sallayarak küçük bir yolculuğa çıkabilir mi?”

“Memur beyler.” Luke araya girmek istiyor. “Stop lambasını haber verdiğiniz için teşekkürler. Artık yolculuğumuza devam edebiliriz, değil mi?”

Polisler düşünceli düşünceli birbirine bakarken kısa bir sessizlik oluyor.

“Panik yapma,” diyor Minnie, en sevdiği oyuncacı Geveze’yle oynarken. Polislerden birine sırtıyor. “Panik yapma.”

“Elbette.” Polis de ona gülüyor. “Tatlı çocuk. Adın ne güzelim?”

“Polisler fark etmeyecek,” diye yanıtlıyor Minnie. Sonra da ölümcül bir sessizlik yaşanıyor. Karnım düğümleniyor, Suze’a bakmaya cesaret edemiyorum.

O sırada polisin yüzündeki gülümseme donuyor. “Pardon, ne dedin?” diye soruyor Minnie’ye. “Neyi fark etmeyecekler tatlım?”

“Hiçbir şeyi,” diyorum histerikçe. “Televizyon izliyorduk da çocukları bilirsiniz...”

“Demek buradasınız!” diye yanıma geliyor Janice soluk soluğa. “Her şey tamam. Merhaba memur beyler. Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

İki polis, gruba yeni birinin katılmasından rahatsız olmuşa benziyor.

“Hanımefendi, siz neredeydiniz?” diye soruyor polislerden biri.

“Kaktüsün arkasıındaydım. Doğal ihtiyaç,” diye yanıtlıyor Janice, önceden hazırladığı cevabıyla gurur duyarak.

“Karavanda tuvalet imkânınız yok mu?” diye soruyor açık renk saçlı polis.

“Ah,” diyor Janice afallayarak. “Ah, Tanrım. Var galiba.” O kendine güvenen havası birden yok oluyor ve gözleri çılgınca bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor. “Şey. Evet... Yani... Aslında... Biraz yürümek istedim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koyu renk saçlı polis kollarını göğsünde birleştiriyor. “Yürüyüş? Bir kaktüsün arkasında mı?”

“Polisler fark etmeyecek,” diyor Minnie, Jancie’e sır verircesine. Janice köşeye sıkışmış bir kedi gibi sıçırıyor.

“Minnie! Tanrım! Neyi fark etmeyeceklermiş? Ha-ha-ha!”

“Şu çocuğu susturamaz mısınız?” diyor Alicia öfkeyle bıyık altından.

“Doğal ihtiyaç,” diye ekliyor Janice zayıf bir sesle. “Kaktüsü seyreliyordum. Çok güzel... Şey... O dikenleri...”

“Güzel dikenleri mi?” Uydurabildiği en iyi şey bu mu yani? Evet, bir daha Janice’le yola çıkmak yok. Çok tedirgin ve suçlu görünüyor. Polislerin şüphelenmesi boşuna değil. (İtiraf etmeliyim ki Minnie de pek yardımcı olmuyor.)

Polisler anlamlı anlamlı bakışıyor. Sanki her an bizi içeri tıkacaklarını ya da federalleri çağıracaklarını söyleyecekler. Hemen bir şeyler yapmalıyım. Ama ne? Düşün, düşün...

Birden aklıma bir fikir geliyor.

“Memur beyler!” diye haykırıyorum. “Tanıştığımıza çok sevindim çünkü sizden bir iyilik isteyeceğim. Polis olmak isteyen bir yeğenim var ve staj yapmak için deli oluyor. Sizi arasa olur mu? Siz memur Kapinski’siniz...” Telefonumu çıkarıp polisin yakasındaki karttan adına bakıp yazıyorum. “Belki sizin yanınızda takılır?”

“Resmi kanallar var hanımefendi,” diyor Memur Kapinski hayallerimizi yıkmaktan çekinmeden. “İnternet sitesine bakmasını söyleyin.”

“Ah, ama her şey torpile dayanmıyor mu sonuçta?” Masumca ona göz kırpıyorum. “Yarın müsait misiniz? İşten sonra buluşabiliriz. Evet! Görev yerinizin orda sizi bekliyor olacağız.” Ben ona doğru bir adım atınca Memur Kapinski

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geriliyor. “Öyle yetenekli ve konuşkan ki. Ona bayılacaksınız. O zaman yarın görüşüyoruz, değil mi? Kruvasan da getiririm, olur mu?”

Memur Kapinski’nin ödü kopuyor.

“Gidebilirsiniz,” diye mırıldanıp arkasına dönüyor. Otuz saniye içinde o, meslektaş ve köpekleri arabaya binip gaza basmış durumda.

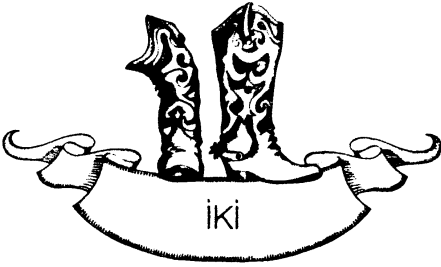
“Bravo Becky!” diye alkışlıyor Luke.

“Aferin aşkım!” diyor annem neşeyle.

“Ucuz atlattık.” Janice titriyor. “Ucuz atlattık. Daha dikkatli olmalıyız.”

“Bütün bunlar ne demek?” diyor Luke. “Siz karavandan niye indiniz?”

“Janice narkotikten kaçıyor,” diyorum ve Luke’un suratı karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyorum. “Bak, yolda anlatırım. Hadi gidelim.”

İki gün önce kayboldular. Şimdi diyeceksiniz ki, eee, ne olmuş? Erkek erkeğe seyahate çıkmışlardır. Neden sakın olup eve dönmelerini beklemiyorsunuz? Aslında polis de aynen öyle dedi. Ama durum bundan daha karmaşık. Tarquin geçenlerde üzücü bir şey yaşadı. Kendisi ayrıca çok zengin ve belli ki bazı “sağlıksız uygulamalar”la ilgili -ki Suze’a göre bu bir tarikata katılmak demek- Bryce’in hedefinde.

Demek istediğim, bütün bunlar bir teori. Aslında birden fazla teori var. Dürüst olmak gerekirse -bunu Suze’a asla söylemem ama- içten içe, babamla Tarquin’i bütün bu süre boyunca L.A.’de 24 saat açık bir kafede otururken bulacakmışız gibi geliyor. Fakat Suze, Bryce’in çoktan Tarquin’in bütün hesaplarını boşaltıp onu bir kanyondan aşağı attığını düşünüyor. (İtiraf etmese de buna inandığını biliyorum.)

Biraz düzene ihtiyacımız var. Bir plan yapmalıyız. O polis merkezlerindeki olay panolarına ihtiyacımız var. Listelerle, oklarla, babamın ve Tarkie’nin resimleriyle dolu bir panoya. (Neyse, vazgeçtim. O zaman gerçekten cinayet kurbanlarına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

benzerler.) Ama ciddi bir şeye ihtiyacımız var. Çünkü şu ana kadar bu yolculuk çok çılgın.

Sabah tam bir karmaşa vardı. Bir yandan eşya hazırladık, bir yandan Suze'un üç çocuğunu, bakıcısı Ellie'ye teslim ettik. Biz yokken o, evde kalıp her şeyi idare edecek.

Luke sabahın köründe kiraladığı karavanla geldi. Sonra ben annemle Janice'i uyandırdım. İngiltere'den geldiklerinden beri sadece birkaç saat uyudular. Hepimiz ayağa dikilip "Hadi Vegas'a!" dedik.

Gerçekten dürüst olmak gerekirse bir karavan kiralamamıza gerek yoktu. Aslında Luke iki araba taraftarıydı. Ama ben dedim ki yol boyunca birbirimizle konuşmamız gerekecek. Bu yüzden bir karavana ihtiyacımız var. Ayrıca madem klasik bir Amerikan yolculuğu yapacağız neden bir karavan kiralamıyoruz? Öyle değil mi?

O zamandan beri Suze bütün zamanını internetten tarikatları araştırarak geçirdi, ki bence bunu yapmamalı çünkü ödü kopuyor. (Özellikle de herkesin, yüzünü beyaza boyayıp hayvanlarla evlendiği bir tarikatı okuyunca.)

Luke çoğunlukla onun yerine Londra'da bir konferansta olan yardımcısı Gary ile telefonda. Luke, bir PR şirketinin sahibi ve aslında önceden verilmiş bir sürü de sözü vardı. Ama karavanı kullanmak için hepsini bir kenara attı. Bu da onun ne kadar sevgi dolu ve desteğini esirgemeyen bir koca olduğunu gösteriyor. Öyle bir şey olsa ben de onun için aynısını yapardım.

Janice ve annemin radikal teorileri var. Onlara göre babam bir sinir krizi geçirip sırtında bir panço ile (neden panço?) çöllerde yabani bir hayat sürecektir. Minnie en az üç bin kez, "Kaktüs, anne! Kak-tüs!" dedi. Bense sessizce yerimde oturup

kızımın saçlarını okşarken aklımdan çlgın düşünceler geçiyor. Açıkçası düşüncelerimin çoğu pek iç açıcı değil. Ve çok mutlu olduğum söylenemez.

Mümkün olduğunca pozitif ve canlı olmak için elimden geleni yapıyorum, gerçekten. Herkesi neşelendirmeye ve geçmişe takılıp kalmamalarını sağlamaya çalışıyorum. Ama kendimi her bıraktığımda içimi müthiş bir pişmanlık sarıyor. Çünkü gerçek şu ki, bütün bu yolculuk benim yüzümden. Hepsi benim hatam.

Yarım saat sonra kahvaltı edip toparlanmak için bir dinlenme tesisinde duruyoruz. Minnie'yi tualete götürüyorum ve burada farklı sabun çeşitleri üzerine uzun bir konuşma yapıyoruz. Minnie sonunda her sıvı sabun makinesini denemeye karar veriyor ve bu sonsuza dek sürüyor. Sonunda restorana döndüğümüzde Suze ayakta dikilmiş, vintage görünümlü bir postere bakıyor. Onun yanma gidiyorum.

“Suze...” diyorum milyarıncı kez. “Bak. Cidden çok üzgünüm.”

“Ne için üzgünsün?” Başını çevirip bana bakmıyor.

“Biliyorsun. Her şey için...” Kendimi biraz çaresiz hissedip duruyorum. Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Suze benim en eski, ev yakın arkadaşım. Onunla birlikte olmak dünyadaki en kolay şey. Ama şimdi sanki sahnedeyim de sözlerimi unutmuşum, onun da bana yardım etmeye niyeti yokmuş gibi geliyor.

Son birkaç haftadır, ikimiz de L.A.'de yaşıyorken işler ters gitti. Sadece Suze ve benim aramda değil, tamamen ters gitti. Ben aklımı kaybettim. Yoldan çıktım. Bir ünlü stilisti olmayı öyle istedim ki ipin ucunu azıcık kaçırdım. Daha dün bir prömiyerde kırmızı halıda dikilmiş, içerdeki ünlülerle birlikte

olmak istemediğimi fark ediyor olmam inanılmaz. Sanki bir balonun içindeydim ve o balon birden patladı gibime geliyor.

Luke beni anlıyor. Dün gece uzun bir konuşma yaptık ve birçok şeyi yoluna soktuk. Hollywood'da yaşadıklarımın çılgınca olduğunu söylüyor. Bir gece içinde, hem de hiç niyetim yokken ünlü olmuştum ve bunu kaldıramadım. Ailemin ve arkadaşlarımın bunu sonsuza kadar başıma kakmayacaklarını söylüyor Luke. Beni bağışlayacaklar.

Şey, belki Luke beni bağışladı. Ama Suze henüz affetmeye yanaşmıyor.

En kötüsü de, dün gece her şeyin hallolduğunu düşünmüştüm. Suze bu yolculuğa çıkmam için bana yalvarıyordu ve ben de her şeyi bırakacağıma söz verdim. Ağlayıp beni özlediğini söyledi ve ben de kendimi çok hafiflemiş hissettim. Ama şu an buradayım ve her şey değişti. Sanki beni burada istemiyor gibi davranıyor. Bir şey demese de etrafa dostça olmayan titreşimler saçıyor.

Tamam, Tarkie için endişelendiğini biliyorum. Ona anlayış göstermem gerektiğini de biliyorum. Ama bu çok... zor.

"Neyse," diyor Suze sertçe. Ve bana bakmadan masaya dönüyor. Ben onu izlerken Alicia Kaltak Uzun Bacak da küçümseyici bakışlarını üzerime diyor. Bu yolculukta onun da olmasına hâlâ inanamıyorum. Alicia Kaltak Uzun Bacak, yani bu dünyada en sevmediğim kişi.

Alicia Merrelle demeliyim. Ne de olsa ünlü Golden Peace Yoga ve Rehabilitasyon Merkezi'nin kurucusu Wilton Merrelle ile evli. Golden Peace, hediyelek eşya dükkânı ve bir sürü sınıfı olan devasa bir kompleks ve orayı bayağı severdim. Daha doğrusu hepimiz severdik. Tarquin de sürekli Bryce'la takılmak için oraya gitmeye başladığından ve Suze'a *zehirli*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

biri olduğunu söyleyip biraz tuhaflaşana kadar. (Biraz daha tuhaflaşana kadar demeliyim galiba. Çünkü Tarkie hiçbir zaman normal diye tanımlayacağımız biri olmadı.)

Onların Vegas'a gittiğini keşfeden Alicia'ydı. Karavan için Hindistan cevizi suyuyla dolu mini bir buzluk getiren Alicia'ydı. Alicia gönüllerin kahramanı. Ama hâlâ ondan hazretmiyorum. Alicia, yıllar önce, onu ilk tanıdığımdan beri, ben daha evlenmeden önceleri bile, yıldızımın barışmadığı biriydi. Hayatımı mahvetmeye çalıştı, Luke'un hayatını mahvetmeye çalıştı, her fırsatta beni alaşağı edip kendimi küçük ve aptal hissetmeme neden oldu. Şimdi de hepsinin geçmişte kaldığını, olanları unutmamızı, onun her şeyi geride bıraktığını söylüyor. Ama üzgünüm, ona güvenemem. Mümkün değil.

"Düşünüyordum da," diyorum sesimin ciddi çıkmasına gayret ederek. "Düzgün bir plan yapmalıyız." Çantamdan bir kâğıt kalem çıkarıp büyük harflerle PLAN yazıyorum ve herkesin görmesi için onu masanın üstüne koyuyorum. "Şimdi gerçeklerin üstünden geçelim."

"Baban geçmişiyile ilgili bir mesele için ikisini peşine takıp yola düştü," diyor Suze. "Ama o meselenin ne olduğunu bilmiyorsun çünkü ona sormadın." Sözünü bitirince bana o tanıdık, suçlayıcı bakışı fırlatıyor.

"Biliyorum," diyorum uysalca. "Özür dilerim."

Babamla daha çok konuşmalıydım. Geçmişini geri alabilseydim her şeyi farklı yapardım kesinlikle. Buna hiç şüphem yok. Ama geri alamam. Tek yapabildiğim, şu an bir şeyleri telafi edebilmek.

"Öyleyse ne biliyoruz, onun üstünden geçelim," diyorum neşemi kaybetmemeye çalışarak. "Graham Bloomwood, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABD'ye 1972'de geldi. Üç Amerikalı arkadaşıyla ülkeyi dolaştı. Ve bu yolu izlediler." Babamın haritasını açıp onu masaya koyuyorum. "Şekil A."

Haritaya milyonuncu kez bakıyoruz. Eski, sararmış, basit bir yol haritası. Rotaları kırmızı kalemle işaretlenmiş. Aslında bize bir faydası yok ama yine de ne olur ne olmaz diye gözü-müzü ona dikiyoruz. Babam, Tarkie'yle birlikte ortadan kaybolduktan sonra onun odasını aradım ve eski bir dergi dışında bulduğum tek şey buydu.

"Öyleyse, bu yolu izliyor olabilirler." Suze'un gözü hâlâ haritada. "L.A. Las Vegas... Bak, Büyük Kanyon'a gitmişler..."

"Ama bu yolu izlemiyor da olabilirler," diyorum hemen. Yoksa Suze, babamla Tarkie'nin şu an Büyük Kanyon'un dibinde olduğunu ve oraya hemen bir helikopterle gitmemiz gerektiğini söyleyebilir.

"Baban, adımlarını yeniden takip eden biri midir?" diyor Alicia. "Nasıl derler, redaktif yani?"

Redaktif mi? O da neyin nesi?

"Şey," diyerek öksürüyorum. "Bazen. Belki."

Alicia bana bunun gibi zor sorular sormaya devam ediyor. Sonra bana *anlamadın, değil mi* dercesine sessiz bir zafer içinde gülümsüyor.

Ayrıca öyle yumuşak ve sakın bir sesle konuşuyor ki tüylerim diken diken oluyor. Londra'da ukala bir PR'ciyken olduğundan çok farklı bir stili var şimdi. Yoga taytları giyiyor, saçlarını atkuyruğu yapıyor ve konuşmasına da o yeni New Age mıymıylığı hâkim. Ama hâlâ eskisi gibi her durumda hâkimiyeti ele alıyor.

"Bazen adımlarını takip eder, bazen etmez," diye doğaçlama bir cevap veriyorum. "Duruma göre değişir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bex, bildiğin bir şeyler olmalı,” diyor Suze ters ters. “Şu karavan parkını bir daha anlat. Belki atladığın bir şey vardır.”

Söz dinleyerek anlatmaya başlıyorum. “Babam eski arkadaş Brent’i aramamı istemişti. Adresini araştırdığımda yeni ayrıldığı karavan parkını buldum.”

Konuştukça bana sıcak bastığından bir yudum su içiyorum. İşleri batırdığım nokta da bu işte. Babam, Brent’i aramamı söyleyip duruyordu, bense erteleyip duruyordum. Çünkü... Ne bileyim, hayat çok heyecanla doluydu ve bu da babam tarafından verilen sıkıcı ve gereksiz bir görevdi. Oysa daha önce yapmış olsaydım, oraya daha erken gitmiş olsaydım babam da bir tahliye notu bulmak yerine Brent’le konuşabilecekti. Belki Brent’in karavanından çıkmasına gerek olmayacaktı. Belki her şey farklı olacaktı.

“Babam buna inanamamıştı,” diye anlatmaya devam ediyorum, “çünkü Brent’i zengin hayal ediyordu.”

“Neden?” diye soruyor Suze. “Neden Brent’i zengin hayal ediyordu? Onu kaç yıldır, kırk yıldır mı görmemişti?”

“Bilmiyorum. Brent’in bir konakta yaşadığını sanıyordu.”

“Bu yüzden baban da L.A.’ye gidip Brent’i görmeye karar verdi.”

“Evet. O karavan parkında olmalı. Belli ki birlikte bir meseleleri vardı.”

“Ve bunu sana söyleyen Brent’in kızıydı.” Duraksıyor. “Rebecca.”

İkimiz de sessiziz. Burası hikâyenin en garip kısmı. Sahneyi bir kez daha kafamda canlandırıyorum. Karavanın basamaklarında Brent’in kızıyla karşılaşmamı. Kızgın güneşin altında alev alev tüten asfalt yol sıcaklığına benzer öfkesini. Şaşkınlıkla *ben sana ne yaptım ki* diye düşünerek ona bakışımı. Ve sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

o öldürücü cümleyi: “Hepimiz Rebecca’yız.” Hepimiz derken ne kastettiğini hâlâ bilmiyorum. Açıklamaya hiç niyeti yoktu.

“Başka ne dedi?” diye soruyor Suze sabırsızca.

“Hiçbir şey! *Eğer bilmiyorsan sana anlatamam*, dedi.”

“Çok yardımcıymış.” Suze gözlerini deviriyor.

“Şey, evet. Benden pek hoşlanıyor gibi durmuyordu. Neden bilmem.”

Cırtlak bir sesim olduğunu söylediğini ve en son arkamdan, “Şimdi siktir git, prenses,” dediğini eklemiyorum.

“Corey’den hiç bahsetmedi.” Suze kalemiyle masada ritim tutuyor.

“Hayır.”

“Ama Las Vegas’ta yaşayan Corey. Bu yüzden baban onu görmeye gitmiş olmalı.”

“Evet. Bence de,” diyorum.

“Sence de, ha?” Suze birden patlıyor. “Bex, gerçeklere ihtiyacımız var!”

Çok güzel, Suze her şeyi bilmemi bekliyor. Ama annemle ben, bırak başka bir şeyi, Corey’nin ya da Raymond’ın soyadını bile bilmiyoruz. Annem diyor ki, babam onlardan sadece o eski yolculuğu anlatırken bahsedermiş, o da yılda bir kez, Noel’de olurmuş ve annem hiç dinlemezmiş. (Hatta annem diyor ki bir daha Ölüm Vadisi’nin kızgın sığağından bahsedilecek olursa düşüp bayılacakmış, aynı şeyi milyon kez dinlemiş, madem çok sıcakmış neden güzel bir havuza gitmemişmişler.)

Google’da *corey las vegas*, *corey graham bloomwood*, *corey brent* ve aklıma gelen diğer her kombinasyonu aratıyorum. Ama sorun şu ki, Las Vegas’ta çok Corey var.

“Tamam.” Alicia cep telefonunu çıkarıyor. “Yine de sağ ol.”

Alicia, Bryce, Las Vegas'ta nerede kaldığını söyledi mi diye tanıdığı herkesi aradı. Ama şimdiye kadar kimse bir şey bilmiyor.

“Bir şey yok mu?”

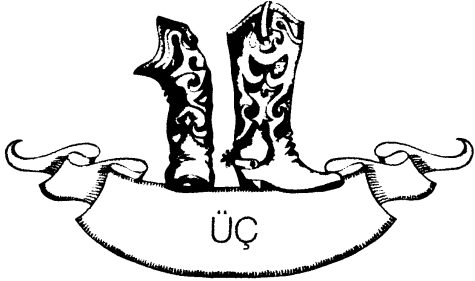
“Yok.” Derin bir iç çekiyor. “Suze, seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi geliyor.”

“Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun!” diyor Suze hemen ve Alicia'nın elini tutuyor. “Sen bir meleksin.”

İkisi de ben yokmuşum gibi davranıyor. Belki de biraz mola vermeliyiz. Yüzüme zoraki, arkadaşça gülümsememi takınıp “Ben biraz dolaşacağım, bacaklarım açılsın. Arka tarafta bir avlu var. Bana da akçaagaç şuruplu waffle söyler misiniz? Ayrıca Minnie için de pancake ve çilekli milkshake. Gel hadi tatlım,” diyorum. Minnie'nin küçük elini avucuma alınca kendimi yeniden huzurlu hissediyorum. En azından Minnie beni koşulsuz seviyor.

(Ya da en azından on üç yaşına gelip ben ona okula giderken süper mini etek giyemeyeceğini söyleyene kadar. O zaman dünyada en çok nefret ettiği kişi ben olacağım.)

(Ah, Tanrım, sadece on bir yıl kalmış. Neden hep iki yaşında kalmıyor?)

Ben restorana dönerken annemle Janice'in tuvaletten çıktığını görüyorum. Janice'in başında beyaz güneş gözlüğü var. Minnie onu görür görmez nefesini tutuyor.

"Çok beğendim!" diyor dikkatlice, gözlüğü işaret ederek. "Lütfeeen?"

"Tatlım," diyor Janice. "İster misin?"

"Janice!" diyorum korkuyla, o güneş gözlüğünü Minnie'ye uzatırken. "Verme!"

"Ah, bir şey olmaz." Janice gülüyor. "Bende yüzlerce var."

İtiraf etmeliyim ki Minnie kendisine aşırı büyük gelen beyaz güneş gözlükleriyle muhteşem görünüyor. Ama bunu yanına bırakmamalıyım.

"Minnie," diyorum ciddiyetle. "Teşekkür ederim demedin. Ve insanlardan bir şey istememelisin. Zavallı Janice şimdi ne yapacak? Başka güneş gözlüğü yok."

Güneş gözlüğü Minnie'nin burnuna kayıyor. Kızım onu tutarken bir yandan da düşünüyor.

"Teşekkürler," diyor sonunda. "Teşekkürler Waniss." (Janice demeyi beceremiyor bir türlü.) Saçındaki pembe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çizgili kurdelesine uzanıp çıkarıyor ve onu Janice'e uzatıyor. "Waniss, kurdele."

"Bebeğim." Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Janice saçına kurdele takmıyormuş."

"Saçmalama!" diyor Janice. "Bu çok güzel Minnie, teşekkürler."

Kurdeleyi alıp dağınık gri saçlarına tutturuyor ve birden içimde ona karşı sıcak bir sevgi hissediyorum. Janice'i kendimi bildim bileli tanırım, biraz çatlaktır. Ama şu hâle bakın. Sırf anneme destek olmak için gözünü kırpmadan L.A.'e geldi. Çiçek düzenleme sınıfından hikâyeler anlatarak hepimizi eğlendirdi ve varlığı ortama rahatlık ve neşe getirdi. (Yasa dışı ilaçlar haricinde, söylememe gerek yok herhâlde.)

"Geldiğin için teşekkürler Janice," diyorum bir anlık dürtüyle ve önünde hamile göbeği gibi çıkıntı yapan para dolu "güvenlik" kemerinin izin verdiği ölçüde ona sıkıca sarılıyorum. Annemle ikisi aynı modelden takıyor ve bana kalırsa hırsızlar için bir ilan panosu gibiler: BURADA PARA VAR. Ama bunu anneme söylemedim çünkü yeterince tartıştık.

"Anne..." Dönüp ona da sarılıyorum. "Merak etme. Eminim babam iyidir."

Omuzları öyle gergin ki bana doğru düzgün sarılamıyor. "Her şey iyi güzel de Becky," diyor tedirgin bir sesle. "Bu sırlar ve gizemler. Benim yaşımda insana pek iyi gelmiyor."

"Biliyorum," diyorum onu yatıştırırcasına.

"Baban sana Rebecca adını koymayı istemedi, biliyorsun. Bu ismi seven bendim."

"Biliyorum," diyorum tekrar.

Bu konuşmayı yirmi kez falan yaptık. Onu görür görmez anneme sorduğum ilk şeydi: "Adım neden Rebecca?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kitaptan, biliyorsun,” diye devam ediyor annem. “Daphne du Maurier’nin kitabından.”

“Biliyorum.” Sabırla başımı sallıyorum.

“Baban istememişti. O Henrietta koymak istiyordu.” Annemin yüzü seğirmeye başlıyor.

“Henrietta.” Burnumu kırıştırıyorum. Bende pek Henrietta tipi yok.

“Ama senin adını neden Rebecca koymak istemedi?” Annemin sesi birden daha cırtlak çıkıyor.

Annem kolyesindeki incilerle oynarken çıkan şıkırtılar dışında ortam sessiz. Onun titreyen, tedirgin parmaklarına baktıkça içim sıkışıyor. O inci kolyeyi ona babam almıştı. 1895 yılından kalma bir antikaydı ve mağazada annemin onu seçmesine yardım etmiştim. Annem ne kadar da heyecanlı ve mutluydu. Babam her yıl bir BB alır (Büyük Bonus’una öyle diyoruz) ve her birimize güzel bir hediye verir.

Aslında babam harika biridir. Artık emekli olsa da hâlâ BB alıyor, az bir sigorta danışmanlığı karşılığında. Luke diyor ki böyle yüksek ücretler alabildiğine göre babamın cidden engin bir bilgisi olması gerekirmiş. Ama babam çok alçak gönüllü, asla övünmez. Her şeyini bizim için harcar, Londra’da muhteşem öğle yemeklerine götürür bizi. Babam böyle biridir. Cömerttir. Sevgi doludur. Ailesini önemser. Bütün bu olanlar onun karakterine hiç uymuyor.

Nazikçe annemin elini alıp incilerden ayırıyorum.

“Koparacaksın,” diyorum. “Anne, lütfen biraz sakinleşmeye çalış.”

“Hadi ama Jane.” Janice, annemin kolunu hafifçe tutuyor. “Gel otur bir şeyler ye. Burada demliğin dibi yok, biliyorsun,” diye ekliyor. “Bir demlikle geliyorlar ve kahven bittiği anda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fincanını yeniden dolduruyorlar! Limit yok! Ne güzel bir sistem. Bütün o latte'lerden mocha'lardan daha güzel..."

Annemle ikisi gözden kaybolunca Minnie'nin elini tutup restoranın arka kısmına doğru yürümeye devam ediyorum. Dışarıya adımımı attığım anda kızgın güneşe rağmen kendimi daha iyi hissediyorum. Biraz kaçmam lazım. Herkes çok gergin ve hassas. Esas istediğim şey, Suze'la oturup doğru düzgün konuşmak. Ama Alicia oradayken yapamam.

Ahhh, bu da ne!

Olduğum yerde kalakalıyorum. Bir ağılın içindeki üç uyuz keçiden ibaret avluyu görünce değil. Satılık Yerel El İşi Hediyeler tabelasını okuyunca. Belki de gidip kendimi neşelendirmek için bir şeyler alabilirim. Hem kendi keyfimi yerine getiririm hem de yerel ekonomiye katkım olur. Evet. Bunu yapacağım.

Üzerinde el işi, giysiler ve el yapımı ıvır zıvırlarla dolu altı tezgâh var. Yüksek topuklu süet çizmeler giymiş, aşırı zayıf bir kız, bir yandan elindeki sepete kolyeler doldururken, bir yandan da tezgâhın sahibine, "Bunlara bayıldım! Bütün Noel alışverişimi buracıkta halledeceğim!" diye bağırıyor.

Ben yaklaşıncı tezgâhın arkasından gri saçlı yaşlı bir hanım beliriyor ve ben boş bulunup sıcıyorum. Kadının kendisi de el yapımı gibi duruyor. Teni öyle kahverengi ve çizgili ki, eskimiş, damarlı bir ahşap ya da elde dövülmüş bir post gibi duruyor. Başında çenesinin altından ipi sarkan deri bir şapka var, tek dişi yok ve pilili eteği yüz yıllık gibi duruyor.

"Tatilde misiniz?" diye soruyor ben deri çantalara bakarken.

"Sayılır... Şey, pek değil aslında," diyorum dürüstçe. "Yolculuğa çıktık. Aslında birini arıyoruz. Onların izini bulmaya çalışıyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İnsan avı.” Kadın bilmiş bilmiş başını sallıyor. “Büyükbabam ödül avcısıydı.”

Ödül avcısı mı? Bu duyduğum en havalı şey. Bir ödül avcısı olduğunuzu düşünüsenize. İster istemez gözümde bir kartvizit canlanıyor. Belki küçük bir kovboy şapkasıyla, köşesinde de şöyle yazacak:

“Sanırım ben de bir tür ödül avcısıyım,” dediğimi duyuyorum. “Bilirsiniz işte. Öyle sayılır.”

Aslında bir bakıma doğru. Sonuçta ben de insanları avlıyorum, öyle değil mi? Bu da beni bir ödül avcısı yapmaz mı? “Peki bana verecek bir tavsiyeniz var mı?” diye ekliyorum.

“Ooo, bir sürü,” diyor kabaca. “Büyükbabam derdi ki devresine değil çevresine bak.”

“Devresine değil çevresine bak,” diye tekrarlıyorum. “Bu ne demek?”

“Akıllı ol demek. Hareket eden bir hedefin peşinden koşma. Arkadaşları ara. Aileyi ara.” Birden bir tomar kahverengi deri çıkarıyor. “Kılıf ister misiniz? Elde dikildi.”

Kılıf mı?

Kılıf derken... Tabanca için mi?

“Ah,” diyorum bozularak. “Tabii. Bir kılıf. Vay canına. Bu... şey... harika. Tek problem şu ki...” Utanarak öksürüyorum. “Benim bir silahım yok.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Silahınız yok mu?” Bu haber kadını hayrete düşürmüş gibi.

şimdi iyice mahcup oluyorum. Bırak bir silahım olmasını, hayatımda bir kez olsun bir silaha dokunmadım bile. Ama belki de daha açık fikirli olmalıyım. Demek istediğim, Batı’da işler böyle yürüyor, değil mi? şapkan, çizmelerin ve silahın olur. Büyük ihtimalle Batı’da kızlar çarşıda dolaşırken birbirlerinin silahlarını kesiyorlardır. Ben nasıl başkalarının *Hermes* çantalarını kesiyorsam. Evet. Çok mantıklı.

“řu an silahım yok,” diye düzeltiyorum. “Yani üstümde değil. Ama yanımda olduğunda gelip bir kılıf alırım.”

Oradan uzaklaşırken acaba hemen bir atış kursuna gidip ruhsat ve bir de Glück mü alsam diye kafamda kuruyorum. Yoksa Glock muydu? Ya da Smith. Ya da adı her neyse. En havalı hangisi onu bile bilmiyorum. Silahlar için de *Vogue* çıkarmalılar.

Sıradaki tezgâha yanaştığımda zayıf kız ikinci sepetini dolduruyor.

“Selam,” diyor neşeyle bana bakarak. “Bu şallar yüzde elli indirimli.”

“Bazılarında yüzde yetmiş beş indirim var,” diyor tezgâhın sahibi. Gri saç örgüsünün üstünde kurdeleler var. Harika görünüyor. “Büyük bir damping yaptım.”

“Vay canına.” Şallardan birini alıp açıyorum. Gerçekten yumuşacık bir yünü var. Üzerinde güzel kuş desenleri işlenmiş ve belli ki çok değerli.

“Annemle bana ikişer tane alıyorum,” diye cıvıldıyor kız. “Kemerlere de bakmalısınız.” Yandaki tezgâhı işaret ediyor. “İnsanın kaç kemeri olursa olsun yetmez bence.”

“Aynen,” diyorum. “Kemer önemli.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Değil mi?” Hevesle başını sallıyor. “Bir sepet daha alabilir miyim?” diye ekliyor satıcıya. “Amex geçerli mi?”

Satıcı pos makinesini getirirken ben de birkaç şal seçiyorum. Ama tuhaf. Belki de şal alma havamda değilimdir. Çünkü ne kadar muhteşem olduklarım görsem de hiç alasım yok. Sanki bir tepsi dolusu tatlıya bakıyorum ama hiç iştahım yokmuş gibi.

Bu yüzden ben de kemer tezgâhına yöneliyorum.

Hepsi el yapımı. Tokaları güzel ve ağır. Renkleri de güzel. Tek bir hata göremiyorum. Sadece içimden almak gelmiyor. Hatta düşüncesi bile hafiften midemi bulandırıyor. Çok ilginç.

Zayıf kız beş sepet doldurmuş ve *Michael Kors* çantasının içinde aranıyor. “Bu kartın müsait olduğundan emindim,” diyor dehşete düşmüş gibi. “Bir tane daha deneyeyim. Ah, kahretsin!” Çantasını yere düşürüyor ve toplamak için eğiliyor. Tam ben de ona yardım edecekken birinin bana seslendiğini duyuyorum.

“Bex!” Suze restoranın arka kapısından bana sesleniyor. “Yemekler geldi...” Sonra beş sepeti görüyor ve söyleyecekleri yarım kalıyor. “Ah, tipik sen işte. Alışveriş yapıyordun. Başka ne yapacaksın?”

Sesinden eleştiri fişkırıyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Sessizce ona bakakalıyorum. Bir şey söylemenin faydası yok. Ne yaparsam yapayım Suze kusur bulmaya kararlı. Restoranın içine girip gözden kayboluyor. Ben de tuttuğum nefesimi veriyorum.

“Gel hadi Minnie,” diyorum sesimin neşeli çıkmasına çalışarak. “Kahvaltı etsek iyi olur. Milkshake bile içebilirsin.”

“Milkshake!” diye bağılıyor Minnie neşeyle. “İnekten,” diyor bana. “Çikolatalı inek?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır, bugün çilekli inek,” diyorum çenesinin altını gıdıklayarak.

Tamam. Günün birinde bu inek meselesini ona anlatmalıyız ama daha değil. Çok tatlı. Cidden çikolata ineği, vanilya ineği ve çilek ineği olduğunu düşünüyör.

“Çok lezzetli bir çilek ineği,” diyor Luke restorandan çıkıp. “Yemek hazır.” Bana göz kırpmıyor.

“Teşekkürler. Geliyoruz.”

“Salıncak?” diye soruyor Minnie yüzünü umutla kaldırarak. Luke gülüyor.

“Gel o zaman minik sosisim.”

Birkaç dakika etrafta dolaşıp Minnie’yi kollarımızın arasında sallıyoruz.

“Havalar nasıl?” diye soruyor Luke, Minnie’nin başının üstünden. “Karavanda çok sessizdin.”

“Ah,” diyorum onun fark etmesine şaşırarak. “Şey, bilirsin işte. Düşünüyordum.”

Bu pek de doğru değil. Sessizim çünkü konuşacak kimsem yok. Suze ve Alicia ikili oldu. Annemle Janice de öyle. Bende sadece Minnie var. O da iPad’de çizgi film izliyor.

Yani, denemedim değil. L.A.’den çıkarken Suze’un yanına oturdum ve ona sarıldım ama o kaskatı durup bana karşılık vermedi. Kendimi öyle aptal hissettim ki koltuğuma geçip haritayla ilgileniyormuş gibi yaptım.

Ama şu an o konulara girmeyeceğim. Luke’u kendi sorunlarımla sıkmayacağım. O mükemmel biri. En azından kendi aptal problemlerimi ona yansıtmamayı başarabilirim. Bir eşin olması gerektiği gibi ağırbaşlı ve ketum olacağım. “Geldiğin için teşekkürler,” diyorum. “Bunu yaptığın için teşekkürler. Gerçekten meşgul olduğunu biliyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Suze’la seni tek başına çölün ortasına gönderemezdim.” Kısa bir kahkaha atıyor.

Hemen Vegas’a gitmek Suze’un fikriydi. Alicia’yla ikisi, Bryce’ın izini hemen bulacaklarını düşünüyorlardı. Ama henüz bulamadılar. Ve işte buradayız. Yolu yarıladık. Ne bir otel rezervasyonumuz var ne de bir planımız.

Yani inanın, ben de bir şeyleri hemen yapiverelim diyen insanlardanımdır. Ama ben bile bunun saçmalık olduğunu görebiliyorum. Tabii bunu dile getiren kişi ben olmayacağım, yoksa Suze her şeyi başıma kakar. Suze’u düşününce içimde yine bir stres dalgası yükseliyor ve birden, artık bunu daha fazla taşıyamayacak gibi hissediyorum. Başka bir zaman ağırbaşlı ve ketum olurum, ne yapalım.

“Luke, galiba onu kaybediyorum,” diyorum hemen. “Bana hiç bakmıyor, benimle konuşmuyor.”

“Kim? Suze mu?” Luke hafif şaşırıyor. “Fark etmedim.”

“Suze’u kaybedemem.” Sesim titremeye başlıyor. “Kaybedemem. O benim sabahın üçü arkadaşım.”

“Neyin?” Luke şaşkın.

“Bilirsin işte. Başın dertteyse sabahın üçünde arayabileceğin arkadaşın. Hemen yardıma gelir. Hiç düşünmeden. Mesela Janice de annemin sabahın üçü arkadaşı. Gary senin...”

“Tamam, ne demek istediğini anladım.” Luke başını sallıyor.

Gary dünyadaki en sadık adam. Ve Luke’a hayran. Sabahın üçünde Luke için her şeyi yapar. Ve Luke da onun için. Suze’la benim de sonsuza kadar öyle olacağımızı düşünmüştüm.

“Şu an sabahın üçünde başım dertte olsa Suze’u arayabileceğimden emin değilim.” Üzüntüyle Luke’a bakıyorum.

“Herhâlde arasam bana *git başımdan* der.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Saçmalama,” diyor Luke. “Suze seni her zamanki kadar çok seviyor.”

“Hiç de değil.” Başımı sallıyorum. “Aslında onu ya da başka bir şeyi suçlamıyorum, bütün bu olanlar benim yüzümden...”

“Hayır, değil,” diyor Luke şaşkın bir kahkahayla. “Sen neden bahsediyorsun?”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bunu nasıl sorabilir?

“Elbette öyle! Brent’i daha önce görmeye gitseydim şu an burada olmazdık.”

“Becky, bu senin hatan falan değil,” diyor Luke kararlılıkla. “Brent’i daha önce görmeye gitseydin bile neler olacağını bilemezdin. Bu arada hem baban hem de Tarquin kocaman adamlar. Kendini suçlamamalısın. Tamam mı?”

Ne dediğini duyabiliyorum ama yanılıyor. Anlamıyor.

“Aman neyse.” İç çekiyorum. “Hem Suze sadece Alicia’yla ilgileniyor.”

“Alicia’nın seni manen yıkmaya çalıştığını görüyorsun, değil mi?” diyor Luke. Bunu öyle kendinden emin söylüyor ki şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

“Gerçekten mi?”

“Çok bariz. Boş boş konuşup duruyor. Hem ayrıca, redaktif diye bir kelime bile yok.”

“Gerçekten mi?” Birden neşeleniyorum. “Ben de kendimi aptal gibi hissetmişim.”

“Aptal mı? Sen asla aptal değilsin.” Luke, Minnie’nin elini bırakıp beni kendine çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. “Belki bazen berbatsın. Ama asla aptal değilsin. Becky, o cadının seni alt etmesine izin verme.”

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” diyorum sesimi alçaltarak. Gerçi yakınlarda kimse yok. “Bir şeyin peşinde. Alicia yani.”

“Ne gibi?”

“Henüz bilmiyorum. Ama öğreneceğim.”

Luke kaşlarım kaldırıyor. “Tek söyleyeceğim, adımlarına dikkat et. Suze bu ara fazla hassas.”

“Biliyorum. Söylemene gerek yok.”

Luke bana bir süre daha sarılıyor ve kendimi rahat bırakıyorum. Cidden çok gerginim çünkü.

“Gel hadi, içeri girelim,” diyor sonunda. “Bu arada galiba Janice kazıklanmış,” diye ekliyor binaya doğru giderken. “O haplar var ya. Prospektüsüne baktım. Havalı latince laflarla süslenmiş basit bir aspirin sadece.”

“Cidden mi?” Hapları deli gibi çöle dağıtmaya çalışan Janice’i gözümün önüne getirince gülecek gibi oluyorum. “Bunu ona söylemeyelim en iyisi.”

Restorana döndüğümüzde masa yemeklerle dolu. Gerçi çırpılmış yumurtasına gömülen Janice dışında kimsenin bir şey yediği yok. Annem deli gibi kahvesini karıştırıyor, Suze başparmağının kenarını kemiriyor (stresliyken hep yaptığı gibi), Alicia ise bir fincana yeşil bir toz döküyor. Canlandırıcı, sağlıklı bir şey herhâlde.

“Selam millet,” diyorum sandalyeme otururken. “Yemekler nasıl?”

“Düşünmeye çalışıyoruz,” diye homurdanıyor Suze. “Kimse yeterince düşünmüyor.”

Alicia onun kulağına bir şeyler fısıldıyor, Suze da başını sallıyor ve ikisi bana göz ucuyla bakıyor. Korkunç bir an boyunca sanki kendimi okul yıllarımda buluyorum. Sanki kötü kızlar eski eşofmanlarımı işaret edip gülüşüyor. (Herkes yeni eşofmanlara geçse de annem bunun para tuzağı olduğunu düşünüp bana eskileri giydirdiyordu. Onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

suçlayamam ama onun yüzünden her beden dersinde alay konusu oldum.)

Her neyse. Üzülmeyeceğim. İşi gücü olan bir yetişkinim. Waffle'ımdan bir lokma alıp babamın haritasını kendime doğru çekiyorum ve çizgiler bulanıklaşana kadar ona bakıyorum. O bilge, yaşlı kadının sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Arkadaşları ara. Aileyi ara.

Bu gizem her neyse bu dört kişiyi ilgilendiriyor. O yüzden temel konulara dönelim. Corey, Las Vegas'taki arkadaş. En büyük ipucumuz bu. Onu aramamız gerek. Daha akıllı olmalıyız. Ama nasıl?

Farkında olduğumdan daha çok şey biliyor olmalıyım, diyorum kendime sertçe. Kesin. Sadece daha fazla düşünmeliyim. Gözlerimi sıkıca kapatıp zamanda geri gitmeye çalışıyorum. Noel zamanı. Oxshott'taki evimizde ateşin başında oturuyorum. Kucağımdaki çikolatalı portakalın kokusunu alabiliyorum. Babam haritasını sehpaye koymuş Amerika yolculuğunu anlatıyor. Bölük pörçük anılar şeklinde sesini yeniden duyabiliyorum.

“... Sonra ateş kontrolden çıktı, inan bana böyle bir piknik olamaz...”

... Katır kadar inatçı derler ya, o şerefsiz, kanyondan aşağı inmeme diye tuttururdu...”

“... Gece geç vakitlere kadar oturup oranın yerel biralarından içerdik...”

“... Brent'le Corey akıllı adamlardı, ikisi de fen mezunuydu...”

“... Teorilerini tartışıp fikirlerini kâğıtlara karalarlardı...”

“... Corey'nin parası vardı ne de olsa ailesi varlıklı...”

“... Dışarıda kamp yapıp güneşin doğuşunu izlemek gibisi yok...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“... Bir dağ geçidinden inerken az kalsın arabayı kaybedecektik çünkü Raymond inat etti...”

“... Corey çizim yapardı. Tam bir ressamdı, her şeyde olduğu gibi yetenekliydi...”

Bir dakika.

Corey tam bir ressamdı. Bunu unutmuştum. Hem Corey ve sanatıyla ilgili başka bir şey daha vardı. Neydi? Neydi?

Şöyle bir özelliğim vardır. Beynimi çok güzel yönetebilirim. Mesela istersem kredi kartı ekstrelerini unutabilirim. Tartışmaları silebilirim veya her durumun iyi tarafını görebilirim. Şimdi de beynime hatırlamasını emrediyorum. Kafamdaki bütün o temizlemeye zahmet etmediğim tozlu deliklere girip hatırlamasını istiyorum. Çünkü başka bir şey olduğunu biliyorum. Bundan eminim.

Evet!

“Her resmine bir kartal çiziyordu, bir tür marka gibi...”

Gözlerim birden açılıyor. Bir kartal. Bir şey olduğunu biliyordum. Tamam, çok bir şey değil belki ama en azından bir başlangıç.

Telefonumu çıkarıp Google’a *corey ressam kartal las vegas* yazıp sonuçları bekliyorum. Sinyalde bir sorun var. Parmaklarımı tuş takımında sabırsızca gezdirip başka bilgi bulmak için beynimi zorluyorum. Ressam Corey. Zengin Corey. Fen mezunu Corey. Başka ne ipucu vardı?

“Son aradığımı kişi de döndü,” diyor Alicia başını telefonundan kaldırıp. “Şansımız yok. Suze...” Suratını asarak duraksıyor. “L.A.’e dönüp tekrar düşünmemiz gerekebilir.”

“Pes mi edeceğiz?” Suze’un yüzü asılıyor ve birden endişeye kapılıyorum. Bir adrenalin ve drama dalgasıyla çöle geldik. Şimdi pes edip eve dönersek bence Suze kesin yıkılacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

“Bence henüz pes etmeyelim,” diyorum pozitif kalmaya çalışarak. “Eminim ki düşünmeye devam edersek, bir yere...”

“Ah, öyle mi Bex?” diyor Suze. “Söylemesi kolay. Sen yardım etmek için ne yapıyorsun ki? Hiçbir şey! Şu an ne yapıyorsun mesela?” Elini öfkeyle telefonuma doğru savuruyor. “Herhâlde internetten alışveriş yapıyorsundur.”

“Yapmıyorum!” diyorum kendimi savunarak. “Ben de kendi araştırmamı yapıyorum.”

“Neyi araştırıyormuşsun?”

Aptal ekranım donuyor. Tekrar sabırsızca arama tuşuna basıyorum.

“Luke, senin tanıdıkların vardır!” diye araya giriyor annem. “Başbakanı tanıyorsun. O yardım edemez mi?”

“Başbakan mı?” diyor Luke şaşkınlıkla.

Birden ekranıma Google sonuçları doluyor. Aşağı doğru indikçe yüreğim hop ediyor. Bu o! Bu babamın arkadaşı Corey!

Yerel ressam Corey Andrew... Kartal imzası... Las Vegas Sanat Galerisi’nde...

Bu o olmalı, değil mi?

Çabucak Corey Andrews diye aratıp nefesimi tutuyorum. Birkaç dakika sonra sonuçlar geliyor. Bir Wikipedia sayfası, iş raporları, emlak haberleri, Firelight Innovations, Inc. adlı bir şirket çıkıyor ve... Hepsi aynı adam. Las Vegas’lı Corey Andrews. Onu buldum!

“Ya da İngiltere Bankası’ndan tanıdığın şu adam,” diye ısrar ediyor annem.

“İngiltere Bankası’nın Genel Müdürü’nü mü diyorsun?” diyor Luke kısa bir duraksamadan sonra.

“Evet, o! Onu ara!”

Luke’un yüz ifadesini görünce gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Annem cidden onun bütün İngiliz kabinesini buraya getirtip babamı aramalarını sağlamasını bekliyor.

“Bunun mümkün olacağını sanmıyorum,” diyor Luke kibarca ve Alicia’ya dönüyor. “Gerçekten başka ipucun yok mu?”

“Hayır.” Alicia iç çekiyor. “Sanırım yolun sonuna vardık.”

“Benim bir ipucum var.” Birden geriliyorum. Herkes dönüp bana bakıyor.

“Senin mi?” diyor Suze şüpheyle.

“Yolculuktaki Corey’yi araştırdım. Adı Corey Andrews. Anne, bu tanıdık geldi mi?”

“Corey Andrews.” Annem kaşlarını çatıyor. “Evet, Andrews olabilir...” Kaşları birden normale dönüyor. “Becky. Bence haklısın! Corey Andrews. Baban hep o zengin olan derdi. Ressam olan da o değil miydi?”

“Kesinlikle! Ve Las Vegas’ta yaşıyor. Adresini buldum.”

“Aferin Becky, tatlım!” diyor Janice. İşte şimdi biraz keyiflendim.

“Bunu nasıl buldun?” diye soruyor Alicia neredeyse gücenmiş hâlde.

“Şey... Bilirsin... Lateral düşünceyle...” Telefonumu Luke’a uzatıyorum. “Posta kodu şurada. Hadi gidelim.”

Gönderen: wunderwood@iafro.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Ödül Avcısı Olma Başvurusu

Sayın Bayan Brandon,

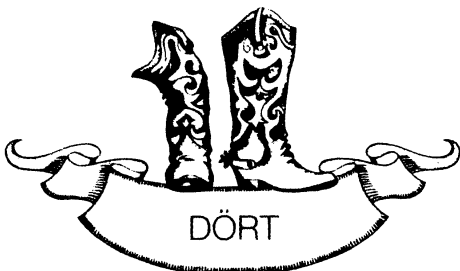
E-postanız için teşekkürler. Uluslararası Kaçak Kurtarma Derneği'nin bir üyesi olmak istiyorsanız lütfen ekteki formu doldurun ve \$ 95 üyelik bedeliyle birlikte gönderin. İnternet sitemizde belirtilen imkânların yanı sıra tarafınıza bir de kimlik kartı gönderilecek.

Bununla birlikte, sorunuza istinaden belirtmemiz gerekir ki Ödül Avcısı rozetleri veya aksesuarları yapmıyoruz.

Bir Başlangıç Programı'mız var, ancak "Kayıp Bir Baba Nasıl Bulunur?" gibi belirli workshoplar yapmamız söz konusu değil. "Ödül Avcısı Arkadaşınızla Nasıl Hep Arkadaş Kalınır" için de aynısı geçerli.

Girişimlerinizde bol şanslar.

Saygılanmızla,
Wyatt Underwood
Üyelik Müdürü
Uluslararası Kaçak Kurtarma Derneği
İdari İşler

Corey'nin Las Vegas'taki adresine doğru giderken karavanda moraller hâlâ bozuk. Annemle Janice sessiz. Suze ve Alicia karşımda oturmuş hâlâ fısıltılarla konuşuyor. Ben de Minnie ile birlikte çıkartmalarla oynuyorum ve Bryce'ı düşünüyorum.

Tam adı Bryce Perry ve Golden Peace'teki kişisel gelişim lideri. Orada derslere katılırken onunla sık sık karşılaştım. Merak ettiğim şey şu; Tarquin neden onun büyüüne kapıldı? Babam görevine çıkarken onu neden çağırdı? Babamla Tarquin ona neden güvendi? Sanırım cevabı biliyorum. Çünkü Bryce yakışıklı.

Bunun gay olmakla falan alakası yok. Sadece güzel insanların zorlayıcı bir tarafı vardır. Özellikle de delici bakışları olan güçlü çeneli erkeklerin. Onların büyüüne kapılır, ne söylerlerse inanırsınız. Mesela yarın Will Smith'le karşılaşsam ve bana kötü devlet görevlilerinden kaçtığını ve yardımına ihtiyacı olduğunu söylese hiç düşünmem, anında inanırım.

İşte Bryce da aynı. O delici bakışları sayesinde dizlerinizi titretiyor. Konuşmaya başladığında insanın başını döndürü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yor. *Ah, Bryce, çok haklısın! Her konuda,* diye düşünüyorsunuz. Sadece yoga dersinin saatleriyle ilgili konuşuyor olsa bile.

Suze, Bryce'ın büyüsunü hissetti, bundan eminim. Herkes hissediyor çünkü. Tarquin'de ise şöyle bir durum var. Bryce'la tanışmadan hemen önce kötü bir dönem geçirdi. Ailesiyle arası bozuktu, işle ilgili utanç verici bir başarısızlık yaşamıştı ve genel olarak kendini çok kötü hissediyordu. Tam o sırada plaj voleybolu seansları, arkadaşça sohbeti ve karizmatik kişiliğiyle Bryce çıkageldi. Bu nedenle Tarkie'nin, Bryce'ın büyüsunüne kapılmasına şaşmamak gerek.

Bryce'ın da onun parasının peşinde olmasına şaşmamalı. Tarkie kadar zengin olduğunuzda herkes paranızın peşindedir. Zavallı yaşlı Tarkie. Parası, pulu, gösterişli evleri var ama bunların onu mutlu ettiğini sanmıyorum.

"Tamam, yirmi dakikalık yolumuz kaldı." Luke düşüncelerimi bölünce irkiliyorum. Aslında hepimiz irkiliyoruz.

"Yirmi dakika mı?"

"O kadar yakın mıyız?"

"Ama daha Las Vegas'a gelmedik!"

"Las Vegas'ın bu tarafında," diyor Luke navigasyon haritasına doğru. "Özel mülklerin olduğu bir alan gibi duruyor. Bir sürü golf kulübü var."

"Golf!" diye bağırıyor Janice heyecanla. "Belki Graham'la arkadaşları golf oynuyordur. Olabilir mi Jane?"

"Şey, golf oynamayı sever," diyor annem kararsızca. "Suzie, Tarquin de golf oynar değil mi?"

"Biraz," diyor Suze aynı şekilde kararsız bir tonda.

"Öyleyse tamam." Janice ellerini çırpıyor. "Golf oynuyorlar."

Golf mü?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Babam bir golf yolculuğuna mı çıktı? Kendimizi deli gibi çöllere atmamızın sonucunda onu on sekizinci pistte, uzun çoraplarıyla, “İyi atıştı Tarquin!” derken mi bulacağız?

“Bryce golf oynuyor mu?” diye Alicia’ya dönüyor Suze.

“Hiç fikrim yok,” diyor Alicia. “Pek sanmam. Ama oraya varana kadar öyle mi böyle mi diye düşünmenin yararı yok bence.”

Bu çok mantıklı bir düşünce ve bir anda ortamdaki bütün heyecanı yok etti. Hepimiz sessizce oturmaya devam ediyoruz ve bir süre sonra Luke, iki tarafında villalarla dolu geniş bir yola giriyor. “Burası Eagles Yerleşim bölgesi.”

Hepimiz şaşkınlıkla arabadan dışarı bakıyoruz. Las Vegas deyince aklıma hep parlak ışıklar, oteller, kumarhaneler gelir. Nedense herkesin sürekli otellerde yaşadığını sanırım. Ama elbette evler de vardır. Fakat şu an gördüklerimiz ev değil, resmen saray. Arazileri kocaman ve hepsinin devasa bahçeleri veya ihtişamlı giriş kapıları veya *ben burada yaşıyorum ve epey kodamanım* diyen herhangi bir şeyler var.

Numara 235’e varınca sessizce etrafı izliyorum. Arazilerin en büyüğü. Klasik bir prenses kalesi gibi dört tane gri kulesi var. Sanki birazdan Rapunzel pencereden çıkacak.

“Corey ne iş yapıyor demiştiniz?” diye soruyor Luke.

“Bir bilim şirketi var,” diyorum. “Bir sürü patenti var. Ayrıca hatırı sayılır mülkü. Bir sürü şey yapıyor.”

“Ne tür patentler?”

“Bilmiyorum!” diyorum. “Hepsi bilimsel abidik gubidik şeyler.”

Google araştırmama dönüp oradan bir şeyler okuyorum. “Corey Andrews, Elektrik Mühendisleri Odası tarafından Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ödüle layık görüldü... Corey Andrews, Firelight Innovations Şirketi'nin başkanı oldu... Corey Andrews'un büyüyen emlak imparatorluğu... Ah. Durun. Bu, birkaç yıl öncesinin *Las Vegas Herald* gazetesinden. Corey Andrews ellinci yaş gününü Mandarin Oriental'da arkadaşları ve çalışanlarıyla kutladı." Hayretle başımı telefondan kaldırıyorum. "Ellinci mi? Babamla aynı yaşlarda olduğunu sanıyordum."

"Kahretsin." Luke kantağı kapatıyor. "Yanlış yerde miyiz? Bu yanlış Corey mi?"

"Şey, bilmiyorum," diyorum. Kafam karıştı. "Çünkü o kesinlikle resimlerinin kenarına kartal çizen Corey Andrews."

"Bu onun oğlu olmasın?" diyor Suze.

"Belki de. Ama ikisi de ressam mı? Ve ikisi de resimlerine kartal mı çiziyor?"

Hepimiz bunu düşünürken bir sessizlik oluyor.

"Öğrenmenin tek yolu," diyor Luke sonunda. Aşağı atlıyor ve diafonla konuşmasını izliyoruz. Bir dakika sonra karavana dönüyor ve ana kapılar açılıyor.

"Ne dediler?" diye soruyor Janice heyecanla.

"Buraya bir partiye geldiğimizi sanıyorlar," diyor Luke. "Onları bozmadım."

Araba yoluna girdiğimizde gri keten kıyafetler giymiş bir adam arabayı uçak hangarı gibi görünen bir binanın yanına park etmemiz için bizi yönlendiriyor. Burası ciddi çok büyük. Her yerde devasa ağaçlar, kocaman bitkiler var. Park ettiğimiz yerden bir tenis kortunun filei görünüyor ve gizlenmiş hoparlörlerden caz sesleri yükseliyor. Diğer arabaların çoğu özel plakalı, üstü açık, parlak spor arabalar. Birinin plakasında Dolar34, diğerinde Krystle yazıyor. Bir tanesi ise üzerinde spreyle kaplan resmi çizilmiş bir limuzin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kaplan araba!” diye bağılıyor Minnie sevinçle. “Kaplan araba, anne!”

“Çok güzel hayatım,” diyorum gülmemeye çalışarak. “Evet, şimdi nereye gidiyoruz?” Diğerlerine dönüyorum. “Resmen davetsiz giriyoruz, farkındasınız değil mi?”

“Hayatımda hiç böyle bir yere gitmedim,” diyor gözlerini kocaman açan Suze.

“Suze, sizin İskoçya’da bir kaleniz var,” diyorum.

“Evet, ama bunun gibi değil,” diye karşı çıkıyor. “Bu Disney kalesi! Bak, çatıda bir helikopter pisti var!”

Gri keten kıyafetli adam yanımız gelip bizi baştan aşağı süzüyor.

“Peyton’ın partisi için mi geldiniz? Adlarınızı alabilir miyim?”

İtiraf etmeliyim ki partiye gelmişiz gibi bir hâlimiz yok. Peyton kimse onun için bir hediye bile almadık.

“Adımız listede yok,” diyor Luke usulca. “Ama Corey Andrews’u görmek istiyoruz. Biraz acil bir durum da.”

“Hayat memat meselesi,” diyor annem deli gibi.

“Çok uzaktan, Oxshott’tan geldik,” diye ekliyor Janice. “İngiltere, Oxshott.”

“Babamı bulmak istiyoruz,” diye açıklıyorum.

“Ve benim kocamı,” diyor Suze grubun önüne geçerek. “O kayıp ve Corey’nin bu konuda bir şeyler bilebileceğini düşünüyoruz.”

Keten kıyafetli adam şaşkın görünüyor.

“Korkarım Bay Andrews şu an müsait değil,” diyor Suze’dan uzaklaşarak. “Bana iletişim bilgilerinizi verirseniz, kendisine iletir...”

“Ama onu hemen görmemiz gerek!” diyor annem heyecanlı.

“Vaktini almayacağız,” diyor Luke.

“Kaplan arabaya binicem!” diyor Minnie de.

“Hiç sorun yaratmayız,” diye ekliyor annem hevesle.

“Sadece ona bir...”

“Lütfen Bay Andrews’a bunu verin.” Arkamızdan kısık bir ses geliyor ve döndüğümüzde Alicia, parlak bir Golden Place kartına birkaç kelime yazmış ve onu adama uzatıyor.

Adam kartı alıp okuyunca ifadesi değişiyor.

“Şey,” diyor. “Bay Andrews’a burada olduğunuzu haber vereyim.”

Adam gidince hepimiz Alicia’ya dönüyoruz. O her zaman-ki, kendisiyle gurur duyan ama alçak gönüllüymüş gibi numara yapan sinir bozucu hâlini takınmış.

“Ne yazdın?” diye soruyorum.

“Yardıma olacağını düşündüğüm birkaç kelime sadece,” diyor basitçe.

Annemle Janice gayet yüksek sesle fısıldaşıyor. Alicia Merrelle adı Amerika’da kraliyet ailesi gibiymiş de, Golden Peace’te kesin kaç ünlüyle tanışmıştır da, hiç dedikodularını yapmıyormuş çünkü çok terbiyeli ve ağzı sıkı bir kızmış da...

Terbiyeli ve ağzı sıkı bir kız mı? Anneme Alicia Kaltak Uzun Bacak’ı kaç kez anlattım.

Neyse. Her neyse.

Birkaç dakika sonra keten kıyafetli arkadaşımız tekrar görünüyor ve bizi sessizce eve doğru götürüyor. Gary’yle konuşmak için karavanda kalan Luke hariç. (Konferans yemeğinde bir bakanla ilgili acayip bir dedikodu varmış da.)

Evin çivilerle süslü devasa bir kapısı var. Bir an için bir asma köprünün aşağı ineceğini düşünüyorum. Ama sonra ev/

kale/konağın tamamen etrafından dolaşıyoruz ve Hampton Court'taki labirent gibi düzenli çalılardan oluşan çitlerin arasından geçiyoruz. Karşımıza çıkan kocaman çim bahçede bizi bekleyenler ise devasa bir şişme zıplama kalesi, yemeklerle dolu bir masa, koşuşturan beş zirilyon çocuk ve *5. yaş günün kutlu olsun Peyton!* yazan bir afiş.

Ah. Demek Peyton bu. Aslında Peyton'ın kim olduğu belli değil çünkü her küçük kızın üzerinde parlak prenses elbiseleri var. Ama keten kıyafetli adamın saygıyla yaklaşmasından ve bizi işaret etmesinden Corey'nin kim olduğu çok belli.

Corey çok yakışıklı. Teni bronz, saçları gür ve siyah, kaşları cimbızla alınmış gibi. Babamdan çok daha genç gösteriyor. O yüzden belki de esas Corey'nin oğludur. Gerçi ikisinin de kartal figürlü resimler yapması saçma olur. Yanında karısı olduğunu düşündüğüm bir kadın var ve ona bakınca aklıma gelen ilk ifade *süslü*. Parlak sarı saçları, ıslıl ıslıl bir bluzu, işlemeli kot pantolonu, pırıltılı sandaletleri, zilyonlarca yüzüğü, bileziği ve saçında taşlı bir tokası var. Sanki biri sim kavanozunu almış da üstüne boşaltmış gibi. Ayrıca göğüsleri kocaman ve bronz. Göğüs dekoltesi de fazla açık. Yani cidden çok açık. Hele bir çocuğun doğum günü partisi için.

Sonunda Corey bize doğru geliyor ve hepimiz birbirimize bakıyoruz. Kimin konuşacağına ya da ne söyleyeceğimize karar vermedik. Ama her zamanki gibi önce Alicia atlıyor.

“Bay Andrews,” diyor. “Ben Alicia Merrelle.”

“Bayan Merrelle.” Corey onun elini sıkıyor. “Ziyaretinizle şeref verdiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Yakından o kadar da genç durmuyormuş. Aslında fazla gergin, fazla estetik harikası duran bir yüzü var. İşte şimdi aklım karıştı. Bu babası mı oğlu mu? Tam sormak için ağzı-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mı açıyorum ki Bayan Corey, adamın yanında beliriyor. Ona pamuklu bir elbise giydirderseniz bir de o parlak göz farını silseniz yaşı herhâlde yirmi üç gösterir. Belki de cidden yirmi üç yaşındadır.

“Tarlım?” diye soruyor Corey’ye. “Ne oluyor?”

“Bilmiyorum.” Adam hafifçe gülüyor. “Ne mi oluyor? Bu Alicia Merrelle,” diye ekliyor karısına. “Golden Peace’in sahibi. Bu da karım Cyndi.”

Cyndi nefesini tutuyor ve Alicia’yı süzüyor. “Golden Peace’in sahibi misiniz? Orası muhteşem! Bende DVD’niz var... Nasıl yardımcı olabiliriz?”

“Babamı arıyoruz,” diye araya giriyorum. “Adı Graham Bloomwood ve onu yıllar önce tanıyor olabileceğinizi düşünüyoruz. Siz ya da... babanız belki?” diye ekliyorum emin olmayarak. “Babanızın adı da mı Corey?”

“Babasının adı Jim.” Cyndi gülüyor. “Sadece bir tek Corey Andrews var, değil mi bebeğim?”

“Harika,” diyorum cesaretle. “Öyleyse 1972’de babamla bir yolculuğa çıktınız. Bir araba yolculuğu. Dört kişiydiniz.”

İçimden bir ses *yanlış bir şey söyledin* diyor. Corey’nin yüzünden bir değişiklik olmasa da gözlerinde görebiliyorum. Bir düşmanlık kıvılcımı.

“1972 mi?” Cyndi kaşlarını kaldırıyor. “Corey o zaman bir araba yolculuğu için fazla küçüktür. O zaman kaç yaşındaydın tatlım?”

“Size yardım edemem, üzgünüm,” diyor Corey sertçe. “Şimdi izin verirsiniz...”

O arkasını döndüğünde kulağının arkasında küçük izler görüyorum. Ah, Tanrı aşkına. Bütün mesele onun kişisel gös-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

terişi. Babamı tanıdığını bu yüzden inkâr ediyor. Cyndi düşen bir çocuğa yardım etmek için uzaklaşıyor ama Corey de onun peşinden gidemeden önce annem onun kolunu yakalıyor.

“Kocam kayıp!” diyor annem dramatik bir şekilde. “Siz tek umudumuzsunuz!”

“Bakın, kusura bakmayın ama siz o Corey olmalısınız,” diyorum kararlı bir sesle. “O olduğunuzu biliyorum. Babam buraya geldi mi? Ondan bir haber aldınız mı?”

“Bu sohbet bitmiştir.” Öfkeyle bana bakıyor.

“Brent veya Raymond’la görüşüyor musunuz?” diye ısrar ediyorum. “Brent’in bir karavan parkında yaşadığını biliyor musunuz? Babam onun bir meseleyi halletmesi gerektiğini söyledi. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?”

“Lütfen mülkünden çıkın,” diyor Corey düz bir sesle. “Kızımın doğum günü. Size yardım edemediğim için üzgünüm.”

“En azından bize Raymond’ın soyadını söyleyemez misiniz?”

“Raymond Earle mü?” diyor Cyndi neşeyle gruba katılarak. “Corey’nin bahsettiği tek Raymond o.”

Corey’ye bakıyorum. Mosmor.

“Cyndi, bu insanlarla konuşma,” diye araya giriyor. “Gidiyorlar zaten. Partiye dön.”

“Cyndi, Raymond nerede yaşıyor?” diye soruyorum hemen. “Albuquerque değil mi? Yoksa San Diego mu? Yoksa... Milwaukee miydi?”

Sadece kafadan atıyorum, belki onu cevap vermeye iter diye.

“Şey, hayır, Tucson’a yakındı, değil mi?” Kararsızca Corey’ye bakıyor. “Sadece o biraz kaçık, değil mi bebeğim?”

Tam bir münzevi. Siz konuşurken kulak misafiri oldum da...” Corey’nin surat ifadesini görünce susuyor.

“Demek onunla haberleşiyorsunuz!” İçim öfkeyle doluyor. Demek doğru yoldayız. Ama bu plastik suratlı aptal, bize yardım etmezse yine tıkanacağız. “Corey, 1972’de ne oldu? Babam neden bu işe kalkıştı? Ne oldu?”

“Lütfen mülkünden çıkın!” diyor Corey arkasına dönerek. “Güvenliği arıyorum. Bu özel bir doğum günü partisi.”

“Benim adım Rebecca!” diye bağıriyorum arkasından. “Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?”

“Ah!” diyor Cyndi. “Senin büyük kız gibi canım!”

Corey arkasına dönüp bana bakıyor. Yüzünde çok tuhaf bir ifade var. Başka kimse konuşmuyor. Aslında sanırım herkes nefeslerini tuttu. Onun da Rebecca adında bir kızı var. Neler oluyor?

Yine arkasını dönüp partiye doğru ilerliyor.

“Sizinle tanışmak harikaydı,” diyor Cyndi kararsızca. “Giderken çocuklar için hediye poşeti alın.”

“Ah, yapamayız,” diyorum hemen. “Onlar misafirleriniz için.”

“Ama çok var. Lütfen alın.” Topuklularıyla biraz tökezleyerek Corey’nin peşinden koşuyor. Şaşkın bir sesle, “Hayatım, ne oldu?” dediğini duyabiliyorum.

Birkaç dakika sonra evin köşesinden gri keten kıyafetli adamlar, keten kıyafet giymeyen iki adam görünüyor. Kot pantolon giymişler, saçları asker tıraşı, yüzlerinde de *sizi pataklarken sadece işimi yapıyorum* diyen bir ifade var.

Bilirsiniz işte. Öyle olduğunu tahmin ediyorum.

“İmmm, hadi gidelim,” diyorum tedirgince.

“Tanrım,” diye yutkunuyor Janice. “O adamlar çok tehditkâr görünüyor.”

“Koca zorbalar!” diyor annem öfkeyle ve birden onun Oxshoot Yaşlı Hanımlar Savunma Grubu hareketlerini bu adamlar üzerinde denediğini gözümde canlandırıyorum.

“Anne, gitmeliyiz,” diyorum aklına parlak bir fikir gelmeden.

“Bence de gitmeliyiz,” diye onaylıyor Alicia. “Şimdilik öğrenebileceğimizi öğrendik.”

“Teşekkürler,” diye sesleniyorum asker tıraşlı adamlara. “Biz de çıkıyoruz. Süper parti, biz de hediye poşetlerimizi alıp...”

Luke, Minnie’yi kocaman hediyelik poşetlerle dolu bir masaya götürürken Cyndi elinde bir kokteyl bardağıyla yeniden görünüyor. Masaya yaklaştığımızı görünce aceleyle yanımıza geliyor.

“Çok üzgünüm,” diyor nefes nefese. “Kocam tanımadığı insanlara biraz ters olabiliyor. Ona hep gevşe tatlım diyorum.” Mor kurdelelerle süslü poşetlerden birini alıp içine bakıyor. “Ah, bunun içinde balerin oyuncağı var.” Onu Minnie’ye uzatıyor. “Balerinleri sever misin tatlım?”

“Hediye poşeti!” diye bağılıyor Minnie kendinden geçmişçesine. “Güzel-parti-için-teşekkürler,” diye ekliyor dikkatlice. “Güzel-parti-için-teşekkürler.”

“Çok tatlısın.” Cyndi ona hayranlıkla bakıyor. “Ah, o aksan!”

“Çok güzel bir parti,” diyorum kibarca.

“Çok cömert bir kocam var,” diyor Cyndi içtenlikle. “Çok şanslıyız. Ama biliyor musunuz, bunu takdir ediyoruz. Değerinin farkındayız.” Masaya doğru başını sallıyor. “Bu paketlerin her birinin geliri, imkânları kısıtlı bir çocuğa gidiyor.”

“Vay canına.” Gözlerimi kırıyorum. “Bu harika bir fikir.”

“Ben böylesini daha çok seviyorum. Böyle imkânlara sahip doğmadım.” Kolunu açıp kaleyi işaret ediyor. “Bizim kadar şanslı olmayanları hep hatırlamalıyız. Peyton’a da bunu öğretmek istiyorum.”

“Bravo.” Kadına hayranlık duyuyorum. Cyndi’de görünenen fazlası olduğu belli.

“Corey’nin de bir hayır kurumu var,” diye ekliyor. “O tanıyabileceğiniz en cömert, en verici adamdır. Hep başkalarını düşünür.” Gözleri hafifçe doluyor. “Ama onunla tanışınca bunu anlamışsınızdır zaten.”

“Eee... Kesinlikle!” diye yalan söylüyorum. “Şey, tanıştığımıza memnun oldum.”

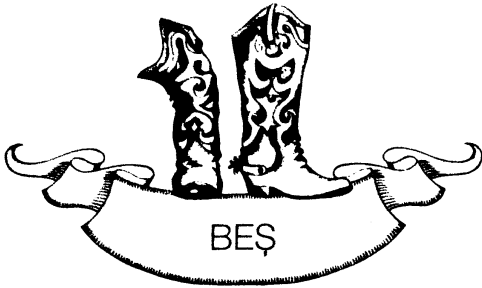
“Ben de sizi tanıdığıma memnun oldum. Hoşça kal tatlım!” Minnie’nin yanağını sıkıyor. “Bol şans.”

“Ha, bir şey daha,” diyorum sıradan bir şeymiş gibi. “Merak ediyorum da... Corey’nin ilk kızının adı neden Rebecca, biliyor musunuz?”

“Ah.” Cyndi şaşırıyor. “Hiç fikrim yok. Onlar konuşmuyor da. Ben onunla hiç tanışmadım. Biraz üzücü.”

“Ya.” Bunu sindirmeye çalışıyorum.

“Ondan bahsetmemeliydim. Corey geçmişten konuşmaktan hoşlanmaz. Ona kötü şans getirdiğini söylüyor. Kızını bir gün Şükran Günü yemeğine davet etmeye çalıştım ama...” Bir an için duygulansa da sonra aniden canlanıyor. “Neyse. Size yol için atıştırmalık getireyim mi?”

Hediye poşeti inanılmaz cömert ötesi.

Yarım saat sonra öğle yemeği yiyip tekrar plan yapmak için başka bir dinlenme tesisinde duruyoruz. Minnie poşetekileri masaya boşaltınca hepimizin ağzı açık kalıyor. Balerin oynucağı sadece başlangıç. İçinde ayrıca bir *DKNY* saat, bir *Versace* kapüşonlu sweatshirt, Cirque du Soleil için iki kişilik bilet. Suze özellikle dehşete düştü çünkü parti poşetlerini pek sevmez. Onları sıradan buluyor. (Bu kelimeyi asla kullanmasa da parmaklarıyla yaptığı o şekillerden bunu anlıyorsunuz. O bir çocuk partisi verdiğinde parti poşetinin içinde bir balonla kâğıda sarılmış kocaman, ev yapımı bir kurabiye olur.)

Minnie poşetten pembe renkli, muhteşem bir *Kate Spade* clutch çıkarınca annemle Janice, telefonlarından Las Vegas'taki evlerin fiyatlarını araştırmaya başlıyor ve Corey'nin evinin ne kadar edeceğini tahmin etmeye çalışıyor. Bense *Kate Spade*'i hemen güvenlik nedenlerinden dolayı himayeme alıyorum. Minnie onu kullanacak yaşa gelene kadar saklayacağım. (Belki o sırada bir iki kez ödünç alırım.)

“O parayı tam olarak nereden kazanıyor?” diye soruyor Janice. “Tanrım, bu on altı milyon dolar!”

“Gayrimenkul,” diyor annem belli belirsiz.

“Hayır, patent üretiyor,” diyorum. “Bilimsel icatlar falan. Özel bir yay icat etmiş galiba.”

Bunu Google araştırmamın üçüncü sayfasından, Corey’nin *The Wall Street Journal*’daki profilinden alıyorum. Buna göre, yay onun icat ettiği ilk şeymiş ve bugün bile ona para kazandırıyormuş. Ama nasıl bir yay icat edersiniz ki? Alt tarafı kıvrık bir tel parçası değil mi?

“Ah, Becky, sana fen derslerine daha çok çalış demiştim,” diyor annem. “Janice, bak, bu evin iki yüzme havuzu var.”

“Bu kadarı da görmemişlik,” diyor Janice ve bakmak için anneme uzanıyor. “Ama şu manzaraya bak.”

“Yaşı hakkında nasıl yalan söyledi anlamıyorum,” diyorum. Corey’nin yaşı babam kadar olmalı ama internette de araştırdım, sözde ellinci doğum günü partisine itiraz eden bir bilgi yok. “Yani bu devirde yaşını nasıl saklayabilirsin ki? Google denen bir şey var.”

“Google icat edilmeden yalan söylemeye başlamıştır,” diyor Janice bilgece. “Marjorie Willis gibi, hatırladın mı Jane? Her doğum gününde yaşını eksiltirdi.”

“Ah, o Marjorie!” dedi annem öfkeyle. “Otuz dört yaşına en az iki kez girdi, eğer üç değilse. Öyle yapılır işte canım.” Bana döndü. “Yavaş yavaş ve erkenden.”

“Evet!” Janice başını sallıyor. “Şimdi başla Becky. Kolayca on yıl kaybedebilirsin.”

Bunu yapmalı mıyım? Yaşımı eksiltmeyi düşünmemiştim. Bence en akıllıcası yaşını büyük söylemek. Böylece herkes der

ki vay canına hiç doksan üç göstermiyorsun, harikası. Oysa sen daha yetmiş yaşındasındır.

Düşüncelerim Luke'un beni çağırmasıyla kesiliyor. Pencereye yaslanmış, yüzünde de tuhaf bir ifade var.

"Selam," diyorum yanına gidince. "N'aber?" Cevap vermeden bana telefonunu uzatıyor.

"Bak Becky," diyor babam kulağımdaki telefondan, hiç giriş falan yapmadan. "Annenin L.A.'e uçması falan, bu saçmalıklar da ne?"

Babamın sesi. Bu babam. O hayatta. Sanırım bayılabiliyim. Ama bir yandan da bağırarak istiyorum.

"Baba!" diye bağıyorum nefes nefese. "Tanrım. Sen misin?"

Gözlerim doldu bile. Ne kadar endişelendiğimin farkında değilmişim. Ya da kendimi ne kadar suçlu hissettiğimin. Ya da aklımdan geçen korkunç düşüncelerin ve görüntülerin.

"Telefonuma çok tuhaf bir mesaj geldi," diyor babam. "Luke'a da söylediğim gibi, anneni durdur, tamam mı? Ona İngiltere'de kalmasını söyle."

Şaka mı yapıyor? Neler yaşadığımız hakkında bir fikri var mı?

"Ama o zaten burada! Janice de öyle! Baba, senin için endişelendik!" Kelimelerim birbirine dolanıyor. "Tarkie için de endişelendik ve..."

"Hepimiz iyiyiz," diye kestirip atıyor babam. "Annene korkmamasını söyle. Sadece birkaç gün."

"Ama neredesiniz? Ne yapıyorsunuz?"

"Önemi yok," diyor babam kısaca. "Arkadaşlar arasında küçük bir mesele ve halletmesi uzun sürmeyecek sanırım. Bu arada anneni eğlendirmeye çalış."

“Ama seni arıyoruz!”

“O zaman lütfen beni aramayın!” Babamın sesi çok kızgındı. “Çok saçma! Bir adam peşine kimseyi takmadan küçük bir özel meselesini halledemez mi?”

“Ama anneme ne yaptığını bile söylemeden ortadan kaybolmuşsun!”

“Not bıraktım,” diyor babam sabırsızca. “Güvende olduğumu biliyordunuz. Bu yetmedi mi?”

“Baba, onunla konuşman gerek, hemen. Telefonu ona...”

“Hayır.” Babam beni durduruyor. “Becky, önemli bir işi halletmeye çalışıyorum ve ona odaklanmalıyım. Şimdi bir saat annenin söylenmesini çekemem.”

“Öyle bir şey yapmaz...” diye başlıyorum ama devamını getiremiyorum. Bunu söylemekten nefret etsem de babam haklı. Annem telefonda onunla konuşmaya başlarsa telefonun şarjı bitene kadar hıncını alamaz.

“Anneni L.A.’e geri götür,” dedi babam. “Bir spa’ya gidin ve -ne diyordunuz ona- gevşeyin.”

“Nasıl gevşeyelim?” Şimdi ben de kızmaya başlıyorum. “Bize bir şey söylemiyorsun, Bryce’ın da Tarkie’nin beynini yıkayacağını biliyoruz... Bu arada o iyi mi?”

Babam kısa bir kahkaha atıyor. “Bryce kimsenin beynini yıkamıyor. O çok yardımsever bir genç adam. Benim için çok değerli. Çünkü alanı biliyor. Ayrıca Tarquin’i kanatları altına aldı. Saatlerce havadan sudan sohbet ediyorlar.”

Kanatları altına mı?

Saatlerce havadan sudan sohbet mi?

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

“Tarkie orada mı?”

“Burada. Onunla konuşmak ister misin?”

Ne? İnananayarak telefona baktım. Hattın ucunda bir hışırtı olduktan sonra Tarquin'in o benzersiz tiz sesi duyuldu. "Immm, alo? Becky?"

"Tarkie!" O kadar rahatladım ki neredeyse parlayacaktım. "Selam! Ben gidip Suze'u..."

"Hayır, ııı... Zahmet etme," diyor. "Ona sadece iyi olduğumu söyle."

"Ama çok endişelendi! Hepimiz endişelendik. Bryce senin beynini yıkamaya çalışıyor, biliyorsun değil mi? O tehlikeli, Tarkie. Senin paranı istiyor. Ona hiç para vermedin, değil mi? Verme, tamam mı?"

"Elbette paramı istiyor." Tarquin bu kadar gerçekçi konuşunca yelkenlerimi suya indiriyorum. "Beş dakikada bir bana soruyor. Ama vermeye niyetim yok."

"Tanrı'ya şükür!" diye nefes veriyorum. "Sakın verme!"

"O kadar da enayi değilim Becky."

"Ya," diyorum rahatlayarak.

"Bryce gibi heriflerin yanında aklın hep başında olacak."

"Doğru."

Tamamen aklım karıştı. Tarkie çok akli başında konuşuyor. Oysa ben onun sinir krizi falan geçirdiğini hayal ediyordum.

Öyleyse L.A.'deki o drama da neyin nesiydi? Bizim evde masada oturmuş, herkesi paylayan ve Suze'a zehirli olduğunu söyleyen hâli gözümün önünden gitmiyor.

"Becky, gitmeliyim," diyor Tarquin. "Babam veriyorum."

"Hayır, gitme!" diye inliyorum ama çok geç.

"Becky?" Babam tekrar hattın ucunda. Çabucak nefes alıyorum.

"Baba, dinle. Lütfen. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve bilmemi istemiyorsan kabul. Ama annemi böyle bir

belirsizlikte bırakamazsın. Las Vegas'a yakın mısınız? Çünkü eğer bizi seviyorsan bizimle burada buluş. Seni birkaç dakika görelim. İyi olduğunu bilelim. Sonra işinize devam edersiniz. Lütfen, baba. Lütfen."

Uzun bir sessizlik oluyor. Babamın isteksizliğini telefonun ucundan hissedebiliyordum.

"Epey uzaktayım," diyor sonunda.

"O zaman biz sana geliriz! Bana adresi ver!"

"Hayır," diyor babam. "Hayır, öyle yapmayalım."

Uzun bir sessizlik daha olunca nefesimi tutuyorum.

Babam aslında çok makul bir adamdır. Yani sonuçta sigorta işi yapıyordu.

"Tamam," diyor sonunda. "Yarın Las Vegas'ta sizinle hızlı bir kahvaltı edeceğim. Sonra hepiniz rahatlayıp L.A.'e dönersiniz ve beni rahat bırakırsınız. Ama soru sormak yok."

Oldu canım. Öyle bir soracaktım ki. Soruların listesini çıkarmaya hemen başlayacaktım.

"Nerede buluşalım?"

"Eee..."

Las Vegas'ı pek bilmem. Aslında bildiğim tek şey, *Ocean's Eleven*'i bin kez kadar izlediğimde öğrendiklerim.

"Bellagio," diyorum. "Bellagio'da kahvaltı, saat dokuzda."

"Tamam. Orada görüşürüz."

Başka bir şey sormayacağım çünkü bilmemi istemediği belli ama kendimi tutamıyorum. "Baba, adımlı neden Rebecca koymak istemedin?"

Tuhaf bir sessizlik daha oluyor. Nefesimi tutuyorum. Babamın hâlâ hatta olduğunu biliyorum. Hatta ve bir şey söylemiyor.

Sonra telefonu kapatıyor.

Hemen tekrar aramaya bassam da telefon telesekretere geçiyor. Tarkie'nin telefonunu deniyorum ama aynı şey. İkisi de telefonlarını kapamış olmalı.

"Aferin!" diyor Luke sonunda başımı kaldırdığımda. "Rehineleri kurtarmak için seni konuşturmalılar! Sanırım kaçaklarla bir kahvaltı randevumuz var?"

"Öyle görünüyor," diyorum ona göz kırparak. Biraz başım dönüyor. O kadar stres ve endişeden sonra babam ve Tarkie iyi durumda. Bir vadinin dibinde ölmüş değiller.

"Rahatla Becky!" Luke ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bu güzel haber! Onları bulduk!"

"Evet!" Sonunda yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Başardık! Onları bulduk! Hadi gidip annemle Suze'a söyleyelim!"

Şey, açıkçası. Ben kötü haber getirse bile elçiye zeval olmaz diye bilirdim. Babamı ikna edip Las Vegas'ta bir kahvaltı ayarladım diye annemle Suze'un sevinçten havalara uçacağını ve beni tebrik edeceklerini sanırdım. Bir grup sarılması hayal ederdim. Beklentilerim fazla yüksekmış anlaşılan.

Sevgili kocalarının hayatta ve iyi olduğunu duyduklarında ne annem ne de Suze bir sevinç gösterisinde bulundu. Hafif bir mutluluk anı yaşandı ve Suze, "Tanrı'ya şükür," diye rahat bir nefes aldı. Ama şu an ikisi de kederlerine geri dönmüş durumda.

Annem şöyle deyip duruyor. *Kendi kocam nasıl olur da bana güvenmez?* Daha doğrusu bu bir düet, aralarda Janice girip "Biliyorum Jane", "Çok haklısın Jane", "Jane, canım, biraz *M&M's* al" diyor. Annem sırlarla çekip giden bir kocanın saygısız olduğunu söylüyor. Babam kocaman adammış, kendini ne sanıyormuş, Kojak ını?

(Kojak'ın nasıl olaya dâhil olduğunu bilmiyorum. Aslında Kojak kim, emin değilim. Televizyondan biri herhâlde.)

Bu sırada Suze'in şikâyeti de şu: 'Tarkie neden onunla konuşmak istemedi? 'Tarkie'yi aramayı doksan beş kez falan denedi, her seferinde de telesekretere düştü. Suze da hepsi benim suçummuş gibi bana dargın bir bakış fırlattı.

Las Vegas'ın pırıltılı ufuk çizgisine yaklaşırken Suze tırnaklarını yiyip pencereden dışarıyı izliyor.

"Suze?" diyorum çekinerek.

"Evet?" Onu çok önemli bir şeyden alıkoymuşum gibi sabırsızca bana bakıyor.

"Bu harika değil mi? 'Tarkie iyiymiş!'"

Suze ne dediğimi anlamıyormuş gibi boş boş bakıyor.

"Yani artık endişelenmeyi bırakabilirsin," diye ısrar ediyorum. "Çok rahatlamış olmalısın."

Suze'un yüzünden acı dolu bir ifade geçiyor. Sanki gerçeği anlamayacak kadar aptalmışım gibi bakıyor bana.

"Onu görene kadar rahat falan değilim," diye ısrar ediyor. "Onu kendi gözlerimle görene kadar olamam. Bryce'ın hâlâ onunla bir işi olduğunu düşünüyorum. Öyle ya da böyle kafasına girdi."

"Bana iyi gibi geldi," diyorum cesaretlendirmek için. "Beyni yıkanmış olsa bizimle kahvaltı etmezdi, değil mi? Yani, bu iyi haber değil mi?"

"Bex, anlamıyorsun," diyor Suze ters ters. Alicia hemen elini onun elinin üstüne koyuyor.

Benden daha iyi bir arkadaşmış ve her şeyi anlıyormuş gibi.

Kalbim acıyor.

Rahatlamak için Minnie'yi kucağıma çekiyorum.

“Korkmayacakmışım,” diyor annem bir katilin ses tonuyla Janice’e. “Korkmak nasıl olur Graham’a göstereceğim. Ben hiç ondan sır sakladım mı?”

“Garajımızdaki güneş yatağı vardı,” diyor Janice.

“O başkaydı Janice.” Annem şimdi bütün sinirini ondan çıkaracak. “Şu an Graham’ın yaptığıyla aynı şey mi?”

“Hiç Graham’a göre bir davranış değil,” diyor Janice üzüntüyle. Gerçekten haklı. Annemle babamın arasında hiç gelgitler, sırlar, drama olmuyor değil. Ama babamın hiç böylesine gizemli olduğunu görmemiştim, özellikle de anneme karşı.

“Las Vegas’ta nerede kalacağız?” diyorum konuyu değiştirmek için. “Bir karavan parkı olmasın da.”

“Yok, yok,” diyor Luke sürücü koltuğundan. “Karavanı park edip bir otele gideriz.”

Her şeye rağmen içim beklentiyle doluyor. Daha önce Las Vegas’a hiç gelmemiştim. Babamla Tarkie’nin iyi olduğunu öğrendiğimize göre belki birazcık rahatlayamaz mıyız?

“Rahatlamalısın Jane,” diyor Janice düşüncelerimi okumuş gibi. “Belki bir masaja falan gideriz.”

“Sirki olan bir otel yok mu?” Annem biraz yumuşamış gibi. “Bir sirk görmek isterdim.”

“Ya da Venedik usulü?” diyorum. “Gondola binerdik.”

“Mısırlı var...” Janice telefonunda geziniyor. “MGM Grand... Sezar’ın Sarayı’na da gidebiliriz. Orada alışveriş müthiş Becky.”

“Elton John,” diyor annem birden. “O hâlâ Las Vegas’ta mı?”

“Elton John mu?” diye araya giriyor Suze cırtlak bir sesle. Hepimiz irkiliyoruz. “Gondol mu? Nasıl Elton John’dan, gondollardan, Sezar’ın Sarayı’ndan bahsedebiliyorsunuz? Buraya tatile gelmedik. Buraya eğlenmeye gelmedik.”

Suçlayıcı bakışları üzerimizde dolaşıyor. Hepimiz şok yüzünden gözlerimizi kırpttırıyoruz.

“Tamam,” diyorum dikkatlice. “Öylesine bir otelde oda bulalım işte.”

“O acayip temalı otellerden olmasın da,” diyor Alicia dudaklarını sinsice kıvrarak. “Bence teması olmayan bir otel bulmalıyız. Şirketlerin kullandıkları muhafazakâr ve ciddi otellerden olabilir.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Muhafazakâr mı? Şirketlerin kullandığı mı? Las Vegas’ta? Tamam, öncelikle annem sıkıcı, iş yerine benzer bir odada oturup Powerpoint sunumlarına bakmak yerine biraz stresini atmalı. İkincisi Minnie’nin de biraz eğlenmesini istiyorum. Bunu hak etti.

“Bence nerede oda bulursak orada kalacağız,” diyorum hemen. “Hatta ben birkaç yeri arayayım.”

“Pardon,” diyorum Suze’a tekrar. “Daha ciddi bir yerde kalmak istediğini biliyorum.”

Suze bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. İçimden *aman, Tanrım*, desem de yüzüme pişmanlık dolu bir ifade yerleştirmeye çalışıyorum.

Venedik temalı bir otelin lobisinde duruyoruz ve burası hayatımda gördüğüm en çılgın yer. Üzerimizde işlemeli, dev bir kubbe var ve Venedikli ustaların resimleriyle süslü. Renkler belki biraz fazla canlı. Müthiş altın yer küre şeklindeki çeşmeye bayıldım. Kırmızı kaşkollu bir adam akordiyon çalıyor. Kendimizi turistler için hazırlanmış bir gösteride hissediyorum, üstelik daha sadece lobideyiz.

Luke girişimizi yaptıktan sonra resepsiyondan ayrılıyor. “İşte buradayız,” diyor bir tomar oda anahtarı sallayarak.

“Hepimizin odası yan yana değil ama en azından aynı yerdeyiz. Ayrıca bugün promosyon varmış, hediye verdiler,” diyor diğer elini sallayarak. “Kumarhane fişi.”

Fişler şeker gibi kâğıt külâhlarda ve çok şirin görünüyorlar. Ama bence üzerlerine bir şeyler yazmalılar. *Kupayı seviyorum* gibi. Ben kumarhane açsam fişlerin üzerine *bol şans, tekrar dene* falan yazardım.

“Bedava fiş mi? Ne kadar tipik.” Alicia küçümser bir şekilde ağzını büküyor. “Benimkileri alabilirsiniz.”

Hadi ama. Las Vegas’tayız. Las Vegas’ta kumar oynamak zorundasınız. Daha önce hiç kumar oynamadım ama eminim çabucak kaparım.

“Hadi plan yapalım,” diyor Luke bizi annemle Janice’in yanına götürürken. İkisi de Minnie’yle birlikte valizlere yaslanmış.

“Sevdim.” Minnie küçük tombik ellerini fişlere uzatıyor. “Bebek tabağı, lütfecen?”

Bunların oyuncak bebek tabağı olduğunu sanıyor. Ne tatlı.

“Al bakalım canım,” diyorum Luke’tan bir fiş alıp ona vererek. “Bebek tabağını tutabilirsin ama ağzına sokma.”

Başımı kaldırdığımda Suze bana dehşetle bakıyor. “Minnie’ye oynasın diye kumarhane fişi mi veriyorsun?” diyor.

Ne var ki bunda?

“Şey... Minnie onun ne olduğunu bilmiyor ki,” diyorum dikkatlice. “Onu bebek tabağı olarak kullanıyor.”

“Olsun.” Suze sanki önemli bir ebeveyn kuralını çiğnemişim gibi başını sallıyor. Eşit derecede küçümser görünen Alicia’ya dönüyor.

“Bir plastik parçası,” diyorum inanamayarak. “Kumarhanede evet, bir kumar fişi ama şu an Minnie’nin

elinde bir oyuncak bebek tabağı. Ne yani, ona kumar oynatacağımı mı düşünüyorsunuz?”

Artık Suze’u anlamıyorum. Gözlerimin dolduğunu fark edince dehşete kapılıp başımı çeviriyorum. Nasıl böyle olabilir? Bana bakmıyor bile. Doğru düzgün bir laf etmiyor.

Alicia yüzünden, diye düşünüyorum suratsızca. Alicia Kaltak Uzun Bacak, Suze’u bozdu. Alicia’nın espiri anlayışı yoktu mesela ama en azından bunu biliyorduk. Alicia’nın ne olduğunu biliyor ve ondan nefret ediyorduk. Şimdi dışardan gören ne kadar da yumuşak ve dost canlısı biri der. Suze da buna kanıyor. Oysa kadının içi hep aynı. Soğuk. Espirisiz. Yargılayıcı. Ve bu özelliklerini en yakın arkadaşına bulaştırıyor.

Düşüncelerim öyle karanlık ki telefonuma bir mesaj geldiğini çok sonra anlıyorum.

Yoldayım! Bugün las vegasta olacağım. öptüm Danny

Danny! Birden içim rahatlıyor. Danny beni yeniden güldürür. Danny her şeyi yoluna koyar.

Danny Kovitz benim moda tasarımcısı arkadaşım ve kendisi tam bir star. Suze’un başının dertte olduğunu duyar duymaz geleceğini, tüm ekibini görevlendireceğini, ne gerekirse yapacağını söyledi. Tarkie’yi de çok sever. Elbette yardım etmek istedi. (Şey, aslında Tarkie’yi biraz farklı anlamda seviyor. Ama bundan Suze’a bahsetmeye gerek yok.)

“Danny geliyormuş!” diyorum Suze’a. “Hepimiz buluşup güzel bir yemek yiyerek gevşeyebiliriz...”

Suze’un içine biraz olsun pozitif düşünce enjekte etmeye çalışsam da faydasız. Sanki duvara anlatıyorum.

“Gevşeyemem Bex,” diye resmen tükürüyor. “Tarkie’yi kendi gözlerimle görmeliyim. () şeyden... adamdan uzak olduğunu bilmeliyim.”

“Bak Suze,” diyorum nazikçe. “Hâlâ endişeli olduğunu biliyorum ama aklım biraz boşaltman lazım. Minnie’yi bir köpek balığı akvaryumuna götürmeyi planlıyorum. Sen de gelmek ister misin?”

“Sanmıyorum.” Suze beni uzaklaştırmak istercesine başını sallıyor.

“Ama bir şey yapman gerek...”

“Bir şey yapacağım. Alicia’yla bir yoga dersi arayacağız. Birkaç e-posta yazacağım ve erken yatacağım.”

İçimdeki şoku gizlemeye çalışarak ona bakıyorum. E-posta mı? Erken yatmak mı?

“Ama Las Vegas’tayız! Düşündüm ki gidip Bellagio’daki fiskiyeleri izleyebiliriz ve bir şeyler içebiliriz...” Suze’un azarlayan bakışları bütün heyecanımı söndürüyor.

“Turistik saçmalıklarla işim yok,” diyor kibirli bir şekilde ve Alicia da onaylayarak başını sallıyor.

Çok kırgınım. Ne zamandan beri ilgilenmiyor? Sevilla’ya gittiğimizde turistik saçmalıklara bayılıyordu. Flamenko kıyafetleri alıp yemeğe giderken onları giymiştik ve birbirimize, “Ole!” deyip durmuştuk. Gülmeden duramıyorduk. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Aslında şimdi düşününce, elbiseleri giyme fikri de Suze’dan çıkmıştı. Ve üzerinde kurdeleler olan bir gitar almıştı. Bu ne kadar turistik?

“Suze, gel Bellagio’nun fiskiyelerini izlemeye gidelim en azından,” diyorum. “Turistik saçmalığı değil, onlar ikonik. Hatırlamıyor musun, *Ocean’s Eleven*’ı ilk kez izlediğimizde, günün birinde Las Vegas’a gideceğiz diye sözleşmiştik.”

Suze söylediğim hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi omuzlarını silkip telefonunu kurcalıyor. Gözlerim yine doluyor.

“Tamam. Peki. İyi akşamlar.”

“Sabah dokuzda baban ve Tarkie’yle kahvaltı edeceğimizi biliyorsun, değil mi?” Suze bana suçlarcasına bakıyor.

“Elbette!”

“Öyleyse sabaha kadar uyumayıp, bedava kokteylleri içip bir rulet masasının üstünde sızmayacaksın, değil mi?”

“Hayır!” diyorum kendimi savunarak. “Hiç de bile. Sabah sekiz buçukta bütün canlılığımla orada oturuyor olacağım.”

“O zaman görüşürüz.”

Suze’la Alicia, Sistine Şapeli gibi görünen bir koridora yö-neldiklerinde üzüntüyle arkalarından bakakalıyorum. Daha sonra diğerlerine dönüyorum.

“Sen gelip fıskiyeleri benimle izleyeceksin, değil mi?” diyorum Luke’a. “Peki siz anne? Janice?”

“Elbette geleceğiz!” diyor annem. Luke otele girişimizi yaparken bir yerlerden yürüttüğü içkiyi yudumluyor. “Bizi durduramazsın! Benim zamanım geldi tatlım. Benim zamanım geldi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Baban öyle kafasını dağıtabiliyorsa ben de yaparım! Baban aile rızkımızı saçıp savurabiliyorsa ben de yaparım!”

Babamdan haber aldığımızdan beri annemin gözleri deli deli bakıyor. Şimdi bir de içki içtiğinden iyice tozutmuş durumda.

“Babamın aile rızkımızı saçıp savurduğunu sanmıyorum,” diyorum tedbirli bir şekilde.

“Ne yaptığını nereden bileceğiz?” diyor annem çılgınca. “Bunca yıl bu adamın görevlerini bilen karısı oldum. Ona ye-

mek pişirdim, yatağım yaptım, ağzından çıkacak bir kelimeyi bekledim...”

Tamam, bu saçmalık. Annem asla babamın ağzından çıkacak bir kelimeyi beklemedi ve çoğunlukla Marks&Spencer'dan hazır yemek alırdı.

“Şimdi öğreniyorum ki sırları ve gizemleri varmış!” diye devam ediyor annem. “Yalanları ve komploları!”

“Anne, küçük bir yolculuğa çıktı sadece. Dünyanın sonu değil ya...”

“Yalanlar ve komplolar!” diye tekrar ediyor annem beni duymazdan gelerek. “Janice, slot makinelerinin oraya gitmek ister misin? Çünkü ben isterim.”

“Hemen döneriz,” diyor Janice lobide annemin peşinden giderken nefes nefese.

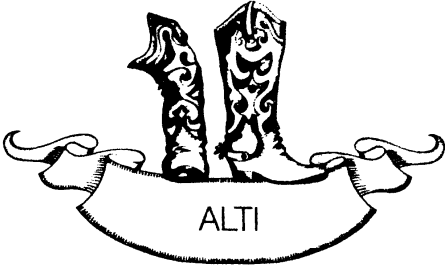
Evveet! Galiba gözümü annemden ayırmasam iyi olur.

“Minnie, gidip büyük balıkları görelim mi?” Dönüp ona sarılıyorum. Bütün gün uslu bir kukla gibi karavanda oturdu. Biraz eğlenmeyi hak ediyor.

“Balıklar!” Minnie ağzını açıp balık gibi yutkunmaya çalışıyor.

Luke'a verdikleri hoş geldiniz paketinde küçük bir rehber var. Çocuklar İçin En İyi 10 Eğlence kısmını okuyunca hayrete düştüm. Burada her şey var! Eyfel Kulesi, New York gökdelenleri, Mısır piramitleri, yunuslar, sirkler... Sanki biri bütün dünyayı bir sokağa sıkıştırmış ama bütün sıkıcı kısımları dışarıda bırakmış.

“Gel tatlım!” diyorum elimi uzatarak. En azından Minnie'ye iyi vakit geçireceğim.

İki saat sonra ışıklar, müzik ve trafik sesleri yüzünden başım dönüyor. Hepsinden beteri de bipler. Las Vegas en çok bipli yer herhâlde. Sanki gittiğiniz her yerde canlı müzik yapan bir müzik grubu var ve son sesine kadar müzik yapıyor. Tek enstrümanları da slot makineleri ve tek şarkı çalabiliyorlar. Biiip-biiip-biiip-biiip. Hiç durmuyorlar. Çok nadiren para verdikleri zaman. O zaman da bir perküsyon bölümü başlıyor.

Bütün bu karmaşadan başım ağrıdı ama umurumda değil çünkü harika vakit geçiriyoruz. Otelin konsiyerjinin ayarladığı bir limuzinle bir o tarafa bir bu tarafa gidiyoruz. O otel senin bu otel benim dolaşırken kendimi dünyayı geziyormuşum gibi hissediyorum. Hatta Minnie'ye akşam yemeği olarak Parisian Poulet yedirdim. (Çıtır tavuk dilimi gibi bir şeydi.)

Şimdi Venedik temalı otelimize döndük. Gittiğimiz yerlerden bazılarına kıyasla oldukça sakın ve normal görünüyor. (Normal derken gökyüzünün, bulutların, kanalların, St. Mark's Meydanı'nın hepsinin yapma olduğunu söylemeliyim.) Luke gelen kamyon dolusu e-postalarıyla

ilgilenmek için konferans merkezine gitti. Annemle Janice, Minnie'yi gondolları incelemeye götürdü, ben de dükkânların arasında geziniyorum. (Dükkân dediğime bakmayın, hepsinin tabelasında eski İngilizceden fırlamışçasına Bilmemne *Shoppes* yazıyor. Ne bu, İtalya'da olmamız gerekmiyor muydu ayrıca?)

Tasarım mağazalarından galerilere ve hediyelik eşya outletlerine kadar sayısız mağaza var. Alışveriş merkezleri de çok etkileyici. Yürürken hava kusursuz ısıda, sahte gökyüzü incecik bulutlarla çevrili ve masmavi. Kadife elbiseli bir opera şarkıcısı dolaşıp tatlı bir arya söylüyor. Az önce *Armani*'ye girdim ve Luke'a çok yakışacak harika gri, kaşmir bir ceket gördüm. (Sekiz yüz dolar olduğu için tereddüt ettim. Yani en azından bir denemeli sanırım.) Her şey mükemmel. Hayatımın en güzel anları olmalıydı. Ama değil.

Suze'un yüzü aklıma geldikçe çok üzülüyorum. Sanki beni artık istemiyormuş gibi. Ama bu geziye gelmem için bana yalvaran kendisiydi. Ellerimi tutup "Sana ihtiyacım var," diyen de kendisiydi. Şimdi çok saçma geliyor.

Önceden Suze'u bir kez kaybetmiştim. Ben balayındayken. Ama o farklıydı. O ayrı düşmektir. Bunda daha çok o beni uzaklaştırıyormuş gibi.

Büyük Hediyelik Eşya Mağazası'nı dolaşıyorum ve seperimi doldururken göğsüm sıkıntıyla inip kalkıyor. *Kes şunu Becky*, diyorum kendime çaresizce. *Hadi eşyalara konsantre ol*. Las Vegas silüetini gösteren bir kar küresi, üzerinde dolar işaretleri olan buzdolabı magnetleri ve üzerinde VEGAS'TA OLAN VEGAS'TA KALIR yazan bir sürü tişört alıyorum. Ayakkabı şeklindeki bir kül tablasına uzanıyorum. Etrafımda sigara içen kim var acaba bir düşüneyim.

Ama öbür düşünceler aklıma gelip duruyor. Arkadaşlığımız bitti mi? Bunca yıl ve bunca iniş çıkıştan sonra... Cidden yolun sonuna mı geldik? Neyin ters gittiğini anlayamıyorum. L.A.'de harika davranmadığının farkındayım. Ama cidden işleri bu kadar kötü mü batırdım?

Zarlardan yapılmış bir dizi kolyenin olduğu rafın önündeyim ve birkaç kolyeyi perişan bir hâlde sepetime atıyorum. Belki annemle Janice'in hoşuna gider. Eskiden olsa Suze'la ikimize bir örnek alırdım ve bunu çok komik bulurduk. Ama şimdi bunu yapacak cesaretim yok.

Ne yapacağım? Ne yapabilirim?

Ayaklarım beni mağazada gezdiriyor ve durmadan aynı şeyleri alıyorum. Artık durmalıyım. *Hadi Becky, odaklan.* Yürüyüp kara kara düşünmeye devam edemem. Bunları alacağım ve annem gondolları sevmiş mi öğrenmeye gideceğim.

Mağaza çok kalabalık ve üç tane kasa kuyruğu var. Sonunda kuyruğun önüne ulaştığımda parlak bir ceket giymiş güzel bir kasiyer bana gamzelerini gösteriyor.

"Merhaba! Umarım bugün alışverişiniz güzel geçmiştir!"

"Ah," diyorum. "Şey... Evet. Harikaydı, teşekkürler."

"Bizim için oylayabilerseniz çok seviniriz," diyor aldıklarını geçirirken. Bana küçük bir kart uzatıyor.

Bugünkü alışveriş deneyimim:

- ☐ **Harikaydı.** (Çok sevindik!)
- ☐ **Fena değildi.** (Ah, neden acaba?)
- ☐ **Korkunçtu.** (Bunu duyduğumuza çok üzüldük. Lütfen problemi bizimle paylaşın!)

Kalemi ondan alıp karta bakıyorum. *Harikaydı*'yı işaretlemeliyim. Mağazada hiç sorun yoktu, istediğimi aldım. Bir şikâyetim yok. Hadi ama. Harikaydı.

Ama nedense... elim gitmiyor. Kendimi harika hissetmiyorum.

"Altmış üç doksan iki," diyor kız. Ben parayı uzatırken merakla beni süzüyor. "İyi misiniz?"

"Şey... Bilmiyorum." Birden gözlerim dolunca dehşete kapılıyorum. "Neyi işaretleyeceğimi bilmiyorum. Harikaydı'yı seçmem lazım biliyorum ama yapamıyorum. En yakın arkadaşım la küstük ve düşünebildiğim tek şey bu. Şu an hiçbir şey harika değil. Alışveriş bile." Üzüntüyle ona bakıyorum. "Üzgünüm. Vaktinizi boşa harcamayayım."

Fiş almak için elimi uzatıyorum. Ama kız fişi bana vermiyor. Endişeyle beni izliyor. İsim etiketinden adının Simone olduğunu öğreniyorum.

"Aldıklarınızdan memnun musunuz?" Alışveriş poşetini açıp bana gösteriyor. Poşetin içindeki eşyalara biraz da şaşkınca bakıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum çaresizce. "Bunları neden aldığımı bile bilmiyorum. İnsanlara hediye edecektim. Bilirsiniz işte. Hediyelik eşya."

"Anladım..."

"Ama kime ne aldım bilmiyorum. Oysa mantıklı davranmam lazım. Golden Peace'te o kadar programa gittim."

"Golden Peace!" Gözleri parlıyor. "O programı ben de yaptım."

"Hadi canım." Ona bakakalıyorum.

"İnternet üzerinden." Hafifçe kızarıyor. "Kendim gitmeye param yetmezdi. Ama bilirsiniz, bir uygulamaları var..."

Ben de harcama bakımından başımı epey derde sokmuştum. Tahmin edersiniz, burada çalışıyorum..." Simone eliyle mağazanın içini işaret etti. "Ama sorunumu aştım."

"Vay canına." Ona göz kırpyorum. "O zaman neden bahsettiğimi anlarsınız."

"*Sakince ve anlamlı bir şekilde alışveriş yap,*" diyor programın özlü sözlerinden birini hatırlatarak.

"Aynen!" başımı sallıyorum. "O sözü çerçeveletmişim!"

"*Neden satın alıyorsunuz?*"

"Evet!"

"Buna ihtiyacınız var mı?"

"Kesinlikle! Bütün bir ders bunu konuşmuştuk."

"Hayır." Simone gözlerimin içine bakıyor. "Size soru soruyorum. Buna ihtiyacınız var mı? Yoksa sadece kendinizi yatıştırmaya mı çalışıyorsunuz?" Simone kar küresini poşetinden çıkarmış bana tutuyor. "Buna ihtiyacınız var mı?" diye ısrar ediyor.

"Ah," diyorum huzursuzca. "Bilmem. Şey, yani tabii ki ona ihtiyacım yok. Kimsenin bir kar küresine ihtiyacı yoktur. Düşündüm ki belki onu şeye verebilirim... Bilmem ki. Belki kocama."

"Harika! Bu ona büyük bir sevinç ve mutluluk mu getirecek?"

Luke'un kar küresini sallayıp izlemesini hayal ediyorum. Bir kez yapabilir.

"Bilmem," diye itiraf ediyorum duraksadıktan sonra. "Olabilir."

"Olabilir mi?" Simone başını sallıyor. "Sadece olabilir mi? Bunu sepetinize koyarken düşünce süreciniz nasıldı?"

Yakalanmış gibi ona bakıyorum. Bir düşünce sürecim yoktu. Öylesine alıvermişim.

“Ona ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.” Dudağıımı ısırtıyorum. “Hatıra onu istediğimi bile sanmıyorum.”

“Öyleyse onu almayın. İptal etmemi ister misiniz?”

“Evet, lütfen,” diye fısıldıyorum minnettarlıkla.

“Bu tişörtler?” Simone onları poşetten çıkarıyor. “Bunlar kimin için ve gerçekten o kişilere uyacak mı?”

Tişörtlere boş boş bakıyorum. Onları kimin giyeceğini bilmiyorum. Onları aldım çünkü bir hediyelik eşya dükkânındayım ve onlar da hediyelik eşya.

Simone yüzümü görünce başını sallıyor. “İade?” diyor kısaca.

“Evet, lütfen.” Zar kolyeleri çıkarıyorum. “Ve bunlar. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Bunları annemle arkadaşına vereceğim, onlar beş saniye taktıktan sonra çıkarıp evin bir köşesine atacaklar. İki üç yıl sonra da bir eskiciye gönderecekler ama kimse onları almak istemeyecek.”

“Aman Tanrım, haklısın,” diyor arkamdan hırıltılı bir ses. Döndüğümde orta yaşlı bir kadın sepetindeki beş altı zar kolyeyi çıkarıyor. “Bunları arkadaşlarım için almıştım. Takmazlar, değil mi?”

“Asla.” Başımı sallıyorum.

“İade istiyorum.” Yan kasadaki kot elbiseli kadın da kızıl saçlı kasiyerine dönüyor. “Kusura bakmayın. Bir sürü gereksiz şey aldım. Ne yaptığımın farkında değilim.” Poşetinden işlemeli bir Las Vegas beyzbol şapkası çıkarıyor. “Üvey kızım bunu hayatta takmaz.”

“Pardon, iade etmek mi istiyorsunuz?” Kızıl saçlı kadın biraz kızgın. “Şimdiden mi?”

“O yapıyor.” Kot elbiseli kadın beni işaret ediyor. “Her şeyi iade ediyor.”

“Her şeyi değil,” diyorum aceleyle. “Sakince ve anlamlı alışveriş yapmaya çalışıyorum.”

Kızıl saçlı kasiyer bana kötü körü bakıyor. “Lütfen yapmayın.”

“Buna bayıldım,” diyor kot elbiseli kadın. “Sakince ve anlamlı. Bakalım burada başka neye ihtiyacım yok.” Poşetini karıştırıp içinden bir Las Vegas matarası çıkarıyor. “Bu. Ve bu.” Üzerinde dolar işaret olan bir plaj havlusu. “Bu da gidiyor.”

Üçüncü kasada bir kadın daha duraksıyor. “Bir dakika,” diyor kasiyerine. “Bu ışıklı Las Vegas panolarına ihtiyacım yok. Bunları iade alabilir misiniz?”

“Yeter!” diyor kızıl saçlı kasiyer öfkeyle. “Başka iade yok!”

“İade kabul etmek zorundasınız,” diye itiraz ediyor kot elbiseli kadın. “Bunları da iade ediyorum.” Tezgâhın üstüne parlak, pembe bir fotoğraf albümü koyuyor. “Kimi kandırıyorum? Artık albüm falan tutmayacağı.”

“Bunların hiçbirini istemiyorum!” En uçtaki kadın bütün sepetini tezgâhın üstüne boşaltıyor. “Sırf canım sıkılıyor diye alışveriş yapıyorum.”

“Ben de!”

Sıranın gerisinde kadınlar sepetlerine bakıp aldıklarından vazgeçiyor. Sanki bulaşıcı bir almama hastalığı, kalabalığı vurmuş.

“Ne oluyor?” Takım elbiseli bir kadın kasalara yönelip öfkeyle soruyor. “Neden herkes sepetlerini boşaltıyor?”

“Bütün müşteriler aldıklarını iade ediyor!” diyor kızıl saçlı kasiyer. “Delirdiler! Bu kız başlattı.” Hain bir bakışla beni işaret ediyor.

“Ben hiçbir şey başlatmak istemedim!” diyorum hemen. “Sadece, bilirsiniz işte, aldıklarımı düşündüm. Sadece ihtiyacım olanları almaya karar verdim.”

“Sadece ihtiyacınız olanları almaya mı?” Takım elbiseli kadın anlamadığı bir dilden konuşmuşum gibi bana bakıyor. “Hanımefendi, lütfen alışverişinizi hemen tamamlayıp mağazadan ayrılır mısınız?”

Şaka gibi. Sanki tek başıma kapitalizmi devirmeye falan kalktım. Takım elbiseli mağaza müdürü beni dışarı çıkarırken tıslıyordu. “Japonya’da olanları gördünüz mü? Aynısının burada da olmasını mı istiyorsunuz? Bu mu amacınız?”

Yani kendimi kötü hissediyorum, işler çığırından çıktı çünkü. Herkes sepetlerinden aldıklarını çıkarıp tezgâhlara bırakıyor ve hiç tanımadıkları insanlara, “Neden alışveriş yapıyoruz?” ve “Buna ihtiyacınız var mı?” diye soruyor. Satış görevlileri de “Herkes hediyelik eşyalara bayılır!”, “Bu yarı fiyatına. Üç tane alın!” diye çırpınıyor.

Gerçi bu benim hatam değil. Yani ben sadece kimsenin bir zar kolye takmayacağını söyledim.

Sonunda yalnızca Minnie için bir yapboz aldım. Onu alırken büyük bir heyecan yaşamadım ama onun farklı bir tatmini vardı. Fişimi alırken (7.32 dolar) kendimi huzurlu hissettim. Güçlü. Hatta görüş ve öneri kartını alıp Harikaydı’yı işaretledim.

Ama mağazaların arasında dolaşırken moralim yine bozuluyor. Telefonumu çıkarıp Luke’a mesaj atıyorum:

Neredesin?

Hemen cevap geliyor:

Hâlâ konferans merkezinde. Birkaç e-postam daha var. Sen neredesin?

Onunla konuşmak bile beni rahatlatmaya yetiyor.
Cevap yazıyorum.

Mağazaların oradayım. Luke, sence Suze benimle yeniden arkadaş olacak mı? Tamam, L.A.'de işler iyi gitmedi ama şu an elimden geleni yapıyorum. Ama görmüyor bile. Tek ilgilendiği Alicia ve

Ah. Yerim bitti. Neyse, ne demek istediğimi anlar.

Gönder tuşuna bastıktan sonra aklıma geliyor. Belki de böyle her şeyi yazmak hataydı. Luke böyle uzun, endişe dolu mesajlara cevap vermekte pek iyi değil. Aslında içimden bir ses diyor ki ben ona ne zaman böyle uzun bir mesaj göndersem okumuyor. Birkaç dakika sonra telefonumda mesaj sesi duyuluyor.

Dikkatini dağıtmaya ihtiyacın var aşkım. Birazdan işim bitecek, seni kumarhaneye götürürüm. Yola çıktığımda yazarım. Annen, Minnie'ye bakacak. Her şey kontrol altında. Xxx

Vay canına. Kumar! Korkuyla birlikte heyecan hissediyorum. Piyango bileti almayı saymazsanız hayatımda hiç kumar oynamadım.

At yarışında bir aile bahsimiz hep olur ama bu babamın işiydi ve bahisleri o yapardı. Ben hiç, bir şans oyunu dükkânına girmedim. Poker bile oynamadım.

Diğer yandan bir sürü James Bond filmi izledim ve ben-
ce onlardan bir sürü şey öğreniyorsunuz. Duygularınızı belli etmemelisiniz gibi. Kokteyl yudumlarırken kaşlarınızı kaldırmanız gibi. Bunların hepsini yapabilirim sanırım ama gerçek kurallardan pek haberim yok.

Bir kafede durup kendime bir latte alıyorum. O sırada masalardan birinde oturan, açık sarı saçlarını atkuyruğu yapmış kadını fark ediyorum. Ellilerinde gösteriyor. Yapay elmaslarla süslü siyah bir kot ceket giymiş ve telefonunda bir kart oyunu oynuyor. Masasında slot makineleri için koca bir kap dolusu bozuk para var. Tişörtünde de *Rockwell Casino Gecesi 2008* yazıyor.

Bu kadın kesin kumar oynamayı biliyordur. Bir acemiye de yardım etmek ister herhâlde? Oyununa ara vermesini bekleyip sonra masasına yaklaşıyorum.

“Pardon,” diyorum kibarca. “Acaba bana kumarla ilgili tavsiye verebilir misiniz?”

“Hı?” Kadın telefonda başını kaldırıp gözlerini kırptırıyor. Tanrım, göz kapaklarında dolar işareti var. Bunu nasıl yaptırmış?

“Şey...” Gözlerine çok rahatsız edici şekilde bakmamaya çalışıyorum. “Ben misafirim ve hayatımda hiç kumar oynamadım. Ve nasıl yapılacağından pek emin değilim.”

Kadın dolandırıcı mıyım diye şüpheyle bana bakıyor.

“Las Vegas’tasın ve hiç kumar oynamadın mı?” diye soruyor sonunda.

“Yeni geldim,” diye açıklıyorum. “Birazdan kumarhaneye gideceğim ama hangi oyunları oynamalıyım, nereden başlamalıyım bilmiyorum. Bana bir tavsiye verebilir misiniz diye merak ettim de.”

“Tavsiye mi istiyorsun?” Kadın hâlâ gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Gözlerinin kan çanağı olduğunu fark ettim. Aslında bütün o sahte elmasların ve makyajın altında pek de iyi görünmüyordu.

“Ya da belki bir kitap tavsiye edersiniz?” diyorum birden aklıma gelen fikirle.

Kadın soruyu belli ki cevaplanmayacak kadar aptalca bulduğundan tepkisiz kalıyor ve kart oyununa bakıyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama birden kaşlarını çirkin bir şekilde çatıyor.

“Biliyor musun?” diyor. “Tavsiyem şu, oyna. Yanına bile yaklaşma. Kendini kurtar.”

“Ya?” diyorum üzülerek. “Sadece rulet masasında falan biraz takılmayı planlıyordum.”

“Hepimiz öyle başladık. Bağımlılığa meyilli bir tip misin?”

“Şey...” Kendime dürüst olmaya çalışarak duraksıyorum. Bağımlılığa meyilli bir tip miyim? Sanırım biraz öyleyim. “Alışverişi seviyorum,” diye itiraf ediyorum. “Yani, geçmişte çok alışveriş yaptım. Çok fazla kredi kartım vardı ve biraz kontrolden çıktı. Şimdi çok daha iyiyim.”

Kadın kısa, neşesiz bir kahkaha atıyor.

“Alışverişin kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Kumara başla da gör tatlım. Sırf elindeki o pulların hissi. O acele. O vızıltı. Metamfetamin gibi. Sadece tek bir atışa ihtiyacın vardır. Sonra köle olursun. Hayatın o zaman kısırdöngüye saplanır. Polisler o zaman işin içine girer.”

Dehşetle kadına bakıyorum. Yakından bayağı hortlak gibi. Yüz kaslar doğru düzgün hareket etmiyor ve postişinin başlangıç yerini görebiliyorum. Telefonunda bir şeyler yapıyor ve bir kâğıt oyunu daha açılıyor.

“Pekâlâ!” diyorum neşeyle. “Yardımanız için teşekkürler.”

“Metamfetamin,” diye tekrarlıyor kadın kan çanağı gözlerini bana dikerek. “Unutma bunu. Metamfetamin.”

“Metamfetamin.” Başımı sallıyorum. “Kesinlikle. Hoşça kalın!”

Metamfetamin mi?

Ah, Tanrım. Kumarhaneye hiç gitmesem mi? Bu cidden çok kötü bir fikir mi? Bir saat kadar sonra cesaretim iyice kırılıyor. Hâlbuki annem, Janice ve Minnie'yle sakinleştirici bir gondol gezintisi bile yaptık. Şimdi annemle Janice, annemin deyimiyle "gizli bir kokteyl" içmeye gittiler. Ben de Minnie'yle birlikte yukarıda, odamızdayım. Minnie alışveriş oyunu oynuyor. Ben de oynar gibi yapıyorum. Bir yandan da makyaj yapıp kumar iletine batıp batmayacağım konusunda endişeleniyorum.

Anında kapılacak mıyım? Rulet çarkı ilk kez döndüğünde? Birden kendimi dehşet veriş bir hayale kaptırıyorum. Saçlarım darmadağın olmuş, bir kumar masasına çökmüşüm, "Kazanacağım. Kazanacağım!" diye mırıldanıyorum. Luke beni çekip götürmeye çalışıyor. Annem arkada sessiz sessiz ağlıyor. Belki de kumarhaneye hiç adımımı atmamalıyım. Belki fazla tehlikeli. Belki de odadan çıkmamalıyım.

"Daha çok alışveriş!" Minnie, minibardaki son cips paketini de alıp önüne koyuyor. "Alışveriş, anne, alışveriş!"

"Tamam." O cipsleri parça pinçik eder de parasını ödemek zorunda kalırsınız diye paketi hemen önünden alıyorum.

Ebeveynlikte deneyimlerinizden bir şeyler öğrenmek zorundasınız. Bugün öğrendiğim değerli kural da şu. Minnie'nin önünde minibar demeyeceğiz. Çünkü minibar deyince "Minnie bar" dediğimi sanıyor. Yani içi Minnie için güzel şeylerle dolu olan, onun kullanımına özel bir dolap gibi. Bunu ona açıklamak mümkün değil. Sonunda her şeyi dolaptan çıkarmasına izin verdim. Halının üstü küçük şişeler ve paketlerle dolu. Hepsini sonra yerine koyacağız. (Şu elektronik dolaplardansa yandık. Ama Luke danışmayı arayıp halledecek. Bu tür şeylerde becerikli.)

Minnie'den çoktan bir şişe tonikle bir *Toblerone* satın aldım ve şimdi de bir portakal suyuna işaret ediyorum.

“Lütfen bir portakal suyu alabilir miyim?” diyorum aynı zamanda kirpiklerime rimel sürerken. Şişeyi almak için elimi uzatıyorum ama Minnie onu sıkıca tutuyor.

“Alamazsın,” diyor sertçe. “Beklemen lazım. Paramız yok.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kimden öğrendi bunları?

Ah.

Ah, Tanrım. Galiba benden.

Bu beni korkunç, kötü yürekli bir anne gibi gösterse de alışveriş yaparken kızımın başa çıkmanın tek yolu bu.

Minnie son zamanlarda daha iyi konuşabiliyor. Elbette bu harika. Her anne baba çocuğunun düşündüğü şeyleri ifade edebilmesini ister. Ama minicik bir sorunumuz var ki Minnie'nin düşündüğü şeyler çoğunlukla ne istediğiyle ilgili.

Artık, “Beniiiiim!!!” diye bağırıyor, ki bu laftan başka bir şey etmezdi. Artık, “Beğendim,” diyor. Süpermarkette dolaşırken, “Beğendim anne, çok beğendim anne, çok beğendim,” diyor durmadan. Bir de öyle içten söylüyor ki gören de beni bir dine döndürmeye çalışıyor sanır.

Üstelik öyle mantıklı şeyleri de beğenmiyor. Bir paspas ya da buzdolabı poşeti, bir paket zımba kapıyor mesela. En son alışverişe gittiğimizde sürekli, “Beğendim, lütfeeen,” deyip duruyordu. Ben de elindeki her şeyi tek tek ulaşamayacağı raflara geri koydum. Birden kendini yere atıp öyle çaresizce, “Bir şey almak istiyoruum!!!” diye bağırdı ki herkes dönüp bize güldü. Minnie de durup etrafa gülücükler saçtı ve insanlar daha da çok güldü.

(Bazen düşünüyorum da ben de onun yaşında öyle miydim? Anneme sormalıyım.)

(Aslında düşündüm de galiba bilmek istemiyorum.)

Bu yüzden yeni taktiğim, alışverişe gittiğimizde Minnie'ye paramızın olmadığını söylemek. Bunu anlıyor gibi. Gerçi bazen hiç tanımadığımız birinin yanına gidip acıklı bir sesle, "Bizim hiç paramız yok," demesi utanç verici.

Şimdi de oyuncak bebeği Geveze'yle konuşuyor. "Koy. Onu. Yerine." Geveze'den bir paket fıstık alıp oyunağa sert sert bakıyor. "O. Senin. Değil."

Ah, Tanrım. Ben de böyle mi oluyorum?

"Geveze'yle nazik konuş," diyorum. "Böyle."

Geveze'yi alıp kollarıma yatırıyorum. Minnie hemen saldırganca onu benden alıyor. "Geveze ağlıyor," diyor bana. "Geveze... Şeker ister misin?"

Birden gözlerinde yaramaz bir pırıltı beliriyor. Elimde olmadan gülüyorum.

"Hiç şekerimiz yok," diyorum bozuntuya vermeden.

"Bu şeker mi?" Kararsızca *Toblerone*'u kaldırıyor.

"Hayır, o büyükler için sıkıcı kutu," diyorum. "Şeker değil."

Minnie, *Toblerone*'a bakıyor. Küçük beynini zorladığını görebiliyorum. Daha önce hiç *Toblerone* yemedi. O yüzden aslında iyi tahmindir.

"O şeker değil," diyorum ciddiyetle. "Şekeri başka gün alacağız. Şimdi yerine koyma zamanı."

Minnie'nin ısrarı kırılıyor. Her şeyi bildiğini düşünebilir ama eninde sonunda daha iki buçuk yaşında.

"Teşekkürler!" Çikolatayı ondan yavaşça alıyorum. "Şimdi, şişeleri sayabilir misin?"

Bu dâhice bir hamle çünkü Minnie saymaya bayılıyor. Gerçi her seferinde dördü unutuyor ama olsun. Bütün şişeleri

minibara yerleştirdik. Sıra atıştırılmalıklara geldi derken kapı açılıyor ve içeri annemle Janice giriyor. İkisnin de yüzü kıpkırmızı. Janice'in başında plastik bir taç var, annemse elinde bir kupa bozuk para tutuyor.

"Selam!" diyorum. "Kokteyliniz güzel miydi?"

"Otuz dolardan fazla kazandım!" diyor annem bir zafer sırtışıyla. "Baban görsün gününü."

Annem saçmalıyor. Babam gününü nasıl görecek? Ama bu hâldeyken onu sorgulamanın anlamı yok.

"Bravo!" diyorum. "Tacın güzelmış Janice."

"Ah, bedavaydı," diyor Janice nefes nefese. "Bir dans yarışması olacakmış. Onun reklamını yapıyorlar."

"Siz Luke'la dışarıdayken biraz soluklanacağız. Sonra da kendimizi dışarı atacağız," diyor annem elindeki kupayı sallayarak. "Bana verebileceğin takma kirpiğin var mı canım?"

"Şey... Evet," diyorum biraz şaşırarak. "Ama takma kirpik taktığını hiç bilmiyordum anne."

"Vegas'ta olan Vegas'ta kalır," diyor bana anlamlı bir bakış atarak.

Vegas'ta ne oluyor? Takma kirpikleri mi kastetti yoksa başka bir şeyi mi? Ona *kendinde misin yoksa yoldan mı çıktın* diye nasıl kibarca sorabilirim.

O sırada telefonuma mesaj geliyor.

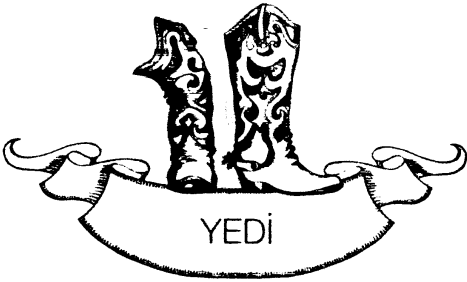
"Bu Danny!" diyorum sevinerek. "Gelmiş. Aşağıdaymış."

"Sen hazırsan neden inip onu görmüyorsun tatlım?" diyor annem. "Biz Minnie'ye banyosunu yaptırıp onu yatırırız. Değil mi Janice?"

"Elbette," diyor Janice. "Küçük Minnie'miz bize emanet."

"Emin misiniz?" diye soruyorum kaşlarımı kırıştırarak. "Çünkü cidden onu..."

“Saçmalama Becky!” diyor annem. “Bugünlerde torunumu yeterince görmüyorum. Gel bakalım Minnie, büyükannenin dizlerine otur.” Kollarını açıp Minnie’yi çağırıyor. “Güzel bir masal anlatalım, sonra da oyun oynarız ve... Buldum!” diyor neşeyle. “Hadi nefis bir *Toblerone* yiyelim.”

Danny'yi havalı, keten masa örtülü restoranlardan biri olan Bouchon'da bir köşe masada buluyorum. Aşırı bronzlaşmış (kesin solaryum). Üzerinde bebe mavisi bir deri ceket, yanında da yüzünde mosmor rujdan başka makyaj olmayan, çok sarışın, çok solgun bir kız var.

"Danny!" Koşup kollarımı onun sıksa bedenine sarıyorum. "Aman Tanrım! Yaşıyorsun!"

Danny'yi bir yardım kuruluşu için Grönland buzullarını aşmaya çalışmasından beri görmedim. Hava yoluyla kurtarılması gerekti çünkü ayak başparmağını incitti ya da öyle bir şey. Sonra da iyileşmek için Miami'ye tatile gitti.

"Az kalmıştı," diyor Danny. "Resmen ölümün kıyısından döndüm."

Çok da ölümün kıyısından dönmüş sayılmaz. Menajeriyle konuştum. Gerçeği biliyorum. Adam, Danny'yi yalancı çıkarmak istemedi çünkü Danny az kalsın öleceğini düşünüyordu.

"Zavallı," diyorum. "Korkunç olmalı! Bütün o karlar ve... m... kurtlar?"

“Kâbus gibiydi,” diyor Danny abartıyla. “Biliyorsun Becky, mirasımda sana bir sürü şey bırakıyorum ve onları almana şu kadarcık kalmıştı.”

“Gerçekten mi?” İster istemez ilgimi çekiyor. “Bana bir şey mi bırakıyorsun? Ne gibi?”

“Bazı giysiler,” diyor Danny. “*Eames* koltuğum. Bir orman.”

“Orman mı?” Nefesimi tutarak ona bakıyorum.

“Montana’da bir orman aldım. Vergiler için canım. Düşündüm ki Minnie gidip orada oynayabilir, aman canım...” Anlatmayı kesiyor. “Bu Ulla, bu arada.”

“Merhaba Ulla!” Neşeyle el sallıyorum ama Ulla sinirli sinirli gözlerini kırptırıp “Selam,” diyor ve işine dönüyor. Büyük bir çizim defterine bir şeyler çiziyor ve bakınca masadaki çiçek aranjmanını çizdiğini görüyorum.

“Ulla’yı ilham bulucum olarak yeni işe aldım,” diyor Danny gösterişle. “O defteri şimdiden doldurdu. Yeni koleksiyonumun ilhamını Las Vegas’tan alıyorum.”

“Eskimolar olacak sanıyordum,” diye karşı çıkıyorum.

Danny’yle son konuştuğumda kemiklerden, Eskimo el işlerinden ve geniş erkek pantolon-eteklerine yansıtmayı düşündüğü uçsuz bucaksız beyazlıktan söz ediyordu.

“Eskimolar Las Vegas’la buluşacak,” diyor Danny hiç hızını kaybetmeden. “Eee, kumar oynadın mı?”

“Cesaret edemiyorum.” Omuz silkiyorum. “Kadının biri kumarın metamfetamine benzediğini söyledi. Parmağımı değdirirsem bir daha kurtulamazmışım.”

Danny’nin *saçmalık* demesini bekliyorum ama kederle başını sallıyor.

“Olabilir. Okuldan arkadaşım Tanie bir gece online pokene sardı bir daha kendini kurtaramadı. Çok trajik bir hikâye.”

“Şimdi nerede?” diyorum korkuyla. “Yoksa... Öldü mü?”

“Sayılır.” Danny başını sallıyor. “Alaska’da.”

“Alaska’da olmak ölmek sayılmaz!” diyorum öfkeyle.

“Bir sondaj kulesinde çalışıyor.” Danny şarabından bir yudum alıyor. “Aslında çok başarılı. Sanırım orayı o yönetiyor. Ama öncesinde bir kumar bağımlısıydı.”

“E, pek de trajik bir hikâye değilmiş. Bir sondaj kuyusunun patronu olmuş.”

“Bir sondaj kuyusunun patronu olmak nasıl bir şey, biliyor musun?” diyor Danny. “Oraları hiç gördün mü?”

Danny’nin ne kadar çabuk öfkелendiğini hep unutuyorum.

“Her neyse,” diyorum biraz sertçe. “Esas konu bu değil. Esas konu...”

“Esas konuyu biliyorum!” Danny zafer dolu bir sesle sözümü kesiyor. “Ben senden on adım öndeyim kızım. Broşürlerim, el ilanlarım, kalemлерim, tişörtlerim var...”

“Tişört mü?” Boş boş ona bakıyorum.

Danny deri ceketini çıkarınca bir görüyorum ki tişörtünün üstünde Tarquin’in resmi basılı. Tarkie’nin bir süre önce yaptığı bir moda çekiminden alınmış siyah beyaz bir fotoğraf. Belden yukarısı çıplak ve gövdesine bir ip sarılmış, gözleri duygusal bir ifadeyle kameraya bakıyor. Harika bir çekim olduğunu hatırlıyorum umutsuzlukla. Suze bu fotoğraftan nefret ediyor. Tarquin’in bir gay süper model gibi çıktığını düşünüyor çünkü. (Açıkçası haklı.) Şimdi bunun bir tişöрте basıldığını görünce pek mutlu olmayacak sanırım.

Resmin altında BENİ BUL yazıyor ve Suze’un numarası var.

“Bunlardan bir sürü yaptırdım,” diyor Danny gururla. “Kasey ve Josh, Casesars Palace’ın her yerinde broşürleri dağıtıyor.”

“Kasey ve Josh mı?”

“Asistanlarım. Bak öncelikle onun yüzünü ortaya çıkarıyoruz. Kayıp birini bulmanın ilk koşulu. Halkla ilişkilercilerim haber kanallarını deniyor. Süt kartonlarının üstüne resim yapıştırma konusunda da birileriyle görüşüyorum.”

“Dur bir dakika.” Birden aklım başıma geliyor. “Şu an Tarquin’in resimlerini mi dağıtıyorlar?”

“Bütün şehri dolaşacaklar,” diye övünüyor Danny. “On bin tane bastık.”

“Ama biz onu bulduk!”

“Ne?” Danny kalakalıyor.

“Yani sayılır,” diye düzeltiyorum. “Daha doğrusu onunla konuştuk. Sabah Bellagio’da kahvaltı edeceğiz.”

“Bellagio mu?” Danny daha da şaşkın. “Ciddi misin? Onun kaçırıldığını sandım. Beyninin yıkandığını sandım.”

“Şey, Suze hâlâ öyle düşünüyor. Onu kendi gözleriyle görene kadar rahatlamayacak. Neyse, el ilanlarını göstereyim,” diyorum aceleyle. “Harikasın Danny. Kesinlikle muhteşem. Suze minnettar kalacak.”

“Üç farklı model var,” diyor yumuşayan Danny. “Ulla, el ilanları?”

Ulla hemen büyük deri çantasına uzanıyor, içinden üç el ilanı çıkarıp masaya koyuyor. Her birinde, aynı moda çekiminden alınmış üç muhteşem fotoğraf var ve Tarkie hepsinde bir gay porno yıldızı gibi görünüyor. Birinde tişörtteki gibi BENİ BUL yazıyor, diğerinde NEREDEYİM? Üçüncüsünde de KAYBOLDUM. Ve hepsinde Suze’un cep telefonu var.

“Güzel, değil mi?”

“İıı...” Boğazımı temizliyorum. “Evet! Harika!”

Suze’un bunları görmesine izin veremem.

“Kasey’yle Josh’ın bütün bu el ilanlarını dağıtmasına gerek yok bence,” diyorum dikkatlice. “On binini birden.”

“Ama geri kalanını ne yapacağım?” Danny bir an endişeli görünüyor ama sonra kaşları düzeliyor. “Buldum. Bir enstelasyon! Belki de bir sonraki koleksiyonumun teması bu olur!” Yüzü aydınlanıyor. “Evet! Tuzak. Adam kaçırma. Esaret. Çok karanlık. Çok noir. Prangalı modeller. Ulla!” diye bağırıyor. “Yaz! Zincir, bağcık, çuval, deri. Kısacık deri şortlar,” diye ekliyor bir an düşündükten sonra.

“Sıradaki koleksiyonunda Eskimolar’ın Las Vegas’la buluşacağını sanıyordum?”

“Tamam, o zaman ondan sonraki,” diyor rahatça. “Eee, Suze nerede?”

“Ah.” Keyfim hemen kaçıyor. “Alicia’yla birlikte. Alicia Kaltak Uzun Bacak’ı hatırlıyor musun? İşte o Wilton Merrelle denen bir adamla evlendi ve...”

“Becky, Alicia Merelle’in kim olduğunu biliyorum,” diye sözümü kesiyor Danny. “Bayağı önemli biri. Evi sürekli *Architectural Digest*’te falan çıkıyor.”

“Hatırlatmana gerek yok,” diyorum üzüntüyle. “Ah, Danny, bu korkunç. Alicia, Suze’u benden uzaklaştırdı. Artık ikisi bütün vakitlerini birlikte geçiriyor. Suze bütün espri anlayışını kaybetti. Hepsi Alicia yüzünden...” Durup burnumu ovuyorum. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Hımmm.” Danny bir an düşündükten sonra omuzlarını silkiyor. “İnsanlar yollarına devam eder Becky. Arkadaşlıklar biter. Suze’u seviyorsan belki de onu şimdilik serbest bırakmalısın.”

“Onu serbest bırakmak mı?” Hayretle ona bakıyorum. Böyle söylememesi gerekiyordu.

"İnsanlar değişir, hayat değişir... Dünya böyle. Belki de olacağı vardı."

Gözüm masa örtüsünde kilitli, başım deli gibi dönüyor. Suze'u Alicia Kaltak Uzun Bacak'a kaptırmış olmam kaderde yazıyor olamaz. Mümkün değil.

"Eee, Alicia bugünlerde nasıl?" diyor Danny. "Hâlâ o tatlı kız mı? İnsanların yuvalarını yıkmaya çalışan?"

"Evrim geçirmiş gibi davranıyor," diyorum karamsarca. "Ama ben ona güvenmiyorum. Bir şeylerin peşinde."

"Hadi canım." Danny canlanıyor. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama öyle olmalı. Her zaman bir şeylerin peşindedir. Gözünü ondan ayırma."

"Anladım." Başını sallıyor.

"Gerçi onu bu akşam göremeyeceksin." Omuzlarım kamburlaşıyor. "Las Vegas'tayız. Tarquin ve babamla konuştum, iyi olduklarını biliyoruz. Kutlama yapmamız gerekirdi. Ama Alicia ve Suze eğlenmeyi reddediyor. Erken yatacaklarmış. İnanabiliyor musun?"

"Onları bilmem ama ben sonuna kadar eğleneceğim." Danny uzanıp elimi sıcak, kuru parmaklarının arasına alıyor. "Öyle üzgün durma Becky. Ne yapalım? Kumarhaneye uçalım mı?"

"Birazdan Luke'la orada buluşacağız. Gerçi ben biraz... Bilirsin. Korkuyorum."

"Neden?"

Cidden, bu adam beni dinlemiyor mu?

"Çünkü!" Ellerimle asabi hareketler yapıyorum. "Metamfetamin!"

"Onu ciddiye almıyorsun, değil mi?" Danny gülüyor. "Becky, kumar oynamak çok eğlenceli!"

“Anlamıyorsun! Ben çabucak bağlanan tiplerdenim. Tüm hayatım bağımlılık ve alışkanlığın zehirli bir karışımıyla mahvolabilir! Bana yardım etmeye çalışırsın ama başaramazsın!”

Uyuşturucu bağımlılığıyla ilgili gerçek hayat hikâyelerine dayanan bir sürü film izledim. Nasıl olduğunu biliyorum. Bir an, sadece bir kere deneyeceğim diyorsun, hemen sonra yağlı saçlarınla mahkemede çocuğunun velayeti için mücadele veriyorsun.

“Sakin ol.” Danny bir işaretle hesabı istiyor. “Gel gidip orayı dağıtalım. Bağımlı olacak gibi görünürsen seni hemen oradan alıp götürürüm. Söz.”

“Sana küfredip tükürsem ve *artık ailem de arkadaşlarım da umurumda değil* desem bile mi?” diyorum korkuyla.

“Özellikle o zaman. Gel hadi, bakalım Luke’un bütün parasını kaybedebilecek miyiz? Şaka şaka!” diye ekliyor yüz ifademi görünce. “Şaka!”

Sadece birkaç dakika sonra kumarhanedeyiz. Girerken derin bir nefes alıyorum. Demek burası. Las Vegas’ın ta kendisi. Şehrin atan kalbi. Etrafıma bakıyorum. Neon ışıkları, desenli halılar, parlak giysiler gözümü alıyor. Herkes öyle ya da böyle parıltıyor sanki. Gerçekte tek parıldayan ışıkların altındaki elmas işli saatleri olsa bile öyle.

“Fiş aldın mı?” diyor Danny. Hediye fişlerime uzanıyorum. Luke kendininkileri de bana verdiği için epey fişim var.

“Elli dolarlık var,” diyorum hepsini sayıp.

“Elli mi?” Danny bana boş boş bakıyor. “Onunla bir bahis bile açamazsın. En az üç yüze ihtiyacın var.”

“Üç yüz harcamayacağım!” diyorum dehşetle. Tanrım, kumar çok pahalı. Yani, üç yüz dolara çok güzel bir etek alınır.

“Ben beş yüz dolarlık fiş aldım,” diyor Danny gözleri parlayarak. “Ve başlamak istiyorum.”

“Beş yüz mü?” diye nefesim kesilmiş hâlde bakıyorum ona.

“Onun on katını kazanacağım. Bekle de gör. Bu akşam kendimi şanslı hissediyorum.” Elllerine üflüyor. “Şanslı parmaklar.” Danny’nin heyecanı bulaşıcı. Elimizde fişlerle odayı incelerken ben de ister istemez heyecanlanıyorum. Ve korkuyorum. Aynı anda.

Daha önce hiç böyle bir yere gelmedim. Hava bile kumarla dolu. Masaların yanından geçerken bunu insanların nefesinde bile hissedebiliyorsunuz. Büyük sezon indiriminde kuyrukta beklerken yaşadığınız aşırı heyecanlı ve gergin hissin aynısı. Müşteriler kazandıkça ya da kaybettikçe her yerden uğultular, bağırımlar duyuluyor. İnsan sesleri, fişlerin şıkır şıkır seslerine ve bir karış elbiseler giymiş kızların taşıdığı tepsilerdeki kokteyl bardaklarının tıkırtısına karışıyor. Tabii bir de arkada hiç durmayan makinelerden gelen biiip sesi.

“Ne oynayacağız?” diye soruyorum. “Rulet mi?”

“Blackjack,” diyor Danny kararlı bir sesle ve beni büyük bir masaya yönlendiriyor.

Her şey çok yetişkin, çok ciddi ve çok gerçek görünüyor. Biz masadaki iki boş sandalyeye otururken kimse başını kaldırıp bir merhaba bile demiyor. Sanki bir bara oturmak gibi. Tek farkı, bar kumaşla kaplı ve krupiyer içki yerine kart uzatıyor. Masada iki adam ve smokin giymiş, parıltılı fötr şapkalı, çok ama çok kızgın bir kız oturuyor.

“Nasıl oynanacağını bilmiyorum!” diye fısıldıyorum Danny’ye panikle.

En azından... Nasıl oynanacağını biraz biliyor sayılıırım aslında. Twist’le aynı şey, değil mi? Her yılbaşında annem

ve babamla twist oynarız. Ama Las Vegas'ta özel kurallar var mı ki?

"Kolay," diyor Danny. "Biraz fiş koy. Yirmi dolar." Fişleri elimden alıp kararlı bir şekilde masanın ortasındaki çembere koyuyor. Krupiyer, Japon'a benzer bir kız. Fişlerime hiç tepki göstermiyor. Herkesin bahis koymasını bekleyip kartları dağıtıyor.

"Elimde kupa altıyla maça altı var."

"Twist!" diyorum yüksek sesle ve herkes bana bakıyor.

"Twist demeyeceksin," diyor Danny kartlarıma bakarak. "Dağıtmasını isteyeceksin."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama Danny'ye güveneceğim.

"Tamam," diyorum cesurca. "Dağıt!"

"Dağıt deme," diye mırıldanıyor Danny. "Başka fiş koy oraya," masayı işaret ediyor, "ve parmaklarınla bir V yap."

"Tamam." Dediği gibi yapacağım. Birden kendimi çok havalı ve profesyonel hissediyorum. Dağıtıcı iki kartımı ayırıp tekrar dağıtıyor.

"Ah, anladım!" diye bağıryorum, krupiyer bana sinek sekizlisi ve kupa onlusu verince. "Şimdi iki perim var! Kazanmam an meselesi!"

Masaya bakıyorum ve herkesin oynamasını izliyorum. "Cidden çok eğlenceli."

"Becky, sıra sende," diye mırıldanıyor Danny. "Herkes bekliyor."

"Ah, tamam." Kartlarıma bakıyorum. Bir perin toplamı on dört, diğeri on altı. Twist mi, stick mi? Iıı... Öyle mi yap-sam, böyle mi yapsam...

"Becky?"

“Evet, bir saniye...” Tanrım, bu oyun zor. Cidden çok zor. Nasıl karar vereceğim? Gözlerimi kapatıp kumar tanrılarına bağlanmaya çalışıyorum. Ama herhâlde çay molasındalar, cevap veren yok.

“Becky?” diyor Danny yine.

Masadaki herkes kaşlarını çatmış bana bakıyor. Hadi ama. Bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyorlar mı?

“Hımm.” Kaşlarıma masaj yapıyorum. “Emin değilim. Düşünmem gerek...”

“Hanımefendi?” Hah, krupiyer de sabırsız. “Hanımefendi, oynamanız gerek.”

Ahhh. Kumar çok streyliymiş!

Selfridges indiriminde fiyatı inen bir paltoyu almaya karar vermek gibi bir şey. Çünkü Liberty’de daha güzeli olabilir. Ama bunu bırakırsan o zaman da başkası hemen kapar...

“Ne yapacağım?” Masayı izliyorum. “Hepiniz nasıl bu kadar sakinsiniz?”

“Hanımefendi, alt tarafı kumar. Sadece bir tercih yapacaksınız.”

“Tamam, twist,” diyorum sonunda. “Bahis. Her neyse. İkisine de. İkiye mi katlayacağım?” Danny’ye dönüyorum. İkiye katlamak ne demek bilmiyorum ama filmlerde duydum. Herhâlde bir şeydir.

“Hayır,” diyor sertçe.

Krupiyer bir dokuz ve on dağıtıyor, ve roundu bitirip fişlerimi kendine doğru çekiyor.

“Ne?” diyorum şaşkınlıkla. “Ne oldu?”

“Battın,” diyor Danny.

“Ama... O kadar mı? Hiçbir şey söylemedi bile?”

“Söyemez. Sadece parayı alır. Benimkini de aldı. Kahretsin.”

Sessiz krupiyere biraz öfkeyle bakıyorum. Kumarda biraz daha seremoni olmalı bence. Mesela pahalı bir şey aldığınızda size onu güzel bir poşette verirler ve iyi seçim falan derler.

Bence mağazalar kumardan çok daha iyi. Aynı parayı harcıyorsun ama mağazadan bir şey alıyorsun. Bak mesela, daha bu tabureye oturalı beş saniye oldu, kırk dolar harcadım ve elimde hiçbir şey yok.

“Biraz ara vereceğim,” diyorum taburemden kalkarak. “Hadi içecek bir şeyler alalım.” Telefonumda yeni bir mesaj var. Luke yoldaymış, geliyormuş.

“Tabii,” diyor Danny. “Eee, kumar bağımlılığın ne durumunda Becky?”

“Öyle bir bağımlılığım olacağını hiç sanmıyorum,” diyorum duygularımı yoklayarak. “Belki de doğuştan bir kumarbaz değilim.”

“Kaybettin,” diyor Danny bilgece. “Kazan da seni o zaman göreyim. İşte insan o zaman duramıyor. Ah, selam Luke.”

Luke kumarhanede bize doğru geliyor. Koyu saçları ışıkların altında parlıyor ve çenesi kendinden emin bir ifadeyle kalkık.

“Danny.” Danny’nin sırtına vuruyor. “Buzların eridi mi?”

“Dalga geçme.” Danny birden ürperiyor. “Acısı konuşamayacağım kadar taze.”

Luke’la göz göze gelince ona sırtıyıyorum. Danny’nin sorununu şu ki, kendini fazla ciddiye alıyor. Ama çok tatlı olduğu için ona katlanıyorsunuz.

“Eee, Becky, servet kazandın mı?” diyor Luke.

“Hayır, kaybettim,” diyorum. “Bence kumar çok saçma.”

“Daha başlamadın bile,” diyor Danny. “Hadi başka bir masaya oturalım.”

“Olabilir,” diyorum ama kıpırdadığım yok. Bence kumar tamamen saçmalık. Kaybedersen zaten saçma. E, kazanırsan da harika ama bağımlı oluyorsun.

“İstemiyor musun Becky?” diyor Luke bana merakla.

“Sayılır. Yani... Ya kazanmaya başlarsam ve bağımlı olursam?”

“Bir şey olmaz,” diyor Luke. “Sadece başlamadan önce bir strateji belirle ve ona bağlı kal.”

“Nasıl bir strateji?”

“Mesela, şu kadar oynayacağım, sonra duracağım gibi. Şu kadar harcayacağım, sonra gideceğim. Ya da daha basiti, öndeyken bitir. Asla yapmaman gereken şey şu ki, kaybettikten sonra daha da para yatırma. Kaybettiysen kaybetmişsindir. Tekrar kazanacağım diye uğraşma.”

Bir an bunları sindirmeye çalışarak sessizce duruyorum. “Tamam. Peki.” Sonunda başımı kaldırıyorum. “Bir stratejim var.”

“Harika! Ne oynamak istersin?”

“Blackjack değil. Çok aptal bir oyun. Hadi rulet oynayalım.”

Boş bir rulet masasına yürüyüp yüksek sandalyelere oturuyoruz. Otuzlarında kel bir adam olan krupiyer, “İyi akşamlar, masama hoş geldiniz,” diyor gülümseyerek. Onu hemen az önceki krupiyerden daha çok seviyorum. Kadın tam bir gıcık. Kaybetmeme şaşmamalı.

“Selam,” diyerek gülümsüyorum. Luke’la Danny siyahı seçerken ben kırmızının üstüne bir fiş koyuyorum. Rulet çarkı dönerken büyülenmiş gibiyim. Hadi kırmızı. Hadi kırmızı.

Top bir bölmeye giriyor ve hayretle gözlerimi kırpiyorum. Kazandım! Gerçekten kazandım!

“Bu Las Vegas’taki ilk kazanmam,” diyerek krupiyeri güldürüyorum.

“Belki şansınız dönmüştür.”

“Belki de!” Fişlerimi yine kırmızıya koyup masaya odaklanıyorum. Gözlerinizi dönen çarktan ayırmak mümkün değil. Resmen hipnotize ediyor. Hepimiz çarka bakıyoruz. Sonunda yavaşlıyor ve top bir bölmeye giriyor.

Evet! Yine kazandım!

Evet. Rulet dünyanın en güzel oyunu. Neden o aptal black-jack’te zaman harcadıysak. Yarım saat sonra o kadar çok kez kazandım ki kendimi kumar tanrıçası gibi hissediyorum. Luke ve Danny ne kârda ne zarardalar. Benim ise bir sürü fişim var ve hâlâ iyi gidiyorum.

“Bu oyunda harikayım!” Yeni fişler kazandıkça kendimden geçiyorum. Bir yudum margarita içip masaya bakıyorum ve sonraki hareketime karar veriyorum.

“Gerçekten şanslısın,” diye düzeltiyor Luke beni.

“Şans... yetenek... aynı şey...”

Bütün fişlerimi alıp bir süre konsantre oluyorum ve hepsini siyaha koyuyorum. Luke bazı fişleri teke kaydırıyor ve çark dönerken hepimiz izliyoruz.

“Siyah!” diye sıçıyorum top ona geldiğinde. “Yine kazandım!”

Sonra fişlerimi siyaha, sonra kırmızıya, sonra tekrar kırmızıya koyuyorum ve kazanmaya devam ediyorum! Bekârlığa veda partisi yapan bir grup adam geliyor ve krupiyer onlara arka arkaya kazandığımı söylüyor. Ben kazandıkça hepsi bir

ağızdan, "Beck-eee! Beck-eee!" diye bağıyor. Bu kadar iyi gittiğime inanamıyorum. Resmen büyülendim!

Ve biliyor musunuz? Danny haklı. Kumar, kazanmaya başladığınızda çok farklı. İşte o bölgedeyim. Hayatın geri kalan kısmı yok oldu. Tek görebildiğim dönen rulet çarkı, silikleşen rakamlar ve çark durunca... İşte yine kazandım.

Bekârlığa veda partisindeki adamlardan biri, Mike omzuma vuruyor. "Yöntemin ne?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Sadece konsantre oluyorum. Renklerle bağlantıya geçiyorum."

"Düzenli oynar mısın?" diye soruyor başka biri.

"Daha önce hiç kumar oynamadım," diyorum dikkatlice. "Ama belki de oynamalıyım!"

"Bence Las Vegas'a taşınmalısın."

"Biliyorum!" Luke'a dönüyorum. "Kesinlikle buraya taşınmalıyız!"

Bütün fişlerimi alıp bir an tereddüt ediyorum ve sonra hepsini yedi numaraya koyuyorum.

"Gerçekten mi?" diyor Luke kaşlarını kaldırarak.

"Gerçekten," diyorum ve margaritamdan bir yudum daha alıyorum. "Öyle bir titreşim hissettim. Yedi numara." Bütün gruba dönüyorum. "Numaram bu. Yedi."

Bir grup adam, "Yeee-di, yeee-di!" diye tezahürat yapmaya başlıyor. Bazıları hemen parasını yediye yatırıyor. Çark dönerken hepimiz ona zengin insanlar gibi bakıyoruz.

"Yedi!" Top yedi deliğine girdiğinde masa inliyor. Kazandım! Krupiyer bile uzanıp bana bir beşlik çıkarıyor.

"Kız yıkılıyor!" diye bağıyor Mike.

"Şimdi hangisi Becky?" diyor bekârlığa veda partisindeki oğlanlardan biri.

“Söyle bize Becky!”

“Becky!”

“Neye oynayalım Becky?”

Herkes yine oynamamı bekliyor. Ama artık çarka bakmıyorum. Fişlerime bakıp çabucak bir hesaplama yapıyorum. İki yüz... dört yüz... artı bir daha... Evet! Elimde olmadan yumruğumu sıkarak bir sevinç gösterisi yapıyorum.

“Ne?” diyor gruptaki oğlanlardan biri. “Bize ne söyleyeceksin Becky?”

Zafer dolu bir gülümsemeyle krupiyere dönüyorum. “Bozduracağım lütfen.”

“Bozduracak mısın?” Mike’ın ağzı açık kalıyor. “Ne?”

“Yeterince kumar oynadım.”

“Hayır, hayır, hayır!” Mike resmen hayal kırıklığıyla kekeliyor. “Seri yaptın. Oynamalısın. Oyna!”

“Ama sekiz yüz dolar kazandım,” diyorum ona.

“Bu harika! Oynamaya devam et. Fişlerini koy!”

“Hayır, anlamıyorsun,” diyorum sabırla. “Sekiz yüz dolar Luke’a o harika ceketini almama yetiyor.”

“Ne ceketini?” diyor Luke şaşkınlıkla.

“Mağazalara bakınırken *Armani*’de gördüm. Gri kaşmirdi. Gel gidip bakalım.” Kolunu sıkıyorum. “Sana çok yakışacak.”

“Ceket mi?” Mike hiçbir şey anlamıyor. “Tatlım, deli misin? Sihirli bir dokunuşun var! Masayı şimdi terk edemezsin!”

“Evet, edebilirim. Stratejim bu.”

“Stratejin mi?”

“Luke dedi ki bir stratejim olmalıymış. Ben de strateji-me karar verdim. O *Armani* ceketini almaya yetecek kadar kazan. Ve kazandım.” Zafer dolu bir gülümseme var yüzümde. “Şimdi de bırakıyorum.”

“Ama... Ama...” Mike resmen diyecek söz bulamıyor. “Bırakamazsın! Kazanma rekoru kırdın!”

“Ama daha fazla kazanamayabilirim,” diyorum. “Kaybedebilirim de.”

“Kaybetmeyeceksin! Kazanacak, değil mi?” Destek için arkadaşlarına bakıyor.

“Becky kazanır!” diyor başka biri.

“Ama kaybetmeye başlayabilirim,” diye açıklıyorum dikkatlice. “Sonra da ceketi alacak param kalmaz.”

Bunların hiçbir şeyden anladığı yok.

“Becky, gitme.” Mike sarhoşluğun verdiği cesaretle kolunu omzuma doluyor. “Hepimiz harikayız, değil mi?”

“Ah, çok güzeldi,” diyorum hemen. “Harika destek oldunuz. Ve kumar oynamak hoşuma gitti, sayılır... Ama Luke’a o ceketi almak daha çok hoşuma gidecek. Üzgünüm.” Krupiyere dönüyorum. “Kabalık etmek istemem. Harika bir rulet masanız var.” Luke’un aniden kahkaha attığını duyuyorum. “Ne? Komik olan ne?”

“Hiçbir şey aşkım,” diyor elimi tutup öperek. “Sadece kumar batağına saplanacağın için şimdilik korkmamıza gerek yok.”

Ceket Luke’un üzerinde muhteşem durdu. Biliyordum. Kesimi tam oturdu ve saçlarındaki açık çikolata gölgeleri ortaya çıkardı. Kabinden çıkıp kendine büyük aynada bakarken görevli kızlar da onu hayranlıkla süzüyor. Keşke Danny de burada olup ona hayran kalsaydı ama o hâlâ bekârlığa veda partisi ekibiyle kumar oynuyor.

“Kusursuz!” diyorum. “Sana yakışacağını biliyordum.”

“Teşekkür ederim,” diyor Luke kendini aynada beğenerek. “Çok etkilendim.”

Bir görevli, ceketi güzel, kare bir kutunun içine koyarken ben de dikkatlice kazandığım paraları sayıyorum.

“Şimdi de,” diyor Luke mağazadan çıktığımızda, “ben de küçücük bir şekilde karşılık vermek isterim. Bunu sana önceden verecektim.” Bana bir e-posta çıktısı uzatıyor. “Londra ofisindeki ekiplerden biri Mac’e danışmanlık yapıyor. Bu nedenle bütün ekibe yüzde doksanlık bir indirim çeki vermişler. Müthiş bir an için Apple Mac olduğunu düşündüm...” Komik bir şekilde iç çekiyor. “Ama elbette makyaj malzemeleri satan Mac’miş. Bu yüzden benimkini alabilirsin.”

“Elbette. Teşekkürler.” Şahane bir teklif. “Vay canına. Yüzde doksan!”

“Nereye koymuşlardır onu?” Etrafına bakınıyor. “Barneys’de midir? Oraya gidelim mi?”

“Aslında... Boş ver,” diyorum duraksadıktan sonra. “Senin için çok sıkıcı olur.”

“Gitmek istemiyor musun?” Luke şaşırılmış görünüyor.

Kâğıdı inceleyip kendi tepkimi anlamaya çalışıyorum. Kendime makyaj malzemesi seçme düşüncesi -indirimli olsa bile- mideme tuhaf, çalkantılı bir his veriyor.

Ah, Tanrım, bana ne oluyor bilmiyorum. Luke’a o ceketi alırken çok mutluydum. Ve Minnie’ye o yapbozu. Ama nedense kendime makyaj malzemesi almak içimden gelmiyor. Bu çok... Çok tuhaf... Ben hiç...

Bunu hak etmiyorum. Aklımdan geçen bu sefil düşünceyle irkiliyorum.

“Hayır, teşekkürler.” Zorla gülümsüyorum. “Hadi yukarı çıkıp annemle Janice’i çocuk bakma işinden kurtaralım.”

“Gezinmek istemiyor musun? O ışıklara falan bakmak?”

“Yok, istemiyorum.”

Ve önceki heyecanım kayboldu. Luke'un bana indirim kuponunu söylediği an sanki kafamın içinde bir ses beni azarlamaya başladı. Üstelik Golden Peace'teki "anlamalı alışveriş yapın" ve "her şeyi ölçülü yapın" diyen o ses gibi tatlı ve anlayışlı da değil bu ses. Daha sert bir tonla bana hiçbir şeyi hak etmediğimi söylüyor.

Mağazalardan ayrılıp asansörlere doğru yürüyoruz. İnsan kalabalığı ve müzik üzerimize üzerimize geliyor sanki. Luke beni endişeli bakışlarla süzdükten sonra, "Becky, tatlım. Bence sihri geri kazanmalısın," diyor.

"Ne sihri?" diyorum savunmaya geçerek. "Ben sihrimi kaybetmedim."

"Bence kaybettin. Ne oluyor sevgilim?" Beni kendine döndürüp ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Şey... Biliyorsun." Boğazımda bir yumru var. "Her şey. Hepsi benim hatam. Bu yolculuk. Brent'i daha önce görmeliydim. Babamı daha çok dinlemeliydim. Suze haklı..."

Cümlemi bitiremiyorum. Gözlerim dolu. Luke iç çekiyor.

"Suze'la aranız düzelecek."

"Ama Danny'ye anlattım, o da arkadaşlıklar biter, Suze'u serbest bırakmalısın dedi."

"Hayır." Luke kararlılıkla başını sallıyor. "Hayır, hayır. Yanılıyor. Bazı arkadaşlıklar biter. Suze'la sizin arkadaşlığınız bitmeyecek."

"Galiba çoktan bitti," diyorum.

"Pes etme! Becky, sen pes eden biri değilsin. Tamam, Suze'la aranız açıldı. Ama ikiniz çok uzun zamandır birliktesiniz. Birlikte yaşlanıp büyükanne olacaksınız. Birbirinize bebek patiği modeli öğreteceksiniz. Sizi gözümde canlandırabiliyorum."

“Gerçekten mi?” diyorum bir umut kırıntısıyla. “Öyle mi diyorsun?”

Aslında ben de yaşlılığımızı hayal edebiliyorum. Suze’un uzun, beyaz saçları ve zarif bir bastonu olacak ve sadece birkaç kırışığıyla harika görünecek. Ben çok güzel olmayacağım ama harika takılar takacağım. İnsanlar bana Şahane Kolyeli Yaşlı Hanım diyecek.

“Suze’dan umudunu kesme,” diyor Luke. “Ona ihtiyacın var. Ve onun da sana ihtiyacı var. Şu an farkına varmasa bile bu böyle.”

“Ama tek görebildiği Alicia,” diyorum umutsuzca.

“Evet ama bir gün dikkatini toplayınca Alicia’nın gerçekte nasıl biri olduğunu görecek,” diyor Luke asansörün düşmesine basarken. “Bu arada unutma ki hâlâ Suze’un arkadaşısın. Bu yolculuğa çıkmanı o istedi. Alicia’nın seni safdışı bırakmasına izin verme.”

“Peki,” diyorum alçak sesle.

“Ciddiyim Becky,” diye ısrar ediyor Luke neredeyse sertçe. “Alicia’nın seni alt etmesine izin mi vereceksin? Arkadaşlığın için savaş. Çünkü buna değer.”

Luke öyle kararlı ve güçlü bir şekilde ısrar ediyor ki içimde uzak, pozitif bir düşünce uyanıyor.

“Tamam,” diyorum sonunda. “Tamam. Yapacağım.”

“İşte bu.”

Otel odamıza ulaştık bile. Luke anahtarları çıkarıp kilide sokuyor, kapıyı açıyor ve... Donakalıyorum. Ne... Nasıl...

Neee?

“İyi akşamlar Rebecca, Luke,” diyor tanıdık, buz gibi bir ses.

Rüya görüyorum, değil mi? Yoksa margaritayı fazla mı kaçırdım? Bu gerçek olamaz.

Ama sanırım gerçek. Kayınvalidem Elinor, vücudunu saran *DVF* elbisesiyle bir pufta dimdik oturmuş, o tanıdık matkap bakışlarıyla beni süzüyor.

“Anne!” Luke da benim kadar şok oluyor. “Burada ne arıyorsun?”

Luke’un yüzüne bakınca içten içe ürperiyorum. Luke ve annesinin ilişkisi hiçbir zaman mükemmel değildi ama yakın zamanda daha da kötüleşti. İki gün önce, L.A.’de çok başarısız bir anne oğul barışması düzenledim. Luke sinirlendi. Elinor sinirlendi. Kofi Annan usulü uzlaştırma çabalarım hüsrarla sonuçlandı. Luke’un o zamandan beri kırgın olduğunu biliyorum. Şimdi de annesi haber bile vermeden çıkagelmiş.

“Elinor beni kurtarmaya geldi,” diyor annem, Janice’le birlikte oturduğu kanepeden. “Başka kimsem yoktu, ben de onu aradım!”

Başka kimsesi yok muydu? Annem neden bahsediyor? İnsan dolu bir karavanı var.

“Anne,” diyorum dikkatlice. “Bu doğru değil. Ben varım, Suze, Luke...”

“Etkili birine ihtiyacım vardı!” Annem şarap kadehini bana doğru sallıyor. “Luke da kendi kontaklarını aramayı reddettiği için...”

“Jane,” diyor Luke. “Ne yapmamı bekliyordum, emin değilim.”

“Elinden geleni ardına koymamanı beklerdim! Elinor, sağ olsun çok yardımcı oldu. O beni anlıyor. Değil mi Elinor?”

“Ama babamı zaten bulduk!” diye patlıyorum. “Onun yerini biliyoruz!”

“Elinor’u aradığımda bunu bilmiyordum,” diyor annem geri adım atmadan. “Buraya yardım etmek için koştu. Çünkü o kötü gün dostu.”

Bu saçmalık. Annem, Elinor’u doğru düzgün tanımıyor bile. Gören de bizi dünürlerin falan birbiriyle süper anlaştığı, herkesin birbirinin hızlı arama tuşunda kayıtlı olduğu büyük, mutlu ailelerden sanır. Bildiğim kadarıyla temel aile düzenimiz şöyle –en azından bugüne kadar öyleydi:

Elinor, annemle babamı küçük görür (onları fazla kenar mahalleli bulur).

Annem, Elinor’a içerlenir (onu fazla ukala bulur).

Babam, Elinor’dan epey hoşlanır ancak onu biraz kasıntı bulur (ki öyle).

Luke ve Elinor doğru düzgün konuşmaz bile.

Minnie herkesi sever, özellikle de “Nene”yi (annem) ve “Leydi”yi (Elinor). Ama o da uyuduğundan şu an bir faydası yok.

Dolayısıyla bu senaryoda annemle Elinor en yakın arkadaş falan değil. Aslında annemde Elinor’un numarasının olmasına bile şaşırdım. Luke’a bakınca yüzünün asıldığını fark ediyorum.

“Annemin ne yapmasını bekliyorsun?” diyor sonunda.

“Şu an dışarı çıkıyoruz, konuyu tartışmak için,” diyor annem. “O daha önce hiç Las Vegas’a gelmemiş, biz de öyle. Bu yüzden dışarı çıkıp bir hanımlar gecesi yapacağız.”

“Kız gücü!” diye şakıyor Janice neşeyle.

“İyi görünüyorsun Elinor,” demeden edemiyorum. “Elbisen güzelmiş.”

Elinor’a o bitmek tükenmek bilmeyen ciddi takımlarının yerine vücudu saran elbiseler giymesini öneren bendim. Ve

bak, tavsiyemi dinlemiş! Vücuduna acayip yakışan siyah beyaz desenli bir elbise giymiş. Bazı yerlerini değiştirmiş sanırım. Çok daha kadınsı görünmüş. Bir dahakine saçlarına kat attırmasını önereceğim. (Bir seferde bir öneri.)

Luke belli etmemeye çalışsa da anneme çok kızgın.

“Anne,” diyor. “Lütfen buraya sürüklendiğini düşünme. Jane’in seni araması çok uygunsuzdu.”

“Uygunsuz mu?” diyor annem. “Elinor aileden. Değil mi-sin Elinor?”

“Daha yeni iyileşti,” diyor Luke. “İhtiyacı olan son şey bir aile dramasına sürüklenmek. Anne...” Elinor’a dönüyor. “Yemek yemediysen ikimiz gidip bir akşam yemeği yiyelim mi? Becky, sorun olmaz değil mi?”

“Hayır,” diyorum aceleyle. “Hiç de değil. Keyfinize bakın.”

“Çünkü aslında...” Luke, Elinor’la konuşurken biraz çekiniyor. “Şey, aslında o gece pek iyi davranmadım. Ve bunu telafi etmek isterim. Bence bir şansa ihtiyacımız var...” Luke duraksayıp boynunu ovuyor. Bu onun için zor olmalı, özellikle de herkesin önünde. “Ve dilemem gereken bir özür var. Lütfen izin ver yemekle başlayayım.”

“Çok kibarsın,” diyor Elinor biraz duraksadıktan sonra. “Teşekkürler. Galiba, eğer istiyorsan, belki...” O da Luke kadar çekingen görünüyor. “Biz... geçmişe bir çizgi çekip yenden başlayabiliriz.”

Nefesimi tutup Luke’a bakıyorum. Çizgi çekmek ve yeniden başlamak sözlerini duyduğuma inanamıyorum. Barışıyorlar! Sonunda! Umarım güzel bir yemek yiyip konuşurlar ve sonra her şey farklı olur.

“Harika!” Luke’un yüzü bir gülümsemeyle gevşiyor. “Ben de tam bunu isterim. O zaman ben rezervasyon yaptırayım,

yemek yiyelim. Belki Hamptons'da yapmayı planladığımız tatili falan konuşuruz...”

“Sözüm bitmedi,” diye lafını kesiyor Elinor. “Sözlerin çok hoş Luke ve ben de geçmişteki sıkıntıları bir kenara bırakmak isterim. Ama bu gece için önceden karar vermiştim...” Duraksıyor. “Jane ve Janice’le dışarı çıkacağım.”

Ağzım açık kalıyor. Elinor ve annem? Birlikte dışarı çıkacak? Las Vegas’ta?

“Aynen öyle.” Annem, Elinor’un omzunu sıvazlıyor. “Gelip bizimle eğlenecek.”

“Kız gücü!” diye bağılıyor Janice yine. Yanakları kıpkırmızı. Kim bilir o küçük şaraplardan kaç şişe içti.

“Onlarla dışarı çıkmak istiyorsun? Benimle değil?” diye soruyor Luke duyduklarına inanamıyormuş gibi.

Açıkçası gerçekten inanılır gibi değil. Elinor ailemle ilk kez tanıştığında öyle ukala davranmıştı ki gören de bütün Bloomwood’ların vebalı olduğunu sanırdı.

“Jane bana Minnie’nin fotoğraflarını gösterecek,” diyor Elinor. “Onun bebekliğini görmek isterim. Çoğunu kaçırdım.”

Gözlerinden uzak bir duygu belirtisi geçince içimde huzursuz bir kıpırtı hissediyorum. Zavallı Elinor çok uzun zaman bu aileden uzak kaldı.

“Çok doğru Elinor. iPhone’uma bak sen, beğendiğin resimleri sana gönderirim,” diyor annem ceketini giyip ayağa kalkarken. “Mutfağın için bir kolaj yapabilirsin. Ya da... Buldum! Yapbozları seversin, değil mi? Minnie’nin resminden bir yapboz yaptırırım. Polaroid fotoğraflardan da yapıyorlar hemen.”

“Yapboz mu?” Elinor düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. “Minnie’nin resminden bir yapboz. Ne güzel fikir.”

“Ah, bende fikir çok.” Annem onu kapıya yönlendiriyor. “Gel hadi! Hazır mısın Janice? Elinor, daha önce kumar oynadın mı?”

“Bazen Monre Carlo’da bakara oynarız,” diyor Elinor kasatı. “Broisier ailesiyle. Ve eski Monaco ailesiyle.”

“İyi! O zaman bize nasıl oynandığını öğretirsin. Biraz gevşemem lazım. Elinor, sen yabancı değilsin. Görüşürüz Becky. Yarın sabah tam dokuzda Bellagio’da görüşürüz. Baban doğruları söylemeye hazır olsa iyi olur. Elinor, birer kokteyl içelim mi?”

Kapı kapanırken annem hâlâ konuşuyor. Luke’la ben nefesimizi tutmuş birbirimize bakıyoruz.

0898565785

Mesajlar: Gelen Kutusu (1,782)

18:46 Bilinmeyen Numara

Selam seksi!

18:48 Bilinmeyen Numara

Seni bulacağım!

18:57 Bilinmeyen Numara

Benimle 10'da flamingoda buluş juan'ı sor

18:59 Bilinmeyen Numara

Saati kaç?

19:01 Bilinmeyen Numara

Fotolar harika!!! İpe bayıldım!!!

19:07 Bilinmeyen Numara

Seni seviyorum yalnız çocuk

19:09 Bilinmeyen Numara

Ne kadar?

19:10 Bilinmeyen Numara

Bana dudak ver, ne zaman istersen

19:12 Bilinmeyen Numara

Seni kiralamak istiyorum

19:14 Bilinmeyen Numara

Erkek mi kadın mı?

Akşamdan kalmayım. Akşamdan kalmalığı kim icat ettiyse vurulmalı.

Saat dokuza çeyrek var ve Bellagio’da büyük, yuvarlak bir masaya oturmuş, diğerlerinin gelmesini bekliyorum. Arkadan gelen müzik sesiyle birlikte başım çatlayacak gibi ağrıyor ve biraz midem bulanıyor. Demek ki oda servisinin verdiği şarap da restoran şarabı kadar etkili.

Oda servisi kokteylleri de öyle.

Tamam, tamam. Oda servisi shotları da.

Minnie’nin bizi gecenin üçünde, “Yatağım ıslak!” diye bağırarak uyandırması da cabası.

Hepsi o aptal gondolların hatası. Sağlık uyarısı yapmaları lazım.

Başımı kaldırdığımda Luke, bir kâse mısır gevreği ve Minnie ile birlikte büfeden masaya geliyor.

“Anne, mısır gevreği!” diyor Minnie hayatında ilk kez görmüş gibi. “Mısır gevreği aldım!”

“Harika tatlım! Nefis!” Luke’a dönüyorum. “Bütün o açık büfeden mısır gevreğini mi seçti?”

“Ona taze karides ve ıstakoz tabağını önerdim ama istemedi,” diye sırtıyor Luke.

Karides ve ıstakoz lafını duyunca midem iyice kalkıyor. Kahvaltıda ıstakoz yiyen mi var? Nasıl bir delilik bu?

“Trüf mantarlı omlet var,” diyor Luke, Minnie mısır gevreğine yumulurken.

“Harika,” diyorum hevesle.

“Çikolata çeşmesi, Fransız tostı ve...”

“Luke, dur!” diye inliyorum. “Yemekten bahsetme.”

“Miden mi kötü?” diye sırtıyor Luke.

“Hayır,” diyorum gururlu bir ifadeyle. “Sadece aç değilim.”

Belki de 5:2 diyetine başlamalıyım. Evet. Ve bugün hiçbir şey yeme günü olabilir.

Bir garson gelip kahvemi tazeliyor ve fincanımdan bir yudum alıyorum. Bir süre sonra tanıdık bir ses dikkatimi çekince başımı kaldırıyorum. Bu annemin sesi mi? Aman Tanrım, bu hayalet, annem mi?

Resepsiyonda durmuş. Saçları darmadağın, gözlerindeki boyalar akmış, kulağının arkasında parıltılı bir çiçek var.

“Kızım,” diyor. “Kızım Becky. Onu bulabilir misiniz lütfen? Bir fincan kahveye ihtiyacım var...” Dağınık saçlarını tutuyor. “Ah, başım...”

“Anne!” diyorum dehşetle. “Buradayız!”

Annem başını kaldırıncı fark ediyorum ki üzerinde dün geceki kıyafetleri var. Bu kadın hiç yatmadı mı?

“Anne!” diye bağıriyorum hemen ve onun yanına doğru gidiyorum. “İyi misin? Neredeydin?”

“Dur,” diyor. “Diğerlerini de çağırayım. Kızlar! Buradayız!”

Restoranın girişine gidiyor ve hayretle Elinor'la Janice'i görüyorum. Kol kola yürüyorlar. Hayır, sendeleyerek yürümeye çalışıyorlar.

İkisi de korkunç görünüyor. İkisinin üstünde de dün geceki kıyafetleri var. Janice üzerine KARAOKE KRALİÇESİ yazan parlak bir kuşak takmış. Elinor'un saçlarında ise yanmış maytap çubukları takılı.

Aman Tanrım. Birden homurtuyla kakhaha atıyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum.

Onlar bize yaklaşıırken, "Eee, iyi bir gece olmuş sanırım?" diyorum. Janice başını kaldırıp "Ah, Becky, tatlım. Bana bir daha Tia Maria içirme," diye mırıldanıyor.

"İyi değilim," diyor yüzü kireç gibi olan Elinor da. "Başım... Bu belirtiler... Çok endişe verici..." Gözlerini kapatıyor ve düşmesin diye hemen onu tutuyorum.

"Hiç uyumadınız mı?" Anneleriymişim gibi sırayla hepsinin yüzüne bakıyorum. "Su içtiniz mi? Bir şey yediniz mi?"

"Şekerleme yaptık," diyor annem biraz düşündükten sonra. "Wynn'de miydi?"

"Ben hiç iyi değilim," diyor Elinor yine. Başı bir kuğununki gibi eğiliyor.

"Akşamdan kalmasın," diyorum anlayışla. "Gelin oturun. Çay söyleyeyim..."

Biz masaya yaklaşınca Luke, Minnie'nin mısır gevreği kâsesinden başını kaldırıyor ve korkuyla duraksıyor. "Anne! Hemen ayağa fırlıyor. "Aman Tanrım! İyi misin?"

"Merak etme. Akşamdan kalma," diyorum. "Hepsi öyle. Elinor, daha önce hiç akşamdan kalma oldun mu?"

Ben onu bir sandalyeye oturturken Elinor boş boş bana bakıyor.

“Akşamdan kalma ne demek biliyor musun?” diye soruyorum bu kez.

“O deyimi duydum,” diyor kendini biraz toparlayarak.

“İlk akşamdan kalma gününe hoş geldin o zaman.” Ona büyük bir bardak su dolduruyorum. “Şunu iç. Luke, yanında Nurofen var mı?”

Birkaç dakika boyunca Luke ve ben akşamdan kalmalara doktorluk yapıyoruz. Sıvıları doldurup çayları istiyor, annem, Janice ve Elinor’a ağrı kesici veriyoruz. Luke’a bakınca gülesim geliyor ama Elinor bu kadar acı çekerken gülmek istemiyorum.

“Ama iyi vakit geçirdiniz, değil mi?” diyorum yanaklarına biraz renk gelince.

“Galiba.” Şaşkın görünüyor. “Çok hatırlamıyorum.”

“Öyleyse iyi vakit geçirmişsinizdir,” diyor Luke.

“Selam millet!” Danny’nin sesini duyunca hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Üzerinde uzun, payetli bir elbise, yüzünde de parıltılı, mor göz makyajı var. Galiba o da hiç uyumamış.

“Danny!” diyorum. “Üzerindeki ne öyle?” Ama beni umursamıyor.

“Selam millet!” diyor yeniden ve annem, Janice ve Elinor’a seslendiğini anlıyorum. “Dün gece süperdiniz! Mandalay Bay’de karaoke yaptılar,” diyor bana dönerek. “Annen *Rolling in the Deep*’i acayip söylüyor. Ve Elinor! O ne muhteşem gösteriydi!”

“Elinor karaoke mi yaptı?” diye bakakalıyorum.

“Olamaz,” diyor Luke dili tutulmuş vaziyette.

“Hem de nasıl,” diye sırtıyor Danny. “*Something Stupid*’i söylediler. Janice’le düet yaptı.”

“Olamaz,” diyor Luke yine ve dönüp annesine bakıyor. Elinor’un başı yine masaya düşüyor. Zavallı kadın. İnsan ilk

kez sarhoş olduğunda korkunçtur ve belli ki bu onun ilk seferi.

“Düzeleceksin,” diyorum sırtını sıvazlayarak. “Al Elinor.” Ona biraz daha su dolduruyorum. O sırada göz ucuyla Alicia ve Suze’u fark ediyorum. Söylememe gerek var mı? Hiç de sarhoş görünmüyorlar. Alicia’da bütün Golden Peace ekibindeki o sağlıklı, bronz pırıltı var. (Sebebi sağlıklı yaşam değil, Golden Peace bronzlaştırıcı serum.) Suze’un sarı saçları yeni yıkanmış ve üzerindeki uzun kollu, beyaz bluzu ona meleksi bir hava katmış. Onlar yaklaşıncaya kadar, ferah bir parfüm kokusu alıyorum, ikisi de aynı parfümü sıkmış gibi. Ki sıkmış olabilirler çünkü o kadar iyi arkadaşlar.

“Selam!” diyorum, sesimin mümkün olduğunca kibar çıkmasına gayret ederek. “Geceniz güzel geçti mi?”

“Erken yattık,” diyor Alicia. “Bu sabah da bir tai chi dersi bulduk.”

“Harika!” diye zoraki gülümsüyorum. “Ne güzel. Su ister misiniz? Danny’yi gördünüz mü bu arada?”

Onlar otururken Danny büfeden dönüyor. Tabağı tepeleme ıstakoz ve üzümle dolu. Başka bir şey yok.

“Suze! Tatlım!” Ona öpücük yolluyor. “Senin için buradayım. Cidden. Buradayım.” Kendini işaret ediyor. “Senin için. Ne yapabilirim, hemen söyle.”

“Danny!” diyor Suze öfkeden köpürerek. “Sen ne haltlar karıştırıyorsun öyle?”

“Elimden geldiğince çabuk uçtum buraya,” diyor Danny gururla. “Asistanlarım ve ben emrindeyiz. Ne yapabiliriz, söyle.”

“Sana ne yapamayacağını söyleyeyim!” diyor Suze. Danny’nin el ilanlarından birini ona fırlatıyor. “Kocamın

yüzünü Las Vegas'ın her yerine asamazsın! Senin yüzünden onunla yatmak isteyen bir milyon kişi beni taciz ediyor! Ne aramalar geliyor, biliyor musun?"

"Hayır!" diyor Danny zevkle. "Ne diyorlar?" Suze'un ifadesini fark edince kendini savunmaya başlıyor. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum Suze. Sana yardım edebilme amacıyla kaynaklarımı kullandığım için özür dilerim. Bir dahakine kılımı kıpırdatmam."

Suze'un kendine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyorum. Bir süre sonra, "Özür dilerim Danny," diyor. "Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Ama cidden bu nedir ya?"

"Harika fotoğraflar, değil mi?" diyor Danny, Tarkie'nin melankolik bakışını hayranlıkla izleyerek.

"Onlardan nefret ediyorum," diyor Suze hışımla.

"Biliyorum ama yine de harikalar. İtiraf etmelisin Suze. Sen sanatçısın. Gözün var. Hey, yeni koleksiyonumda sana çok yakışacak bir palto var. Yakası kocaman, fırfırlı. Birinci Elizabeth'inki gibi. Bayılırsın. Barış teklifi olarak?"

Kimse Danny'ye uzun süre kızgın kalamaz. Suze'un buzları yavaşça çözülüyor, gözlerini deviriyor ve sonunda iç çekip Alicia'ya dönüyor. "Alicia, Danny Kovitz'le tanışmıştın, değil mi? Danny, Alicia Merrelle."

"Seni Becky'nin düğününden hatırlıyorum," diyor Danny, Alicia'ya. "Kendini acayip göstermiştin."

Alicia'nın yüzünde bir şimşek çaktığını görebiliyorum. Öfke mi? Utanç mı?

Yine de cevap vermiyor. Suze iki bardak su dolduruyor ve iştahla sularını içiyorlar.

Danny, "Dün gece nereye gittiniz?" diye sorunca Suze başını sallıyor.

“Hiç. Bütün gece oturduk. Açık büfeye bakalım mı Alicia?”
İkisi kalkarken Danny masadan bana doğru uzanıyor.

“Bu bir yalan,” diye mırıldanıyor sessizce.

“Ne yalan?”

“Alicia bütün gece odasında değildi. Gece yarısı gibi onu Four Seasons’ın lobisinde gördüm. Bir adamla konuşuyordu.”

“Şaka yapıyorsun!” diyorum hayretle.

“Şaka yakıyorsun!” diye taklidimi yapıyor Minnie hemen.

“Ne yapıyordu? Ve neden bu konuda yalan söylesin?”
Danny omuzlarını silkip bir anda ağzına altı üzüm tıkıyor.

“Buzlu suya ihtiyacım var,” diyor endişeyle. “Bu su yete-
rince soğuk değil. Kasey nerede?”

Danny mesaj yazmaya başlıyor. Sandalyeme yaslanıp Alicia’nın greyfurt seçişini izliyorum. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Gece yarısı Four Seasons’ın lobisinde ne arıyordu? Bana sorarsanız kulağa çok şüpheli geliyor. Tam Danny’ye daha fazla ayrıntı sormaya karar vermişken Elinor’un masanın üstünde uyuyakaldığını fark ediyorum. Yüzü masada buruşmuş, saçları darmadağın, hafif de bir horlama sesi duyuluyor.

Şu an onunla bir selfie çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama hayır. Düzgün, akli başında bir geline yakışmaz bu.

“Elinor.” Onu hafifçe sarsıyorum. “Elinor, uyan!”

“Hı?” Uyanarak gözlerini ovuşturmaya başlıyor. Her an pul pul derisi dökülecekmiş gibi bir endişeyle onu izliyorum.

“Biraz daha su iç.” Ona bardağı uzatıp saatime bakıyorum.
“Tarkie ve babam yakında gelir.”

“Tabii gelirlirse,” diyor Luke ağzına yumurta ve pastırma atarak. Arada bir çatal da Minnie’ye veriyor.

“Ne demek gelirlerse?” diyorum ona ters ters. “Ne demek istiyorsun? Elbette gelecekler.”

“Şaka,” diye araya giriyor Minnie. “Şaka yapıyorsun.” Gururla etrafına bakınıp annemin tabağından bir parça çilek alıyor. Ama annem fark etmiyor bile. O da kınayarak Luke’a bakmakla meşgul.

“Neden öyle söyledin Luke? Graham seninle mi konuştu?”

“Elbette hayır,” diyor Luke sabırla, Suze yerine otururken. “Ama saat dokuzu on geçiyor. Bu görüşme yapılacaksa sanırım vaktinde gelirlerdi. Sadece içime doğdu.”

“İçine mi doğdu?” diyor annem şüpheyle.

“Ne biliyorsun?” diyor Suze. “Luke, bizden ne saklıyorsun?”

“Luke bir şey bilmiyor!” diyorum hemen. “Ve içgüdüleri genelde yanılır. Eminim geleceklerdir.”

Ama elbette yalan söylüyorum. Luke’un içgüdüleri genelde haklı çıkar. İş hayatında bu kadar başarılı olmasının bir nedeni de bu. İnsanları, durumları okuyabiliyor ve zamanından önce harekete geçebiliyor. Biz sessizce oturmuş içeceklerimizi yudumlarken telefonum çalıyor. Ekranda babam yazısını görünce kalbim yerinden çıkacak sanki.

“Baba!” diyorum kararlılıkla. “Harika! Geldiniz mi? Kocaman meyve masasının yanındaki büyük, yuvarlak masadayız.”

“Becky...” Babam duraksıyor. Bir sessizlik oluyor. Biliyorum. Eminim.

“Baba, seni anneme veriyorum,” diyorum sertçe. “Hemen. Annemle konuş.”

Artık kimseye aracılık etmeyeceğim. Yapamam.

Telefonu anneme uzatıp öfkeyle bir kavun dilimi kesmeye girişiyorum. Başım tabağın üstüne eğik. Ama annemin sesinin giderek daha cırtlaklaştığını duyabiliyorum.

“Ama hepimiz burada oturuyoruz! Graham, bana endişelenme deme... İyi madem, bana gerçeği söyle... Neyin önemli olup olmadığına ben karar veririm... L.A.’e mi döneyim? Hayır, üzüm bağı falan görmedim... Hayır, üzüm bağı görmek istemiyorum... Başlayacağım şimdi üzüm bağına!”

“Ver ben konuşayım!” diyor Suze. “Tarkie orda mı?” Sonunda telefonu annemden kapıp bağılıyor. “Kocamla konuşmam lazım! O nerede? Ne demek yürüyüşe çıktı?” Suze resmen telefona tıslıyor. “Onunla konuşmam gerek!”

Sonunda telefonu kapatıp masaya atıyor. Güçlkle nefes alıyor. Yanakları da pembe. “Bir kişi daha bana sakın ol derse...”

“Aynen!” diyor annem de köpürerek.

“Nasıl sakın olayım?”

“Üzüm bağıymış! Bana gidip üzüm bağlarını gezmemi söylüyor. Graham’ı gördüğümde onu doğduğuna pişman edeceğim. Saçmalayıp duruyor. Yok önemli bir şey değilmiş. Yok sadece birkaç gündür uzaktaymış. Problem neymiş? Problem şu ki, benden sır saklayıp duruyor!” Fincanını sertçe masaya bırakıyor. “Başka bir kadın var. Kesin öyle.”

“Anne!” diyorum dehşetle. “Hayır!”

“Var!” Bir peçeteyle dolan gözlerini siliyor. “Halletmesi gereken iş o. Öteki kadın.”

“Hayır, hiç de değil.”

“Başka ne olabilir?”

Sessizlik. İşin aslı, ne olabileceğini ben de bilmiyorum.

Gelmeyeceklerini bilmemize rağmen kırk dakika daha orada oturuyoruz. Sanki şoktan kıpırdayamaz hâle gelmişiz.

Artı açık büfe cidden kusursuz. Birkaç kahveden sonra da iştahım yerine geldi. 5:2 diyetinden vazgeçip bugünlük *açık*

büfeden yiyebildiğin kadar ye çünkü çok para ödeyeceksin diyetine geçtim sanırım.

Elinor da kendine geldi ve Danny ile sohbeti koyulttu. Meğer Manhattan'da aynı sosyetikleri tanıyorlarmış. Elinor onlarla davetlere gittiğinden, Danny de onlara elbise sattığından. Hatta Danny çizim defterini açtı ve Elinor için kıyafetler çiziyor, Elinor da omzunun üzerinden onun yaptıklarını izliyor.

"Bu opera için olur," diyor Danny eteğin gölgelerini koyulaştırarak. "Ya da galeriler, çay partileri..."

"Belden aşağısı fırfırlı olmasın," diyor Elinor çizimi eleştirel gözlerle izleyerek. "Abajur gibi görünmek istemem."

"Elinor, sana ihtiyacın olduğu kadar fırfır vereceğim," diye somurtuyor Danny. "Güven bana. Bende göz var."

"Bende de para var," diyor Elinor ve kendimi tutamayıp gülüyorum. İyi bir ikililer gerçekten. Danny şimdi de kocaman yakalı bir pardösü çiziyor.

"Bu yaka sana çok yakışacak," diyor Elinor'a. "Arkası kalkık, ön kısmı yatık. Yüzünü ortaya çıkaracak. İnanılmaz duracak. Kenarlarına da suni kürk koyacağız." O kürkü çizerken Elinor da hevesle onu izliyor. Dürüst olmak gerekirse ben bile büyüledim. Elinor o paltoyla muhteşem görünecek.

"Düşünebilmem için bir muffin yemem gerek," diyor Danny birden ayağa sıçırıyor. "Hemen döneceğim Elinor."

Ben de onunla birlikte muffin standına yürüyorum. Danny hâlden çok memnun görünüyor.

"Elinor'un etrafında yepyeni bir koleksiyon hazırlayacağım. Danny Kovitz klasikleri. Gümüş saçlı leydiler için bir semi-couture."

“Gümüş paralı demek istiyorsun,” diyorum gözlerimi devirerek.

“İkisi de.” Danny bana göz kırpmıyor. “Elinor’un cidden çok iyi bir moda anlayışı var.”

“Şey, evet... Sadece, biraz katı.”

“Bana öyle gelmiyor,” diyor Danny. Bence yeni fikirlere çok açık.”

“Belki de o katılığını seninle aşmıştır,” diyorum hafif kiskanarak. Elinor’un moda gurusunun ben olduğumu sanırdım. Sonuçta ona vücudu saran elbise aldırın benim. Ama şimdi Danny her şeyi kendisi yapmış gibi davranacak.

“Her neyse. Tadını çıkar. Bunlar için ondan ne kadar para alacaksın?”

“Ah, Meksika’da küçük bir daire parasından fazla değil,” diye mırıldanıyor Danny. “İnternette istediğim gibi bir ev gördüm.”

“Danny!”

“Ona üç palto daha satsam yeter.”

“Danny!” diyorum onu dürterek. “Kayınvalidemi kazıklama.”

“O beni kazıklıyor,” diyor Danny. “Bütün bunlar ne kadar iş, haberin var mı? Hey, galiba bir waffle yiyeceğim.”

Danny büfenin öbür tarafına giderken ben de İtalyan temalı tezgâha gidip kendime küçük bir tatlı alıyorum. O sırada telefonum çalıyor. Şaşkınlıkla ekrana bakıyorum. Arayan Tarquin. Neden beni arıyor ki? Numarayı yanlış mı tuşladım acaba?

“Alo?” diyorum nefes nefese. “Ah, Tanrım, Tarkie, selam! Hemen Suze’u çağır...”

“Hayır!” diyor Tarquin hemen. “Suze’la konuşmak istemiyorum.”

“Ama...”

“Onu çağırırsan telefonu kapatırım Becky.”

Sesi öyle kararlı ki nefesimi tutuyorum.

“Ama Tarkie...”

“Ben seninle konuşmak için aradım Becky. O yüzden senin numaranı çevirdim.”

“Ama ben senin karın değilim,” diyorum kendimi aptal gibi hissederek.

“Sen benim arkadaşımsın. Öyle değil mi?”

“Elbette. Tarkie...” Düşüncelerimi toparlayabilmek için başımı ovuyorum. “Sana ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı.”

“Ama değiştin. Sesin iyi geliyor. L.A.’deyken hepimiz düşünüyorduk ki...” *Hepimiz aklını oynatacağını düşünüyorduk* dememek için kendimi zor tutuyordum.

Bunun kulağa biraz abartılı geldiğinin farkındayım ama cidden, Tarkie perişandı. Tek istediği Bryce’la vakit geçirmekti. Tek konuşmak istediği Suze’un ona nasıl sabotaj yaptığıydı. Çok kötüydü, çok.

“L.A.’de kötüydüm,” diyor Tarkie uzun bir duraksamadan sonra. “Çok... klostrofobikti. Bu da insanın ilişkilerini olumsuz etkiliyor.”

Kendisiyle Bryce’tan bahsediyor olmalı.

“Ama şimdi durumlar daha da klostrofobik herhâlde?” diyorum şaşkınlıkla. “Yani şimdi sürekli Bryce’la birliktesin. Durum iyiye gitmiyordur...”

“Bryce’ı kastetmiyorum. Neden Bryce’ı kastedeyim? Suze’la ilgili konuşuyorum!”

“Suze mu?”

Telefona bakıp gözlerimi kırkıyorum. Ne demek istiyor?

Onu demek istiyor olamaz!

“Tarkie?” diyorum korkuyla. “Sen ne demek?..”

“Bizi görmüşsündür Becky,” diyor Tarkie. “Suze’la aramın çok iyi olmadığını anlamışsındır. L.A.’de daha da kötüleşti.”

“Herkes için stresli günlerdi,” diyorum hemen.

“Hayır, bizim için cidden kötüydü.”

Karnım düğümleniyor. Daha önce Tarkie’yle hiç böyle bir konuşma yapmamıştık. Suze’la Tarkie’nin arası hiç bozulmamıştı. Onların arası bozulamaz. Suze’la Tarkie mutlu değilse dünyada bir tuhafılık var gibi gelir.

“Anlamışsındır,” diye tekrar ediyor Tarkie.

“Şey... Ben...” diye kekeleyorum. “Bryce’la çok vakit geçirdiğini biliyordum ama...”

“Evet, ve sence bu neden?” Tarkie’nin sesi öyle buyurgandı ki irkildim. “Kusura bakma,” diye geri adım attı hemen. “Kendimi böyle kaybetmek istememiştim.”

Tarkie çok beyefendidir. Daha önce sesini yükselttiğini bile duymadım. Endişe ve stresten başım dönüyor. Tek düşünebildiğim Suze.

“Tarkie, Suze’la konuşmalısın,” diyorum. “Lütfen. Senin için endişeleniyor. Öyle bir hâlde ki...”

“Onunla konuşamam,” diye sözümü kesiyor Tarkie. “Şu an olmaz. Becky, onunla başa çıkamıyorum. Çok mantıksız. Suçlamalarda bulunuyor, boğazıma yapıyor... Kaçmam gerekiyordu. Baban harika biri. Çok dengeli.”

“Ama Suze’un sana ihtiyacı var!”

“Döneceğim. Sadece birkaç gün daha kalacağız.”

“Sana hemen ihtiyacı var!”

“Şey, belki de evliliğimizin biraz mesafeye ihtiyacı vardır!” diye bağılıyor resmen.

Buna diyebileceğim hiçbir şey yok. Orada durmuş şok yüzünden titrerken bir yandan, ne yapmalı da bu konuşmayı daha güvenli kıyılara çekmeli diye düşünüyorum.

“Eee... Neden aradın?” diyorum sonunda.

“Bence Alicia’yı Bryce konusunda uyarmalısın. Neyin peşinde olduğunu buldum.”

“Ah, hadi ya.” Kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. “Hepimiz Bryce’ın bir hinlik peşinde olduğunu biliyorduk ama ne. Bir tarikat mı? Gizli bir örgüt mü? Tanrım, terörist değildir herhâlde?”

“Bryce bir süredir benden para tırtıklamaya çalışıyor. Bir davadan bahsetti ama bu dava konusunda hep biraz kaçamak konuşuyor.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Bir dava. Tanrım, doğruymuş. Korkuyla telefona bakarken Bryce’ı Güney Amerika’daki bir eğitim kampında gizli bir ordunun askerlerine emirler yağdırırken hayal ediyorum. Ya da belki Google’ı hacklemeye çalışıyorlardır.

“Şimdi baklayı ağzından çıkardı,” diye devam ediyor Tarkie. “Planı şu...”

“Evet?” diyorum soluk soluğa.

“Golden Peace’e rakip bir yer açmak.”

“Ya,” diyorum kısa bir sessizlikten sonra. “Anladım.”

İtiraf etmeliyim ki bir parça hayal kırıklığına uğradım. Elbette Bryce’ın bir terörist ya da tarikat lideri olmadığına sevindim... Ama yine de. Yeni bir işletme açmak. Sı-kı-cı.

“Golden Peace’ten memnun kalmayan eski müşterilerin bilgilerini toplamış. Bunu gizlice yapıyormuş. Alicia ve kocası dikkatli olmalı. Bryce elinden geleni ardına koymayacak. Para konusunda tek güvendiği ben değilim, bu yüzden eminim başaracak.”

“Ya,” diyorum yine. “Şey, Alicia’ya söylerim.”

Bütün o adrenalinim yok oldu. Demek Bryce, Alicia’yla rekabete girecekmiş. Ne olmuş yani? Tarkie’ye ve babama ne olduğu beni daha çok ilgilendiriyor. Ve Tarkie’yle Suze’a ne olduğu. Peki ben şimdi ne yapacağım?

Birden içinden çıkılmaz bir durumda olduğumu fark ediyorum. Alicia’yı Bryce’in planlarından haberdar etsem, nereden biliyorsun diyecek. Ve ben de Tarkie’yle konuştuğumu itiraf etmek zorunda kalacağım, sonra da Suze delirecek.

“Tarkie, babamla neyin peşinde olduğunuzu bana söyleyemez misin?” kelimeleri dudaklarımdan dökülüyor. “Lütfen?”

“Becky...” Tarkie tereddüt ediyor. “Baban iyi bir adam. Ve çok koruyucu. Ne yaptığını bilmeni istemiyor. Şahsen ben neden olduğunu anlamıyorum ama belki de ona saygı duymalısın.” Hattın diğer ucunda bir araba motoru sesi duyuyorum. “Üzgünüm, gitmeliyim. Lütfen endişelenme.”

“Tarkie, bekle!” diye bağırırsam da telefon kapanıyor. Duyduklarımı sindirmeye çalışarak öylece kalakalıyorum.

“Becky?” Başımı bir kaldırıyorum, karşımda Luke. “O da kimdi? Korkunç görünüyorsun.”

“Tarquin’di,” diyorum perişan bir hâlde. “Ah, Luke. Bence sinir krizi falan geçirmiyor. Evlilik krizi geçiriyor. Suze’dan biraz ayrı kalması gerektiğini söyledi... Araları iyi değilmiş...” Yutkunuyorum. “Suze’a ne diyeceğim?”

“Hiçbir şey,” diyor Luke hemen. “İlişkilerine karışma. Bütün öfkesini senden çıkarır.”

“Tarkie dedi ki Suze...” Yutkunuyorum. “Mantıksızmış.”

“Şey,” diyor Luke kuru bir sesle. “Sanırım Suze oldukça tuhaf bir dönemden geçiyor. Ama ona mantıksız dersin arkadaşlığınız kesin biter.”

Bir süre konuşmuyoruz. Karnım çamaşır makinesi gibi dönüyor. Bu durumdan nefret ediyorum. Suçlayacak birine ihtiyacım var ama bunun için Alicia'yı bile suçlamayamam.

"Çok kötü," diyorum perişan hâlde.

"Durum ciddi. Zor." Luke kollarını bana dolayıp alnımdan öpüyor. Onun kollarına sığınıp o tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Kısım tıraş losyonu, kısım yeni yıkanmış gömlek, kısım Luke.

"Ha, bu arada Bryce bir tarikat üyesi falan değilmiş," diyorum ona depresif bir sesle. "Sadece Alicia'yı kazıklamak istiyormuş. Tarkie onu uyarmamı istiyor. Ama nasıl uyarayım? *Bil bakalım ne oldu, Tarkie beni aradı* diyemem ya!"

"Garip bir durum," diye onaylıyor Luke.

Birden aklıma bir fikir geliyor. "Luke, Alicia'ya sen söyle-sene. Şarapevinde duyduğunu söyle. Beni bulaştırma."

"Ah, yok, olmaz," diyor Luke gilerek başını sallayıp. "Ben karışmam."

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Lütfen Luke."

İnsanın kocası ara sıra ona arka çıkmayacak da ne yapacak? Evlilik yemininde bile var.

Luke kendine bir bardak greyfurt suyu doldururken sessizlik oluyor. Sonra iç çekerek bana bakıyor.

"Tamam, yapacağım. Ama Becky, bir ara Suze'a Tarquin'le konuştuğunu söylemelisin. Bu tür şeyler mutlaka ortaya çıkar."

"Biliyorum." Deli gibi başımı sallıyorum. "Söyleyeceğim. Ama şimdi yapamam. Beni öldürür."

"Başka ne dedi?"

"Pek bir şey yok. Babam iyi bir adammış."

"Onu biliyoruz. " Luke benim ifademe gülüyor. "Becky. Neşelen. Haberler iyi, unuttun mu? Daha bir gün önce

Tarquin'in kaçırdığını ve bir köşede ölüme terk edildiğini sanıyorduk.”

“Evet ama her şey çok karışık.” Keyifsizce bir çikolata-lı ekler, bir bademli kruvasan ve bir tahinli çörek alıyorum. Minnie sonradan bir şeyler atıştırmak isterse diye bir tanesini çantama koyuyorum.

“Peki şimdi ne yapacağız? Ne düşündüm, biliyor musun? Tarkie iyiye ve babam da onu bulmamızı istemiyorsa galiba eve dönmeliyiz.”

“Doğru.” Luke düşünceli düşünceli başını sallıyor. “Güzel düşünmüşsün. Bunu annene sen mi söylemek istersin, ben mi söyleyeyim?”

Tabii bu düşünce fayda etmedi. Annemin eve gitmeye hayatta yaşayamayacağını tahmin etmeliydim. Nasıl derler, hararetli bir tartışmadan sonra (resepsiyondakiler biraz sakinleşmemizi rica etti) ortak bir yol bulduk. Gidip babamın Tucson'daki diğer eski arkadaşını göreceğiz. Raymond Earle. Ondan da bir şey çıkmazsa L.A.'e dönüp babamın eve gelmesini bekleyeceğiz.

O zaman da babam neler karıştırdığını anlatmayacak kesin. Ve tarihin çözülmemiş gizemlerinden biri olarak yerini alacak. Annem de kafayı yiyecek. Ama Luke'un sürekli dediği gibi, bu benim derdim değil.

Yine büfeye dönüp son bir tur daha atmak istiyoruz. Tabağımı ne kadar doldurursam doldurayım hâlâ yiyecek bir sürü şey var.

Tam her şeyden aldım diye düşünürken bir bakmışsın köşede tazecik waffle, tavuk şiş, çikolata kaplı çilekle dolu bir dağ var. Beynin de bağırp duruyor. *Bunlara para verdim!*

Yemem lazım! Diğer taraftan beyninin bir kısmı da *Tokum! Götür bunları gözümün önünden,* diye bağıyor. Minnie'ye bir bardak doldururken göz ucuyla masanın diğer tarafında meyve suyu alan Suze'a bakıyorum. Tüm vücudum suçluluk duygusuyla kaskatı. Daha önce Suze'dan hiç sır saklamadım.

Yani, bir keresinde ondan *Monsoon* bir bluz ödünç almıştım, onun bile değildi ve yıllar sonra ortaya çıkmıştı. Bu hariş. Ama onun dışında hiç sırrım yok.

Alicia bir meyve tepsisinden ananas dilimleri alırken Luke elinde telefonuyla ona yaklaşıyor.

"Ah, Alicia," diyor doğal görünmeye çalışarak. "Şarapevinde bir dedikodu duydum. Söyleyen kişi isim vermek istemedi ama sağlam yerden duymuş. Bryce Perry, Golden Peace'e rakip bir yer açmayı planlıyormuş."

"Ne?" Alicia'nın şok dolu çılgılığı büfeyi yerinden oynatıyor.

"Ben öyle duydum. Bir kontrol etmek istersin belki."

Luke son derece doğal konuşuyor, bana bakmıyor bile. Tanrım, kocamı seviyorum.

"Demek hain planı buydu." Alicia'nın gözleri parlıyor. "Tarquin'i o yüzden hedef aldı. Para için?"

"Olabilir."

Alicia'nın o Zen-vari, ağırbaşlı tavrı çok çabuk kayboluyor yerini gayet öfkeden mosmor bir yüze bırakıyor.

"Neyse." Luke omuzlarını silkiyor. "Dediğim gibi, sadece dedikodu, ama belki kontrol etmek istersin."

"Evet. Evet. Teşekkürler Luke." Çoktan Suze'a yöneldi bile. "Luke bana ne dedi, inanamayacaksın," diye başlıyor ve sonra sesini iyice alçaltıyor.

"Gerçekten mi?" diyor Suze hayretle. "Aman Tanrım."

“Evet ya. Aynen!” Alicia’nın sesi öfkeyle yükseliyor. “Bunca zaman Wilton’un en güvendiği adamıydı, sağ koluydu, şimdi bize ihanet ediyor!”

“Demek o yüzden...” Suze birden lafını yarıda kesiyor ve garip bir sessizlik yaşanıyor. Uzaklara dalmış. Aklından ne geçtiğini çözemiyorum.

Alicia telefonunu çıkarıp mesaj yazıyor. “Wilton ne diyecek acaba,” diye mırıldanıyor. “Böyle muhteşem bir müşteri listesi oluşturmak yıllarını aldı. Şimdi Bryce onu çalmak mı istiyor?”

Öyle hayrete kapılıyorum ki ona bakakalıyorum. Biri müşteri çalmak mı dedi?

Alicia, Luke’un bütün müşterilerini çalmaya kalktığın zamanı hatırlıyor musun? O kadar uğraşarak kurduğu her şeyi mahvetmeye çalışmıştın hani?

Ama anlamı yok. Tüm olayı hafızasından silmiş kadın.

O, mesajını yazarken Danny, ağzına kadar pastırma dolu tabağıyla Alicia ve Suze’un yanına geliyor. Gözlerinde hain bir parıltı var ve konuşmadan önce bana göz kırpmıyor.

“Demek Bryce seninle rekabete girecekmiş,” diyor büyük ilgiyle. “Ne haber ama! Söylesene Alicia, sizden daha ucuz mu olacak? Çünkü alınma kızım ama Golden Peace çokook pahalı.”

“Bir fikrim yok,” diyor Alicia beton gibi.

“Yani hem o bilinç açıcı dersler hem de delikanlılar hoş,” diye devam ediyor Danny neşeyle. “Ama Bryce daha makul bir alternatifle gelirse yapılacak şey ortada. Kim ekonomik olarak dikkatli olmak zorunda değil ki? Film yıldızları için bile geçerli. Çok müşteri kaybedebilirsiniz böylece.”

“Danny!” diyor Suze sertçe.

“Ben sadece gerçekleri söylüyorum,” diyor Danny masumca. “Eee, Alicia, Bryce rakip bir merkez açarsa sizin imparatorluk çöker mi dersin?” ona göz kırpmıyor. “Yoksa işe girmen mi gerekecek?”

“Danny, kapa çeneni!” diyor Suze öfkeyle.

“Wilton’la ben basit bir çalışanın bize kafa tutmasına izin vermeyeceğiz,” diyor hemen Alicia. “Bu Bryce Perry kendini ne sanıyor?”

Bir kere çok yakışıklı, demek geçiyor içimden. Ve herkes ona tapıyor. Ama böyle söylemiyorum çünkü büyük ihtimalle Alicia bir çatalla bana saldırır.

“Gel Alicia.” Suze yine ters ters Danny’ye bakıyor. “Gel, otur.”

Ben onların yanına mı gitsem muffinlerin yanında saklansam mı diye düşünürken Elinor görünüyor. Çok daha iyi durumda. Artık bunun nedeni ucundan kemirdiği meyve salatası mı yoksa özel dikim Danny Kovitz Klasikleri gardrobunun heyecanı mı, bilemem. (Onu o paltoyla görmek için sabırsızlanıyorum.)

“Muffin ister misin?” diye sorarak riske giriyorum. Elinor muffinlere küçümser bir bakış atıyor.

“Pek sanmam.” Suze’la Alicia’yı fark ediyor. “Luke, Wilton Merrelle ile ilgili ne söylüyordu?”

“Çalışanlarından biri rakip bir merkez açıp müşterilerini çalmayı planlıyormuş. Neden? Onu tanıyor musun?”

“Korkunç bir adam,” diyor Elinor ve neşeme hâkim olmaya çalışıyorum. Wilton Merrelle’in kötülenmesini dinlemek şu an tam da ihtiyacım olan şey.

“Neden?” diye tekrarlıyorum. “Bana söyleyebilirsin. Kimseye anlatmam.”

“Bir arkadaşımı resmen Park Avenue üyeliğinden çıkmaya zorladı.”

“Bunu nasıl yaptı ki?” diyorum hayretle.

“Yandaki daireyi aldı ve taciz üstüne taciz. Zavallı Anne-Marie’nin uğraşacak hâli kalmadı. Evi ona satmaktan başka çaresi yoktu.”

“Zavallı kadın!” diyorum acıyarak. “Ona ne oldu peki?”

“Hampstons’daki arazisinde daha çok zaman geçirmek zorunda kaldı,” diyor Elinor gözünü kırpmadan.

Tamam, Elinor’un duygusal hikâyeler konusunda biraz çalışması gerek. Yine de onunla ortak bir düşmanımızın olması çok hoş bir duygu.

“Alicia da Wilton kadar kötü,” diyorum. “Hatta daha kötü.” Tam Alicia’nın kötülüklerini sıra sıra sayacağım ki Elinor bir kokteyl çubuğunun üzerindeki üzümü alıp merakla inceliyor.

“Ne minimalist bir kanepe,” diyor.

“O kanepe değil, çikolata çeşmesi için,” diyorum.

Elinor akan çikolataya bakıyor. Üzümü ona batırıp çikolataya daldırıyorum ve hafif kurumasını bekleyip Elinor’a uzatıyorum.

“Ah.” Kaşları düzeliyor. “Gstaad’daki fondüler geldi aklıma.”

“Daha önce çikolata çeşmesine hiçbir şey daldırmadın mı yani?”

“Elbette hayır,” diyor mağrur bir havayla.

İşte buna bayıldım. İlk akşamdan kalmalık. İlk çikolata çeşmesi. Elinor Sherman’ın ilkler listesinde başka neler var?

“Elinor,” diyorum birden. “Daha önce hiç kot pantolon giydin mi?”

“Asla,” diyor Elinor azıcık gücenmiş bir ifadeyle.

İşte bu. Ona yılbaşında ne hediye alacağımı buldum. Lacivert, *J Brand*, dar kot pantolon.

Yoksa... Cesaretimi toplayıp ona yırtık kot pantolon mu alsam?

Noel günü Elinor’un hediye paketini açıp içinden yırtık bir kot pantolonunu çıkardığını hayal etmek öyle hoşuma gidiyor ki masaya dönerken sırtıyorum. Ama Suze’un dertli görüntüsü sevincimi kursağımda bırakıyor.

“Tarkie’yi Bryce’tan uzak tutmalıyım,” diyor panikle. “Ondan milyonlar koparmaya çalışacak.”

“En az,” diyor Alicia ters ters. Eli hâlâ telefonda.

“Acaba yine polisi mi arasak?” Suze destek için masaya bakınıyor. “Artık elimizde yeni bir bilgi var sonuçta?”

“Tarkie dün bana Bryce’a tek kuruş vermeyeceğini söyledi,” diyorum. “Bence güçlüdür. Olmaz der.”

“Bex, hiçbir şey bilmiyorsun! Tarkie çok savunmasız. Ne aradı ne mesaj çekti... L.A.’de de bana sürekli ters cevap falan veriyordu... Normal değildi yani.”

Mavi gözleri alev alev. Sandalyemde azıcık geriye kaykılıyorum. Suze böyle öfkeliyken oldukça korkutucu olabiliyor.

“Suze,” diyorum dikkatlice. “Tarkie’nin L.A.’de biraz gergin olduğunu biliyorum. Garip şeyler söylediğini de biliyorum. Ama bu, beyninin yıkandığı anlamına gelmiyor. O gayet... aslında...”

Sesim yavaşça kayboluyor. *O aslında seninle konuşmak istemiyor olabilir*, demiyorum tabii.

“Sen bu konuda ne biliyorsun?” diyor Suze hemen.

“Ben sadece kendi fikrimi söylüyorum.”

“Söyleme! Sürekli beni aşağı çekmeye çalışıyorsun. Değil mi Alicia?”

Suze’un gözleri öfkeyle yanıyor. Öyle düşmanca görünüyor ki içimde bir şeyler kopuyor.

“Biliyor musun Suze?” diye bağıyorum. “Bu seyahate gelmemi neden istedin ki? L.A.’de bana ihtiyacın olduğunu söyledin, ben de her şeyi bıraktım. Seve seve! Ama görünüşe göre benim arkadaşlığımı, fikirlerimi, hiçbir şeyimi istemiyorsun. Tek düşündüğün Alicia. Ha, bu arada, tahmin et ne oluyor, Alicia sana yalan söylüyor!”

Şey, bunu söylemeyi planlamamıştım. Ama madem söyledim, tadını çıkarabilirim, değil mi?

“Yalan mı?” Suze’un gözleri şokla kararıyor. “Ne demeye getiriyorsun?”

“Yalan söylüyor demeye getiriyorum! Geçen gece bütün akşam odadan çıkmadığınızı söylediniz.”

“Evet, öyle.” Suze kararsızca Alicia’ya bakıyor.

“Alicia dışarı çıktı ama! Gece yarısı Four Seasons’ın lobi-sinde kiminle buluştun Alicia? Ha, sen inkâr edemeden söyleyeyim. Danny seni gördü.” Bunu da haykırdıktan sonra keyifle kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslanıyorum. Sonunda. Alicia’nın foyası ortaya çıktı işte.

Fakat Alicia hiç de bozulmuş durmuyor. Ne kızardı, ne utandı, ne bardağını elinden düşürdü, ne benim aynı durumda yapacağım şeylerden birini yaptı.

“Bir özel dedektifle buluştum,” diyor Alicia buz gibi bir sesle.

Bir ne?

“Doğal olarak imkânlarımı kullanıyordum.” Bana küçümseyen bir bakış attı. “Ama bir sonuca ulaşamadığımı öğrenip

morali bozulmasın diye Suze'un bilmesini istemedim. Bu yüzden çabalarımı boşa çıkardığın için teşekkürler Becky."

Masada uzun, delici bir sessizlik oluyor. Başım ateş gibi ve fırıl fırıl dönüyor. Alicia'nın yine zeytinyağı gibi üste çıkmasına inanamıyorum. Bu kadın büyücü müdür nedir!

"Söyleyecek bir şeyin var mı Becky?" diyor Suze. Sesi, okuldayken "öğretmenlerinize bir parça giysi getirin" çılgınlığını başlattığım zaman (ki hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum) okul müdiresininki gibiydi.

"Üzgünüm," diyorum başımı önüme eğip. Bayan Brightling'in odasında da aynen böyle yapmıştım.

"Evet. Hadi bakalım." Suze kahvesini bitiriyor. "Bence artık yolumuza bakmalıyız."

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Her şey ters gidiyor

Sevgili Bayan Brandon,

E-postanız için teşekkürler. Başınıza gelenlere çok üzüldüm. Birbirimizi gerçekten uzun zamandır tanıyoruz ve bana istediğiniz gibi içinizi dökebilirsiniz. Beni Noel Baba gibi bilge, yaşlı bir danışman olarak gördüğünüz için gururum kabardı ve size tavsiyede bulunmak için elimden geleni yapacağım.

Bayan Brandon, öncelikle size Bayan Kaltak Uzun Bacak ile aranızı biraz daha iyi tutmanızı önerebilirim. Bayan Cleath-Stuart belli ki bu kadının tarafında. Siz karşı tarafa geçerseniz arkadaşınızı kaybetme riskiyle karşılaşabilirsiniz. Ortak ilgi alanları yakalayıp ve oradan yola çıkın. Becerileriniz sayesinde bu işte muvaffak olacağınıza inanıyorum.

Umarım yolculuğunuz başarıyla ilerler ve arkadaşınızla tekrar mutluluğu bulursunuz.

Saygılarımla,
Derek Smeath

Derek Smeath çok akıllı. Yıllardır bana hep iyi tavsiyelerde bulunur. Keşke onu biraz daha dinleseydim. (Daha doğrusu bir kez olsun dinleseydim. Özellikle de bedava hediyeler için daha fazla mağaza kartı çıkarmamamı söylediğinde. O ısıtılan bigudileri hiç kullanmadım.)

Bu nedenle Vegas'tan ayrılırken onun tavsiyelerine uymaya karar verdim. Suze'un arkadaşlığı uğruna Alicia Kaltak Uzun Bacak'la aramı iyi tutmam gerekiyorsa tutacağım. Bir şekilde. Sadece Pollyannacılık oynayıp Alicia'nın iyi taraflarına odaklanacağım. Hatta Google'dan sevmediğiniz iş arkadaşlarınızla nasıl geçinirsiniz temalı bir araştırma yaptım ve ortak bir hobi bulma ve onlara tatlı bir lakap takma gibi faydalı ipuçları öğrendim. (Gerçi ona Alicia Kaltak Uzun Bacak'tan daha güzel bir lakabı nereden bulacağım?)

Şu an otobandayız. Alicia ve Suze'un oturduğu masa sandalyelere ilerliyorum. Annem, Janice ve Danny, Minnie'yle birlikte küçük bir kanepeye çökmüş, kâğıt oynuyorlar. (Öyle bir sistem geliştirmişler ki Minnie her seferinde fasulyeden oyuncu oluyor. Çok zekice. Ama Minnie'nin kendi destesi

var ve sürekli kâğıtlarını dağıtıp *benim kâğıdım*, diyor ve diğer kâğıtları da toplamaya çalışıyor.) Bu arada Elinor *dinlenmek* için birkaç gün daha Las Vegas'ta kaldı ve onu cidden suçlamıyorum. İlk sarhoşluğun etkisi sarsıcıdır. Sanırım onunki bir hafta sürecek.

İki tarafımız da geniş bir çöl manzarası, ardında da dağlar uzanıyor ve her camdan baktığımda içim kıpır kıpır oluyor. Nefis bir manzara. Görülmeye değer. İngiltere'de neden böyle yerler yok ki? Ben küçükken annemle babam ne zaman üç ağaçla bir ineğin yanından geçsek, "Manzaraya bak Becky, ne güzel!" derdi. Hiç heyecanlanmayıp *Debbie ve Sihirli Parıltılı Elbisesi* kitabına dönmeme şaşırmamalı.

Ben masaya yaklaşıncı Suze başını kaldırıyor ve korkunç bir an boyunca yana kayıp bana yer açmayacak sanıyorum. Ama tuhaf bir duraksamadan sonra yana kayıyor ve ben normal görünmeye çalışarak oturuyorum.

Sanki üçümüz hep beraber takılırmışız gibi. Sanki eski dostlarmışız gibi.

"Üstündekini beğendim Alicia," diyorum beceriksizce. Ona sokulmanın en iyi yönteminin ona iltifat etmek olduğuna karar verdim. Aslında üstündeki bence çok sıkıcı ama konumuz bu değil.

"Ah." Alicia bana tedbirli bir bakış atıyor. "Sağ ol."

"Saçların da," diyorum rastgele. "Saçlarını beğendim. Çok parlak."

"Teşekkürler," diyor kısaca.

"Ve... ııı. Parfümün de."

"Teşekkürler," diyor yine. "Golden Peace karışımı."

"Hımmmm, sende harika durmuş, ııı... Ali," diyorum sıkılan bir hâlde.

Bunu der demez Alicia'nın hiç de Ali olmadığım fark ediyorum. Şaşkınlıkla bana dönüyor. Suze da ağzı açık hâlde bana bakıyor.

“Ali mi?”

“Şey... Lissy diyecektim,” diye düzeltiyorum hemen. “Sana Lissy diyen oldu mu? Sana çok gider bence. Lissy. Liss.” Kolunu arkadaşça sıkıyorum ama yok, bana mısın demiyor.

“Ah!” Öfkeyle bana bakıyor. “Hayır, olmadı. Ve lütfen kolunu bırak.”

“Pardon,” deyip hemen başka iltifatlar düşünüyorum. “Burnun çok güzel! Çok...” Zaman kazanmak için yutkunuyorum. Bir burunla ilgili ne söyleyebilirim ki? “Burun deliklerinin şeklini beğeniyorum,” dediğimi duyuyorum.

Üfff. Burun deliklerinin şeklini mi beğeniyorum? Yok artık!

Suze bana çok tuhaf bir bakış fırlatıyor. Alicia ise gözlerini kısıp bana dönüyor.

“Ah, anlıyorum,” diyor. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Estetik cerrahımın numarasını istiyorsun, değil mi? Alamayacaksın ama.”

Ne? Şaşkınlıkla ona bakakalıyorum. Estetik cerrah mı? Ne?

Ah, Tanrım, durum umutsuz. İltifatları boş ver. Lakapları da.

“Demek tai chi!” diyorum neşeyle. “İyi mi? Denememi tavsiye eder misin?”

“Sana uyacağını pek sanmam,” diyor Alicia. “Zihnini ve bedenini kontrol edebiliyor olman gerek.” Bana ukalaca gülümseyip Suze’a bakıyor.

“Ah.” Ezik görünmemeye çalışıyorum. “Tamam. Evet...”

“Eee, kaç yatak odası var diyordun?” diyor Alicia bana sırtına dönerek. Benden önceki konuşmaları çok daha müthişmiş gibi.

Aman ne güzel bir yakınlık. Tam bir çuvallama. Yatak odalarının neresi ilginç sanki? Neden insanlar konuyu sürekli evlere, ev fiyatlarına, desenli duvar kâğıtlarının modası geçti mi geçmedi mi'ye getirir? (Tamam, sonuncusunu sadece annem yapıyor. Ben de ona desenli duvar kâğıtlarıyla ilgili bir şey bilmiyorum deyip duruyorum.)

"Ah, emin değilim," diyor Suze. "Yirmi sekiz miydi? Ama yarısı işe yaramıyor. Onlara uğramıyoruz bile."

"Yirmi sekiz," diyor Alicia. "Düşünsene. Yirmi sekiz oda."

Letherby Hall'den söz ediyor olmalılar. Zavallı Suze. İnsanlar onu Letherby Hall konusunda sıkıştırdınca öyle sıkılır ki. Özellikle de *sanırım 1715 demek istediniz* gibi ukalaca şeyler söyleyen tarihçilerden hiç hoşlanmaz. Bir keresinde Suze'la birlikte bir manava gitmiştik de yaşlı bir adam onu darlamıştı. Büyük Salon'daki önemli şömineyle ilgili Suze'u sorguya çekmişti ve ondan her ayrıntıyı saymasını istemişti. Tarkie'nin hangi akrabasının o şöminede emeği olduğunu sorgularken öyle saldırgan bir tavrı vardı ki Suze kaçabilsin diye bir sepet mandalınayı bilerek devirmiştim.

"Şu özel unvanı olan evlerden mi?"

"Sanırım," diyor Suze ilgisizce. "Malikânenin Lordu."

"Tabii." Alicia nazikçe kaşlarını kırıştırıyor. "Böylece evin sahibi kendisine lord diyebiliyor."

"Sanırım." Suze sıkılmış belli ki. "Gerçi bizim için geçerli değil. Tarkie'nin unvanı var çünkü."

Aslında Tarkie'nin altı unvanı var ama Suze bunu söylemeyecek kadar alçak gönüllü. Daha doğrusu bu konuyu konuşmaktan nefret ediyor. Mesela ben internetten araştırmıştım. Bilmem nerenin Leydi Brandon'ı olmayı isterdim ne yalan söyleyeyim. Üstelik unvanlar o kadar pahalı değil. Hayatınız

boyunca sahip olacağınız bir şeye birkaç yüz pound veriyorsunuz. Neden Leydi Brandon olmayayım, değil mi?

(Gerçi Luke beni yakalamıştı ve bir hafta boyunca bununla dalga geçmişti.)

Suze tuvalete giderken ben de Alicia'ya bakıyorum. Gözleri uzak ve düşünceli. Evet, Pollyanna'ya bağlamam gerektiğini biliyorum ama beynim söz dinlemiyor. *Yihuuu! Alicia özünde çok iyi bir insan, birlikte milkshake bile yapabiliriz*, diye düşünmek yerine *acaba bu kez neyin peşinde* diye düşünüyorum.

Belki de ben doğuştan negatif ve şüpheliyim. Belki de Alicia'yı düşüneceğime kendim bir psikoloğa gitmeliyim. Birden Luke'la ikimizi bir çift terapisinde hayal ediyorum. Zorla el ele tutuşturmuşlar bizi. Bunu gözümde canlandırınca bir kahkaha atıyorum. Bu sırada Suze dönüyor ve Alicia onu Letherby Hall ile ilgili sorguya çekmeye devam ediyor.

“Kocam evinizi görmeyi çok isterdi,” diyor. “Tam bir Anglofildir.”

“Buyrun gelin!” Suze gözlerini deviriyor. “Orayı idare etmek bir servet gerektiriyor. Ondan para kazanmanın yollarını düşünüyoruz. Bizde kaldığınızda göreceksin.”

“Alicia gelip sizde mi kalacak?” diyorum bunun süper bir fikir olduğunu düşünüyormuşum gibi görünmeye çalışarak. “Ne zaman?”

“Daha bilmiyoruz tabii,” diyor Suze bunu sormam ne büyük düşüncesizlikmiş gibi kaşlarını çatarak. “Tarkie meselesi çözülene kadar bekleyeceğiz.”

“Harika,” diyebiliyorum. “Ne güzel.”

Bir süre sessizce manzarayı izliyorum. Düşünceler beynimde vızır vızır. Kendi şüpheli beynimden bıktım. *Pollyanna*

olmam gerek, diye hatırlatıyorum kendime. Pollyanna. Alicia'dan şüphelenmenin âlemi yok. Hiç.

Ama Tanrım. Alicia onu tanıdığımdan beri bir hinlik peşinde ve bu sefer ne olduğunu düşünmeden edemiyorum. Suze öyle habersiz ki savunması düşük ve Alicia da bunun farkında.

Sonra ayağa kalkıyorum. Bir dakika. Wilton Merrelle bir Anglofilmiş. Bir şey istediğine karar verip onu elde eden saldırgan, yırtıcı bir Anglofil. Alicia da gelmiş Suze'u Letherby Hall ile ilgili sorguya çekiyor. Ya Wilton Merrelle artık gösterişli bir malikâne ve bir unvan istediğine karar verdiyse? Ya Letherby Hall'ün Lordu Merrelle olmak istiyorsa?

Sonraki otuz kilometre boyunca sessizce bu teoriyi düşünüyorum. Çok saçma bir fikir. Suze ve Tarkie baskı altında kalsalar bile atalarından kalma o evi satmazlar. Kesin yapmazlar.

Kesin mi gerçekten?

Göz ucuyla Suze'a bakıyorum. Bugünlerde saçlarını hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi örüyor. Dudakları çatlamış, yüzü gergin. Aslında artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Suze'la Tarkie'nin arası iyi değil. Tarkie, Letherby Hall'ün idaresini zor buluyor. Suze şu an mantıklı düşünemiyor...

Ama satamazlar. O malikâne zilyon yıldır ailelerinin. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Hem de Alicia Kaltak Uzun Bacak? Alicia'nın başına bir taç taktığım, köylülerin onun önünde reverans yaptığını hayal ediyorum. Küçük bir kız ona bir buket çiçek verirken, *çok güzelsin Prenses Alicia* diyor. Ahhh! Olamaz. Olmamalı!

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Felaket

Sevgili Bayan Brandon,

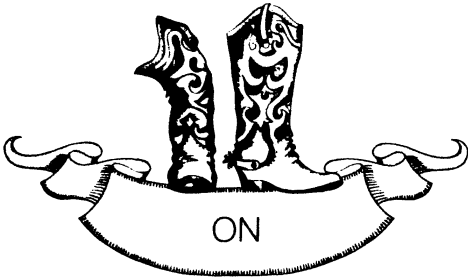
E-postanız için teşekkürler. Bayan Kaltak Uzun Bacak'la aranızı iyi tutma planınızın başarısızlıkla sonuçlanmasına üzüldüm. Kendinizi çok güçsüz hissetmenize ve her şey imkânsızmış gibi düşünmenize de üzüldüm.

Size, "Pes etmeyin," dememe izin verin. Pozitif davranış ruhu tazeler.

Birbirimizi tanıdığımız uzun yıllar boyunca hayattaki problemlere dinamik yaklaşımınızı ve doğuştan gelen adalet duygunuzu hayranlıkla izledim. Bu özellikleriniz şimdiye kadar size güç vermiştir ve eminim yine verecektir.

Şu an her şey zor görünebilir ama üstesinden geleceğinizden eminim.

En iyi dileklerle,
Derek Smeath

Uzun yol seyahatinin tek dezavantajının uzun yol olduğuna karar verdim. Geri kalan her şey mükemmel. Karavan, yol üstü restoranları, manzara, country müzik. (Luke’u bir süre bir country müzik radyo istasyonunda kalmaya razı ettim de aman Tanrım, country şarkıcıları ne hissettiğinizi anlıyor. *Sadece Eski Dostun* diye bir şarkıda neredeyse ağlıyordum.)

Ama yol çok fena. Çok uzun. Çok saçma. Birileri yeniden düşünmeli. Ayrıca harita da çok yanıltıcı ve zor. Sizi kandırıyor. *Ah, şu otobandan gittim mi bir santimetre, ne kadar sürebilir ki,* diye düşünüyorsunuz.

Ha! Bir santimetre ha! Hayatından bir koca gün anlamına geliyor.

Tuscon, Arizona epey uzakmış. Gitmek istediğiniz yer Tuscon’ın dışında kaldığında daha da uzak. Kızıl Çiftlik’e vardığımızda bütün gündür yoldaydık. Karavanı sırayla kullandık ve hepimiz kaskatı, yorgun ve suskunduk. Artı beynimin içinde de Minnie’nin bana zorla ve kulaklık takarak izlettiği Alaaddin’in müzikleri çalıyordu.

Karavandan inmeden saçlarımı fırçalasam da kafamı koyduğum yeryüzünden hâlâ bir tuhaf. Bacaklarım tutulmuş. Ciğerlerim biraz temiz hava için can çekiyor.

Etrafıma bakıyorum da kimse daha iyi durumda değil. Annemle Janice kamyondan gün ışığına salınan danalar gibi tozlu toprağa koşuyor. Suze'la Alicia Tylenol ve su içiyor. Danny bir dizi karmaşık yoga esneme hareketleri yapıyor. Enerjisi yerinde olan sadece Minnie. Dev bir kaya parçasının üzerinden atlamaya çalışıyor, beceremiyor, kollarını açarak etrafında koşturuyor. Ben ona bakarken birden durup yere eğiliyor ve küçük, beyaz bir çiçek koparıyor. Sonra çiçeği bana getiriyor. Pespembe ve hâinden çok mutlu.

“Gül,” diyor dikkatlice. “Annem için gül.”

Minnie her çiçeği gül sanıyor. Nergis hariç. Ona da nermis diyor.

“Çok güzel tatlım, teşekkürler,” diyorum. Çiçeği saçıma takıyorum, ki hep öyle yaparım. Minnie de daha da pembe ve mutlu bir hâlde yeni bir çiçek bulmaya gidiyor. (Bu oyunu çok oynuyoruz. Duş alırken üstümden solmuş çiçek dökülmesine alıştım.)

Gökyüzü masmavi ve havada ılık bir alaca karanlık beklentisi var. Uzaklardaki kayalık dağlar sanki hiç bitmeyecekmiş gibi uzanıyor. Etrafımızdaki bodur ağaçlardan mis gibi kokular geliyor. Tozun üstünden bir kertenkele geçti galiba. Fark etti mi diye Luke'a bakıyorum ama gözlerini kısmış çiftliğe bakıyor.

Giriş birkaç metre ileride. Devasa giriş kapısı, bir güvenlik kamerası ve çiftliğin Raymon Earle'ün Kızıl Çiftlik'i olduğunu söyleyen küçük, ahşap bir tabela var önümüzde. Çiftlik, ziyaretçileri uzak tutan devasa çitleriyle yoldan içeride duru-

yor. Belli ki yüzlerce dönümlük bir arazisi var ama Raymond onları kendi çalıştırmıyor. Kiraya veriyor ve kendisi de tek başına yaşıyor.

Bunu bir şeyler içmek için yirmi dakika önce durduğumuz Bites 'n Brunch'ta öğreniyoruz. Restoranın sahibi Megan çok konuşkan, annem de insanların ağzından laf alma kraliçesi olduğundan Megan'ın Raymond'la ilgili bildiği her şeyi öğreniyoruz. Ki şunları dökülüyor:

1. Raymond bütün vaktini çiftlikte geçiriyor. 2. Pek sosyalleşmiyor. 3. Beş yıl önce evine yeni bir mutfak ekletti ve mutfağın yapımında çalışan adamlar onun iyi biri olduğunu söylüyor. 5. Çanak çömlek yapıyor.

Yani elimizde pek bilgi yok. Ama önemli değil. İşte geldik. Büyük buluşma vakti. Neler olduğunu öğrenme vakti.

"Girelim mi?" Danny ağaç pozisyonundan çıkıp çiftliği işaret ediyor.

"Hepimiz giremeyiz," diye itiraz ediyorum. "Böyle tarikat gibi görünüyoruz." Tam *ben tek başıma giderim* diyecekken annem önce davranıyor.

"Katılıyorum," diyor rujunu tazeleyerek. "O adamı görececek biri varsa benle Janice'tir. Biz gireceğiz."

"Janice'le ben," diye düzeltiyor Alicia. Ona ters ters bakıyorum. Dilbilgisi kuralları mı? Gerçekten mi? Şu anda mı?

"Biz gideriz." Janice neşeyle başını sallıyor.

"Benim de gelmemi ister misiniz?" diye soruyorum. "Moral destek için?"

"Hayır aşkım, gerek yok. Babanla ve geçmişiyle ilgili ne duyacaksam..." Annem cümlesinin yarısında duruyor. "Aslında öteki kadını duymanı istemiyorum aşkım."

"Anne, başka bir kadın olduğunu bilmiyorsun!"

“Biliyorum Becky,” diyor mini dizilerdeki kadın kahramanlar gibi sesi titreyerek. “Biliyorum.”

Ah, Tanrım. Biliyor mu? İkiye bölünmüş durumdayım: a) Annem bir drama kraliçesi olduğundan en kötü senaryoya inanıyor... Ve b) Onca yıllık evlilikten sonra bir eş olarak içine doğdu ve elbette haklı.

“Şey, iyi madem,” diyorum sonunda. “Sen Janice’le git.”

“Biz buradayız,” diyor Luke. “Telefonun yanında olsun.”

“Ona Tarkie’yi sor,” diye atılıyor Suze. “Bir şey biliyor olabilir.”

“Burası satılık mı diye sor,” diyor Danny. “Fred Segal için çalışan bir arkadaşım var. Bir çiftlik için ölüyormuş ve burası harika görünüyor.”

“Danny!” diye tersliyorum onu. “Buraya emlak işi için gel-medik! Buraya...” Dudaklarını sıkıca büzen anneme bakıyorum. “Gerçekleri öğrenmek için geldik.”

Annemle Janice çorak araziden dev, tahta kapıya ilerlerken bir sessizlik oluyor. Bir interkom sistemi var, ona konuşuyorlar. Önce annem konuşuyor. Sonra Janice deniyor, sonra tek-rar annem. Ama kapılar inatla kapalı hâlâ. Neler oluyor?

Sonunda annemle Janice geri dönüyor. Yanımıza döndük-lerinde annemin üzüntüsü yüzünden okunuyor.

“Bizi geri çevirdi!” diyor. “İnanabiliyor musunuz?”

Birden bir uğultu başlıyor.

“Aman Tanrım!”

“Geri mi çevirdi?”

“Kendisiyle mi konuştunuz?” diyorum gürültünün arasın-da. “Raymond’ın kendisiyle mi?”

“Evet! Başka bir kâhya açtı, sonra gidip onu getirdi. Ben de Graham’ın karısı olduğumu ve olanları anlattım...” Annem duraksıyor. “Değil mi Janice?”

“Anlattın.” Janice başını sallıyor. “Harikaydın aşkım. Çok nettin, direkt sadede geldin.”

“Ve?..” diyorum.

“Ve bize yardım edemeyeceğini söyledi!” Annemin sesi öfkeyle yükseliyor. “Sırf onu görmek için altı saatten fazla yol geldik ve yardım edemezmiş! Janice de onunla konuşmaya çalıştı.”

“Her şeyi denedik,” diyor Janice üzüntüyle.

“Ama bizi beş dakika bile içeri almadı. Üstelik beni görebiliyordu! Video sisteminden! Ne kadar üzüldüğümü görebiliyordu. Ama yine de hayır dedi.”

“Siz onu görebildiniz mi?” diye sordum ilgiyle. “Nasıl biri?”

“Ah, hayır,” diyor annem. “Biz göremedik. Kendini saklamış, değil mi?”

Hepimiz dünyaya sımsıkı kapanmış kapılara dönüp baktık. Göğsümde bir sancı var.

Bu adam kim olduğunu sanıyor? Nasıl bu kadar kötü olabiliyor? Anneme karşı?

“Ben gideceğim,” diyor Alicia kararlı bir sesle. Kimse karşı çıkamadan emin adımlarla kapıya yürüyor ve Golden Peace kartvizitini çıkarıyor. Düğmeye basıp konuşmasını, kartını kameraya doğru tutup tekrar konuşmasını, sonra da öfkeyle dönüp gelmesini sersem gibi izliyoruz.

“Bu rezillik,” diyor Alicia gruba katılırken. “Golden Peace’i hiç duymamışmış. Belli ki yalancının teki. Neden onunla zaman kaybediyoruz ki?”

“Elimizdeki tek ipucu o!” diyor annem.

“Belki de kocan arkadaşlarını daha dikkatli seçmeli,” diyor Alicia o eski, küçümseyen havasıyla.

“Belki de fikirlerini kendine saklamalısın!” diye yanıt veriyor annem öfkeyle. Bir an Alicia’yla ikisinin sağlam bir kavgaya tutuşacağını düşünüyorum ama Luke araya giriyor.

“Bir de ben bakayım,” diyor çiftliğin girişine doğru ilerleyerek. O mikrofona konuşurken hepimiz umutla bakıyoruz. Belki de Luke açıl susam açıl gibi sihirli kelimeleri biliyordur. Ama çok geçmeden dönüyor ve başını sallıyor. Düşünceli bir hâli var.

“Onu ikna edebileceğimizi sanmıyorum,” diyor. “Benimle konuşması için kâhyasını gönderdi. Görüşmek istemiyor.”

“Öyleyse ne yapacağız?” diye inliyor annem. “Adam burada, hikâyeyi biliyor olmalı...” Elini öfkeyle kapıya doğru sallıyor.

“Toparlanalım,” diyor Luke. “Vakit geç oluyor. Bir şeyler yiyip uyumamız lazım. Belki karnımız doyunca aklımıza iyi bir fikir gelir.”

Galiba hepimiz yemek yiyince aklımıza dâhice bir şey geleceğini umuyoruz. Tall Rock Inn’de biftek, patates kızartması ve mısır ekmeği yerken içime bir iyimserlik doluyor. Kesin içimizden biri harika bir fikir bulacak.

Ah, hadi ama. Birinin aklına bir şey gelseli.

İnsanlar, “Aslında şey mi yapsak...” diye cümleler kurup sonra ümitsizliğe kapılarak gerisini getirmiyor. Aklıma Raymond’ın çiftliğinin duvarlarını ölçmek dâhil beş fikir geliyor ama paylaşmıyorum.

İşin kötüsü, önceden hiçbirimizin Raymond’ı bulmak dışında bir şey düşündüğünü sanmıyorum. Bizi çiftliğinde misafir edecek, geceyi orada geçirmemizi isteyecekti, harika bir akşam yemeği yiyecektik, Raymond da o sırada babamla

telefonda konuşup her şeyi çözecekti. (En azından ben öyle umuyordum.)

Biftek tabakları kalkıp tatlı menüsü elden ele dolaşırken sohbet minimuma indi. Acaba ilk kim hadi vazgeçelim diyecek?

Ben değil. Asla. Sonuna kadar buradayım. Ama Janice olabilir. Epey yıpranmış görünüyor. Eminim Oxshott'a gitmeye can atıyordur.

"Tatlı olarak bir şey alır mısınız?" Garsonumuz Mary-Jo masaya yaklaşıyor.

"Raymond Earle'e ulaşmanın bir yolunu bilmiyorsundur, değil mi?" diyorum birden. "Buraya onu görmeye geldik ama pek insan içine çıkmıyor."

"Raymond Earle mü?" Mary-Jo kaşlarını kırıştırıyor. "Kızıl Çiftlik'teki adam mı?"

"Aynen." İçimde bir umut yükseliyor. "Onu tanıyor musun?"

Belki de part time onun yanında çalışıyordur diye umuyorum. Belki de Mary-Jo'nun asistanı gibi davranıp çiftliğe sızarım.

"Üzgünüm canım." Mary-Jo'nun sesi düşüncelerimi bölüyor. "Onu pek görmeyiz. Hey, Patty." Bardaki kadına dönüyor. "Bu insanlar Raymond Earle'ü arıyor."

"Onu pek görmeyiz," diyor Patty başını sallayarak.

"Tamam." Mary-Jo bize dönüyor. "Onu pek görmeyiz."

"Ah, evet. Yine de teşekkürler," diyorum yenilgiyle. "Bir elmalı tart alabilir miyim lütfen?"

"Yarın panayırda olacak." Köşeden hırıltılı bir ses duyuluyor. Dönüp bakınca sakallı, yakalarının ucu metalden klasik bir kovboy gömleği giymiş yaşlıca bir adam görüyoruz. "Çömlleklerini falan getirecek."

Masadaki herkes, Minnie bile heyecanlanıyor.

“Sahi mi?”

“Kesin gelecek mi?”

“Panayır nerede?” diye soruyor Luke. “Ne zaman başlıyor?”

“Wilderness’ta.” Mary-Jo şaşkın. “Widnerness Panayırı. Sizin şehre bu yüzden geldiğinizi sanıyordum. Bütün hafta açık, kaçırmamalısınız.”

“Raymond da orada olacak?” diye ısrar ediyor annem.

“Genelde oradadır.” Sakallı adam başını sallıyor. “Seraamik çadırında çömlleklerini sergiler. Saçma sapan paralar ister. Kimse almaz zaten gördüğüm kadarıyla.”

“Gitmediyseniz hepiniz gitmelisiniz,” diyor Mary-Jo hevesle. “Eyaletteki en iyi panayır. Çiftlik hayvanları şovu, güzellik yarışması, yerel dans, hepsi var.”

Yerel kovboy dansı mı? Tanrım, hep yapmak istemişimdir.

Tabii buraya dans etmeye gelmedik. Düşüncelerimi duyduysa diye Suze’a suçlu bir bakış atıyorum.

“Tamam, planımız belli.” Luke masaya bakıyor. “Gece burada kalıp sabah hemen panayıra gidiyoruz. Sanat çadırında Raymond’ı bulup enseliyoruz.”

Masada rahatlatma sesleri duyuluyor. En azından annemin kaygıyla çatılan kaşları düzelmişti. *Umarım bu Raymond denen adam mallarını getirmeye gelir*, diye düşünüyorum. Yoksa yolun sonuna gelmiş olacağız ve annemi nasıl sakinleştireceğim bilmem.

Ertesi gün uyandığımda içim iyimserlik dolu. Wilderness Panayırı, bekle bizi! Dün gece Treeside Motel’de kaldık. Son dakikada birileri rezervasyonlarını iptal ettiğinden, otel

sahipleri bizi görünce çok sevindi. Janice'le annem küçücük bir odaya sıkışmak zorunda kaldı. Tamam, ideal değildi ama diğer seçenek karavandı.

Kahvaltıda öğreniyoruz ki moteldeki herkes buraya panayır için gelmiş. Ailelerin üstünde WILDERNESS PANAYIRI tişörtleri ve beyzbol şapkaları var. Bütün gün ne yapacaklarını planlıyorlar. Heyecanları bulaşıcı. Dün gece Google'dan panayıra baktım da çok büyükmüş! Zilyon tane çadır, stant var. Rodeo, canlı hayvan şovları varmış ve dev bir dönme dolap kurulacaktı. Haritaya göre seramik çadırı panayırın kuzeybatısında. En güzel ot aranjanlarının sergilendiği çadırın yanında. Bir yanında da vahşi inek sağma, domuz kovalamaca ve koyun turu gibi aktivitelerin yapılacağı rodeo alanı var.

Bana yabancı dil gibi geliyor. Ot aranjanları için koca bir çadır? Otları nasıl süslersin ki bir kere? Domuz kovalamaca ne? Ya koyun turu?

"Luke, sence koyun turu nedir?" diyorum başımı bilgisayardan kaldırıp.

"Bir fikrim yok," diyor saatini takarken. "Koyun yeme yarışması mı acaba?"

"Koyun yeme mi?" deyip yüzümü buruşturuyorum.

"Bir *Oreo* dizme yarışması var ilgini çekerse," diye ekliyor. "Dün gece internette gördüm."

İşte bu kulağa hoş geliyor. Bence *Oreo* dizme yarışmasında harikayımdır. Kendimi üç metrelik bir *Oreo* kulesinin önünde hayal edebiliyorum. Birincilik ödülümü alırken -ki muhtemelen bir paket *Oreo*'dur- izleyenlere gülümsüyorum.

Gerçi yarışmalara falan katılmayacağız diye hatırlatıyorum kendime hemen. Buraya iş için geldik. Herhâlde en fazla yarım saat kalırız.

“Hazır mısın?” diyorum Luke cüzdanına uzanırken. “Hazır mısın Minnie? Panayıra hazır mısın bakalım?”

“Panayırl!” diye bağırıyor Minnie neşeyle. “Vini-dı-Pu’yu göreceğim!”

Hımmmm. Çocuğunuzu Disneyland’e götürmenin kötü tarafı bu işte. Bütün panayırların, eğlencelerin Disneyland olduğunu sanıyorlar. Şimdi iki yaşındaki birine dün gece Luke’un yaptığı gibi markadan, teliften bahsetmenin âlemi yok.

“Winnie-the-Pooh’yu görebiliriz,” diyorum ama Luke hemen atılıp “Winnie-the-Pooh’yu görmeyeceğiz,” diyor.

Minnie şaşkınlıkla bir Luke’a bir bana bakıyor.

Ben tam “Winnie-the-Pooh’yu görmeyeceğiz,” diye düzeltirken Luke da, “Winnie-the-Pooh’u görebiliriz,” diyor.

Üfff. Bütün çocuk yetiştirme kitaplarında çocuğun önünde ağzınız bir olsun diyor. Yoksa çocuğun kafası karışır ve aranızdaki farkları size karşı kullanır. Ki ben buna camgönülünden inanıyorum ama bazen zor oluyor. Bir keresinde Luke, “Annen şimdi dışarı çıkıyor Minnie,” demişti. Oysa ben planlarımı değiştirmiştım. Ama Luke’a karşı çıkmak yerine, “Hoşça kalın!” deyip ön kapıdan çıkmış ve sonra bir pencereden içeri girmiştım.

(Annem aklımı kaçırdığımı ve çocuk yetiştirme kitaplarının faydadan çok zarar verdiğini söyledi. Babamla ikisi hiç böyle saçmalıklara kulak asmamışlar ve bak ben nasıl yetişmişim. Luke burnundan bir homurtu çıkarınca dönüp ona bakmıştık ve o da “Yok, yok bir şey,” demişti.)

Minnie’ye küçük kot pantolonuyla Luke’un dün aldığı süet, püsküllü yeleşini giydiriyorum. Çok tatlı oldu. Tam bir mini kovboy. Ben de şort ve kolsuz bir bluz giyip aynaya bakıyorum. İyi görünüyorum. İdare ederim.

Nedense artık nasıl görüldüğüm o kadar da umurumda değil. Beynimin bir kısmının klik etmesini ve “Woo-hooo! Kovboy panayırı! Bunun için ideal kıyafet nedir?” demesini bekliyorum. Ama demiyor. Sessiz.

“Hazır mısın?” diyor Luke kapıda.

“Evet.” Zorla gülümsüyorum. “Hadi gidelim.”

Önemi yok. Neyse. Belki de sonunda büyüyorum.

Lobiye indiğimizde herkes toplanmış ve bir beklenti havası hâkim.

“Tamam, doğruca seramik çadırına gideceğiz,” diyor Luke gruba. “Jane yanında Becky’yle Raymond’a yaklaşıacak. Biz de uzakta bekleyeceğiz.”

Dün gece Raymond’la yüzleşirken anneme kimin eşlik edeceği konusunda biraz itiş kakış oldu. Janice en iyi arkadaş kozunu oynadı ama ben de kızı kozunu çaktım. Sonra Suze, “Hepimiz gidemez miyiz?” dedi ama kabul görmedi. Neyse, sonunda ben kazandım. Raymond, babamla ilgili iyi ya da kötü ne söylerse söylesin annemle ben ilk duyanlar olacağız.

Raymond’la buluşma konusunda en ufak bir ilgisi olmayan tek kişi Alicia’ydı. Daha doğrusu panayıra bile gelmeyecek. Tucson’da bir görüşme ayarladığını söyledi. Tucson’da bir görüşme? Hadi ama, ciddi. Kim Tucson’da biriyle buluşur ki?

Şey, sanırım Tucson’da yaşayan insanlar. Ama bilirsiniz. Onlar dışında?

Bu Tucson’da buluşma hikâyesine hiç inanmadım. Alicia kesin bir şeylerin peşinde. Elimden gelse onun dibinden ayrılmazdım. Ama yapamam çünkü: 1. Panayıra gitmem lazım ve 2. Alicia çoktan bir limuzinle ayrıldı.

Suze bir fıçıdan yapılmış sandalyesine çökmüş, telefonu elinde, deli gibi mesaj yazıyor. Herhâlde Alicia'ya yazıyor çünkü ayrılalı yirmi dakika kadar oldu. Suze ölü gibi görünüyor. Bir kolumu ona dolayıp onu sarsmayı ve üstündeki bu ölü toprağını atmayı istiyorum. Ama ona yaklaştırmaya bile cesaretim yok. Suze artık benim sabah üç arkadaşım değil. *Hatta beş metre ötemde oturan sabah 09.00 arkadaşım bile değil*, diye geçiriyorum içimden üzüntüyle.

“Tamam mı?” diye düşüncelerimi bölüyor Luke. “Herkes hazır mı? Jane, hazır mısın?”

“Ah, ben hazırım,” diyor annem anlamlı, sinsi bir bakışla. “Çok hazırım.”

Panayırı görmeden önce seslerini duyuyoruz. Karavan parkı sırasına yaklaştığımızda müzik bangır bangır. Park edince biletlerimizi alıp doğru kapıyı bulmalıyız. Nihayet B kapısından içeri girdiğimizde hepimiz çok sıcaklamış ve yorgunuz.

(B Kapısı'nın A Kapısı'nın yanında olduğunu düşünürsünüz değil mi? Siz öyle sanın.)

“Tanrım!” diyor Janice etrafına bakınarak. “Burası çok... yoğun!”

Ne demek istediğini anlıyorum. Her yerde parlak, göz alıcı ve alışılmadık şeyler var. Göz alabildiğine çadır ve stantlar uzanıyor. Her hoparlörden başka bir ses çıkıyor. Üstümüzde, gökyüzündeki balonlarda WILDERNESS PANAYIRI yazıyor. Altında da birkaç uçan balon var. Mavinin üzerindeki gümüş noktalar gibi. Herhâlde yanlışlıkla uçtular. Denizci kıyafetleri giymiş, ponpon kızlara benzeyen bir grup genç kız aceleyle yakınımızdaki bir çadıra koşturuyor. Minnie onları hayranlıkla izliyor. Bir adam yünlü, dev bir koyunu iple çektiyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

"Bex!" Suze gözlerini deviriyor. "Alt tarafı bir koyun."

Üfff. Alt tarafı bir koyunmuş. Hayvanın kıvrır kıvrır bir boynuzu ve ürkütücü gözleri vardı. Herhâlde katil koyun aktivitesinin galibi falandır.

Kokular birbirine girmiş. Benzin, hayvan pisliği, kızarmış et, taze çöreklerin tatlı aroması, ki en güçlüsü bu çünkü bir çörek standının yanında duruyoruz.

"Pasta!" diyor Minnie standı görünce. "Beğendim, anne." Kolumu tutup beni kendine doğru çekiştiriyor.

"Pasta yok," diyorum aceleyle onu başka tarafa yönlendirerek. "Gel hadi şu seramikleri bulalım."

Saat erken olmasına rağmen etraf kalabalık. İnsanlar çadırların önünde toplaşıyor, yemek kuyruğunda bekliyor, yollarda geziniyor ve panayır haritalarına bakmak için birden duraksıyor. Bu nedenle Yaratıcılık Köyü'ne gitmemiz biraz zaman alıyor ve vardığımızda da hangi çadırı aradığımızı bulamıyoruz. Annem çenesini havaya dikmiş, oldukça kararlı. Janice'in ise sergilere bakmaktan dikkati dağılıyor. Onu çekiştirip "İşlemeli fırın eldivenlerine sonra bakarsın," demek zorundayım. Minnie'den bile beter!

Sonunda seramik çadırına varıp sergi kitapçığına başvuruyoruz. Raymond yetişkin seramik bölümünde ve kâse derisi, kapaklı kavanoz derisi ve çeşitli dersler almış. Ayrıca satış tezgâhında bazı parçaları var. Hangisinin ona ait olduğunu söylemek kolay çünkü ürünleri, diğerlerinin beş katı büyüklüğünde. Ayrıca burada olmadığını söylemek de kolay çünkü çadırdaki bizim dışımızda yedi kişi var ve hepsi kadın.

Birkaç dakika boyunca annemle ben sessizce tezgâhların önünden geçiyoruz ve bize bir ipucu verebilirmiş gibi Raymond'ın ürünlerinin önünde duruyoruz. Her eşyanın

önünde bir kâğıt var ve üzerinde, Fransız seramikçi Pauline Audette'ten (kim?) nasıl etkilendiğini ve ilhamını doğadan aldığı, cilalarla ilgili bazı ıvır zıvırları yazıyor.

Neredeyse bütün masayı kaplayan, kocaman, yeşil bir kâsenin yanına geldiğimizde annem, "Burada değil," diyor.

"Ama burada olmalıydı," diyorum. "Belki de gelir. Şey, pardon?" Yan masada duran çizgili bluzlu kadına sesleniyorum. "Raymond Earle'ü arıyoruz da. Onu tanıyor musunuz? Sizce bugün çadıra gelir mi?"

"Ah, Raymond," diyor kadın hafifçe gözlerini devirerek. "Bugün daha erken geldi. Belki daha sonra uğrar. Ama çok etrafta dolaşmaz."

"Teşekkürler. Bu sizin vazunuz mu?" diye ekliyorum. "Çok güzelmiş."

Bu tamamen yalan, hayatımda gördüğüm en çirkin şey. Ama Raymond'ı ensemek istiyorsak yeni arkadaşlar edinmeliyiz, değil mi?

"Ah, teşekkür ederim," diyor kadın korumacı bir şekilde vazoyu okşayarak. "İlgilenirseniz galeride de satılık bir şeylerim var." Çadırın öbür ucundaki galeriyi işaret ediyor.

"Harika!" diyorum çok ilgili görünmeye çalışarak. "Onlara sonra bakacağım. Peki siz de Pauline Audette'ten etkilendiniz mi?"

"Pauline Audette mi?" diyor kadın sertçe. "Nesi varmış bu Pauline Audette'in? Raymond'la tanışmadan önce adını bile duymadım. Biliyor musunuz Raymond, Fransa'ya, kadına yazdı? Gelip yarışmada jüri üyeliği yapmasını istedi. İtiraf etmiyor ama kadın cevap bile vermedi." Gözlerini hışımla bana çeviriyor. "Bana sorarsanız kendi kendine gelin güvey oluyor."

"Kesinlikle," diyorum hemen.

“Burada, Tucson’da oturan Erica Fromm varken jüride bir Fransız’a ne gerek var?”

“Erica Fromm.” Başımı sallıyorum. “Kesinlikle.”

“Siz de ilgileniyor musunuz?” Yine ilgiyle bana bakıyor.

“Ah... Şey...” Hayır demeye dilim elvermiyor. “Şey... Biraz. Yani, vaktim olduğunda.”

Doğru sayılır. Yani lisede seramik dersi almıştım. Belki bir ara yine başlarım. Birden kendimi çömlek yaparken hayal ediyorum, Luke da arkamdan sarılmış boynumu öpüyor. Sonra Noel günü herkes hediyelerini açıyor ve *vay canına Becky, bu kadar yaratıcı olduğunu bilmiyorduk*, diyorlar. Tanrım, neden seramik yapmayı daha önce düşünmedim ki!

“Eee... iyi şanslar,” diye ekliyorum. “Tanıştığımıza sevindim. Ben Becky bu arada.”

“Dee.” Kadın elimi sıktıktan sonra küçük seramik bebeklere bakan annemin yanına gidiyorum.

“Eee?” diyor merakla. “Bir şey öğrendin mi?”

“Raymond sonra uğrayabilirmiş,” diyorum. “Çadırı izlemeliyiz.”

Gözetleme rotası sorumlusu Luke. İlk saat annemle Janice görevli çünkü aynı zamanda seramiklere de bakmak istiyorlar. İkinci Danny olacak ama önce içecek çadırına gidip %80’i viski olan geleneksel bir Wilderness buzlu çayı içecek.

“Ben Minnie’yi çocuk bölümüne götürüp bir balon alayım, biz de üçüncü oluruz,” diyor Luke aynı buyurgan tavrıyla. “Becky, siz de Suze’la dördüncü saati alın. Bu arada takılabilirsiniz. Birlikte panayırın tadını çıkarın. Sana da uyar mı Suze?”

Ah, Tanrım. Luke’un ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Aramız düzelsin diye Suze’la beni yalnız bırakıyor. Çok tatlı.

Ama kendimi benden hiç hoşlanmayan bir pandayla çiftleşmek zorunda bırakılan bir panda gibi hissediyorum. Suze'un benimle dolaşmaya bayılmadığı her hâinden belli. Alnı kaygıyla kırışıyor. Bana karanlık, düşmanca bir bakış fırlatıyor.

"Ben çadırı kendim gözlerim," diyor. "Siz, Becky ve Minnie'yle beraber olun."

Kalbim sanki bir bıçak yemişim gibi sızlıyor. Bana o kadar mı karşı? Benimle birkaç saat geçirmeye bile dayanamıyor mu?

"Hayır, bu şekilde daha iyi," diyor Luke hemen. "Hem panayır alanında dolaşarak da Raymond'ı arayabiliriz."

Dün gece Luke bir Tucson haber sitesinde Raymond'ın bir fotoğrafını buldu. Övünmek istemem ama babam eski arkadaşlarından çok daha yakışıklı. Corey ne kadar plastik gibi ve tuhaf görünüyorsa Raymond da o kadar yaşlı görünüyor. Kocaman, fırça gibi gri kaşları var ve o fotoğrafta cidden çok huysuz bir şekilde kaşlarını çatmış.

"Telefon biraz çekiyor," diyor Luke, "ama gidip geliyor. Raymond'ı gören olursa hemen mesaj atsın. Olur mu?"

Herkes dağılırken Luke bana imalı bir bakış atıyor. Sanırım çene yukarı demek istiyor. Sonra Minnie'yle birlikte kalabalığın içinde kayboluyorlar. Suze'la ben baş başayız.

Suze'la baş başa kalmayalı ne kadar oldu? Hatırlayamıyorum. Güneş birden tepemde daha da kızgın sanki. Gevşemeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Suze da varlığını kabul etmek istemiyormuş gibi yere bakıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Bir dizi ters çevrilmiş kasanın üstüne oturmuş. Üzerinde kot pantolon, beyaz bir tişört ve Londra'dayken hep giydiği eski kovboy çizimleri var. Burada harika görünüyorlar. Ona

söylemek istiyorum ama bir şey boğazımı tıkıyor. Tam bir şey, herhangi bir şey, söylemek için derin bir nefes alıyorum ki Suze'un telefonu çalıyor. Telefonu çıkarıp sertçe ekrana bakıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Suze?" diyorum tedirgince.

"Ne?" diye parlıyor. Daha bir şey bile demedim ama çok saldırgan.

"Ben sadece... Önce ne yapmak istersin?" Titreyen parmaklarla haritayı çıkarıyorum. "Ne dersin, gidip domuzlara bakalım mı?"

Bu benim adıma çok büyük bir ferdakârlık çünkü domuzlardan çok korkarım. Yani koyunlara da pek bayılmam ama domuzlar çok ürkütücü. Suze'la Tarkie'nin Hampshire'da çiftliklerinde birkaç tane var ve cidden bağırıp duran canavarlar gibi.

Ama Suze domuzları sever ve hepsine isim verir. O yüzden belki gidip domuzlara bakarsak *aman kulakları ne de sivri* falan diye sohbet açılır.

"Amerikan domuzları çok ilginçtir herhâlde," diye ısrar etsem de Suze'dan cevap yok. "Ya da koyunlar? Çok nadir türleri varmış... Ya da, ah, baksana bir cüce keçi gösterisi varmış!"

Suze başını kaldırıp boş boş bakıyor. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi.

"Bex, yapmam gereken bir şey var," diyor. "Seni daha sonra bulurum, olur mu?" Kasaların üstünden kalkıp seramik çadırının yanından geçiyor ve kalabalığa karışıyor.

"Suze?" Dehşetle arkasından bakakalıyorum. "Suze?"

Beni böylece bırakamaz. Bir ekip olmalıydık. Birlikte olmalıydık. İyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye fırsat bulmadan peşinden gidiyorum.

Şansıma Suze öyle uzun boylu, saçları da öyle sarı ki, kalabalık her dakika artsa da onu gözden kaybetmemek kolay. Kararlı adımlarla rodeo stadyumunu geçiyor. Yemek köyünün ve çocuk eğleme alanının içinden geçiyor ve köpeğini bir çemberin içinden atlatmaya hazırlanan bir adamı geride bırakıyor. Kovboy şapkalarının, çizmelerin ve eyerlerin olduğu tezgâhlara bakmıyor bile ki normalde saatlerce onları okşayabilir. Gergin ve düşünceli. Omuzlarının duruşundan bile anlayabiliyorum. Sonunda yaban domuzu çevirdikleri yerin arkasındaki açıklıkta durduğunda bunu yüzünden okuyabiliyorum.

Uzun, tahta bir posta kutusuna yaslanıp telefonunu çıkarıyor. Gerginden de öte perişan görünüyor. İrkiliyorum. Kime mesaj çekiyor acaba? Alicia'ya mı?

Benim telefonum bipleyince hemen geri çekilip saklanıyorum. Kesin annem mesaj atmıştır. Ya da Luke, hatta Danny. Ama mesaj Tarquin'den.

Selam Becky. Her şey yolunda mı diye yazıyorum. Suze iyi mi?

Öfkeyle telefona bakıyorum. Hayır, iyi değil. Hiç iyi değil! Tarkie'nin numarasını çevirip ev yapımı salçaların olduğu bir çadıra çekiliyorum.

"Becky?" Tarkie aramama şaşırıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Tarkie, burada neler yaşadığımızdan haberin var mı?" diye neredeyse bağıriyorum. "Suze perişan, panayırda bir adamı gözetliyoruz, annem babamın ne haltlar karıştırdığını bilmiyor..."

"Hâlâ orada değilsiniz, değil mi?" diyor Tarkie şok içinde.

"Elbette oradayız!"

"Babanın mahremiyetine birazcık saygı gösteremez misiniz Tanrı aşkına?" Tarkie'nin sesi çok öfkeli. "Ona güvenemez misiniz?"

Kalakalıyorum. Bu yönden bakmamıştım. Bir an yenik hissediyorum ama hayır, kanım yine kaynamaya başlıyor. Aman ne güzel, bu serseriler kendilerini çok havalı ve kahraman hissederek gizli görevlere çıksınlar. Peki ya geride bıraktıkları? Onları öldü sananlar?

"O anneme güvenemez miydi?" diye karşılık veriyorum sertçe. "Sen Suze'a güvenemez miydin? Siz evlisiniz! Her şeyi paylaşmalısınız!"

Bir sessizlik oluyor. Doğru yere isabet ettiğimi biliyorum. Bir şeyler daha söylemeliyim. Suze'la mutlu ol, mutlu ol, diye bağırmak istiyorum.

Ama başkalarının ilişkisine karışmak doğru değil. Bir buluta adım atmaya çalışmak gibi. Sen giremeden her şey dağılır.

"Neyse, daha fazla peşimizden gelemezsiniz," diyor Tarkie acılı bir duraksamadan sonra. "Üçümüz ayrıldık. Takip edecek bir şey yok."

"Ayrıldınız mı?" Telefona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepimiz kendi yolumuza gittik. Ben babana şeyde yardım ediyorum..." Tereddüt ediyor. "Bir şeyde. O kendi işine bakıyor. Bryce ortadan kayboldu, Tanrı bilir nerede."

"Bryce kayıp mı oldu?" diyorum hayretle.

"Dün gece gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"A, tamam."

Tamamen şaşkırım. Sonuç olarak Bryce, Tarkie'yi kötü emellerine alet etmedi. Onun beynini yıkamadı ve parasını alıp kaçmadı. Sadece ortadan yok oldu.

“Becky, L.A.’e gidin,” diyor Tarquin, aklımı okumuş gibi. “Araştırmayı bırakın. Vazgeçin.”

“Ama size yardım edebiliriz,” diye ısrar ediyorum. “Ne yapıyorsunuz? Neler oluyor?”

Bize de söyleyin, diye bağırarak istiyorum. *Lütfen!*

“Yardımaınıza ihtiyacımız yok,” diyor Tarquin hemen. “Suze’a iyi olduğumu söyle. Babana yardım ediyorum. Kendimi... ilk defa işe yarar hissediyorum. Bunu yapacağım, tamam mı? Ve senin ya da Suze’un bu işe burnunuzu sokmanızı istemiyorum. Hoşça kal Becky.”

Bunu söyledikten sonra telefonu kapatıyor. Kendimi daha önce hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Deli gibi ağlamak istiyorum ya da en azından bir fıçıyı falan tekmelemek.

Tamam, bir fıçıyı tekmeleyince kendimi daha iyi hissetmedim. (Ayağımda parmak arası terlikler var ve fıçılar çok ağır.) Filmlerde yaptıkları gibi bir avcumun içine yumruğumu geçirmek de. (Boksun çekiciliğini hiç anlamamışımdır. Şu an iyice uzaklaştım. Kendi elimi yumrukladım diye bile elim acıdı. Ya başka biri yumruk atsa ve onlara dur diyemeseniz?)

Şu an daha iyi hissetmemin tek yolu Suze’la konuşmak. Tarkie’nin aramalarını ona söylemeliyim. Onun iyi ve Bryce’tan uzakta olduğunu söylemeliyim. Bunun hayati önemi var ve korkup caymamalıyım.

Ama salça çadırından çıkınca ürperiyorum. Suze yuvasını, ailesinin yemeğini, kraliyet mücevherlerini, hepsini aynı anda koruyan bir aslan vahşiliğinde. Yaklaşmak mümkün değil. Telefonu sağ elinde, kaşları çatılmış, yeşil alanda bir o ayağına bir öbür ayağına bakarak yeri arşınıyor.

Öylesine sohbet başlatmak için aklımdan provalar yapıyorum. *Ah, Suze, sana burada rastlamak ne tesadüf..* Derken

Suze olduğu yerde duruyor. Dimdik ve dikkatli bir şekilde. Bir şey bekliyor. Ama ne?

Bir an sonra ona doğru yaklaşanı görüyorum. Ve nefesimi öyle güçlü tutuyorum ki neredeyse bayılacağım. Hayır. Hayal görüyorum herhâlde. Bu gördüklerim doğru olamaz. Ama o uzun boylu, koşan kişiyi başkasıyla karıştıramam.

Bu Bryce!

Bryce. Ta kendisi. Burada. Wilderness Panayırı'nda.

O Suze'a yaklaşıncı ağzım açık kalıyor. Her zamanki gibi iyi görünüyor. Üzerinde şort ve parmak arası terlik var. Sakin ve rahat görünüyor. Oysa Suze perişan. Ama Suze onu gördüğüne şaşırmış gibi değil. Belli ki ayarlanmış bir görüşme. Ama... nasıl?

Yani ne?

Suze nasıl Bryce'la görüşebilir? Nasıl?

Bryce'ın peşindeydik. Bryce ne haltlar karıştırıyor diye endişeleniyorduk. Bryce hakkında konuşuyor, kendimizi onun yerine koymaya çalışıyor, onun bir seri katil olduğunu düşünüyorduk. Suze bunca zamandır onunla iletişim hâlinde miydi?

Kafam karman çorman. *Neee? Açıkla!* diye bağırarak istiyorum. Karşısına dikilip *bunu yapamazsın*, diye haykırmak istiyorum.

Ama tek yapabildiğim, onlar duyamadığım bir şeyler konuşurken sessizce onları izlemek. Suze'un kolları korumacı bir şekilde bedenine sarılı ve kısa cümleler kuruyor. Bryce ise her zamanki gibi rahat ve sakin. Neredeyse bir voleybol topu çıkarıp oynamaya başlayacak.

Sonunda bir sonuca varmış gibiler. Bryce başını sallayıp elini Suze'un koluna koyuyor. Suze eli öyle sertçe itiyor ki

yerimden sığıyorum. Bryce ise sadece omuz silkiyor. Keyfi yerinde. Sonra da kalabalığın içine karışıyor ve Suze şu an yine yalnız.

Suze yakındaki bir saman balyasının üstüne çöküp başını ellerinin arasına alıyor. Yanından geçenler ona acıyan bakışlar atıyor. Öyle kendinden geçmiş hâlde ki onu rahatsız edecek cesaretim yok. Sanki onu Bryce'la gördüğümü anlayınca bana çok daha korkunç bir tepki verecekmiş gibi geliyor.

Ama bunu yapmalıyım. Bu artık arkadaşlığımızla ilgili değil. Bu her şeyle ilgili.

Sonunda kararlı adımlarla onun önüne geliyorum. Başını kaldırıncı ırkılıyor. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi. Vücudundaki tüm kaslar gergin. Gözleri deli gibi etrafı tarıyor. Diğerleri de yanımda mı diye. Yalnız olduğumu anlayınca yavaşça bana bakıyor yine.

“Suze...” diyorum ama sesim boğuk ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

“Sen bizi...” Söyleyemiyormuş gibi yutkunuyor. Başımı sallıyorum.

“Suze...”

“Yapma.” Sesi titreyerek beni durduruyor. Gözleri kan çanağı. *Hasta görünüyor*, diye düşünüyorum birden. Üzüntüden hastalanmış gibi. Ve bunun nedeni Tarkie'nin tehlikede olduğunu düşünmesi değil. Başka bir şey, hepimizden sakladığı bir şey.

Asırlar gibi gelen bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Sanki sessiz bir diyalog var aramızda.

Keşke benimle konuşsaydın.

Keşke.

İşler iyice karıştı değil mi?

Evet.

Hadi çözelim öyleyse.

Suze'un savunmasının yavaş yavaş azaldığını görebiliyorum. Omuzları usulca düşüyor. Çenesi gevşiyor. Çok uzun zamandır ilk defa doğru düzgün gözlerime bakıyor ve gözlerini bu kadar acı dolu görünce karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum.

Ama başka bir şey daha var. Aramızdaki dengede bir kayma var. Kendimi bildim bileli ben başımı derde sokan kişi olmuşumdur, Suze da beni toparlayan kişi olmuştur. Bizim ilişkimiz böyle. Ama şimdi durum tam tersi. Neler olduğunu bilmiyorum ama emin olduğum tek şey var. Suze'un başı büyük dertte.

Ona sormak istediğim bir sürü soru var ama sanırım önce biraz sakinleşmesi gerek.

"Hadi," diyorum. "Sabahın kaçtığı olduğu umrumda değil. Bir iki teke ihtiyacımız var."

Onu tekila tatma çadırına yönlendiriyorum. Yüzü yerde, uysalca takip ediyor. Tekila shot isteyip birini onun önüne koyuyorum. Sonra ciddi iş yüzümle ona, "Pekâlâ Suze," diyorum. "Bana her şeyi anlatmalısın. Bryce'la aranda ne var?"

Ve elbette yüzünü görür görmez anlıyorum.

Daha doğrusu Bryce'ı görür görmez anlamıştım da. Ama Suze'un yüzünde görmek, kalbime bir hançer saplıyor sanki. "Suze, sen onunla..."

"Hayır!" diyor üzerine sıcak su dökmüşün gibi. "Tam olarak değil..."

"Ne tam olarak değil?"

"Ben... Biz..." Bara bakınıyor. "Oturacak daha iyi bir yer bulalım mı?"

“Suze. Anlat bana.” Boğazımda bir yumru var. “Tarkie’yi aldattın mı?”

Düğünleri geliyor gözümün önüne. Suze öyle canlı ve güzel görünüyordu ki. O da Tarkie de öyle umut dolu ve iyimserdiler ki. Hepimiz çok umut dolu ve iyimserdik.

Ah, tamam, Tarkie bazen tuhaf olabiliyor. Giyim zevki saçmalayabiliyor. Ve müzik. Ve her şey. Ama asla, asla Suze’a ihanet etmez. Sonra bunu öğrense ne kadar kırılacağını düşününce gözlerim doluyor.

“Ben...” Ellerini boğazına doluyor. “Ne aldatmak sayılır? Öpüşmek?”

“Sadece öpüştünüz mü?”

“Tam olarak değil.”

“Şey, peki?”

“Hayır!” Duraksıyor. “Tam olarak değil.”

Bir sessizlik oluyor. Aklımdan farklı senaryolar geçiyor.

“Kendini aldatmış gibi hissediyor musun?”

Yine uzun bir sessizlik. Ve birden Suze’un gözleri de doluyor.

“Evet,” diyor yenilgiyle. “Evet. İstedim. Sıkılmıştım. Tarkie çok perişandı, İngiltere’de her şey çok zordu ve Bryce öyle taze, öyle pozitif ve öyle... Biliyorsun...”

“Seks tanrısı gibi.”

Suze’la Bryce’ın ilk tanıştıkları anı hatırlıyorum da aralarında bir kıvılcım olduğunu hissetmiştim. Ama kırk yıl düşünsem...

Bu da neyi gösteriyor? Demek ki yeterince şüpheli değilmişim. Kesin. Bir daha hiçbir şeye güvenmem. Herkes herkesle olabilir derdim de...

“Aynen,” diyor Suze. “Çok farklıydı. Her şey hakkında çok kendine güveni vardı.”

“Peki sen ne zaman...” Beynim geriye giderek çözmeye çalışıyor. “Yani Golden Peace’e de o kadar sık gitmiyorsun... Akşamları mı?”

“Ne zaman sorma işte!” diyor Suze ızdırapla. “Bana tarih, yer, zaman sorma! Bir hataydı! Şimdi anlıyorum. Ama çok geç. Beni ele geçirdi.”

“Ne demek ele geçirdi?”

“Para istiyor,” diyor Suze dümdüz. “Çok para.”

“Vermeyeceksin, değil mi?” diyorum hemen.

“Başka ne yapabilirim?”

“Suze! Vermemelisin!” Neredeyse korkudan bayılacağım. “Ona hiçbir şey vermemelisin!”

“Ama Tarkie’ye söyleyecek!” Suze’un yüzünden yaşlar süzülüyor. “Ve evliliğim bitecek... Çocuklar...” Tekila bardağına bakıyor. “Bex, bütün hayatımı mahvettim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kimseye anlatamadım. Çok yalnızdım.”

Bir kırgınlık hissediyorum. Belki de üzüntü. Ya da belki öfke.

“Bana anlatabilirdin,” diyorum ne kadar kırgın, üzgün ve öfkeli olsam da sakın görünmeye çalışarak. “Bana her zaman güvenebilirdin Suze.”

“Hayır, yapamazdım! Luke’la senin kusursuz bir ilişkiniz var. Beni anlamazdın.”

Ne? Nasıl böyle bir şey söyleyebilir?

“L.A.’de az kalsın ayrılıyorduk!” diyorum inanamayarak. “Korkunç kavga ettik ve Luke İngiltere’ye, eve gitti. Dönecek mi bilmiyordum bile. O yüzden sanırım anlardım. Bana şans vermiş olsaydın.”

“Ah.” Suze gözlerini siliyor. “Şey... Durumun o kadar kötü olduğunu bilmiyordum.”

“Sana anlatmaya çalıştım ama ilgilenmedin bile! Beni dışladın!”

“Esas sen beni dışladın!”

Ellerimizde tekila bardakları, kızarmış yanaklarla soluk soluğa birbirimize bakıyoruz. Sonunda Suze’a gerçekten söylemek istediklerimi söylüyorum.

“Tamam, Suze. Belki seni dışladım.” Sözlerimin arkası kesilmezdi artık. “Belki L.A.’de yanlış yaptım. Ama biliyor musun? Milyon kere özür diledim. Seninle bu yolculuğa geldim. Elimden geleni yapıyorum. Ama sen bana bakmadın bile. Benimle konuşmadın, göz göze gelmedin. Tek yaptığın beni eleştirmek. Tek umurunda olan Alicia. Ama ben arkadaşayım.” İçimde eski kırgınlıklar volkan gibi patlıyor. Yaşlar gözlerimi acıtıyor. “Ben senin arkadaşınım Suze.”

“Biliyorum,” diye fısıldıyor bardağına bakarak. “Öylesin.”

“O zaman neden bana böyle davranıyorsun?” Yüzümü kabaca siliyorum. “Ve bunu ben uydurmuyorum. Luke bile fark etti.”

“Ah, Tanrım.” Suze daha da utanıyor. “Biliyorum. Korkunç davrandım. Ama yüzüne bakamıyordum.”

“Neden ama?” Öyle üzgündüm ki resmen bağıırıyordum. “Neden bakmıyordun?”

“Çünkü her şeyi tahmin ettiğini düşünüyordum!” diye patlıyor. “Sen beni tanıyorsun Bex. Alicia tanımıyor. Alicia’nın yanında rol yapmak çok kolay.” Başını kaldırdığında resmen ağlıyor. Yüzü kıpkırmızı, burnu falan akıyor. “Senden bir şey saklayamıyorum.”

“Bryce’ı benden sakladın,” diyorum.

“Senden kaçarak. Ah, Tanrım, Bex.” Saçlarını tutuyor. “Bu kadar zamandır ne hâldeyim. Keşke sana en başından söyleseydim.”

Suze'u hiç böyle perişan görmemiştim. Sanki daha küçüldü ve o coşku gözleri kayboldu. Yüzü çökük. Saç dipleri gelmiş. Saçları yağlı.

“Ya evliliğim biterse Bex?” diye yutkunuyor. Cevap olarak göğsümde inanılmaz bir korku var.

“Bitmeyecek. Suze, her şey yoluna girecek.” Kollarımı ona doluyorum. “Ağlama. Biz çaresini bulacağız.”

“Çok aptallık ettim,” diye hıçkırıyor Suze. “Çoook hem de. Değil mi?”

Ama ona cevap vermiyorum. Sadece sıkıca sarılıyorum.

Daha önce ben de aptallık ettim. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Ve Suze bana hiç kötü davranmadı. Hiçbir şeyi başıma kakmadı. Hep destekleyici oldu. Ben de öyle yapacağım.

Orada oturmuş Meksika müziğinin üzerimize üzerimize gelmesine izin verirken Suze'la aramın ilk ne zaman kötüleştiğini düşünüyorum. Hepsinin benim hatam olduğunu düşünmüştüm. Ben ve meşguliyetlerim yüzünden oldu sanmıştım. Suze'un kendi meşguliyeti olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

“Aman Tanrım.” Gerçekler kafama dank edince başımı kaldırıyorum. “Tarkie'yi Bryce'dan ayırmak için bu kadar çırpınmanın nedeni bu. Bryce ona söylerse diye.”

“Kısmen,” diye itiraf ediyor Suze.

“Dur,” diyorum nefesimi tutarak. “Bütün o beyin yıkama meselesini sen mi uydurdun yoksa?”

“Hayır! Tarkie için gerçekten endişeleniyordum!” diyor Suze savunmaya geçerek. “O cidden savunmasız. Ve Bryce da kötü, manipülatif biri.” Durup derin bir nefes alıyor. “Nereden para bulabilirim diye bakıyor. Başta Tarkie'nin parası var sandı ve onun peşine düştü. Sonra benim paramın farkına vardı ve...” Yutkunuyor. “Hedefi bana çevirdi.”

“Ona para veremezsin. Bunu biliyorsun.” Suze tepki vermeyince ters ters ona bakıyorum. “Bunu biliyorsun, değil mi Suze? Ona ne dedin?”

“Onunla yedide buluşacağımı ve ona para vereceğimi,” diye mırıldanıyor Suze.

“Suze!”

“Başka ne yapabilirim?”

“Ona bir kez para verirsen, senin üzerinde gücü olduğunu anlayacak. Bir şantajcıya asla teslim olamazsın. Herkes bunu bilir.”

“Ama ya Tarkie’ye söylerse?” Suze boş shot bardağını bırakıp ellerini yeniden saçlarında gezdirdi. “Bex, ya gerçekten işleri batırdıysam? Ya Tarkie’yle ayrılırsak? Çocuklar ne olacak?” Sesi titriyordu. “Bütün hayatımı, her şeyi tehlikeye attım.”

Meksikalı gruptan bir çocuk yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gelip elindeki marakasını Suze’a doğru sallamaya başlıyor. Sallaması için bir tane de Suze’a uzatıyor ama yanlış kızı seçtiğinden habersiz zavallı.

“Beni rahat bırak!” diye bağılıyor Suze. Marakaslı adam şaşkınlıkla geri çekiliyor.

Bir süre ikimiz de sessizce oturuyoruz. Başım hafif dönüyor ama sadece içkiden değil. Suze’a sormak istediğim zilyon tane soru var aklımda. Mesela ilk hamleyi kim yaptı? Tam olarak değil derken ne kastediyorsun? Ama onu şimdi sorguya çekemem. En önemli şey Bryce’tan kurtulmak.

“Suze, Tarkie senden ayrılmaz,” diyorum birden.

“Neden ayrılmasın? Ben olsam benden ayrılırdım.” Perişan gözlerle bana bakıyor. “Bazen cidden kâbus gibi olabiliyorum. Ona karşı öfkeme yenilebiliyorum ve korkunç sözler söylüyorum...”

“Biliyorum,” diyorum çekinerek. “Bana anlattı. Bak, Suze, bir şeyi bilmelisin. Sana anlatmadım ama Tarkie’yle konuştuk.”

Gözlerinde şok dolu kıvılcımlar var ve derin bir nefes alıyor. Korkunç bir an boyunca bana bağıracağını düşünüyorum. Ama sonra nefesini veriyor ve öfke de kısmen dinliyor.

“Tabii,” diyor sonunda. “Tahmin etmeliydim. Karım kaltağın teki demiştir sana da.”

“Hayır! Tabii ki böyle bir şey demedi!” Düşündüklerimi nasıl nazikçe söyleyebilirim acaba? “Dedi ki... şey... biraz zor olabiliyormuşsun.”

“Zor mu!” Kısa, acı bir kahaka atıyor.

“Ama dinle beni Suze,” diye devam ediyorum hevesle. “Bunun önemi yok. Tarkie düşündüğünden daha güçlü. Babamdan ayrılmış ve şimdi kendisiyle ilgili bir işi varmış. Sesi çok pozitif geliyordu. Bryce’in onun beynini yıkadığını falan hiç sanmam. Bence L.A.’de biraz ters olmasının nedeni... diğer şeylerdi.”

“Ben.”

“Sadece sen değil. Bütün durum. Şimdi uzaklaştı ve... kendini işe yarar hissediyor... Bence durumu daha iyi.”

Suze bunları sindirmeye çalışır gibi bir süre sessizce duruyor.

“Tarkie babana hayran,” diyor sonunda. “Baban onun sahip olmak isteyeceği türden bir baba.”

“Biliyorum.”

“Ne yaptıklarını söyledi mi?”

“Tabii ki hayır.” Gözlerimi deviriyorum. “Babamın mahremiyetine saygı duyup L.A.’e gidecekmişiz.”

“Belki de haklıdır.” Suze bacaklarını bar taburesinde yukarı çekiyor ve kollarını dizlerine sarıyor. “Yani ne yapıyoruz ki? Burada ne işimiz var?”

Sanırım bu cevaplamanıza gerek olmayan sorulardan. Ben *de Tarkie’yi takip ediyoruz çünkü sen bize öyle yapmamızı söyledin* demek yetine tekilamı yudumluyorum.

“Korkunç çılgın bir durumda olduğumu hissediyordum,” diyor Suze birden. “Ve bunu senden çıkardım Bex.”

“Hayır, çıkarmadın.” Utanarak omuz silkiyorum.

“Çıkardım.” Kocaman, perişan gözleriyle bana bakıyor. “Berbattım. Benimle hâlâ konuşmana bile inanamıyorum.”

“Şey...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksıyorum. “Sen benim arkadaşısın. Ve ben de L.A.’de berbattım. İkimiz de berbattık yani.”

“Ben daha berbattım,” diyor Suze. “Çünkü kendini sürekli suçlu hissetmeni sağladım. Ama ne yapıyordum? Ben ne yapıyordum?” Sesi üzüntüyle yükseliyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. “Resmen delilik. L.A.’e geldiğimden beri sanki o eski, sıkıcı İngiliz hayatımdan kaçmak istiyordum. Ama şimdi elimde olsa her şeyimi verip...” Sesi yok oluyor. Suze gözlerini ovuşturuyor. “Her şeyimi verip...”

“Hayatını geri alabilirsin,” diyorum kararlı bir sesle. “Ama öncelikle, Bryce’a hiç para vermeyeceksin.”

Suze bir an sessiz. Ellerini evirip çeviriyor.

“Ama ya Tarkie’ye söylerse?” diye fısıldıyor sonunda.

“Bunu bekleyemezsin.” Doğru olduğunu bildiğim şeyi söylemek benim için bile zor. “Suze, Tarkie’ye kendin söylemelisin. En kısa sürede.”

Bana bakarken gözleri keder dolu. Ama bana yarım saat gibi gelen bir süreden sonra başını sallıyor.

Sanırım ben de Suze kadar üzgünüm. Yıllar içerisinde Luke’a sayısız şey itiraf etmek zorunda kaldım. Onun altı *Tiffany* saatini ondan habersiz eBay’de satmam gibi. Ama *Tiffany* saatleri satmakla başka bir adamı öpmek elbette aynı kategoride bile değil.

Ve öpmek derken aslında Suze’a kibarlık ediyorum çünkü eminim öpüşmekten çok daha fazlası var. (Ama tam olarak ne? Bana anlatmıyor, ben de ondan ayrıntılı bir grafik çizmesini isteyemeyecek kadar olgunum. Yani hayal gücümü kullanmam gerekecek.)

(Aslında hayır, bunu yapmasam daha iyi. İyyy. Hayal gücüm yaramaz.)

Aramayı ben yapacak ve telefonu ona verecektim. Hızlı arama tuşuna bastığımda kalbim çarpıyor.

“Tarkie!” diyorum hararetle, o telefonu açınca. “Dinle. Suze’la şu an konuşmalısın, konuşmazsan bir daha seninle asla konuşmayacağım. Ve babama söyleyeceğim ve o da seninle konuşmayacak. Bu çok saçma. Beni arayıp Suze’dan kaçamazsın. O senin karın. Ve sana söyleyecek önemli bir şeyi var.”

Hattın ucunda uzun bir sessizlik oluyor ve Tarkie sonunda, “Tamam, ver onu,” diyor. Sesi biraz yumuşamış sanki.

Telefonu Suze’a verip geri çekiliyorum. İçten içe Suze’un onunla kalmamı istemesini umuyorum. Böylece kulağımı telefonun arkasına dayayıp Tarkie’nin dediklerini duyabilirim. Ama Suze yalnız konuşmak istediğini söylüyor.

Yani... Tabii söz konusu olan onun evliliği falan. Yine de çok yardımım dokunabilirdi. Söyleyecek bir şey bulamadığına ona sufle falan verirdim. Benden söylemesi.

Neyse, önemli değil. Suze çadırın dışına çıkıyor. Bense Meksikalı grubun yanında oturmuş, tekilamı sulandırmak

için biraz diyet kola yudumluyorum. Panço giymiş bir adam birkaç dakika önce bana bir tef verdi. Öyle hevesli görünüyordu ki hayır demeye yüreğim elvermedi. Böylece, elimdeki tefi sallayıp arada bir çok iyi bir İspanyolcayla, sanırım, ("Aheya-aheya-aheya") şarkı söylüyorum. Bir yandan da Suze'la Tarquin'in boşanmanın eşiğinde olduğunu aklıma getirmemeye çalışıyorum. Tam o sırada içeri birden Suze giriyor.

Kalbim duracak gibi. Tefim yavaşça aşağı iniyor. Suze çadırın kapısının yanında. Yüzü kıpkırmızı. Nefes nefese kalmış ve çıldırmış gibi.

"Ne oldu?" diyorum riske girip, o yaklaşırken. "Suze, iyi misin?"

"Bex, evimizdeki ağaçlar," diye mırıldanıyor. "Ağaçlar. Onları hatırlıyor musun? Onlarla ilgili herhangi bir şeyi?"

Ağaçlar mı? Ne diyor bu kız böyle?

"İıı, hayır," diyorum dikkatlice. "Ağaçlarla ilgili bir şey bilmiyorum. Suze, odaklan. Ne oldu? Durum ne?"

"Bilmiyorum." Yüzü ifadesiz.

"Bilmiyor musun?" diyorum ona bakakalarak. "Nasıl bilmezsin? Ne dedi?"

"Konuştuk. Ona söyledim. Başta tam olarak anlamadı..." Burnunu ovdu.

Evet, konuşmayı hayal edebiliyorum. Suze, *korkunç bir şey oldu Tarkie*, demiştir. Tarkie de onun rimelini kaybettiğini düşünmüştür.

"Ona gerçekten söyledin mi?" diyorum sertçe. "Neler olduğunu kesin biliyor mu?"

"Evet." Suze yutkunuyor. "Evet. O... sonunda anladı. Yani sinyal çok kötüydü ama..."

"Ve?"

“Şok oldu. Tahmin eder diye kendimi kandırmışım. Hiç etmemiş.”

Hadi ama. Tabii ki tahmin etmemişti. Bu Tarkie. Elbette bunu Suze’a söylemiyorum. Kızın zaten akli gitmiş.

“Üzgün olduğumu, hayal ettiği kadar kötü olmadığını söyleyip durdum.” Suze yutkunuyor. “İşte, ne bileyim, Bryce’la sonuna kadar gitmeye içimin elvermediğini falan söyledim. Buna minnettar mı olmalıyım dedi.”

İyi nokta Tarkie, diye düşündüm sessizce. Ayrıca iyi nokta Suze. Sonuçta gerçekten sadakatsizlik etmemişti, değil mi? Yasal bağlamda?

(Yasal bağlam diye bir şey var mı? Luke’a sorayım, o bilir.)

(Yok, Luke’a sormayayım çünkü neden sordum diye merak eder. Ben de açıklayayım derken işler karışır. Şimdi öyle şeylere hiç gelemeyeceğim.)

“Neyse, sonuç olarak, en kısa zamanda bir araya gelip konuşmamız gerektiğini söyledim,” diyor Suze sesi titreyerek. “Ve o hayır dedi.”

“Hayır mı?” diyorum nefesimi tutarak.

“Baban için çok önemli bir şey yaptığını ve bunu bölemeyeceğini söyledi. Sonra da sinyal gitti. Öyle işte.” Suze bu durumdan rahatsız değilmiş gibi omuzlarını silkiyor. Ama ellerini sıkmasından gergin olduğu belli.

“Konuşma böyle mi bitti yani?” diyorum inanamayarak.

“Evet.”

“Yani aranızın nasıl olduğunu bilmiyorsun?”

“Tam olarak öyle.” Yanımdaki bar taburesine çöküyor. Dumur olmuş hâlde ona bakıyorum. Bütün bunlar yanlış. Hayatı bir itirafta bulunmak için kocanı arıyorsun ve sonunda ayrılacak mısınız, barıştınız mı belli değil.

Yani haksız mıyım?

Sorun şu ki, Tarkie televizyon izlemediğinden bu işlerin nasıl yapılacağını bilmiyor.

“Suze, biraz film ya da dizi arşivi almalısın,” diyorum telaşla. “Tarkie saçmalıyor.”

“Biliyorum. Söylemesi gereken hiçbir şeyi söylemedi.”

“Biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi mi?”

“Yok.”

“Artık ağzından çıkanlara nasıl inanacağım dedi mi?”

“Yok.”

“Ne dedi o zaman?”

“Bryce’ın büyüüne kapılmamı anlayabildiğini, onun da Bryce’tan etkilendiğini...”

“Çok doğru,” diye başımı salladım.

“... Ama bizim Cleath-Stuart’lar olduğumuzu ve Cleath-Stuart’ların uzlaşmayacağını, her zaman ya hep ya hiç dediğini...”

“Ya hep ya hiç mi?” diyorum somurtarak. “Ne demek istedi?”

“Bilmiyorum!” diye inliyor Suze. “Açık değildi. Sonra da Letherby’deki o meşhur ağaçtan söz etmeye başladı. Baykuş Kulesi.” Suze’un yüzündeki dehşet ifadesi geri döndü. “En büyük ağaçlarımızın ismi vardı hani?”

Biliyorum. Suze’un misafir odasında ağaçlarla ilgili bir broşür var. Okumaya çok çalıştım ama her seferinde Lord Henry Cleath-Stuart’ın 1873’te Hindistan’dan tohum getirişine geldiğimde içim geçmişti.

“Ağaçtan bahsetmesi iyi bir şey!” diyorum neşeyle. “Çok iyiye işaret. Evliliğimizin uzun yıllar sürmesini istiyorum demek. Suze, ağaçlardan söz ediyorsa aranız iyi bence.”

"Anlamıyorsun!" diye inliyor Suze yine. "Hangi ağacın Baykuş Kulesi olduğunu bilmiyorum! Baykuş bilmemesi adında milyonlarca ağacımız var. Bir tane de üstüne yıldırım düştüğü için yanıp kül olan meşhur bir ağacımız var. Ondan söz ediyor olabilir."

"Ah, Tanrım." Duyduğum güven giderek silinirken ona bakıyorum. "Cidden mi?"

"Belki de Tarkie, Bryce'ın yıldırım olduğunu ve evliliğimizin onun yüzünden küle döndüğünü söylemek istiyordur." Suze'un sesi titriyor.

"Ama belki de başka bir şey demek istiyordur," diye bölüyorum. "Belki de Baykuş Kulesi, onca arbedeye göğüs geren sağlıklı bir meşe ağacıdır. Hangi ağaç olduğunu ona sormadın mı?"

Suze eskisinden de üzgün.

"Bilmediğimi itiraf edemedim," diyor alçak sesle. "Tarkie hep evimizdeki ağaçlarla daha çok ilgilenmem gerektiğini söyler. Ben de geçen yıl ona baş bahçıvanla tur yaptığımı ve çok ilginç geçtiğini söyledim."

"Yapmış mıydın?"

"Hayır," diye fısıldayıp başını ellerinin arasına alıyor. "Onun yerine ata bindim."

"Dur bir düşünelim." Elimdeki tefi bara koyuyorum çünkü elinizde bir tef varken sağlıklı düşünemiyorsunuz. "Tarkie sana şifreli bir mesaj gönderdi çünkü ailenizin ağaçlarını sevdiğiniz için bu şifreyi çözeceğini düşündü."

"Evet."

"Ama sen ne demek istediğini anlamadın."

"Evet."

Ne yapsın kız? Her yerinden şiirsel semboller fışkıran devasa bir malikânede yaşamak kolay mı? Bahçelerinde tek bir

elma ağacıyla bir tutam çim olsa bunca hengame yaşanır mıydı?

“Tamam,” diyorum kararlı bir sesle. “Suze, Baykuş Kulesi’nin hangi ağaç olduğunu öğrenmelisin. Anneleri ara, onun annelerini ara, baş bahçıvanınızı ara, bir şeyler yap!”

“Aradım zaten,” diye itiraf ediyor. “Hepsine mesaj bıraktım.”

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bilmem. Bekleyeceğiz.”

Buna inanamıyorum. Suze’un evliliği resmen bir ağaca bağlı. Tam gıcık Tarquin’lik bir iş.

Gerçi daha kötüsü olabilirdi. Bir Wagner operasının konusuna da bağlı olabilirdi.

Suze bar taburesinden inip bir yandan tırnaklarını yiyerek ve iki saniyede bir mesaj gelmiş mi diye telefonuna bakarak yeri arşınıyor. Gözleri fıldır fıldır. “Kestane miydi? Belki de dişbudaktır.” Böyle giderse aklını oynatacak.

“Bak Suze.” Kolunu yakalamaya çalışıyorum ama benden kurtuluyor. “Sakin ol. Şu an yapabileceğin bir şey yok. Başka bir şey düşünmelisin. Hadi gel panayırla gezelim. Suze, lütfen,” diye yalvarıyorum koluna bir hamle daha yaparak. “Çok stresli zamanlar geçirdin. Bu senin için iyi değil. Damarlarında kortizol birikiyor. Resmen zehir!”

Bunu Golden Peace’te öğrenmiştim. Aslında Stres Seviyenizi Azaltın adında bir sürü derse katılmışımdı. Yoga dersim yüzünden derslere hep geç ve gergin hâlde girmeseydim çok faydalı olabilirdi. (Aslında derse gitmesem daha az stresli olurdu sanırım.)

“Tamam,” diyor Suze sonunda volta atmaya devam ederek. “Tamam. Belki de biraz kafamı dağıtmam lazım.”

“Kesinlikle! Bak, seramik çadırındaki nöbetimize daha yıllar var. Hadi gidip dikkatimizi dağıtacak bir şeyler bulalım.”

“Tamam.” Suze yürümeyi bıraksa da gözleri hâlâ deli deli bakıyor. “Haklısın. Ne yapacağız? Acaba bir at mı bulsak? Bazı aktivitelere katılabilirim. Daha önce hiç rodeo yapmadım.”

Rodeo mu? Aklını kaçırdı herhâlde.

“İn... olabilir!” diyorum dikkatlice. “Ben daha çok etrafta gezinmeyi kastetmiştim. Sergilere bakarsız falan diye. Tavuklar varmış, gördün mü?”

Suze oldum olası tavuklara düşkündür, ki bence bu domuzlardan da garip. Rehberimi açıp ona bazı türleri okuyacak oluyorum ki gözleri parlıyor.

“Buldum.” Kolumu tutup beni sürüklüyor. “Buldum.”

“Nereye gidiyoruz?” diye karşı çıkıyorum.

“Görürsün.”

Suze öyle kararlı görünüyor ki tartışmanın âlemi yok. Sonunda deli gibi parmaklarıyla oynamayı bırakıyor. Yiyecek çadırlarının etrafından dolaştık, hayvan arenalarında yürüdük ve Yaratıcılık Köyü’nü geçtik. (Aslında onu iki kez geçtik. Sanırım Suze kayboldu ama itiraf etmiyor.)

“İşte geldik.” Suze sonunda üzerinde AYAKKABI EVRENİ yazan bir çadırın önünde duruyor. İçerideki ses sisteminden “Sweet Home Alabama” şarkısının yükseldiğini duyuyorum.

“Bu ne?” diyorum boş boş.

“Çizme alıyoruz,” diyor Suze. “Madem eyalet panayırındayız öyleyse bize kovboy çizmesi lazım.” Beni içeri ittiğinde burnuma birden sert bir deri kokusu doluyor. Şiddetli koku beni öyle sarsmış ki içerideki manzarayı fark etmem zaman alıyor.

“Aman Tanrım,” diye kekeliyorum sonunda.

“Mükemmel değil mi?” Suze da benim kadar büyülenmiş görünüyor.

Orada kol kola durmuş, kutsal mabedine gelmiş iki hacı gibi şaşkınlıkla bakıyoruz.

Nasıl desem, daha önce satılık kovboy çizmesi gördüm elbette. Bilirsiniz işte. Orada burada satarlar. Ama hayatımda böyle bir şey görmedim. Raflar çadırın tavanına kadar yükseliyor. Her sırada on beş kadar raf var ve hepsi çizme dolu. Kahverengisi de var siyahı da, pembesi de, turkuazı da. Bazıları taşlarla süslü. Bazıları işlemeli. Bazıları hem taşlı hem işlemeli. LÜKS ÇİZMELER yazan bir tabelanın altında piton derisi, beyaz bir çift çizme duruyor ve fiyatı 500 dolar. Onun yanındaki açık mavi devekuşu derisi çizme ise 700 dolar.

Hatta insanın kalçasına kadar yükselen ve Son Moda denen siyah bir çift çizme de var ama açıkçası biraz tuhaf görünüyor.

Her şey öyle baş döndürücü ki ikimizin de nutku tutulmuş durumda. Suze, Covent Garden'dan aldığı eski, kahverengi çizmelerini çıkarıyor ve raftan aldığı pembe beyaz çizmeleri giyiyor. Kot pantolonu ve sarı saçlarıyla inanılmaz yakıştı.

“Ya da şunlara bak.” Yukarı doğru zarif bir işlemesi olan açık taba bir çifti alıyorum.

“Çok güzeller.” Suze resmen büyüleniyor.

“Ya şunlar?” Zengin, yoğun ve ahır gibi kokan bir çift siyah kahverengi deri çizmeyi alıyorum. “Kış için?”

Çikolata şelalesine dalmak gibi. Her çift göz alıcı ve nefis. Yirmi dakika boyunca hiçbir şey yapmadan Suze'a çizmeler uzatıyorum. O da hepsini deniyor. Bacakları bitmek tüken-

mek bilmez görünüyor. Saçlarını savurup “Keşke Caramel de burada olsaydı,” diyor.

(Caramel, Suze’un son atı. Söylemeliyim ki Caramel’in burada olmamasına seviniyorum. Baksanıza, Suze rodeoya katılacağım falan diyor.)

Sonunda seçeneklerini taşlı taba çizmelerle muhteşem, beyaz işlemeleri olan siyah çizmelere daraltıyor. Bahse girerim ikisini de alacak.

“Bekle.” Birden çenesini kaldırıyor. “Bex, ya sen? Sen neden denemiyorsun?”

“Ah,” diyorum hazırlıksız yakalanarak. “Pek canım istemiyor.”

“Canın istemiyor mu?” Suze şaşkınlıkla bana bakıyor. “Neyi, çizme denemeyi mi?”

“Evet, galiba.”

“Hiç mi istemiyor?”

“Şey... hayır.” Çizmeleri işaret ediyorum. “Ama sen devam et.”

“Devam etmek istemiyorum.” Suze’un hevesi kaçmış gibi. “Ben ikimize de çizme almak istiyordum. Bilirsin, barış hediyesi olarak. Yine arkadaş olmamızın şerefine. Ama istemiyorsan...”

“Hayır, istiyorum! Çok güzel olur,” diyorum aceleyle.

Suze’u kıramam. Yine de karnımda o önceki tuhaf bulantı hissi yükseliyor. Onu umursamayarak en yakın raftan bir çift çizme alıyorum. Suze da bana çorap uzatıyor.

“Bunlar güzel.” Çizmeleri ayağıma geçiriyorum. Üzerlerinde lazerle yapılmış siyah bir desenin olduğu kahverengi çizmeler. Ayağıma da tam oluyor. “Numarası da iyi. İşte bu kadar. Tamamdır.” Gülümsemeye çalışıyorum.

Suze ayağında çorapları ve elinde iki çift çizmeyle ayakta durup gözlerini kısıyor.

“Bu kadar mı?”

“İıı... evet.”

“Başka denemeyecek misin?”

“Şey...” Gözlerimi çizmelerde dolaştırıp eskiden olduğu gibi hissetmeye çalışıyorum. Çizmeler, diyorum kendi kendime. *Suze bana havalı çizmeler almak istiyor. Yaşasın!*

Ama kulaklarıma çok yapmacık geliyor. Suze denerken onun için heyecan duyabiliyordum ama deneyen ben olduğumda... biraz farklı. İstekli görünmek için turkuaz bir çift çizme alıp ayağıma geçiriyorum.

“Bunlar da güzel.”

“Güzel mi?”

“Yani...” Doğru kelimeyi arıyorum. “Müthiş. Bunlar müthiş.” Hevesli görünmek için başımı sallıyorum.

“Bex, kes şunu!” diyor Suze üzüntüyle. “Normal ol! Heyecanlan!”

“Heyecanlıyım zaten!” diye karşı çıkıyorum. Ama kendime bile inandırıcı değilim.

“Sana ne oldu?” Suze bana gerginlikten kıpkırmızı yüzüyle bakıyor.

“Hiçbir şey!”

“Olmuş! Tuhaflaşmışsın! Sen biraz...” Birden duruyor. “Dur. Borcun mu var yoksa Bex? Çünkü bunların parasına ben vereceğim.”

“Hayır, borcum yok. Bak...” Yüzümü ovuşturuyorum. “Alışverişten biraz soğudum. Hepsi bu.”

“Alışverişten soğudun mu?” Suze iki çift çizmeyi de tak diye yere bırakıyor.

“Birazcık. Bilirsin. Minnie’ye ve Luke’a bir şeyler almayı seviyorum... Bak, sen kendine çizme al lütfen.” Ona gülümşüyorum. “Ben başka zaman alırım.” Düşürdüğü çizmeleri alıp övüyorum. “Harika görünüyorlar.”

Ama Suze kılını kıpırdatmıyor. Endişeyle bana bakıyor.

“Bex, neler oluyor?” diyor sonunda.

“Hiçbir şey,” diyorum hemen. “Ben sadece... bilirsin. Her şey biraz stresliydi...”

“Bomboş görünüyorsun,” diyor usulca. “Daha önce fark etmemiştim. Ben de kendi dertlerime boğulmuştum ve...” Duraksıyor. “Seni fark etmedim.”

“Fark edecek bir şey yok. Bak Suze, ben iyiyim.”

Sessizlik. Suze’un endişeli bakışları hâlâ üzerimde. Sonra gelip kollarımı tutuyor ve yüzüme yakından bakıyor.

“Tamam Bex, şu anda hayatında en çok neyi istiyorsun? Sadece eşya olarak düşünme, deneyim olarak da söyleyebilirsin. Tatil olur. İş olur. Bir istek. Herhangi bir şey!”

“Ben... şey...”

Bir arzu bulmaya çalışıyorum. Ama çok tuhaf. Sanki içimdeki o kısım bomboş.

“Ben sadece... herkesin sağlıklı olmasını istiyorum,” diyorum ifadesizce. “Dünya barışı. Bilirsin işte. Sıradan şeyler.”

“Sen iyi değilsin.” Suze kollarımı bırakıyor. “Neyin var bilmiyorum.”

“Ne? Sırf bir çizme istemiyorum diye mi?”

“Hayır! Çünkü hiçbir şey seni heyecanlandırmıyor.” Kaygıyla bana bakıyor. “Sende hep bir enerji vardı. Motor gibi bir şey. O nereye gitti? Şu an ne ilgini çekiyor?”

Bir şey söylemiyorum ama içim içimi yiyor. En son bir şey ilgimi çektiğinde neredeyse bütün ilişkilerime mal oluyordu.

“Bilmiyorum.” Bakışlarımı ondan kaçırarak omuz silkiyorum.

“Düşün. Ne istiyorsun? Bex, birbirimize karşı dürüst davranıyoruz.”

“Şey...” diyorum büyük bir duraksamadan sonra. “Galiba...”

“Ne? Bex, konuş benimle.”

“Şey,” diyorum yine beceriksizce omuz silkerek. “Sanırım en çok günün birinde bir bebeğim daha olmasını istiyorum. Ama olmadı. Yani. Belki de hiç olmaz. Ama neyse.” Boğazımı temizliyorum. “Biliyorsun. Önemli değil.”

Suze hayretle bana bakıyor.

“Bex, fark etmemiştim. Hiçbir şey söylemedin.”

“Şey, çok devam etmedim.” Gözlerimi devirip birkaç adım uzaklaşıyorum. Sempatı istemiyorum. Aslında keşke konuyu hiç açmasaydım.

“Bex...”

“Hayır.” Başımı sallıyorum. “Yapma. Lütfen. Her şey yolunda.”

İkimiz de konuşmadan bir süre yürüyoruz ve ardından masaların üstünde deri aksesuarların sergilendiği yan çadıra giriyoruz.

“Peki... Ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diyor Suze sonunda sanki bu ilk kez aklına gelmiş gibi. “Luke, İngiltere’ye dönecek mi?”

“Evet.” Başımı sallıyorum. “Bu yolculuk bitince eşyalarımızı toplayıp gideceğiz. Herhâlde İngiltere’de bir iş ararım. Gerçi bulabilir miyim bilmem. Çok zor, biliyorsun.” Örgülü, deri bir kemer alıp boş gözlerle inceledikten sonra yerine koyuyorum.

“Keşke bir Hollywood stilisti olarak devam etseydin,” diyor Suze pişmanlıkla. Öyle şoke oluyorum ki neredeyse masaya düşeceğim.

“Hayır, ciddi değilsin! Bana bu konuda çok serttin.”

“O zamanlar evet.” Suze dudağını ısırtıyor. “Ama adının bir sinema perdesinde yazdığını görmek isterdim. Çok gurur duyardım.”

“Şey. Artık geçmişte kaldı.” Bakışlarımı kaçırıyorum. O zamanları düşünmek bile hâlâ beni üzüyor. “Hem artık geri döneceğim bir işim yok.”

“Kariyerine İngiltere’de devam edersin. Çok basit!”

“Belki de.”

Onun delici bakışlarından uzaklaşmak için başka bir bölüme ilerliyorum. Suze’un koruyucu kabuğumun altına girmesini istemiyorum. Çünkü orası acıyor. Sanırım bunu hissetti. Yanıma gelip “Bunlardan ister misin?” diye soruyor.

Üzerinde mantar tıplar olan iğrenç bir deri kolyeyi kaldırıp bana sallıyor.

“Hayır,” diyorum kararlı bir sesle.

“Tanrı’ya şükür. Çünkü işte o zaman endişelenirdim.”

Gözlerinde muzip bir ifade var. Dayanamayıp ona gülüyorum. Suze’u özlemişim. Eski Suze’u. Eski bizi özlüyorum.

Tamam, yetişkin biri olmak, birinin karısı, annesi olmak falan harika. Çok tatmin edici. Eğlenceli. Ama bazen bir cumartesi akşamı sarhoş olup *Dirty Dancing* izlemek ve saçlarımızı maviye boyamaya karar vermek istiyorum.

“Suze, bekâr olduğumuz zamanları hatırlıyor musun? Evimizi?” diyorum birden. “Hani sana körili yemekler yapmaya çalışıyordum. Bırak çocuğu, ikimiz de evliliğin yanından bile geçmiyorduk.”

“İhanet de söz konusu değildi,” diyor Suze ağır bir ifadeyle.

“Onu düşünmesene! Demek istediğim... Evlilik hayatının böyle olacağını mı umuyordun?”

“Bilmem,” diyor bir süre düşündükten sonra. “Hayır, pek değil. Ya sen?”

“Ben daha basit olacağını sanıyordum,” diye itiraf ediyorum. “Annem ve babamda çok kolay görünüyordu. Bilirsin işte, pazar kahvaltısı, golf maçları, likör dersi... Her şey çok sakın, düzenli ve mantıklıydı. Ama şimdi onlara bak, bize bak. Her şey çok stresli.”

“Siz iyisiniz,” diyor Suze hemen. “Luke’la sen iyisiniz.”

“Tarkie’yle sen de iyi olacaksınız,” diyorum elimden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak. “Buna eminim.”

“Peki ya biz?” Suze’un yüzü çok huzursuz. “Bex, sana çok kötü davrandım.”

“Hayır, davranmadın!” diyorum hemen. “Ben... biz... çok...”

Yüzüm kırkırmızı. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Suze’un şu an çok sıcak ve tatlı olduğunu biliyorum. Ama Alicia geldiğinde ne olacak? Ben yine dışlanacak mıyım?

“Arkadaşlıklar yolunu bulur.” Neşeli olmaya çalışıyorum. “Ne olursa olsun.”

“Yolunu mu bulur?” Suze hayretler içinde.

“Bilirsin işte,” diyorum beceriksizce. “Artık Alicia’yla daha yakınsın...”

“Hiç de değil! Ah, Tanrım...” Suze kederle gözlerini kapatıyor. “Çok berbat davrandım. Kendimi öyle suçlu hissediyordum ki... Öyle oldu. Yanlış. Ve korkunç.” Mavi gözleri birden açılıyor. “Bex, Alicia benim en yakın arkadaşım değil.

Asla olamaz. Benim en yakın arkadaşım sensin. En azından... Ben hâlâ öyle olduğunu umuyorum.” Gelip yüzünü yüzüme dayıyor. Gözleri endişeli. “Öyle misin?”

Onun o tanıdık yüzüne bakınca boğazım acıyor. Sanki göğsümü sıkan bir bağı çözmüşler gibi hissediyorum. Çok uzun zamandır acı verdiği için sanki çözülmesinin rahatlığını hissedememişim gibi bir his var içimde.

“Bex?” Suze yeniden deniyor.

“Seni sabahın üçünde arasam...” Sesim birden kısılıyor. “Açar mısın?”

“Hemen gelirim,” diye cevaplıyor Suze anında. “Orada olurum. Neye ihtiyacın varsa yaparım.” Gözleri doluyor. “Benim aynısını sana sormama gerek yok. Çünkü başım ne zaman sıkışsa geldin. Oradaydın.”

“Ama sabahın üçü değildi,” diyorum dürüst olmak adına. “Daha çok akşam sekiz gibiydi.”

“Aynı şey.” Suze beni hafifçe ittiriyor. İçimden ağlamak gelse de gülüyorum. Suze’u kaybettiğimi sandığım için yıkılmışımdım. Şimdiyse onu geri kazandım. Sanırım öyle.

Kendimi toplamaya çalışarak bir adım geri atıyorum. Üzerinde bira şişesi kapakları olan korkunç bir deri bileklik alıp Suze’a uzatıyorum. “Biliyor musun? Bence bu sana çok yakışır.”

“Öyle mi diyorsun?” diyor Suze gözleri parlayarak. “Bence de bu sende muhteşem durur.” Üstü sahte üzümle kaplı berbat bir saç bandını alıyor. İkimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Masadaki en çirkin eşyayı ararken çadırın öbür ucundan tanıdık birinin geldiğini fark ediyorum.

“Hey, Luke!” diye kolumu sallıyorum. “Buradayız! Annemden haber var mı?”

“Anne!” diye bağıyor Luke’un kolunda sallanan Minnie.
“Kuzu!”

“Bildiğim kadarıyla yok,” diyor Luke gürültünün içinden.
“Nasıl gidiyor?” gelip beni öpüyor. Sonra bakışları Suze’a ve ondan tekrar bana geliyor. Gözlerindeki *barıştınız mı* sorusunu görebiliyorum.

“Her şey yolunda,” diyorum anlayışla. “Yani her şey değil ama... bilirsin işte.”

Suze’un *eski âşığı* tarafından şantaja maruz kalması ve evliliklerinin bitme noktasına gelmesi dışında, demeye çalışıyorum gözlerimle ama anladı mı bilmem.

“Luke, Letherby Hall’deki ağaçları görmüş müydün hiç?” diyor Suze. O gergin ses tonu geri dönmüş. “Ya da Tarkie sana onlardan bahsetmiş miydi? Baykuş Kulesi adındaki ağacı hatırlıyor olabilir misin?”

“İıı, hayır. Üzgünüm.” Luke soruya biraz şaşırdı. Haklı tabii, nasıl şaşırmazın.

“Tabii.” Suze yutkunuyor.

“Sonra anlatırım,” diyorum. “Eee... Suze, Luke’a söylememde sakınca var mı? Yani her şeyi?”

Suze’un yüzü birden kızarıyor.

Suçlulukla yere bakıyor.

“Sanırım yok,” diyor mosmor hâlde. “Ama benim önümde söyleme lütfen. Ölürüm yoksa.”

Ne, diye soruyor Luke dudaklarını kıpırtatıp.

Sonra, diyorum ben de dudaklarımı kıpırdatıp.

“Kuzu!” diye bağıyor Minnie tutkuyla. “Kuzucuuuuk!”
Luke’un kolunu öyle sert çekiştiriyor ki Luke irkiliyor.

“Dur Minnie! Önce anneyle konuşmamız gerek.”

“Ne istiyor? Bir kuzu almak mı?”

“Bir kuzunun üstüne binmek istiyor,” diye sırtıyor Luke. “Koyun turu diyorlarmış. Küçük çocuklar kuzuya biniyor. Arenada.”

“Yok canım,” diyorum hayratle ona. “Kuzuya mı biniyorlar? Böyle bir aktivite mi var?”

“Binmekten ziyade mıncıklıyorlar diyelim.” Luke gülüyor. “Cidden komik.”

“Aman Tanrım.” Dehşetle ona bakıyorum. “Minnie, tatlım, böyle bir şey yapmıyorsun. Onun yerine sana oyuncak bir kuzu alırsın, olur mu?” Elimi Minnie’nin elinin üstüne koyuyorum ama beni itiyor.

“Kuzuya bineliim!”

“Ah, bırakın binsin,” diyor Suze. “İskoçya’dayken ben de binerdim.”

Ciddi mi?

“Ama tehlikeli!” diyorum.

“Hiç de tehlikeli değil,” diyor Suze. “Kask takıyorlar. Onları gördüm.”

“Ama Minnie çok küçük!”

“Aslında iki buçuk yaştan itibaren alıyorlar.” Luke kaşlarını kaldırıyor. “Ben de izin verelim diyecektim.”

“İzin mi verelim?” diyorum nefesim kesilerek. “Aklını mı kaçırdın?”

“Maceracı ruhun nerede Bex? Ben Minnie’nin vaftiz anesiyim ve kuzuya binmesine izin verelim diyorum.” Birden Suze’un gözleri eski Suze’unkiler gibi parlıyor. “Hadi Minnie. Vahşi Batıdayız. Gel biraz kuzu haklayalım.”

Buradaki tek sorumluluk sahibi yetişkin ben miyim? Ben üstelik?

Koyun turu alanına vardığımızda yaşadığım şok yüzünden sessizim. Bunlar vahşi hayvanlar. Ve insanlar çocuklarını bunlara bindiriyor. Ve bununla eğleniyorlar. Şu anda, kafasında bandana olan beş yaşlarında bir çocuk oradan oraya koşturan kocaman, beyaz bir koyunun sırtında sekiyor. Seyirci cesaret verici sözler söyleyip kameraya çekiyor ve mikrofonlu bir adam da olanları naklen anlatıyor.

“Ve genç Leonard direniyor... Hadi Leonard! Aslansın! Yürüüü!”

Ve Leonard koyunun üstünden düşüyor ki buna hiç şaşırmadım. Hayvan devasa ve vahşi. Üç adam koyunu yakalamak için koşuyor. Bu sırada Leonard gururla sırtarak ayağa kalkıyor. Kalabalık daha da coşkulu.

“Hadi Leonard için bir tezahürat alalım!”

“Leonard! Leonard!” Leonard’ın ailesi olduğunu düşündüğüm neşeli bir kalabalık tezahürat yapıyor. Leonard şımarıkça başını eğiyor ve boynundaki bandanayı çıkarıp kalabalığa fırlatıyor.

Gören de ne sanır! Alt tarafı çocuk koyundan düştü. Sanki Wimbledon şampiyonu oldu! Bu yorumumu Suze’la paylaşmak için ona bakıyorum ama Suze gayet neşeli.

“Çocukluğumu hatırlattı,” diyor hevesle. Ama çok mantıksız. Suze İngiltere’de aristokrat bir ailede büyüdü, Arizona’da bir çiftlikte değil.

“Annenle baban kovboy şapkası mı takıyordu?” diyorum gözlerimi devirerek.

“Bazen,” diyor Suze gözünü bile kırpmadan. “Annemi bilirsin. Yarışmalara korkunç kıyafetlerle gelirdi.”

Aslında buna inanırım. Suze’un annesinin kıyafetler konusunda öyle eklektik bir tarzı var ki kesin *Vogue*’a kapak olmalı.

Ayrıca vahşi anlamda çok çekici sayılabilir. O zamanlar iyi bir stilisti olsaydı, mesela ben, mükemmel derecede tuhaf görünebilirdi. (Çoğunlukla tuhaf görüldüğü için böyle diyorum.)

Başka bir çocuk arena girip aynı koyunun üstüne biniyor. Ya da belki başka bir koyundur. Nereden bileyim. Bu koyun da az önceki kadar kıpır kıpır ve kız şimdiden düşecek gibi.

"Ve karşınızda Kaylee Baxter!" diye bağılıyor sunucu. "Kaylee bugün altı yaşına bastı!"

"İladi!" diyor Suze. "Minnie'yi de sokalım."

Minnie'nin elini tutup giriş çadırına yineliyor. Doldurulacak bir form ve imzalanacak yerler var. Luke onlarla ilgilenirken ben de bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair başka sebepler bulmaya çalışıyorum.

"Bence Minnie kendini pek iyi hissetmiyor," diyorum.

"Kuzu!" diye bağılıyor Minnie sıçrayarak. "Kuzuya bine-
lim! Kuzuya binelim!" heyecandan gözleri parlak, yanakları
ise kıpkırmızı.

"Bak, ateşi var." Elimi altına koyuyorum.

"İlayır, yok." Luke gözlerini deviriyor.

"Ama bileğini burkmuştu."

"Bileğin acıyor mu?" diye soruyor Luke, Minnie'ye.

"İlayır," diyor Minnie hemen. "Acımıyor. Kuzuya binelim."

"Becky, onu sürekli parmuklara sarmalayamazsın." Luke
gözlerimin içine bakıyor. "Dünyayı deneyimleriyle öğrenme-
li. Bazı riskler almalı."

"Ama o daha iki yaşında! Pardon." Hemen formları top-
layan kadına dönüyorum. İnce ve bronz tenli bir kadın.
Çeketinde WILDERNESS LİSESİ: Koç yazıyor.

"Evet canım?" Masadan başını kaldırıyor. "Formunu al-
dın mı?"

“Kızım daha iki yaşında,” diye açıklıyorum. “Sanırım katılmak için fazla küçüktür. Yanılıyor muyum?”

“İki buçuk yaşına geldi miydi?”

“Şey, evet ama...”

“O zaman bir şey olmaz.”

“Bir şey olur! Kızım bir koyunu süremez! Kimse bir koyunu süremez!” Ellerimi havaya açıyorum. “Bu saçmalık!”

Kadın homurtuyla gülüyor. “Panik yapmayın hanfendi. Babalar ufaklıkları tutuyo.” Bana içtenlikle göz kırpmıyor. “Kendi başlarına pinmiyolar aslında. Sadece öyle yaptıklarını sanıyolar.”

Kadının koyu aksam yüzünden *pinmek* demesi komiğime gidiyor.

“Kızımın ona pinmesini istemiyorum,” diyorum kararlılıkla. “Ama illa pinecekse düşmesini de istemiyorum.”

“Düşmeyecek hanfendi. Babası onu tutacak. Değil mi babası?”

“Tutacağım,” diyor Luke başını sallayarak.

“Şimdi eğer pinecekse formu verin.”

Elimden bir şey gelmiyor. Sevgili kızım bir koyuna pinecek. Bir koyuna! Luke formu verince biniş alanına gidiyoruz. Arizona Panayırı tişörtlü bir çocuk Minnie’ye bir kaskla vücut koruyucu giydiriyor. Sonra da onu ayrı bölümlerde duran farklı büyüklükteki altı koyunun yanına götürüyor.

“Şimdi bu koyuna güzelce pin bakalım,” diyor hevesle dinleyen Minnie’ye. “O yaramaz koyunu bırakmak yok. Beni duydun mu?”

Minnie istekli gözlerle başını sallayınca genç çocuk gülüyor.

“Bu ufaklıklar beni öldürüyor. Piner pinmez düşecek kesin. Bayım, onu sıkıca tutun.” Luke’a bakıyor.

"Tamam." Luke başını sallıyor. "Hadi başlayalım. Hazır mısın Minnie?"

Ah, Tanrım. Fenalaştım galiba. Bu resmen rodeo. Minnie'yi bir koyuna bindiriyorlar. Kapıyı açacaklar ve Minnie kendini arenada bulacak. Resmen gladyatör gibi.

Tamam, tam olarak gladyatör diyemeyiz. Ama en az onun kadar kötü. Karnım burulurken gözlerimi parmaklarımdan ayırmıyorum. Bu sırada Suze da telefonuyla Minnie'nin fotoğraflarını çekip ona tezahüratta bulunuyor. "Hadi Minnie!"

"Şimdi birlikte yürüyeceğiz," diyor adam, Luke'a. "Ellerinizi ondan ayırmayın. Sonra da onu bırakın."

"Tamam." Luke başıyla onaylıyor.

"Bu koyun bayağı uysal. Onu ufaklıklar için saklıyoruz. Ama yine de..."

Minnie'ye bakıyorum. Kaşlarını kaldırıp hedefe kilitlenmiş. Onu hiç bu kadar odaklanmış görmemiştim. Şey, peri kostümümü giyeceğim diye tutturduğu, ancak kostümün kirlide olduğu ve Minnie'nin de bütün gün başka bir şey giymeyi reddettiği o malum gün dışında.

Birden bir zil çalıyor. Başlıyor işte. Kapıyı açıyorlar.

"Hadi Minnie!" diye bağırıyor Suze yine. "Yapabilirsin! Üzerinde kal!"

Bütün bedenim yay gibi gergin. Koyunun çılgın gibi kıvrılıp Minnie'yi on metre havaya atmasını bekliyorum. Ama atmıyor. Arizona Panayırı tişörtlü adam onu sıkıca tuttuğu için. Kıvranıyor ama bir yere gidemiyor.

Ah. Ah, anladım galiba.

Tamam, düşündüğüm kadar kötü değilmiş.

"Aferin tatlım!" diyor adam, Minnie'ye on saniye kadar sonra. "Koyunu çok güzel sürdün. Gel bakalım inelim şimdi..."

“Bu kadar mı?” diyor Suze. Luke da fotoğraf için geri çekiliyor. “Tanrı aşkına, daha iki saniye olmadı!”

“Koyun sürücem!” diye bağıyor Minnie kararlılıkla. “Koyun sürmek istiyorum!”

“İnelim hadi...”

“Koyun sürücem!”

Ve birden ne olduysa oluyor. Artık Minnie koyunu mu tekmeledi bilmiyorum ama hayvan birden tişörtlü adamın elinden kurtuluyor ve arenada çılgın gibi koşturmaya başlıyor. Minnie de canını kurtarmak istercesine ona tutunmuş.

“Aman Tanrım!” diye haykırıyorum. “Yardım edin!”

“Sıkı tutun Minnie!” diye bağıyor Suze yanımda.

“Kızımı kurtarın!” diye bağıyorum deli gibi. “Luke, onu yakala!”

“Şuna bakın!” diyor adam hoparlörden. “Minnie Brandon, iki yaşında bayanlar baylar ve hâlâ pes etmedi!”

Koyun hâlâ deli gibi bir o yana bir bu yana koşuyor. Luke’la tişörtlü çocuk da onun peşinde. Minnie de hayvancağızın sırtına sımsıkı yapışmış. Minnie’nin şöyle bir özelliği olduğunu fark ettim. Bir şeyi çok isterse parmakları süper güçlü oluyor birden.

“Muhteşem!” diyor Suze nefesini tutup. “Ona baksana!”

“Miiii-niiiii!” diye bağıyorum çaresizce. “Yardım ediiii!” Daha fazla izleyemeyeceğim. Bir şeyler yapmalıyım. Çitin üstünden atladığım gibi arenadayım. Parmak arası terliklerimin ve deli gibi çarpan kalbimin izin verdiği kadar. “Seni kurtaracağım Minnie!” diye bağıyorum. “Kızımı hemen sırtından indir koyun efendi!”

Koyuna doğru hamle yapıp tüyelerine yapışıyorum. Niyetim onu tek hamlede kolayca yere devirmek.

Vay canına. Yok artık. Koyunlar çok güçlüymüş. Üstelik ayağımı çiğnedi.

“Becky!” diye bağıyor Luke. “Ne işin var orada?”

“Koyunu durduruyorum!” diye bağıyorum ben de. “Yakala onu Luke!”

Ben koyunu kovalarken kalabalıktan kahkaha sesleri yükseliyor.

“Ve Minnie’nin annesi de mücadeleye katıldı!” diyor anons yapan adam. “Yürü Minnie’nin annesi!”

Kalabalık bir ergen erkek grubu, bir ağızdan, “Yürü Minnie’nin annesi!” diye bağıyor. “Mini-nin-anne-si! Mini-nin-anne-si!”

“Kesin sesinizi!” diyorum öfkeyle. “Bana kızımı verin!” Yaklaşınca kendimi koyunun üstüne atıyorum ama çok hızlı. Yerdeki çamurların -ya da daha koyun pisliklerinin- üstüne yapışıyorum.

Ah. Kafam.

“Becky!” diye haykırıyor Luke arenanın öbür ucundan. “İyi misin?”

“Ben iyiyim! Sen Minnie’yi tut!” Kollarımı sallıyorum. “Şu lanet koyunu yakala!”

“Lanet koyunu yakala!” diye bağıyor ergenler aynı anda, İngiliz aksanımı da taklit ederek. “Lanet koyunu yakala!”

“Kesin sesinizi!” diye parlıyorum onlara.

“Kesin sesinizi!” diye neşeyle karşılık veriyorlar. “Ah, tatlım, kes sesini!”

Ergen oğlanlardan nefret ediyorum. Koyunlardan nefret ediyorum.

Ama şimdi Luke, Arizona Panayırı tişörtlü çocuk ve birkaç adam daha koyunu köşeye kıştırdı. Onu yere yatırıp

Minnie'yi ondan ayırmaya çalışıyorlar. Bu arada Minnie yardımlarına hiç de sevinmişe benzemiyor.

“Koyun sürüceem!” Koyunun tüyelerine yapışıp öfkeyle bağırmasını duyuyorum. Seyirciye bakıyor. O anın yıldızı olduğunun fark edince neşeyle gülümsüyor ve seyircilere el sallıyor. Tam bir gösteriş meraklısı.

“Bayanlar baylar şuna da bakın!” Anonsu yapan adam gülüyor. “En genç yarışmacımız en uzun süre dayandı! Hadi ona kocaman bir alkış...”

Seyirciler neşeyle alkışlarken Luke sonunda Minnie'yi koyundan ayırmayı başardı. Üzerinde hâlâ küçük kaskı ve koruyucuları var. Etrafa tekme savuruyor.

Ağılına götürülen koyunun uzağından geçmeye özen gösterip “Minnie!” diye ona doğru koşuyorum. “Minnie, iyi misin?”

“Bi daha!” Yüzü zaferden pespembe. “Bi daha koyun sürücüm!”

“Hayır, aşkım. Bir daha olmaz.”

Minnie'yi arenadan çıkarırken duyduğum rahatlama yüzünden neredeyse dizlerimin bağı çözülecek.

“Gördün mü?” diyorum Luke'a. “Tehlikeliymiş.”

“Gördün mü?” diyor Luke da. “Becerebiliyormuş.”

Tamam. Belli ki evliliğin meşhur aynı fikirde olmasak da uzlaşacağız anlarından birini yaşıyoruz. Luke'a Noel için sarı kravat hediye ettiğim zaman olduğu gibi. (Ki hâlâ sarının ona yakıştığı konusunda ısrar ediyorum.)

“Her neyse.” Minnie'nin kaskını ve vücut koruyucularını çıkarıyorum. “Hadi gidip bir fincan çay içelim. Ya da bir double votka. Perişan hâldeyim.”

“Minnie harikaydı!” Suze ıslıl ıslıl yüzüyle yanımızda bitiyor. “Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Neyse ki hâlâ tek parça. En önemlisi bu.”

“Bekle.” Suze, Minnie’nin elini benim elimden alıyor. “Sizinle konuşmam gerek. İkinizle de.” Çok heyecanlı. “Bence Minnie’nin gerçek bir yeteneği var. Sen ne diyorsun?”

“Ne yeteneği?” diyorum şaşkınlıkla.

“Binicilik! Koyunun üstünde nasıl kaldı, gördün mü? Onu at sırtında hayal etsene!”

“İı... evet,” diyorum gönülsüzce. “Belki günün birinde ata biner.”

“Anlamıyorsun,” diye atılıyor Suze hararetle. “Onu eğitmek istiyorum. Bence çok iyi bir binici olabilir. Belki de bir jokey.”

“Ne?” ağzım açık kalıyor.

“Doğal bir dengesi var. Bu işlerden anlarım Bex. Yetenek erken keşfedilmelidir. Minnie’nin de müthiş bir yeteneği olduğu kesin!”

“Ama Suze...” Devamını getiremiyorum. Ne diyeceğim ki? *Sen delirmişsin, alt tarafı bir koyuna tutundu mu?*

“Bence biraz erken.” Luke, Suze’a nazıkçe gülümsüyor.

“Luke, izin verin yapayım!” diye ısrar ediyor Suze ani bir tutkuyla. “İzin verin Minnie’yi şampiyon yapayım. Evliliğim bitmiş, hayatım mahvolmuş olabilir ama bunu yapabilirim.”

“Evliliğin bitti mi?” diye haykırıyor Luke şok içinde. “Sen ne diyorsun?”

Evet, demek Suze bu yüzden kafayı Minnie’ye taktı.

“Suze, kes şunu!” Onu omuzlarından yakalıyorum. “Evliliğinin bitti falan yok.”

“Var! Ağaç kuruyup kömüre dönmüştür,” diyor Suze hıçkırarak. “Bundan eminim.”

“Ağaç mı?” Luke’un kafası iyice karıştı. “Nedir bu ağaç muhabbeti?”

“Hiç de öyle değil,” diyorum Suze’a elimden geldiğince inandırıcı bir sesle. “Yapraklı ve yemyeşil. Üzerinde meyveler var. Ve... Dallarında kuşlar ötüyor.”

Suze sessiz. Ona biraz olumlu düşünce enjekte etmeye çalışır gibi yine omuzlarından tutuyorum.

“Belki de,” diye fısıldıyor sonunda.

“Gelin,” diyor Luke. “Herkesi içecek alıyorum. Kendim dâhil.” Minnie’nin elinden tutup uzaklaşıyor. Peşinden koşturuyorum. “Neler oluyor Tanrı aşkına?” diye mırıldanıyor.

“Bryce,” diye fısıldıyorum, kimseye belli etmemeye çalışarak.

“Bryce mı?”

“Şşşt!” diye mırıldanıyorum. “Şantaj. Tarkie. Ağaç. Baykuş Kulesi.”

Başımı manidar bir şekilde sallıyorum. Belki satır aralarını okur diye. Ama yok, bana boş boş bakıyor.

“Hiç. Anlamadım,” diyor. “Ne. Oluyor. Tanrı. Aşkına?”

Bazen Luke’tan umudumu kesiyorum. Yemin ederim.

SOPHIE KINSELLA

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Re: Kasaba panayırından bir şapka ister misiniz?

Sevgili Bayan Brandon,

Bir tarafında *Smeathie*, diğer tarafında *bir yıldızdır* yazan özel yapım kovboy şapkası teklifiniz için teşekkürler. Çok nazıksınız ancak teklifinizi geri çevirmek zorundayım. Bahçede çalışırken bende muhteşem duracağı konusunda haklısınız eminim ancak Doğu Horsley'de benimseyeceğim bir tarz olduğundan şüpheliyim. Ayrıca, Leydi Cleath-Stuart ile anlaşmazlıkları gidermenize memnun oldum. Size diğer meşgalelerinizde de başarılar dilerim.

Saygılarımla,
Derek Smeath

Kasaba panayırılarıyla ilgili kararım ne mi? Çok eğlenceli ve ilginçler, ayrıca bunlarda milyonlarca domuz çeşidi görebilirsiniz. Domuzlardan hoşlanıyorsanız bu iyi bir şey. Tek minik olumsuzluk ise bütün bir günü panayırda geçirmek aşırı yorucu.

Saat akşamüstü beş buçuk oldu ve hepimiz yorgunluktan bittik. Seramik çadırını gözetlemek için ikişer vardiya yaptık ama Raymond'ı gören duyan yok. Suze da Tarkie'den haber almadı ama bu konuda çok cesur. Tek kelime etmedi. Öğleden sonra saatlerce çocuklarıyla telefonda konuştu. Sesinin çok neşeli çıkmasına gayret etse de başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim. Üçüncü günümüzdeyiz ve Suze çok iyi zamanlarda bile çocuklarından ayrı kalma konusunda iyi değildir. Ki bu çok iyi bir zaman da sayılmaz.

Danny seramik çadırında görev başında. Annemle Janice alışverişe gitti. Ben de saman balyaları ve bir dans pisti olan Vahşi Batı çadırında Minnie'ye patates kızartması yediriyorum. Aynı zamanda Suze'a daha sonra Bryce'la karşılaştığında nasıl davranması gerektiği konusunda nutuk çekiyorum.

“Hiç sohbete kalkışma,” diyorum sertçe. “Bryce’a artık bu oyunda olmadığını söyle. Eğer sert oynamak istiyorsa sen daha sert oynarsın.”

“Hani oynamıyordum?” Suze’un kafası karıştı.

“İıı... oynamıyorsun,” diyorum. Biraz benim de kafam karıştı galiba. “Sen sert oynayacaksın. Bu başka bir şey.”

“Tamam.” Suze hâlâ şaşkın. “Bex, sen de gelecek misin?”

“Cidden mi? Gelmemi istiyor musun?”

“Lütfen,” diye yalvarıyor. “Moral desteğe ihtiyacım var. Onu bir daha görürsem dağılırım diye korkuyorum.”

“Tamam. Orada olacağım.” Elini sıkıyorum. O da minnetle benimkini sıkıyor.

Suze’la birlikte panayırda gezmek, havadan sudan sohbet etmek, birbirimize bir şeyler göstermek çok yenileyici oldu benim için. Onu çok özlemişim.

O da aklımdan geçenleri okumuş gibi birden bana sarılıyor. “Bugün çok güzeldi. Her şeye rağmen.”

Müzik grubu bir kovboy şarkısı çalıyor ve deri yelekli bir kadın sahneye çıkıyor. Nasıl dans edileceğine dair hareketler gösteriyor kadın. Sahnede neredeyse yirmi kişi var. “Gel Minnie,” diyor Suze. “Benimle dans et!”

Suze, Minnie’yi sahneye götürürken kendi kendime gülüyorum. Bu akşamüstü Suze, Minnie’ye de ufacık bir çift kovboy çizmesi aldı. İkisi birlikte Vahşi Batı’dan fırlamış, kovboy dansı eden iki tatlı kız gibi görünüyor.

Daha doğrusu Suze kovboy dansı yapıyor. Minnie daha çok olduğu yerde zıplıyor.

“Benimle dans eder misin?” Luke’un sesi beni şaşırtıyor. Gülerek ona bakıyorum. Öğleden sonra iş yerine bir sürü e-posta falan yazması gerekti. Bu yüzden pek görüşemedik.

Ama işte şimdi karşımda durmuş gülümsüyor. Güneşin altında kalmaktan yüzü kızarmış.

“Bu dansları biliyor musun?” diyorum.

“Öğreniriz! Gel hadi.” Elimi tutup beni çektiği gibi dans pistine itiyor. Etraf insan dolu. Herkes aynı anda ileri geri hareket ediyor. Adımlarımı uydurmaya çalışsam da parmak arası terliklerle çok zor. Topuğunuz yere düzgün çarpmıyor. Ve kendi etrafınızda dönemiyorsunuz. Terliklerimden biri de koptu kopacak.

Sonunda pes ediyorum ve Luke’a yerime oturacağımı işaret ediyorum. Luke da peşimden geliyor ama şaşkın.

“Ne oldu?”

“Terliklerim.” Omuz silkiyorum. “Bu dans için yapılmamışlar.”

Bir dakika sonra Suze ve Minnie de yanımıza geliyor.

“Hadi sen de gel Bex!” Suze umutla elini uzatıyor.

“Parmak arası terliklerle dans edemiyorum. Boş ver.” Suze’un omuz silkip dans pistine dönmesini bekliyorum ama o neredeyse öfkeyle bana bakıyor.

“Suze?” diyorum şaşkınlıkla.

“Önemi yok!” diye patlıyor. “Sana kovboy çizmesi almaya çalıştım.” Luke’a dönüyor. “Ama bana izin vermedi. Şimdi de dans edemiyor!”

“Bak, önemli değil,” diye geveliyorum. “Beni yalnız bırakın.”

“Bex çok tuhaflaştı,” diyor Suze, Luke’a. “Ona bir hediye almama bile izin vermedi. Bex, neden ama?”

Luke’la ikisi şimdi beni izliyor. Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

“Bilmiyorum, tamam mı?” Beklenmedik şekilde gözlerim yaşlarla doluyor. “Sadece içimden gelmiyor. Bak, işe yarar

bir şey yapmak istiyorum. Ben seramik çadırına gidiyorum. Luke, sen de gidip biraz işinle ilgilen. Yapman gerektiğini biliyorum. Seninle sonra görüşürüz Suze. Yedide kızarmış domuz çadırında, değil mi?" Onlar bir şey diyemeden aceleyle yola düşüyorum.

Seramik çadırına doğru giderken beynim çaresizce çırpınıyor. Suze'un bana kovboy çizmelerini almasına neden izin vermediğimi bilmiyorum. Parası zaten çok. Acaba onu cezalandırıyor muyum? Yoksa kendimi mi cezalandırıyorum? Yoksa başka birini mi...

Gerçi başka kimi cezalandırabilirim ki? Tek bildiğim şey şu ki Suze haklı. Bende bir tuhafılık var. İyice saçmaladım. İşimde, babamla ilişkimde, her şeyde çuvalladım. Farkına bile varmadan hata üstüne hata yapıyormuşum gibi geliyor. Seramik çadırına vardığımda birden kafama dank ediyor. Ben aslında korkuyorum. İçten içe işleri daha da batırmaktan korkuyorum. Bazı insanlar ata binme, kayak yapma ya da araba kullanma heyecanını falan yitirir. Ben yaşam heyecanımı yitirdim.

Seramik çadırı eskisinden çok daha kalabalık. Bir köşede oturan Danny'yi görmem vakit alıyor. Bir çizim defteri açmış kıyafet çiziyor. Tamamen kendinden geçmiş. Ayağının dibinde başka çizimler de yığılı. Demek ki bir süredir çiziyor. Raymond'a bakması gerekmiyor muydu?

Ben, "Danny!" deyince yerinden sıçırıyor. "Raymond'dan haber var mı? İzliyor musun?"

"Tabii." Heyecanla başını sallıyor. "İş üstündeyim." Birkaç saniye çadırdaki kalabalığı dikkatlice süzüyor. Sonra bakışları aşağı kayıyor ve tekrar çizmeye başlıyor.

Hadi ama. O kadar iş üstünde değil ki.

“Danny!” Elimi çiziminin üstüne koyuyorum. “Çadırı gözden kaybetmemeye ne oldu? Raymond şu an yanından geçse fark edebilecek misin?”

“Tanrım, Becky!” Danny gözlerini gökyüzüne kaldırıyor. “Kabul et, Raymond gelmeyecek. Burada olmak isteseydi gelirdi. Bütün diğer sanatçılar burada.” Çadırın içindekileri gösteriyor. “Onlarla konuştum. Raymond’ın pek uğramadığını söylediler.”

“Öyle olsa bile en azından denemeliyiz.”

Ama Danny dinlemiyor. Kapüşonlu, belinde kemeri olan bir elbise çiziyor. Elbise muhteşem bu arada.

“Sen çizimlerine devam et,” diyorum iç çekerek. “Raymond’ı merak etme. Ben çadırı kolaçan ederim.”

“Görevim bitti mi?” Danny’nin gözleri parlıyor. “İyi madem, bir içecek alayım. Sonra görüşürüz.” Çizimlerini toplayıp deri çantasına tıkıyor ve dışarı çıkıyor.

O gözden kaybolunca dikkatimi çadırdaki insanlara çeviriyorum. Gözlerimi kısıtım. Kırmızı alarmdayım. Danny, Raymond’ın gelmeyeceğini söylesin bakalım. Ama ya gelirse? Ya bu sırrı çözmek bana kaldıysa? Ya bunu yapabilirsem, ya gerçekten bir şeyi başarabilirsem? Belki o zaman kendimi bu kadar boş hissetmem.

Telefonumdan Raymond’ın fotoğrafına baktıktan sonra etrafımdaki yüzleri tarıyorum. Ama hiçbir yerde yok. Kalabalığın arasından geçip çanak çömleklere vazolara bakarak çadırı birkaç kez turluyorum.

Üzerinde kırmızı damlacıklar olan krem rengi bir kâseyi çok beğendim. Ama biraz daha yaklaşıncaya bir bakıyorum eserin adı Katliam. Karnıma bir ağırlık giriyor. O zaman o damlacıklar şey mi oluyor?..

Iyyy. Öğğğ. İnsan bunu neden yapar ki? Neden bir kâseye katliam adını koyarsın? Tanrım, şu seramikçiler de bir tuhaf.

“Beğendiniz mi?” Önlük takmış ince, sarışın bir kadın yanıma geliyor. “En sevdiğim parça.” Boynundaki bir kartta SANATÇI yazıyor. Demek ki bunu o yapmış. Demek ki adı Mona Dorsey.

“Çok güzel,” diyorum kibarca. “Ve bu da çok hoş.” Üzerinde rastgele kocaman siyah çizgiler olan bir vazoyu işaret ediyorum. Bence Luke görse beğenirdi.

“Onun adı Tecavüz.” Gülümsüyor. “Şuradaki Soykırım’la set hâlinde satılıyor.”

Tecavüz ve Soykırım mı?

“Harika!” Sakin görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. “Kesinlikle. Merakımdan soruyorum, daha neşeli adı olan bir eseriniz var mı acaba?”

“Neşeli mi?”

“Daha mutlu. Bilirsiniz işte. Daha sevinçli.”

Mona bana boş boş bakıyor. “Eserlerime bir anlam katmaya çalışıyorum,” diyor. “Hepsi burada var.” Bana Wilderness Yaratıcılık Panayırı: Sanatçı Rehberi adındaki bir kitapçığı uzatıyor.

“Sergideki bütün sanatçılar yaşam ve çalışma süreçlerini açıklıyorlar. Benimki insan doğasının en karanlık, en hastalıklı ve nihilist güdülerini ifşa etmek.”

“Tabii.” Yutkunuyorum. “İı... harika!”

“Bir parça almak ister misiniz?”

“Bilmiyorum,” diyorum dürüstçe. “Yani görünüşleri hoşuma gitti. Ama sadece ufak bir parça daha az depresif ve nihilist şeyleri tercih ediyorum.”

“Bir düşüneyim,” diyor Mona. Ağzı dar, uzun bir şişeyi işaret ediyor. “Bunun adı Bolluk İçindeki Bir Dünyada Açlık.”

“Hımmmm.” Düşünür gibi yapıyorum. “Hâlâ biraz depresif.”

“Ya da Yıkılmış’a ne dersiniz?” Yeşil-siyah kapaklı bir çömlek alıyor.

“Çok güzelmiş,” diyorum hemen. “Ama adı hâlâ birazcık iç karartıcı.”

“Sizce Yıkılmış iç karartıcı bir ad mı?” Şaşırmış bir hâli var. Gözlerimi kırıştırıyorum. Yıkılmış nasıl iç karartıcı bir ad olmasın?

“Birazcık,” diyorum sonunda. “Sadece... Bilirsiniz işte. Benim kulağıma öyle geliyor.”

“Tuhaf.” Omuz silkiyor. “Ah, işte bu farklı.” Üzerinde beyaz fırça darbeleri olan lacivert bir vazo alıyor. “Bunda çaresizliğin altında bir umut tabakası yattığını düşünmeyi seviyorum. Büyükanнемin ölümünden ilham almıştım,” diye de ekliyor.

“Ah, ne dokunaklı,” diyorum anlayışla. “Adı ne?”

“İntiharın Şiddeti,” diyor gururla.

Bir an konuşamıyorum resmen. Suze’un bize yemeğe geldiğini hayal ediyorum. Ona diyorum ki, *yeni vazoma bak Suze, adı İntiharın Şiddeti.*

“Ya da şurada Dövülmüş var,” diyor Mona. “Bu da çok hoştur.”

“Aslında şimdilik almayacağım sanırım.” Aceleyle geri çekiliyorum. “Ama gerçekten... çok güzel eserler. Onları bana gösterdiğiniz için çok teşekkürler. Ve insanlığın karanlık ve hastalıklı güdülerini konusunda da bol şans!” diye ekliyorum neşeyle ve doğruca arkama dönüyorum.

Vay canına, çömlekçiliğin bu kadar derin ve depresif bir şey olduğunu bilmiyordum. Sadece kil, çamur falan diye düşünürdüm. Ama işin iyi tarafı, konuşurken aklıma parlak bir fikir geldi. Sanatçılarla ilgili kitapta Raymond'ın ne yazdığını okuyacağım. Belki bir ipucu yakalarız.

Çadırın bir ucuna çekilip ufak bir tabureye oturuyorum ve onu bulana kadar sayfaları çeviriyorum.

Raymond Earle, Yerel Sanatçı.

Flagstaff'ta doğan Raymond Earle... falan filan... endüstriyel tasarım kariyeri... falan filan... yerel hayırsever ve sanat destekçisi... doğa sevgisi... falan... Pauline Audette'ten ilham almış... yıllarca Pauline Audette ile mektuplaşmış.... bu sergisini Pauline Audette'e ithaf etmek istemiş... falan filan.

Olamaz. Olamaz.

Mümkün değil.

Hadi ama... Cidden mi?

Sayfaya bakarken birden kendime hâkim olamayıp kahkaha atıyorum. Fazla sıra dışı. Fazla tuhaf! Ama bunu kullanabilir miyiz?

Elbette kullanabiliriz, diyorum kendime kararlı bir sesle. Bu iyi bir fırsat. Bunu kullanmalıyız.

Yanımdan geçen bir çift tuhaf tuhaf bana bakıyor. Onlara sırtıtıyorum.

"Pardon. Çok ilginç bir şey gördüm de. Okuması çok zevkli!" Kitapçığı onlara sallıyorum. "Siz de almalısınız!"

Onlar gidince taburemde kitapçığa bakıyorum. Aklımda fikirler uçuşuyor. Plan üstüne plan yapıyorum. İçimde adrenalin patlaması oldu galiba. Çok uzun zamandır ilk defa heyecanlanıyorum. İçime kararlılık doluyor. Pozitif bir ruh hâli.

Annemle Janice gelene kadar çadırda biraz daha oturuyorum. Onları kalabalığın içinde görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum.

Annemin başında pembe bir kovboy şapkası, belinde de gümüş çivili pembe bir kemer var. Janice'in elinde de bir banjoyla üstünde püsküllü, deri yelek. İkisinin de yüzü kıpkırmızı. Artık güneşten mi, koşturmacadan mı, çok fazla viskili buzlu çay içmekten mi bilmem.

“Bir şey var mı?” diyor annem beni görür görmez.

“Yok.”

“Saat neredeyse yedi oldu!” Annem dehşetle saatine bakıyor. “Gün bitti neredeyse!”

“Serginin sonunda gelebilir,” diyorum. “Bilemeyiz.”

“Belki de.” Annem iç çekiyor. “Kapanana kadar biz dururuz. Sen şimdi nereye gidiyorsun?”

“Benim gidip...” Cümlenin ortasında duruyorum. *Gidip eski sevgilisi ona şantaj yaparken Suze'a destek olmalıyım*, diyecek hâlim yoktu. Tamam, Suze'la annem yakındı ama o kadar da değil.

“Suze’u göreceğim,” diyorum sonunda. “Sizinle sonra buluşuruz, tamam mı?” Anneme gülümsüyorum ama görmüyor bile. Boş boş çadıra bakıyor.

“Ya Raymond denen bu adamı bulamazsak?” Arkasını döndüğünde yüzü endişeden kırış kırış olmuş. “Pes mi edeceğiz? Eve mi gideceğiz?”

“Aslında anne, bir planım var,” diyorum onu cesaretlendirerek. “Sana sonra anlatırım. Sen şimdi güzelce otur ve gevşe.” Çadırın bir kenarından birkaç boş sandalyeyi çekiyorum. “İşte. Neden size birer içecek almıyorum. Serin serin güzel olur. Janice, o elindeki bir banjo mu?”

“Kendi kendime öğreneceğim tatlım,” diyor Janice otururken hevesle. “Hep banjo çalmayı istemişimdir. Karavanda güzel bir konser veririz.”

Araba kullanırken Luke’un sinirini en bozacak şey ne diye sorsalar banjoyla bir konser vermek derdim herhâlde.

“İıı... harika!” diyorum. “Kulağa çok güzel geliyor. Ben ikinize de birer buzlu çay alayım.”

İçecek standından hemen iki şeftalili buzlu çay alıp anemle Janice’e veriyorum ve oradan uzaklaşıyorum. Saat neredeyse yedi oldu. Karnıma ağırlar saplanıyor. Ben böyleysem kim bilir Suze ne durumdadır.

Kızarmış domuz çadırının önünde buluşmak için sözleştik. Oradan birlikte buluşma yerine gideceğiz. Ama çadırın köşesinden dönünce şok oluyorum. Alicia, Suze’un yanında dikiliyor. Alicia neden Suze’un yanında?

“Ah, selam Alicia,” diyorum sesimin dostça çıkmasına gayret ederek. “Tucson’da önemli bir toplantının olduğunu sanıyordum.”

Tucson’da toplantı. Hadi ama. Böyle söyledikçe kulağa daha da imkânsız geliyor.

“Toplantıdan sonra gelip sizi göreyim dedim,” diyor Alicia gayet ciddi. “İyi ki de yapmışım. Cidden inanılmaz.”

“Alicia’ya söyledim,” diyor Suze huzursuzca.

“Kendini suçlu hissetmemelisin Suze.” Alicia, Suze’un dirseğini tutuyor. “Bryce, tam bir pislik.”

Alicia’ya nefretle bakıyorum. Kendini suçlu hissetmemelisin diyen insanlara uyuz olurum. Aslında, *kendini suçlu hissetmen gerektiğini sana hatırlatıyorum*, demek isterler.

“Herkes hata yapar,” diyorum aceleyle. “Şu an en önemli şey sonsuza dek Bryce’tan kurtulmak. Gitsek iyi olur.”

“Alicia da moral destek için gelecek,” diyor Suze. Sesinde özür dileyen bir ton mu var yoksa bana mı öyle geliyor?

“Pekâlâ.” Gülümsemek için kendimi zorluyorum. “Harika! Hazır mısın?” Suze’a bakıyorum. “Ne söyleyeceğini biliyor musun?”

“Galiba.” Suze başını sallıyor.

“Hey, millet! İşte buradasınız!” Danny’nin sesi bizi selamlıyor. Arkamıza dönüp baktığımızda Danny bir elinde pamuk şeker, diğer elinde bir buzlu çayla bize doğru geliyor. Kolunun altına sıkıştırdığı portfolyosu neredeyse düşecek. Durup bizi yakından inceliyor. “Hey, ne oluyor?”

Suze, Alicia’ya söyleyebiliyorsa ben de Danny’ye söyleyebilirim diye karar veriyorum. Nasıl olsa öğrenecek.

“Bryce burada,” diyorum kısaca. “Suze onunla yüzleşecek. Bryce ona şantaj yapmaya çalışıyor. Uzun hikâye.”

“Biliyordum!” diye bağılıyor Danny. “Ben demiştim.”

“Hayır, dememiştin!” diye karşı çıkıyorum.

“Şüphelenmiştim.” Suze’a dönüyor. “Onunla yattın, değil mi?”

“Hayır,” diyor Suze hemen.

“Ama onunla takıldın işte. Tarkie biliyor mu?”

“Evet. Ona her şeyi anlattım.”

“Vay canına!” Danny kaşlarını kaldırıp pamuk şekerini kemiriyor. “Tebrikler Suze.”

“Teşekkürler,” diyor Suze mağrurca.

“Ama... dur.” Danny’nin beyninden vızır vızır düşüncelerin geçtiğini görebiliyordum. “Bryce’ın yeni yoga merkezi için Tarkie’den para koparmaya çalıştığını sanıyordum. Yani senden de para koparmaya mı çalışıyordu diyorsun? Karı koca aynı anda?”

“Öyle görünüyor,” diyor Suze buz gibi bir sesle.

“Adam cidden iyi,” diyor Danny içlenerek. “Hey, Alicia, sen bu iş ne diyorsun? Görünüşe göre Bryce o merkezi açacak. Rekabete hazır mısın?”

Danny çok hain. Alicia’yı gaza getirmeye çalışıyor.

“Yapamayacak,” diyor Alicia soğukkanlı bir şekilde. “O yarattığın ikinci sınıf bir rekabetle Golden Peace’i tehdit etmesi mümkün değil. İnan bana, Wilton buna izin vermez.” Saatine bakıyor. “Gitmeliyiz.”

“Evet, gitmeliyiz,” diyor Suze da.

“Hadi bitirelim şu işi.” Danny başını sallıyor.

“Sen gelmiyorsun,” diyor Suze.

“Elbette geliyorum,” diyor Danny de istifini bozmadan. “Yanında ne kadar destek olursa o kadar iyi. Buzlu çay ister misin?” Plastik bardağım Suze’a uzatıyor. “Yüzde yüz viski de denebilir.”

“Teşekkürler,” diyor Suze gönülsüzce ve bir yudum alıyor. “Lanet olsun!” deyip tükürüyor.

“Söylemiştim.” Danny sırtıyor. “Biraz daha ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Suze kararlılıkla çenesini kaldırıyor. “Ben hazırım.”

Buluşma yerine yürürken kimse bir şey söylemiyor. Suze’u koruyan, onun için saldırmaya hazır bir takımız. Ve Bryce bizden tek bir şey alamayacak. Kararlı ve sağlam duracağız. Yakışıklılığının dikkatimizi dağıtmasına izin vermeyeceğiz.

Ah, Tanrım, işte orada. Çalışmayan bir kahve standına havalı bir tavırla dayanmış. Teni parlıyor, saçları altın gibi. Mavi gözleri uzakta bir noktaya odaklanmış. Bir *Calvin Klein* mankeni gibi duruyor. *Hımmm*, diye bir düşünce geçiyor beynim-

den ama hemen aceleyle onu susturuyorum. Iyyy, kötü beyin, kötü...

Sonra gözlerini kırptırıyor ve kişiliği birden yüzüne yansıyor. İçimden geçen hımmmm birden yok oluyor. Onun kadar iğrenç birini daha önce görmedim herhâlde.

“Suze.” Hepimizi karşısında görünce biraz şaşırdığı belli. “Destek kuvvet getirmişsin ha?”

“Bryce, sana söyleyecek bir şeyim var,” diyor Suze sesi titreyerek. Gözleri onun omzundan uzakta bir yere odaklanıyor. Tam da söylediğim gibi. “Bana şantaj yapamazsın. Sana para falan vermiyorum. Kocamla beni rahat bırakmanı istiyorum. Ona söyleyeceğin hiçbir şey bana zarar vermez. Ona son derece açık sözlü davrandım. Benim üzerimde bir gücün yok. Rica ediyorum bir daha benimle iletişime geçmekten imtina et.”

İmtina etmek, benim lafımdı. Bence gayet hoş ve yasal geliyor kulağa.

Destek vermek için Suze’un elini sıkıp “Harika!” diyorum. Hâlâ uzaktaki o boşluğa bakıyor. Ben de fırsattan istifade çabucak Bryce’ın yüzüne bakıyorum. Yüzü sakın. Ama gözlelerinden belli ki düşünüyor.

“Şantaj mı?” diyor sonunda kahkahalara boğularak. “Bu çok abartılı bir ifade oldu. Ben senden hayırlı bir iş için bağış istedim, sense buna şantaj mı diyorsun?”

“Hayırlı bir iş mi?” diyor Suze inanamayarak.

“Hayırlı bir iş mi?” diyor herkesten daha öfkeli görünen Alicia. “Bu ne cüret! Neyin peşinde olduğunu duydum Bryce, ve inan bana asla başaramayacaksın.” Bir adım öne atıyor. Çenesi sinirden yukarıda. “Bizim kaynaklarımıza asla sahip olamayacaksın. Kocam bizimle rekabete girme cüretini sana ödetecek. Ona planını anlattım bile. Ve Wilton işini bitirdi.

ğinde Bryce..." duraksıyor, "bunu keşke aklımdan bile geçir-meseydim diyeceksin."

Vay canına. Alicia resmen bir mafya anası gibi. Bryce'ın yerinde olsam korkardım. Ama itiraf etmeliyim ki Bryce'ın korktuğuna dair en ufak bir iz yok. Onu anlamıyormuş gibi Alicia'ya bakıyor. Sonra da küçük, şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Tanrım, Alicia, bunu cidden yapıyor muyuz?"

Alicia'nın yüzünden tuhaf, küçük bir kıvılcım geçiyor.

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diyor şimdiye kadar duyduğum en Buzlar Kraliçesi Alicia ses tonuyla. "Ve kocamın hâlâ işçisi konumunda olduğunu sana hatırlatırım."

"Tabii. Neyse," diyor Bryce.

Kimsenin konuşmadığı garip bir sessizlik yaşanıyor. Ortamı çözmeye çalışıyorum. Suze yanımda hızlı hızlı nefes alıyor, yumrukları sıkılı. Alicia öfkeyle Bryce'a bakıyor. Danny sabırsızca olanları izliyor. Ama beklediğim gibi davranmayan kişi Bryce. Suze'a bakmıyor bile. Hâlâ düşünceli düşünceli Alicia'ya bakıyor.

"Ya da belki... İstifa ederim," diyor yavaşça. Gözlerinde küstah bir pırıltı var. "Belki de bu pislikten sıkılmışımdır artık."

"Ne olursa olsun iş sözleşmene göre gizlilik anlaşmasına tabisin," diyor Alicia kimse konuşmadan. "Ve çok ama çok güçlü bir yasal ekibimiz olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?"

Alicia'nın ses tonu daha da sert. Biz şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Bunun Suze'la ne alakası var?

"Öyleyse beni mahkemeye ver," diyor Bryce sakızını patlatarak. "Böyle bir şey olmayacak. Bunun medyaya düşmesine izin verecek misin sanki?" Kollarını iki yana açıyor.

“Bryce!” diye bağıyor Alicia. “Pozisyonunu düşün.”

“Pozisyonumdan bıktım artık! Biliyor musun, sizin için üzülüyorum.”

“Ne için üzülüyorsun?” Suze ayılmış gibi. “Alicia, o neden bahsediyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” diyor Alicia öfkeyle.

“Ah, lütfen.” Bryce başını sallıyor. “Sen çok manipülatif bir kadınsın Alicia Merrelle.”

“Bu hakaretleri dinlemeyeceğim!” Alicia öfkeden kıpkırmızı. “Ve bu görüşmenin şu an bitmesini istiyorum. Hemen kocama telefon açacağım ve gerekli işlemleri başlatacak.”

“Tanrı aşkına!” Bryce sabrının sonuna gelmiş gibi. “Yeter artık!” Dönüp doğruca Suze’a bakıyor. “Wilton Merrelle ile rekabet içinde falan değilim. Ben onun için çalışıyorum. Elbette sizden para koparmaya çalışıyordum ama benim için değildi. Merrelle ailesi içindi.”

Şok dolu bir sessizlik oluyor. Doğru mu duydum?

“Ne?” diyor Suze sonunda. Bryce sabırsızca iç çekiyor.

“Wilton bir rakip işletme kuruyor. Bir Golden Peace merkezini dolduruyorsa ikincisini de doldurabileceğini düşündü. Ama bu daha farklı bir marka olacak. Daha düşük fiyatlı. Golden Peace’ten soğuyan bütün müşterileri toplayacak ve onlara bir alternatif verecek. Her türlü kazanacak yani.” Alicia’ya bakıyor. “Sen çok iyi bilirsin tabii.”

Önce dili tutulan Suze’a, sonra da Alicia’ya bakıyorum. Alicia resmen mosmor.

“Yani...” Beynim bunları algılayamıyor. “Diyorsun ki...”

“Diyorsun ki bütün bunların arkasında Wilton Merrelle var?” diyor Danny. Gözleri heyecanla dans ediyor. “Sen Tarquin’i hedef aldığında...”

“Tabii.” Bryce başını sallıyor. “Wilton’ın fikriydi. Ondan birkaç milyon alabileceğini düşündü.” Omuz silkiyor. “Kolay olmadı. Siz İngilizler biraz sıkısiniz.”

“Bizi kullanıyor muydun?” diye Alicia’ya parlıyor Suze. Alicia’nın mor suratı şimdi ölü beyazına döndü. “Bunca zaman arkadaşım gibi davrandın. Oysa tek istediğin paramdı, öyle mi?”

Evet, Alicia’nın hakkını vermelisiniz. Yüzündeki kasların o eski mağrur ifadeye bürünmek için çabaladığını gözlerimle görüyorum. Kendini kontrol etmeye çalışan bir olimpik şampiyon gibi.

“Bryce’in neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim yok,” diyor. “Hepsini inkâr ediyorum.”

“Bu e-postaları da inkâr etmek ister misin?” diyor Bryce. Keyfi yerine gelmiş gibi. Telefonunu Suze’a uzatıyor. Suze da çaresizce Alicia’ya bakıyor. “Wilton ikinizi hedef almamı istedi,” diyor Bryce. “Alicia’nın da bundan haberi var.” Alicia’ya dönüyor. “Bu konuyu konuşmak için az önce onunla Tucson’da buluşmadın mı?”

Tucson mı?

Tamam. Tucson konusunda sözümü geri alıyorum. İnsanlar orada toplantı yapabiliyormuş. Kim bilebilir?

Alicia’nın yüzündeki kaslar yine çalışıyor. Yanaklarında neredeyse spazm var. Gözleri çakmak çakmak. Derin bir nefes alıp Bryce’a dönüyor.

“Seni mahkemelerde süründüreceğiz!” diye öyle bir haykırıyor ki geri sıçırıyorum.

“Demek doğru.” Suze dağılmış durumda. “İnanamıyorum. Ne kadar aptalmışım.”

Bryce tüm gruba bakıp başını sallıyor. “Bu resmen bokluk. Ben artık yokum. Seninle oynamak güzeldi bebeğim,” diye

ekliyor Suze'a. Suze ürperiyor. "Becky, bir ara dersime gel." Gözleri seksi bir gülümsemeyle kırışıyor. "İlerleme kaydediyordun."

"Cehennemde yanmayı tercih ederim," diyorum sertçe.

"Seçim senin." Keyfi yerinde gayet. "Görüştürüz Alicia."

Uzun bacaklarıyla birkaç adımda yanımda uzaklaşıyor. Geri kalanlar yine sessiz. Sanki aramızda bir deprem olmuş. Havadaki tozu resmen görebiliyorum.

"Becky biliyordu," diyor Danny sonunda sessizliği bozarak.

"Ne?" Suze hayretle bana dönüyor.

"Bilmiyordum," diyorum hemen.

"Alicia'nın bir şeyler peşinde olduğunu tahmin ediyordu," diyor Danny. "Arkanı kolluyordu Suze."

"Gerçekten mi?" Suze kocaman, mavi gözlerini bana çevirince içindeki acıyı görebiliyorum. "Ah, Tanrım. Ah, Bex. Alicia'nın korkunç, ikiyezlü biri olduğunu nasıl anlamadım?" Hışımla Alicia'ya dönüyor. "Bu yolculuğa neden geldin ki? Bryce'ın benden para koparttığından emin olmak için mi? Hem Four Seasons'ta kiminle görüştün? Bir özel dedektifle değil belli ki."

"Suze, başka bir şey var," diye fısıldıyorum hemen. "Dikkatli olmalısın. Bence Alicia, Letherby Hall'ün peşinde."

"Ne demek istiyorsun?" Suze, Alicia'dan uzaklaşıp yanıma geliyor. Alicia'yı her an patlayacak bir bombaymış gibi süzüyor.

"Letherby Hall mü?" diye gülüyor Alicia. "Aklını mı kaçırdın?"

Ama onu duymazdan geliyorum. "Verilere bak Suze. Alicia neden evinle ilgili sorular sorup duruyor? Neden o

mülkle gelen unvan konusunda o kadar meraklı? Çünkü...” Parmaklarımla sayıyorum. “Kocası bir İngiliz düşkün. Bir konağın lordu ve leydisi olmak için can atıyorlar. Senin evini istiyor. Unvanını istiyor... Ve büyük ihtimalle aile mücevherlerini de istiyor.”

Bu sonuncusu yeni aklıma geldi ama bence kesin doğru. Alicia o eski taçlara falan bayılır. (Suze onların çoğunu iğrenç buluyor, ben de ona katılıyorum galiba.)

“Becky, sen düşündüğümden daha da çatlakmışsın.” Alicia beni küçümseyerek kahkaha atıyor. “Letherby Hall’ü ne yapayım Tanrı aşkına?”

“Beni kandıramazsın Alicia.” Ona soğuk bir bakış atıyorum. “Orası çok haşmetli bir ev ve sen de bir züppesin. Senin sınıf atlamaya çalışan biri olduğunu bilmediğimizi sanma.”

Alicia bakışlarını benden Suze’a çeviriyor. Ama bu sefer mosmor olmuyor. Gerçekten inanamıyor gibi.

“Sınıf atlamaya çalışan biri mi? İngiltere’de? Wilton’la benim günlerimizi alttan ısıtmanın olmadığı, köylü komşularla dolu o dondurucu ve ucube yerde geçirmek istediğimizi mi düşünüyorsunuz cidden?”

Ucube mi? Suze adına öyle öfkeleniyorum ki kendimi tutamayıp “Letherby Hall ucube falan değil! 1752’de yapılmış orijinal panelli bir kütüphanesi ve muhteşem bir parkı olan son derece saygın bir Gregoryen evi!” diye haykırıyorum.

Bunları bildiğimden haberim yoktu. Tarkie’nin babası bana evi anlatırken düşündüğümden fazla konsantre olmuşum herhâlde.

“Her neyse. İnan bana,” Alicia acıyarak Suze’a bakıyor, “paramı eski püskü tuğlalar yerine daha iyi şeylere harcayabilirim.”

“Bu ne cüret!” İşte şimdi tepem attı. “Suze’un evine hakaret edemezsin! Madem ilgilenmiyordun neden o kadar şey soruyordun evle ilgili?”

İşte. Hah! Onu yakaladım!

“Öyle böyle bir sohbet etmem gerekiyordu.” Alicia gözlerini küçümsercesine Suze’a dikti. “O sersem kocanla ilgili başka konuşacak ne var ki? Cidden ama Suze. Çok sıkıcı.”

Galiba Alicia’nın ağzını burnunu kıracağım.

Ama yok, yapmayacağım. Bunun yerine Suze’a dönüyorum. “Bence gitmelisin, Alicia,” diyor Suze titreyen bir sesle.

O giderken hepimiz heykel gibi oracıkta kalıyoruz.

Bazı şeyler hemen konuşulamayacak kadar büyüktür. Hayata dönüp ilk konuşan Danny tabii ki. “İçelim,” deyip bizi yakındaki bir bar çadırına götürüyor. Elmalı pançlarımızı yudumlarken bize Elinor için yaptığı yeni koleksiyonunu anlatıyor ve çizimleri gösteriyor. Ve gerçekten şu an yapılacak en doğru şey bu kesinlikle. Suze’un odaklanması gereken tam da bu. Kendi darmadağın hayatından başka bir şey.

Sonunda Danny çizim defterini kapatınca nerede olduğumuzu fark ederek göz göze geliyoruz. Ama Alicia konusunu hâlâ açamıyorum. Onun adını bile anmak istemiyorum.

“Bex.” Suze derin, ürperti dolu bir nefes alıyor. “Nasıl oldu bilmiyorum. Ona nasıl kandım...”

“Yapma.” Onu nazikçe durduruyorum. “Böyle yapmayalım. Alicia’yı konuşmaya devam edersek o kazanır. Çünkü hayatlarımızı mahvediyor. Tamam mı?”

Suze bir an düşündükten sonra başını eğiyor. “Tamam.”

“İyi nokta,” diye alkışlıyor Danny. “Bence onun üstüne bir çizgi çekelim. Hangi Alicia?”

"Aynen." Başımı sallıyorum. "Hangi Alicia?"

Gerçi tabii ki Alicia hakkında konuşacağız. Büyük ihtimalle bir hafta kadar onu kötüleyecek, belki de resmiyle dart falan oynayacağız. (Bunu dört gözle bekliyorum.) Ama daha değil. Zamanı değil.

"Evet," diyorum konuyu değiştirmeye çalışarak. "Ne gündü ama."

"Annenler Raymond'ı görmemiştir herhâlde," diyor Suze.

"Görse mesaj atardı."

"Bütün gün o çadırı gözlediğimize inanamıyorum. Ve sonuç sıfır."

"Sıfır değil," diyorum. "Janice bir banjo aldı."

Suze kahkaha atıyor. Ben de elimde olmadan gülüyorum.

"Eee... Ne yapacağız? Nereye gideceğiz?" Suze dudağını ısırtıyor. "Hadi kabul edin, artık Tarkie'nin peşinden gitmemin bir anlamı yok." Sakin konuşsa da sesinde bir hıçkırık var.

"Belki de." Gözlerinin içine bakıp sonra hemen yüzümü çeviriyorum.

"Ama ya annenle baban?"

"Tanrım." Sandalyeme çöküyorum. "Hiç fikrim yok."

"Raymond'ın evini bir daha deneyelim mi? Ya da babanın dediği gibi L.A.'e dönelim. Belki de o haklıydı." Suze bakışlarını bana kaldırıyor. Bunu söylemenin onun için zor olduğu ortada. "Belki de bu aptalca bir fikirdi."

"Hayır!" diyorum otomatik olarak.

"Henüz dönemeyiz," diye karşı çıkıyor Danny. "Bir görevimiz var. Onu tamamlamalıyız."

"Peki madem." Suze ona dönüyor. "Ama ne yapacağımıza dair bir fikrimiz yok. Raymond'a ulaşamadık. Onun dışında tek bir ipucumuz yok. Tek bir fikir bile..."

“Aslında...” diye araya giriyorum. “Benim bir fikrim var.”

“Gerçekten mi?” Suze bana bakıyor. “Nedir?”

“Daha doğrusu var gibi,” diye düzeltiyorum. “Biraz saçma. Biraz çılgınca. Ama son bir ihtimal. İşe yaramazsa pes edip L.A.’e döneriz.”

Danny ve Suze ilgiyle bana bakıyor.

“Anlat o zaman,” diyor Suze. “Neymiş bu son şansımız olan çılgın fikir?”

“Pekâlâ.” Bir an duraksadıktan sonra çantamdan Wilderness Yaratıcılık Panayırı: Sanatçı Rehberi kitapçığını çıkarıyorum. “Ben bir şey söylemeden önce buna göz atın.”

Onların sayfayı incelemesini izliyorum. Yüzleri benimki gibi şaşkınlıkla değişiyor.

“Aman Tanrım,” diyor Suze ve inanamayan gözlerle bana bakıyor. “O zaman... Biz nasıl...”

“Dediğim gibi, bir fikrim var.”

“Elbette vardır,” diyor Danny. “Senin hep harika fikirlerin olur. Dökül Beckeroo.”

Bana teşvik edici bir gülümsemeyle bakarak sandalyesine yaslanıyor. Bir kez daha içim heyecandan kıpır kıpır. Adrenalinini hissediyorum. O pozitif ruhu. Eski dostlarım gelip bana ruhani olarak sarılmış gibi.

Aklımdakini söyleyince herkes bunun çılgın bir fikir olduğunu düşünüyor.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen Suze bile çılgınca olduğunu savunuyor. Luke fikrimi korkunç buldu. Annem iyi mi kötü mü karar veremiyor ama çaresizce işe yaramasını umuyor. Janice aşırı bir iyimserlikle kötümserlik arasında gidip geliyor. Danny fikre bayıldı ama sırf kıyafetimi kendisi tasarladığı için.

“İşte.” Fularımı son bir kez daha düzeltiyorum. “Harika.” Dönüp seyircilerimi inceliyorum. “Ne düşünüyorsunuz? İkizi gibi olmadım mı?”

“Ona hiç benzemiyorsun,” diyor Luke hemen.

“Ona acayip benziyorum!”

“Tatlım, bence gözlerine baktırmalısın.”

“Hayır, ben de görebiliyorum,” diyor Danny. “Ona çok benziyorsun.”

“Sadece çok mu?” Biraz süngüm düştü sanırım.

“Herkes fotoğraflarda farklı çıkar,” diyor Danny kararlı bir sesle. “Oldu bence. Güzel.” Sanatçı Rehberi kitapçığını açıp

yanıma tutuyor ve Pauline Audette'in olduğu sayfayı açıyor. Luke ne derse desin, bence ona benziyorum. Şaka değil. Hele böyle onun gibi giyinmişken.

Üzerimde, dün akşam Danny'nin panayırdan aldığı uzun, sıkıcı bir gömlekle Janice'in bol pantolonu var. Saçlarımı elde boyanmış bir kumaşla geriye topladım çünkü Pauline Audette saçına hep bohem bir eşarptan bant yapıyor. Sabahtan beri Danny, elişî çadırından aldığımız boya ve kille bir şeyler yapıyor, ekliyor, çıkarıyor. Bana göre tam olarak bir Fransız çömllekçi gibi görünüyorum.

"Tamam, pratik yapacağım," diyorum. "Binim adzım Pauline Audette."

Neyse ki Pauline Audette'in YouTube'da bir sürü videosu var. Bir avuç kil alıp beş saniyede falan onu bir şeye dönüştürüyor. Öyle bir şey. Bir ağaca veya bir kuşa mesela. Ve bence cidden harika. Ben de onu tekrar tekrar izledim. Sanırım aksanını da yapabiliyorum. "Ben birr zeraimikke zanatçısıyım," diye devam ediyorum. "Binimm ilham nah-toordan geliyor."

"Neymiş o?" diyor Janice şaşkınlıkla.

"Natur, aşkıım," diye açıklıyor annem. "Fransızca doğa."

"Zazil için Arizona'ya gelzi ben. Bana nazik mektup yazan Mösyö Raymonıd'ı hatırladı. Zezim ki Zanrım! Nezen Mösyö Raymonz'ı ziyaret etmiyorum!"

Durup etrafıma bakıyorum. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Zanrım," deme diyor Luke.

"Agatha Christie'nin Hercule Poirot'su gibi konuşuyorsun," diyor Suze. "Böyle konuşursan asla sana inanmaz."

"Ama tek şansımız bu," diye karşı çıkıyorum. Doğrusu biraz gücendim. Aksanımın çok iyi olduğunu sanıyordum. "Tamam, Zanrım demeyeceğim. Gel hadi asistanım, gidelim."

Suze asistanını rolünde. Simsiyah giyinip numaradan gözlük de taktı. Saçlarını düzgünce atkuyruğu topladı ve kırmızı ruj sürdü. Danny'nin dediğine göre Fransız sanatçı asistanları tam da böyle olurmuş.

Karavanın kapısına geldiğimde hevesli, umut dolu yüzlere dönüyorum. "Bize şans dileyin!"

Alicia doğal olarak artık bizimle değil. Dün gece ne yaptığı konusunda en ufak fikrim yok. Herhâlde bir limuzin çağırıp L.A.'e dönmüştür. (Karavanda bazı eşyaları kalmış. Danny hepsini toplayıp yakmamız için ısrar etti ama olgun bir notla onları postalamaya karar verdik.) Dün akşam yemeğinde Alicia'nın nasıl hem Tarkie'yi hem de Suze'u dolandırmaya çalıştığını, ne kadar kötü biri olduğunu anemle Janice'e anlattım. Anlattıklarımı dinlerken anında *biz biliyorduk* havalarına girdiler. Onun bir şeyler peşinde olduğundan şüphelenmişler de, beni ona karşı uyarmakla ne iyi etmişler de...

Yapmayın be!

"Becky, ya tutuklanırsan?" diyor Janice birden panikle. "Zaten başımız bir kez polisle derde girdi."

"Tutuklanmayacağım!" diye karşı çıkıyorum. "Birinin kılığına girmek kanuna aykırı değil."

"Gayet aykırı!" diyor Luke bir elini alnına yapıştırarak. "Tanrım, Becky. Buna tam olarak dolandırıcılık denir. Bilmiyor olamazsın!"

Luke her zaman doğrucudur.

"Tamam, belki bazı durumlarda. Ama bu dolandırıcılık değil," diyorum kararlı bir sesle. "Buna gerçeği aramak denir. Bunu herkes anlar, hatta bir polis bile. Artık giyindim. Caymak bana yakışmaz. Sonra görüşürüz."

“Bekle!” diyor Luke. “Unutma, evde bir hizmetli ya da kâhya yoksa, telefonun çekmezse, herhangi bir şey sana ters gelirse hemen oradan ayrılıyorsun.”

“Luke, çok güvenli olacak!” diyorum. “Adam babamın arkadaşı, unuttun mu?”

“Hımmm.” Luke pek etkilenmiş görünmüyor. “Sen yine de dikkatli ol.”

“Olacağız. Gel hadi Suze.”

Karavanın merdivenlerinden inip Raymond’ın çiftliğine yöneliyoruz. Luke karavanı gözden uzakta bir yere saklamak için bir sonraki virajı dönüyor. Devasa kapılara yaklaşırken içimi aşırı bir heyecan dalgası sarıyor ama bundan Suze’a bahsedecek değilim. O zaman yapmayalım der çünkü. Ve bunu yapmayı gerçekten ama gerçekten istiyorum. Bu bizim son şansımız.

Artı... dahası da var. Bu planı harekete geçirerek, saçma da olsa kendimi hayata dönmüş gibi hissediyorum. Dinamik hissediyorum. Ve bence aynısı Suze için de geçerli. Onun akıllı hâlâ gerçek dünyada. Tarkie’den haber almadı. Baykuş Kulesi, ya da herhangi bir şeyle ilgili bir gelişme olmadı. Ama sanki enerjisini bu plana kanalize etmek ona iyi geliyor.

“Hadi!” Yaklaşırken Suze’un elini kısa bir an tutuyorum. “Bunu yapabiliriz! Tiyatro kursuna gitmiştin ya hani, ben sıkışırsam sen devreye gir.”

Çiftliğin kapıları kocaman ve ahşaptan. Üzerimize yönelmiş üç kamera sayıyorum. Her şey biraz korkutucu ama kendime Pauline Audette olduğumu hatırlatıyorum ve kendimden emin bir şekilde diafona yöneliyorum. Zile basıp cevap bekliyorum.

“Dur, Suze!” diyorum birden alçak sesle. “Şifremiz ne olsun?”

“Kahretsin.” Kocaman gözlerini üzerime dikiyorum.
“Bilmem.”

Bütün sabah aramızda bir şifre olması gerektiği konusunda konuşup durduk ama şifre seçmeyi unuttuk.

“Patates,” diyorum aceleyle.

“Patates mi? Delirdin mi? Konuşurken nasıl patates konusu açacağım?”

“Sen daha iyisini bul madem. Hadi!” diyorum o bana boş boş bakınca.

“Bulamıyorum,” diye kızıyor. “Şimdi beni ortaya attın. Aklıma sadece patates geliyor.”

“Kim o?” Bir kadının cılız sesi diafondan duyulunca karnıma ağırlar giriyor.

“Merhaba,” diyor Suze öne çıkarak. “Benim adım Jeanne de Bloor. Yanımda Pauline Audette var. Kendisi Bay Raymond Earle’ü görmek istiyor. Pauline Audette,” diye tekrar ediyor üstüne basa basa.

Jeanne de Bloor ismi Suze’un aklına geldi. Jeanne’in Lahey’de doğduğuna, Paris’te yaşadığına, ancak Antwerp’te uzun süredir birlikte olduğu bir sevgilisi olduğuna, beş dil bildiğine ve Sanskritçe öğrendiğine karar verdi. (Konu bir karakter yaratmaya gelince Suze çok titizdir. Her şeyin notunu falan alır.)

Diafonda bir sessizlik olunca Suze’la bakışıyoruz. Sonra tam ben Suze’a tekrar denemesini söyleyecekken hoparlörden bir adam sesi duyuluyor.

“Merhaba. Ben Raymond Earle.”

Aman Tanrım. Karnıma yumruk yemiş gibiyim. Yine de öne çıkıp konuşuyorum.

“Allo,” diyorum diafona. “Binim adzım Pauline Audette. Mektuplaşmıştık.”

“Siz Pauline Audette misiniz?” Sesi, şoka uğramış gibi geliyor.

“Panayırzaki ztandınızı gördüm. Zizinle eserlerinizi konuşmak iztiyordum ama sizi bulamadım. Bu yüzden evinize geldim.”

“Yaptıklarımı gördünüz mü? Eserlerimle ilgili mi konuşmak istiyorsunuz?”

Sesi öyle heyecanlı geliyordu ki kendimi biraz kötü hissettim. Bunu zavallı, masum bir çömlekçiye yapmamalıyım. Onu beklentiye sokmamalıyım. Ben kötü biriyim.

Ama o da annemle Janice’i kapısından kovmasaydı. Ödeşmiş olduk yani.

“Evinize gelebilir miyim?” diyorum ama o da ne, kapılar açılıyor zaten.

İçerideyiz!

“Jeanne,” diyorum heyecanla kameralara oynayarak. “Zen de benimle gelejeksın ve notzlar alazaksın.”

“Çok güzel,” diyor Suze sanırım Hollanda aksanıyla.

Ev, kapıdan girdikten sonra neredeyse bir kilometre ötede ve yol da epey bakımsız. Sanırım bizim arabayla geldiğimizi düşündü. Ama gidip karavanı alacak hâlim yok. Yolda yürürken her yerde tuhaf heykeller görüyorum. Araba parçası gibi şeylerden yapılmış bir boğa var mesela. Demirden yapılmış bağırان bir adam surati, sonracığıma tekerlek gibi şeylerden yapılan bir sürü soyut obje. Biraz ürkütücü doğrusu. Neyse ki eve vardık derken havlayan köpekler ödümü koparıyor.

“Burası biraz korkutucu,” diye mırıldanıyorum Suze, zili çalarken. Ev belli ki bir zamanlar gösterişliymiş ancak artık epey yıkık dökük. Taş ve ahşabın birleşiminden yapılmış evin üçgen bir çatısı, bir verandası, oymalı, devasa bir kapısı var.

Ama ahşap tırabzanların bazıları çürümüş, kırık pencerelerin bazılarında da yama yapılmış. Köpekler daha da yüksek sesle havlayınca irkiliyoruz.

“Telefonun hâlâ çekiyor mu?” diye mırıldanıyorum telefonunu kontrol eden Suze’a.

“Evet. Senin?”

“Evet. Her şey yolunda,” diyorum yüksek sesle, aslında Luke duysun diye. Suze’un telefonu cebinde ses kaydı yapıyor, benimki de Luke’un telefonuna bağlı. Böylece karavandaki herkes neler olup bittiğini duyacak.

“Aşağıda!” diyor evin içinden Raymond’ın sesi. “Buradan girin.”

İçeride bir kapı çarparak kapanıyor. Sonra sanırım yirmi beş tane falan kilidi açtıktan sonra kapı açılıyor ve Raymond Earle bizi karşılıyor.

Onunla ilgili aklıma ilk gelen kelime *kır*. Raymond’ın sakalı gri, tüylü bir battaniye gibi ve göğsüne kadar uzanıyor. Başında mavi beyaz bir bandana var, eski püskü kot pantolonuna da artık çamur mudur, kil midir, bir şeyler bulaşmış. Ev köpek, tütün, toz, eskimiş yemek ve hafif çürümüş sebze kokuyor.

Bir iki kokulu mum yaksa hiç fena olmaz. Ona Jo Malone’un internet sitesini mi söylesem acaba?

“Bayan Audette.” Raymond önümde eğilince sakalı da aşağı düşüyor. “Şeref duydum.”

Ah, Tanrım. Buraya geldik ya, onu kandırdığımız için şimdi kendimi daha da kötü hissediyorum. Bir an önce onun çalışma odasına geçmeliyiz ki planımı uygulayabileyim.

“Enchantee, zizinle tanıştığımıza memnun oldum,” diyorum ciddi bir şekilde. “Buraya gelince bana çok nazik mektuplar yazan Mösyö Raymond’ı da göreyim dedim.”

“Sizinle tanışmak benim için zevk!” Raymond elimi alıp içtenlikle sıkıyor. “Ah, hem de öyle beklenmedik bir zevk ki!”

“Hadi, çalışma odanıza gidelim de eserlerinize bakalım,” diyorum.

“Elbette.” Raymond’ın aklı başından gitmiş resmen. “Ben sadece... Gelin. Buyurun.”

Bizi şöminesi ve ahşap kirişli bir tavanı olan geniş bir hole çıkarıyor. Böyle perişan hâlde olmasaydı çok göz alıcı gelebilirdi. Yerde tozlu çizmeler, paltolar, köpek yatakları, bir kova dolusu eski tuğla, rulo yapılmış bir halı var.

“Size bir bira ikram edebilir miyim? Ya da bir bardak buzlu su?” Raymond bizi etli bir yemek kokan dağınık mutfığa getiriyor. Arka duvarı kaplayan raflara yaslanmış tablolar, çizimler ve birkaç tuhaf görünüşlü heykel gözüme çarpıyor. Bir çalışan onların tozunu almaya çalışsa da çok kolay olduğunu söyleyemem.

“Dikkat et!” diye paylıyor Raymond onu. “Bir şeyi kıpırdatma!” Bana dönüyor. “Bayan Audette?”

“Yok, mersi. Ben eserlerinizi görmek istiyor. Dünyada sizin için en zeğherli eseri.” Onu acele ettirmeye çalışsam da Raymond belli ki acelesi olan tiplerden değil.

“Size sormak istediğim o kadar çok şey var ki,” diyor.

“Benim de size öyle,” diye karşılık veriyorum. En azından bu doğru.

“Darin’imi fark edeceksiniz.” Başını rafa doğru sallıyor.

Darin mi? Darin de ne demek? Bir sanatçı mı acaba?

“Kesinlikle.” Heyecanla başımı sallıyorum. “Gidelim mi?”

“Onun formları kullanışına ne diyorsunuz?” Gözleri merakla bana dönük.

İşte bu tam da bana sormasından korktuğum tipte bir soru. Hemen inandırıcı ve artistik bir cevap bulmam lazım. Formlarla ilgili. Sanat derslerini de hiç dinlemezdim ki.

“Form öldü,” diyorum sonunda en abartılı aksamla. “C’est morte.”

Mükemmel. Form öldüyse bu konuda başka konuşacak bir şeyimiz kalmaz.

“Hadi stüdyoya gidelim,” diyorum Raymond’ı mutfaktan çıkarma umuduyla. Ama kıpırdamıyor. Biraz şaşırılmış durumda.

“Form öldü mü?” diyor sonunda.

“Qui, c’est fini.” Başımı sallıyorum.

“Ama...”

“Form yok artık.” İnandırıcı görünmek için ellerimi iki yana açıyorum.

“Ama Bayan Audette, b-bu nasıl olabilir?” diye kekeliyor Raymond. “Sizin tasarımınız... Yazdıklarınız... Kitaplarınız... Gerçekten hayat boyu yaptığınız her şeyden vaz mı geçiyorsunuz? Bu mümkün olamaz!”

Dehşet içinde bana bakıyor. Galiba yanlış bir şey söyledim. Ama şimdi sözümünden de dönemem.

“*Qui*,” diyorum biraz duraksamadan sonra. “*C’est ça*.”

“Ama neden?”

“Ben bir artistim,” diyorum zaman kazanmak için. “Bir kadın değil, bir insan değil, her şeyden önce artistim.”

“Anlamıyorum,” diyor Raymond mutsuz görünerek.

“Gerçeği aramalıyım,” diyorum aniden gelen bir ilhamla. “Jesur olmalıyım. Sanatçılar her şeyden önce jesur olmalıdır anlıyorsunuz? Eski fikirleri yıkmalıyım. O zaman gerçek bir sanatçı olurum.”

Suze'dan ufak bir homurdanma duysam da umursamıyorum.

"Ama..."

"Daha fazla bu konuda konuşmak istemiyorum," diye sözünü kesiyorum.

"Ama..."

"Stüdyoya!" ellerimi sallıyorum. "Hadi!"

Raymond'ın peşinden evin diğer tarafına giderken kalbim yerinden çıkacak gibi. Sanatla ilgili daha fazla konuşmanın altından kalkamayacağım. Artık babamın durumunu öğrenmek istiyorum.

"Pauline Audette rolü oynayacaktın, Yoda değil," diye mırıldanıyor Suze kulağımın dibinde.

"Kapa çenen!" diye karşılık veriyorum.

"Artık hedefimize yönelmeliyiz."

"Biliyorum!"

Beyaz duvarları ve cam bir rafı olan kocaman bir odaya geliyoruz. İçerisi aydınlık ve dağınık. Tam ortada ağır ahşap bir masa ve iki çömlek tekerleği var. Her şey kille kaplı. Ama gördüklerim bunlar değil. Odanın uzak ucundaki büyük sergi raflarına bakıyorum. Üstleri kilden biblo ve heykellerle ve tuhaf görünümlü vazolarla kaplı. Bingo. İstedikimiz tam da bu.

Göz ucuyla Suze'a bakıyorum. Hafifçe başını sallıyor.

"Söyleyin Raymond," diyorum. "Bu odadaki en değerli eser hangisi?"

"Şey." Raymond duraksıyor. "Bir bakayım. Elbette şura-daki İkili." İki başlı bir adama benzeyen heykeli işaret ediyor. "Birkaç yıl önce Stephens Enstitüsü Ödülü'ne aday oldu. Birkaç internet sitesinde de yer aldı, gerçi sizin gördüğünüzü pek..." Umutla bana bakıyor.

“Güzel parça,” diyorum başımı hızlıca sallayıp. “Peki hangisi sizin kalbinizde en özel?”

“Ah, bilemiyorum.” Raymond beceriksiz bir kahkaha atıyor. “Şuradakine epey düşkünüm aslında.” Farklı renklerde parıldayan, daha büyükçe soyut bir parçaya işaret ediyor.

“Aha.” Başımı sallıyorum. “Onları injeleyelim.” Ben İkili’yi, Suze da renkliyi alıyor. “Onlara ışıktaki bakalım...” Raymond’dan uzaklaşıyorum. Suze da peşimde. “Aha. Şurazaki bana... bir patatesi hatırlatıyor.”

Suze haklı. Patates cidden çok kötü bir şifre. Ama işe yarıyor. Göz açıp kapatıncaya kadar Suze’la ben heykelleri başımızın üstüne kaldırıyoruz.

(Suze’un heykeli benimkinden çok daha ağır görünüyor. Kendimi biraz kötü hissediyorum. Neyse ki güçlü kolları var.)

“Pekâlâ,” diyorum en tehditkâr ses tonumla. “Gerçek şu ki ben Pauline Audette değilim. Adım Rebecca. Babamın adı Graham Bloomwood. Ve birlikte çıktığınız gezide neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Bize anlatmazsanız bu parçaları kırarız. Yardım çağırırsanız bu parçaları kırarız. Bu yüzden konuşmaya başlarsanız iyi olur.” Cümlem bittiğinde soluk soluğa kalıyorum. Acaba lafımın sonunda ahabap da dese miydim. Ama yok, böyle iyi.

Raymond belli ki şu her şeyi ayrıntısıyla düşünüp yavaş karar veren tiplerden. Orada kollarımız havada ağır vaziyette, kalbimiz deli gibi atarken bir yarım saat geçmiş gibi geliyor bana. Adam hâlâ cevap vermedi. Bir beni bir Suze’u süzüyor. Gözlerini kırıştırıyor. Yüzünü buruşturuyor. Konuşmak için ağzını açıp sonra tekrar kapatıyor.

“Bilmemiz gerek,” diyorum onu harekete geçirmek için. “Gerçeği öğrenmeliyiz, hemen burada, şu an.”

Raymond yine hayatın büyük gizemlerini düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Tanrım, çok sinir bozucu gerçekten.

“Pauline Audette değil misiniz?” diyor sonunda.

“Değilim.”

“Bunun için Tanrı’ya şükür.” Hayretle başını sallıyor. “Delirdiğinizi sandım.” Beni daha yakından inceliyor. “Ama ona benziyorsunuz. Hem de çok.”

“Biliyorum.”

“Yani inanılmaz derecede. Akraba falan değil misiniz?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. İnanılmaz gerçekten, değil mi?” Elimde olmadan ona biraz ısınıyorum. Pauline Audette’e benzediğimi biliyordum işte.

“Bence Google’lamalısınız.” Gözleri ilgiyle parlıyor. “Belki de ortak bir akrabanız vardır. Şu TV programlarından birine çıkabilirsiniz.”

“Bu muhabbet yetti artık!” diye bağıyor Suze bir Nazi komutan gibi. “Gerçeğe ihtiyacımız var.” Kınarcasına bana bakıp kaşlarını çatıyor. Evet biraz su koyverdiğimi kabul ediyorum.

“Doğru!” diyorum İkili’yi daha da yukarı kaldırarak. “Burada oluşumuzun bir tek nedeni var Raymond, bize ihtiyacımız olanı versen iyi edersin.”

“Saçma bir şey yapayım deme,” diye uyarıyor Suze. “Polisleri aradığın an bu iki eserin tuzla buz olur.” Sesi öyle ateşli ki sanki elindekini kırmak için can atıyormuş gibi. Suze’un böyle vahşi bir tarafı olduğunu bilmezdim.

Raymond bunu sindirirken yarım saat gibi gelen uzunca bir süre geçiyor yine.

“Sen Graham’ın kızısun demek,” diyor sonunda bana bakarak. “Ona benzemiyorsun.”

“Benziyorum. Ve babam kayıp. Onun izinden gidip onu bulmaya çalıştık ama tek bildiğimiz, bir şeyleri yoluna koyduğ-u. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Buraya geldi mi?” diye araya giriyor Suze.

“Seni aradı mı?”

“Bize bunun ne demek olduğunu açıklar mısınız?”

Biz konuşurken Raymond’ın yüzü değişiyor. Benimle bir an göz göze gelse de bakışlarını kaçırıyor. Karnıma bir ağrı saplanıyor. Kesin biliyor bu adam.

“Ne?” diyorum. “Ne oldu?”

“O ne yapıyor?” diye ciyaklıyor Suze.

Raymond’m gözlerinde bir kıvılcım parlıyor. Adam odanın öbür ucuna bakıyor.

“Biliyorsun, öyle değil mi?” Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum. “Neden konuşmuyorsun? Neden annemi geri çevirdin?”

“Anlat bize!” diye bağılıyor Suze.

“Ne yapıyorsa bu onu ilgilendirir,” diyor Raymond gözle-rini duvardan ayırmadan.

Biliyor. Bunca yol teptik, bu adam biliyor ama bize söyle-miyor. İçimde öyle bir öfke büyüyor ki titriyorum.

“Bunu yere atacağım!” diye bağıriyorum İkili’yi sallayarak. “Her şeyi yere atacağım! Otuz saniyede bir sürü zarar verebi-lirim! İstersen polis çağır, umurumda bile değil! Çünkü söz konusu olan babam ve benim neler olduğunu bilmem lazım!”

“Tanrım!” Bu çıkışım Raymond’ı şoke etti. “Sakin ol. Sen gerçekten Graham’ın kızı mısınız?” Suze’a dönüyor. “Graham her zaman ortamdaki en sakın adamdı.”

“Hâlâ öyle,” diyor Suze.

“Biraz anneme de çekmişim,” diye itiraf ediyorum.

“Demek sen Graham’ın kızıydın,” diyor üçüncü kez. Tanrım, algısı bu kadar yavaş olmak zorunda mı?

“Evet, ben Rebecca’yım,” diyorum dik dik. “Ama babam bana bu ismi vermek istememiş. Nedense. Kimse bana anlatmıyor.”

“Ve Brent’le Corey’nin kızlarının adı da Rebecca,” diyor Suze.

“Brent’in kızı hepimiz Rebecca’yız dedi ama neden bilmiyorum. Ve kendi hayatımda ilgili bir şey bilmemekten usandım.” Cümlelerin sonunda sesim titriyor. Ben susunca odaya tuhaf bir sessizlik çöküyor.

Raymond her şeyi sindirmeye çalışıyor gibi. Bana ve Suze’a bakıyor. Hâlâ başımızın üstündeki çömlöklere göz gezdiriyor. (Suze aşırı yorulmuş olmalı.)

Sonunda pes ediyor gibi. “Tamam,” diyor.

“Ne tamam?” diyorum temkinli bir şekilde.

“Babanın ne yaptığını söyleyeceğim.”

“Demek biliyorsun?”

“Buradaydı.” Üstünde boya lekeleri olan bir kanepeyi işaret ediyor. “Oturun. Ben de bildiklerimi anlatayım. Buzlu çay ister misiniz?”

Raymond yola gelmiş görünse de ne olur ne olmaz diye çömlökleri bırakmıyoruz. Kanepeye oturup heykelleri kucağımıza yerleştiriyoruz. Raymond da bir sürahidten buzlu çay dökdükten sonra karşımıza bir sandalye çekiyor.

“Her şey parayla ilgili,” diyor bu gayet ortadaymış gibi ve bardağından düşünceli bir yudum alıyor.

“Ne parası?”

“Brent’in haklarından feragat etmesi. Tabii yıllar önceydi. Ama baban yeni öğrendi ve bunun yanlış olduğunu düşündü.

Bu konuda bir şey yapmak istedi. Ben dedim ki bu onları ilgilendirir. Ama baban dişlerini sıktı. Corey'yle ikisi bunu hep yapardı. Onlarda şey vardı. Nasıl desem? Bir kıvılcım. Corey babanı gaza getirdi. Neyse, onun peşinde işte.”

Raymond her şey açıklığa kavuşmuş gibi arkasına yaslanıp içeceğiinden bir yudum alıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

“Ne?” diyorum sonunda. “Neden bahsediyorsun?”

“Bilirsin işte,” diyor Raymond omuzlarını silkerek. “Yay. Para.” Bana yakından bakıyor. “Paradan bahsediyorum.”

“Ne parası?” diyorum ona öfkeyle çıkışarak. “Para para deyip duruyorsun ama neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Raymond şaşkınlıkla bana bakıyor. “Sana hiç anlatmadı mı?”

“Hayır!”

“Ah, Graham. O kadar da süttten çıkmış ak kaşık değilmiş.” Kısa bir kahkaha atıyor.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye patlıyorum.

“Pekâlâ.” Raymond bana sırtıyor. “Şimdi iyi dinle. Güzel bir hikâye. Dördümüz New York'ta tanıştık. Corey ve Brent fen mezunuydu. Ben tasarımı bitirmiştim. Baban... Babanın ne olduğunu hatırlamıyorum. Hayatın bizi nereye götüreceğini merak eden genç adamlardık ve batıya gitmeye karar verdik. Bir macera yaşamalıydık.”

“Peki.” Kalbim ağzımda atsa da kibarca başımı sallıyorum. İnsanlar “güzel bir hikâye” dediklerinde aslında, şimdi hayatımdan sıradan kesitler paylaşacağım ve sen de şaşırmış görülmelisin, demek istiyorlardır. Bu hikâyeyi babamdan milyonlarca kez dinledim. Birazdan gün batımını, yollarda tüten sıcağı ve geceyi çölde geçirdiklerini anlatacak. “Peki paranın ne ilgisi var?”

“Oraya geleceğim.” Raymond bir elini kaldırıyor. “Batıya doğru düştük yola. Bir yandan da konuşuyoruz. Hem de çok. O zamanlar telefon yok tabii. Wi-Fi da yok. Sadece müzik ve sohbet. Barda, ateşin başında, yolda, her yerde... Corey ve Brent sürekli fikir üretiyor. Birlikte bir araştırma şirketi kurmak istiyorlar. İkisi de parlak çocuklar. Corey’de para da var. Ve o tipi. Siz şimdi alfa erkek dersiniz öylelerine.”

“Tabii,” diyorum şüpheyle. Las Vegas’ta tanıştığımız o bronz, tuhaf görünüşlü adamı düşünüyorum da...

“Sonra bir gece...” Raymond etkiyi artırmak için duruyor. “Akıllarına yay geldi.” Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. “Balon yayı diye bir şey duydun mu?”

Bir yerlerden hatırlıyorum. Oturduğum yerde dikleşiyorum. “Dur. Corey bir yay icat etmişti, değil mi?”

“Corey ve Brent bir yay icat etti,” diye düzeltiyor Raymond.

“Ama...” Ona bakakalıyorum. “O yayla ilgili internette bir şeyler okudum. Brent’ten hiç söz etmiyordu.”

“Sanırım Corey onu hikâyeden çıkardı.” Raymond dilini şaklatıyor. “Ama Brent onu icat etmesine yardım etti mi? Etti. İlk fikri ateş başında otururken birlikte şekillendirdiler. Oraya buraya şekiller çizdiler. Yayın icadından dört yıl önceydi ama fikir ilk orada ortaya çıktı. Corey, Brent, baban ve ben vardım. Hepimizin onda payı var.”

“Dur, nasıl?” diyorum şaşkınlıkla. “Babamın onda payı mı var?”

“Ben pay diyorum işte.” Raymond yine güldü. “İşe para yatırmadı ama katkısı var diyelim.”

“Katkı mı? Ne katkısı?”

İçten içe, babamın bu icadın temelini oluşturan fikri öne sürdüğünü duymak istiyorum.

“Fikri üzerine yazdıkları kâğıdı onlara baban verdi.”

“Kâğıt,” diyorum yenilgiyle. “Bu kadar mı?”

“Yeterdi ama! Bunun şakasını bile yaptılar. Corey ve Brent deli gibi yazacakları bir şey arıyordu. Babanın büyük bir çizim defteri vardı. Baban dedi ki, size defterimi verirsem beni de buna dâhil edersiniz. Corey de, *tamam Graham, sana yüzde bir hisse vereceğiz*, dedi. Dalga geçiyorduk yani. Ben de büyük fikirlerini kâğıda dökmelerine yardım ettim. Birkaç akşam sürdü böyle.” Raymond buzlu çayından bir yudum daha alıyor. “Sonra yayı yaptılar. Para akmaya başladı. Ve bildiğim kadarıyla Corey sözünü tuttu. Babana her yıl payını gönderdi.”

Kalakaldım. Babamın yayda payı mı var? Tamam, sözümü geri aldım. Bu cidden iyi bir hikâye.

“O zamanlar bana biraz miras kalmıştı,” diye ekliyor Raymond. “Ben de işe para yatırdım. Hayatımı kazandım.”

“Ama bir yay nasıl o kadar para kazandırır?” diyor Suze şüpheyle. “Sadece kıvrımlı bir tel parçası.”

Benim de aklımdan aynısı geçiyordu da söylemeye dilim varmamıştı.

“Katlanan bir yay bu aslında.” Raymond omuz silkiyor. “Yararlı bir şey. Silahlarda, bilgisayar klavyelerinde falan kullanılıyor. Corey ve Brent akıllıydı. Corey’nin bir tüfeği vardı, avlanırdı. Akşamları o tüfeği parçalarına ayırıp yay mekanizmasına bakarlardı. Böylece akıllarına yeni fikirler geliyordu. Bilirsiniz işte.”

Hayır, nereden bileyim. Binlerce kez Suze’la oturup bir şeyleri parçaladık, makyaj kitleri söz gelimi ama hiç yay falan icat etmedik.

Birden babamın fizik notlarımla neden o kadar ilgilenildiğini anlıyorum. “Becky, aşkım, mühendislik mi okusan

acaba?” ya da “Fen hiç de sıkıcı değil küçük hanım!” derdi hep.

Hımmmm. Demek bundanmış. İçten içe keşke onu dinleseymişim demiyor değilim.

Aaa, ya da Minnie’yi fen okuturuz, böylece daha gelişmiş bir yay icat eder ve katrilyoner oluruz. (Tabii gösteri atlayışında olimpiyat madalyası kazanmadığı zamanlarda.)

“Yolculuktan döndüğümüzde bir laboratuvar tuttular ve ciddi ciddi çalışmaya başladılar,” diye ekliyor Raymond. “Dört yıl sonra piyasaya sürdüler. Daha doğrusu Corey sürdü.”

“Sadece Corey mi? Neden Brent yok?”

Raymond’ın yüzü hafifçe asılıyor. “Brent üç yıl sonra ayrıldı,” diye kestirip atıyor.

“Üç yıl mı? Yani piyasaya sürülmeden önce mi? Para kazanamadı mı yani?”

“Pek değil. Haklarından vazgeçti gibi bir şey.”

“Ama neden böyle bir şey yapsın ki?” diye soruyorum dehşet içinde. “Büyük bir potansiyeli olduğunu görmüş olmalı.”

“Galiba Corey ona dedi ki...” Raymond duraksıyor, sonra ani bir öfkeyle, “Geçmişte kaldı. İkisinin arasında,” diye tamamlıyor lafını.

“Corey ona ne dedi?” Gözlerimi kısıyorum. “Ne, Raymond?”

“Ne?” diyor Suze. Raymond da öfkeli bir şekilde homurdanıyor.

“Corey işin ticari tarafını devraldı. Belki de Brent’i yanlış yönlendirmiştir. Ona yatırımcı bulamadıklarını, ticari olarak gelişme gösteremediklerini, bir sonraki aşamaya geçmenin çok pahalı olacağını söylemiştir. Bu yüzden Brent de hakkını sattı... Hem de yok pahasına.”

Yüzümü buruşturup Raymond'a bakıyorum.

"Corey, Brent'i dolandırdı mı? Hapse atılmalı!"

Gözümün önüne birden Corey'nin Las Vegas sarayıyla Brent'in karavanı geldi. Çok adaletsiz. Buna dayanamıyorum.

"Bildiğim kadarıyla Corey herhangi bir kanunu çiğnemedi," diyor Raymond heyecansız bir sesle. "Söylediklerinin bir kısmı doğrudu. Kesin bir şey değildi sonuçta. Gerçekten yatırım gerektiriyordu. Brent peşini bırakmamalıydı. Daha akıllı olmalıydı."

"Brent'in bir karavanda yaşadığını biliyor musun?" diyorum suçlayıcı bir sesle. "Hatta karavandan çıkarıldığını?"

"Brent, Corey'nin oltasına gelecek kadar aptalsa bu onun sorunu," diye çıkışıyor Raymond. "Galiba yasal yollara başvurdu ama eldeki veriler pek güçlü değildi. Corey'nin sözüne karşı Brent'in sözü sadece."

"Ama bu çok yanlış! Brent onu icat etmesine yardım etti! Onun sayesinde milyonlar kazandı!"

"Neyse." Raymond'ın suratı daha da asılıyor. Elimde olmadan ona öfkeleniyorum.

"Bilmek istemiyorsun, değil mi?" diyorum ters ters. "Kendini dünyadan saklamana şaşmamalı."

"Brent o kadar yetenekliyse," diye araya giriyor Suze, "neden kendi bir şey icat etmedi?"

"Brent hiçbir zaman güçlü bir karakter değildi," diyor Raymond. "Bence Corey'nin başardığını görmek onu mahvetti. İçki içerdi, birçok defa evlendi. Bunlar da insanı parasız bırakır."

"Mahvolmasına şaşmamalı!" diye neredeyse bağıriyorum. "Kim olsa mahvolurdu! Sence bu normal mi yani? Arkadaşlarından biri, diğerini dolandırdı ve sen bu konuda kılını bile kıpırdatmıyorsun yani?"

“Ben bulaşmak istemiyorum,” dedi Raymond ifadesiz yüzüyle. “Pek görüşmüyoruz zaten.”

“Ama parayı hâlâ alıyorsun,” dedim imalı bir sesle.

“Baban da öyle,” diye karşılık veriyor Raymond aynı imalı sesle. “Bildiğim kadarıyla o da payını almaya devam ediyor.”

Düşünceler beynimde vızır vızır. Babam. Para. Pay. Neden bize bundan bahsetmedi? O tatille ilgili her ayrıntıyı anlata anlata bitiremez. Neden en iyi kısmım atladı ki?

Bahse girerim annem de bunu bilmiyordur. Bilse söylerdi. Bu da demek oluyor ki... Bunca yıldır bizden sır mı saklıyordu?

Bana biraz ateş bastı. Babam dünyadaki en açık sözlü, en dobra adamdır. Neden böyle büyük bir sır saklasın ki?

“Bex, bu konuda bir şey bilmiyor muydun?” diye soruyor Suze alçak sesle.

“Hiç.”

“Baban böyle bir şeyi neden saklasın ki?”

“Hiç fikrim yok. Çok tuhaf.”

“Baban gizli bir milyoner mi yoksa?” Gözleri büyüdü bile.

“Hayır! Hayır! Olamaz!”

“Corey’nin babana çok bir şey gönderdiğini sanmam,” diyor duygusuzca bizi dinleyen Raymond. “Arkadaşlar arasında hediye gibi bir şey. En fazla birkaç bin dolardır.”

Birkaç bin dolar... Her yıl... Ve birden beynimde bir şimşek çakıyor. BB. Babamın Büyük Bonus’u.

Kendimi bildim bileli bu bonuslar vardı. Paranın bir danışmanlık işinden geldiğini söyler, bizi bir şeyler ısmarlamaya götürürdü ve hepimiz ona kadeh kaldırırdık. Büyük Bonus... Corey’den mi geliyordu?

Suze’a bakınca onun da aynı şeyi düşündüğünü görüyorum.

“BB,” diyor.

Bir keresinde babam bonusu aldığında Suze bizdeydi ve “Bay Bloomwood, yapmayın,” demesine rağmen babam ona bir *Lulu Guinness* çantası almıştı.

“BB.” Başımı sallıyorum. “Bence o. Danışmanlık değil. Bu yay sayesinde.”

Başımı dönüyor. Bunu çözmeliyim. Babamın büyük bir sırrı varmış. Bize neden söylemedi peki?

“Corey, Brent’in sokağa atıldığını biliyor mu?” diye soruyor Suze, Raymond’a.

Raymond duraksıyor. Sonra da sandalyesinde biraz doğrulup pencereden dışarı bakıyor. “Sanırım baban söylemişti. Galiba Corey’nin Brent’e maddi olarak destek olmasına çalışıyordu.”

“Yani yoluna koyuyorum dediği şey buydu.” Suze’a bakıyorum. Şimdi her şey biraz anlam kazanmaya başlıyor. “Peki Corey ne dedi?”

“Galiba kabul etmedi.”

“Ama sen bunlara dâhil olmadın?”

Raymond bana ters ters bakıyor. “Hayatta olmam.”

Offf, bu adamdan öyle nefret ediyorum ki. Umurunda bile değil. Kafasını çeviriyor.

O şanslı tabii. Kârlı yatırımı, çömlekleri, çiftliği ve dağınık eviyle hayat ona güzel. Peki ya Brent? Bir evi bile olmayan Brent ne yapsın?

Gözlerime yaşlar hücum ediyor. Babamla gurur duyuyorum. Eski arkadaşına destek olmuş ve bu yanlış düzeltmeye çalışmış.

“Corey kendini suçlu hissetmiyor mu?” diye ısrar ediyor Suze. “Siz nasıl arkadaşsınız?”

“Şey. Brent ve Corey’nin arasındaki mesele sadece bu kadar değil.” Raymond parmak uçlarını üçgen şeklinde birleştiriyor. “Her şey geçmişe dayanıyor.”

“Neye?”

“Sanırım Rebecca’ya diyebiliriz.”

Suze’la birlikte nefesimizi tutuyoruz. Galiba tüylerim diken diken oldu. Rebecca.

“Kim?.. Ne?..” Sesim çatallı çıkıyor.

“Rebecca’nın kim olduğunu öğrenmeliyiz,” diyor Suze kararlı ve cırtlak bir sesle. “Bütün hikâyeyi bilmemiz gerek. En başta başla ve hiçbir detayı atlama.”

Suze’un sesi birazcık emir verir gibi çıkmış olabilir. Raymond’ın kızgınlığı yüzünden okunuyor.

“Hiçbir yerden başlamıyorum,” diye patlıyor Raymond. “Geçmişî deşmekten bıktım. Rebecca’yı öğrenmek istiyorsan babana sor.”

“Ama bize anlatmak zorundasın!” diye üsteliyor Suze.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Yeterince anlattım. Röportaj bitti.” Ayağa kalkıyor ve ben ne olduğunu anlamadan İkili’yi ellerimden alıyor. “Şimdi, çalışmamı bırak,” diyor Suze’a öfkeyle. “Ve ben polisi çağırmadan evimden gidin.”

Bayağı tehditkâr görünüyor. Yutkunuyorum. Aslında gitme vakti gelmiş olabilir. Ama kanepeden kalkarken elimde olmadan ona küçümseyici bir bakış atıyorum.

“Bize hikâyeyi anlattığın için sağ ol. Bu gece başını yastığa rahat koyabileceğin için seviniyorum.”

“Rica ederim. Güle güle.” Kapiya bir yumruk geçiriyor. “Hey, Maria!” diye bağırıyor.

“Dur. Bir şey daha. Babamın nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Bir sessizlik oluyor. Raymond'ın gözlerinden, beyinde düşüncelerin dolaştığını görebiliyorum.

"Rebecca'yı denediniz mi?" diyor sonunda. Ve kendi adımı duyunca yine tuhaf bir hisse kapılıyorum.

"Hayır! Anlamıyor musun? Rebecca'yla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Ne soyadını ne de nerede yaşadığını."

"Rebecca Miades," diye sözümü kesiyor. "Sedona'da yaşıyor. Buradan 400 km kuzeyde. Baban onunla görüşeceğini söylüyordu. O gece o da oradaydı. Fikrin nasıl doğduğunu gördü."

Orada mıydı? Raymond neden bundan daha önce bahsetmemişti? Daha fazla şey soracak oluyorum ama ben daha ağzımı açamadan kâhya geliyor.

"Maria, bu kızlara çıkışı göster," diyor Raymond. "Bir şey götürmelerine izin verme."

Ne diyor bu adam? Biz hırsız değiliz.

Sonra Raymond tek kelime daha etmeden öbür uçtaki kapıyı açıyor ve bahçeye çıkıyor. Bir pipo çıkarıp yaktığını görebiliyorum. Suze'la göz göze gelince ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Ne kadar korkunç bir adam!

O kadar zamandır telefonum hep cebimdeydi. Sinyalin de iyi olduğunu düşünürsek demek ki annem konuşmanın en azından bazı kısımlarını duydu. Onunla hemen yüz yüze gelmeye cesaretim yok. Bu yüzden Raymond'ın kapısından çıkar çıkmaz çıplak bir toprak parçası bulup çömeliyorum. Luke'a mesaj atıyorum:

Her şey yolunda. Dönüyoruz.

Sonra da toprak parçasının üstüne çöküp geniş, mavi gökyüzüne bakıyorum.

Açıkçası içim dolup dolup taşıyor. Eski arkadaşına yardım etmeye çalıştığı için babamla gurur duyuyorum ama bir yandan da şaşkınım. Bize neden gerçeği anlatmadı? Neden bonus diye bir şey uydurdu? Bunca gizem neden Tanrı aşkına?

“Çok tuhaf, değil mi?” diyor Suze düşüncelerimi dile getirerek. “Şimdi Sedona’ya gitmek zorundayız.”

“Galiba,” diyorum duraksadıktan sonra. Gerçi babamı ülkede oradan oraya kovalama olayını abartmış olabilirim.

Birden Oxshott’taki basit aile hayatını özlüyorum. Televizyon izlemeyi, *Marks&Spencer*’dan aldığı hazır yiyecekler için annemi övmeyi, Prenses Anne saçını kestirsin mi kestirmesin mi diye on saat konuşmayı...

“Babamın Brent’in hakkını savunmasını anlıyorum,” diyorum gözümü mavilikten ayırmadan. “Ama esas soru, neden bize anlatmadı?”

“Hiç fikrim yok,” diye itiraf ediyor Suze bir anlık duraksamadan sonra. “Bu iş tuhaf bir hâl aldı.” Onun sesi de biraz yılmış gibi. Bir süre Amerikan güneşini yüzümüzde hissederek kurak havayı içimize çekiyoruz. Bu geniş mavi gökyüzünün ilginç bir tarafı var. Kendimi insanlardan bir milyon kilometre uzakta hissediyorum. Sanki bütün zihnim boşalıyor.

“Bizi çok ayırdı,” diyorum birden. “Bütün bu iş. Herkes ayrılıyor. Annemle babam, senle Tarkie, babamla ben. Hepimiz sırlar, yanlış anlaşılmalara ve karmaşıklıklar yüzünden ayrı düştük. Korkunç bir şey. Artık ayrı kalmak istemiyorum. Sağlam olmak istiyorum. Birlikte olmak istiyorum.” Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum. “Ben Sedona’ya gidiyorum Suze. Babamı bulacağım. Her ne yapıyorsa, planı her neyse, bizim yanımızda da yapabilir. Çünkü biz bir aileyiz.”

“Benim yanımda da yapabilir,” diyor Suze hemen. “Ben senin en yakın arkadaşınım. Ben de aileden sayılırım. Beni de say.”

“Beni de sayın,” diyor bir ses. Kıvrılan yolun ucundan, elinde Minnie’yle Luke görünüyor. “Hayatım, öyle habersiz çekip gidemezsin.”

“Habersiz gitmiyoruz. Plan yapıyoruz.”

“Duydum.” Luke sıcacık bakışlarını gözlerime dikeyor. “Ve dediğim gibi, beni de sayın.”

“Bizi de sayın,” diyor onun arkasından hevesle gelen Janice. “Ben de aileden sayılırım. Haklısın. Babanın biraz moral desteğe ihtiyacı var bence de.”

“Beni de sayın,” diyor Danny, Janice’in arkasından çıkıp. “Telefonda bütün hikâyeyi duyduk. Tanrım, Corey! Ne üçkâğıtçı! Raymond’ın da ondan aşağı kalır yanı yok. Ama baban süper. Ona yardım etmeliyiz.”

Öyle heyecanlı ki birden kalbim sızlıyor. Danny başarılı bir kariyeri olan önemli biri. Burada olmak zorunda değil. Kimsenin burada, Arizona’nın uzak bir köşesinde olmaya, babamın arkadaşının uzun zaman önce uğradığı haksızlığı tartışmaya mecburiyeti yok. İnsanların daha önemli işleri vardır herhâlde, değil mi? Ama şimdi etrafıma bakınca bu heyecanlı, sevgi dolu yüzleri görüyorum ve ister istemez gözlerimi kırıyorum.

“Şey... Teşekkürler,” diyebiliyorum. “Babam çok memnun olurdu.”

“Becky?” etrafıma bakınca Janice’in yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Annem yolun kenarında ağır adımlarla yürüyor. Durumu fena. Zavallı annem. Yüzü kırkımız ve saçları darmadağın.

“Neden yalan söyledi ki?” diyor. Ne kadar kırıldığı sesinden belli.

“Bilmiyorum anne,” diyorum umutsuzca. “Eminim bir açıklaması vardır.”

Annemin elleri incileriyle oynuyor. Onun Büyük Bonus incileri. Tabii artık Büyük Bonus demek doğru olmaz.

“Öyleyse Sedona’ya gidiyoruz?” Biraz yenilmiş görünüyor. Sanki idareyi benim ele almamı istemiş gibi.

“Evet,” diye başımı sallıyorum. “Babamı bulmanın en iyi yolu bu.”

Artı -bunu söylemiyorum ama- şu meşhur ismi almamın nedeni Rebecca’yla tanışmanın da en iyi yolu. Ve açıkçası bunun için sabırsızlanıyorum.

Aman Tanrım. Sedona'yı daha önce neden bilmiyordum ki? Neden kimse bana söylemedi? Burası nefes kesici. Çok... Tarif edemiyorum bile.

Yani tarif edemiyorum derken mecazi anlamda. Tarif edebilirim gayet. Mesela her yerde kocaman kırmızı kumtaşından kayalar var. Bir anda çölün ortasında bitip kendinizi küçücük ve önemsiz hissetmenizi sağlıyor. Arazinin hamlığı tüylerinizi diken diken ediyor. Tam tepemizde, gözyüzünün ortasında yırtıcı hayvanlar avını gözetliyor ve sanki tüm insanlığa gözdağı veriyor.

Bunların hepsini söyleyebilirsiniz. Yine de burada olmakla aynı şey değil.

“Şuna bak!” deyip duruyorum. Danny de, “Evet ya!” diye bağırıyor.

“Aman Tanrım. Bu...”

“Evet ya. Harika!”

Öncelikle Suze'un yüzündeki gerginlik azaldı. Annemle Janice karşı pencereden dışarıya bakıyor ve onlar da bağırıyor. Burası herkesi büyüledi. Wilderness'ta bir gece daha

kaldık çünkü Luke hemen Sedona'ya koşmamızın bir anlamı olmadığını, iyi bir gece uykusuna ihtiyaç duyduğumuzu söyledi. Suze iki saat L.A.'deki çocuklarıyla Skype'tan konuştu. Sonra Minnie'yle ben de onlara katıldık ve Skype'ta sessiz sinema oynadık, ki bence gayet iyi bir oyundu. Suze'un evini özlediğini biliyorum. İyice perişan hâlde. Uyuduğunu da hiç sanmıyorum. Hâlâ Tarkie'den bir haber yok ya da o aptal ağaçtan, ki bu bence Suze'un ailesinin ve bahçıvanın ayıbı. Ben Suze adına onlara çok kızdım. En azından biri arasa ölür müydü?

Gerçi bunu Suze'a söylediğimde onlara süper sıradan ve baştan savma mesajlar bıraktığını itiraf etti. Biraz ayrıntıya girse, her şeyin evliliğiyle ilgili olduğunu anlayacaklarmış gibi bir paranoya geliştirmişti çünkü. Onlar da Suze, İngiltere'ye döndüğünde konuşurlar diye düşündüler herhâlde. Bu ne sabır!

Tabii Suze dağıldı. Endişenin damarlarında dolaştığını görebiliyorum. Onun cevapları hemen öğrenmesi gerekiyor. Yardım edecek biri mutlaka olmalı...

Ah. Bir dakika. Aklıma bir fikir geldi.

Hemen bir mail yazıveriyorum. Suze ne yaptığımı sormasın diye de telefonumu bir derginin altına saklıyorum. Biraz düşük bir ihtimal. Ama asla bilemezsin. GÖNDER'e basıyorum ve telefonumu bırakıp yine müthiş manzaraya odaklanıyorum.

Güneşin doğuşundan beri yoldayız. Bu da hızlı öğle yemeği molamız dâhil beş saattir yollardayız demek. Gökyüzü, gün ortası yoğunluğunda masmavi ve bir fincan çay için ölüyorum.

İstikametimiz High View Resort. Web sitesine göre yerden tavana kadar kayalık manzaralı. Ayrıca Sedona'daki şık

mağazalardan ve galerilerden dakikalar uzaklıkta. Ama oraya gitmemizin esas nedeni bu değil. Oraya gidiyoruz çünkü, tesisin meditasyon yöneticisi ve new-age rehberi bilin bakalım kim? Rebecca Miades.

Web sitesinde kadının resmi bile var ama anneme göstermedim. Çünkü Rebecca meğer yaşma göre çok güzel bir kadıymış. Pembemsi bir kırmızıya boyanmış, inanılmaz güzel, uzun saçları ve çok yoğun, seksi bakışları var.

Gerçi kadının güzel olup olmamasının konumuzla ilgisi yok. Yani eminim babam... Eminim ki...

İşte tam olarak ne bilmiyorum. Ama yine de annem bu fotoğrafı görmese iyi olur.

Rebecca'nın yüzüne ne zaman baksam içimden ufak bir çığlık atıyorum. Bu meşhur Rebecca'nın var olmadığına kendimi inandırmıştım galiba. Ama bakın, burada. Sonunda bu meselenin iç yüzünü öğreneceğim. Açıkçası bir şeyleri bilmemek çok yorucu. Dedektifler bunu nasıl yapıyor? Nasıl kafayı üşütmüyorlar? Ya öyleyse, şöyle olabilir mi, bence kesin böyle, diye düşünmekten beynim patlayacak gibi.

"İşte geldik!" diye bölüyor Luke düşüncelerimi. Heyecanla karavandan dışarı bakıyorum. Otel yolun arka kısmında. Araba yolu palmyelerle çevrili. Sadece birkaç katlı ve bir tür kırmızı taştan yapılmış. Bu sayede manzarayla çok güzel bütünleşmiş.

"Ben karavanı park edeyim," diyor Luke. "Sen gidip giriş yap. İsminin gerçek sahibini bul." Bana kaşlarını kaldırıncaya sırtıtıyorum. Bence o da şu Rebecca'yla tanışmayı dört gözle bekliyor.

Resepsiyonda bütün odaları organize etmek biraz zaman alıyor. Sonunda görevi Suze devralıyor. Danny "Yenileyici

Spa Paketi” broşürüne bir göz atıp anında buna katılmaya karar veriyor. Çünkü meğerse yol yüzünden kasları ve sinirleri çok yıpranmış. (Elbette yol yüzünden. Las Vegas’ta sabaha kadar parti yapması ve panayırda içtiği o buzlu çaylı viskilerden olacak değil ya.) Bu sırada ben de Rebecca Miades hakkında bir broşür buluyorum. Lobinin bir kenarına çekilip kocaman, ahşap bir sandalyeye çöktüğüm gibi broşürü okumaya koyuluyorum.

High View Resort’ta misafirlerimizin spiritüel danışmanı ve ruhsal okuyucusu olarak Rebecca Miades’la çalışmaktan mutluluk duyuyoruz. Rebecca psişik çalışmalarına Hindistan’da bir öğrenciyken başladı ve eğitimini Alara Mistisizm Enstitüsü’nde sürdürdü. Şimdi de meşhur kırmızı kayaların altında, ruhu besleyen ve güçlendiren asırlık girdapların, enerjilerin ve mistik güçlerin yattığı spiritüel güç merkezi Sedona’da çalışmaktan dolayı çok mutlu.

Vay canına. Sedona’da asırlık girdapların olduğunu bilmiyordum. Mistik güçler desen keza. Mistik bir gücün işaretini görmek için lobiye bakınıyorum ama tek görebildiğim iPad’iyle oynayan yaşlı bir teyze. Belki de dışarıdadır.

Rebecca, misafirlerine kutsal girdap turu, sezgisel danışmanlık, şifa, aura okuma, yıldız sanatı, meleklerle iletişim konularında yardımcı olmaktadır.

Meleklerle iletişim mi? Broşüre bakarak gözlerimi kırpttırıyorum. Yani bildiğimiz meleklerle mi? Hiç böyle bir şey duymamıştım. Ya da yıldız sanatı diye bir şey. Herhâlde yıldızları

falan çiziyorlardır. Rüzgâr çanlarına benzer bir ses dikkatimi çekiyor. Boncuklu bir perdenin arkasından uzunca saçlı genç bir oğlan çıkıyor. Gömleğindeki etikette Seth Connolly, Müşteri İlişkileri yazıyordu. Bana dostça gülümserken elimdeki broşürü fark ediyor.

“New Age Merkezi’mizle mi ilgileniyorsunuz?” diye soruyor tatlı bir sesle. “Sizi oraya yönlendirmemi ister misiniz?”

“İıı. Belki,” diyorum. “Ben Rebecca Miades’i okuyordum da.”

“Ah, Rebecca.” Yüzü bir gülümsemeyle buruşuyor. “Kendisi bu hayattaki en hayran olduğum insan.”

“Gerçekten mi?” Bunu beklemiyordum. “İıı... Neden acaba? Nasıl biri?”

“Öyle iyi ve tatlıdır ki, anlatabiliyor muyum? Ve çalışmaları da muazzam,” diye ekliyor hevesle. “Misafirlerinin spiritüel aydınlanma yaşamasına gerçekten yardım ediyor. Çok yetenekli bir melek terapisi uzmanı, ilgilenirseniz. Ya da kart okuma, aura okuma...”

“Belki de. Çok çekici birine benziyor,” diyorum daha fazla anlatması için. “O saçları yok mu!”

“Ah, saçları onun zaferidir.” Başını sallıyor. “Her yıl başka bir renge boyar. Mavi... Kırmızı... Yeşil... Adını Gökkuşağı yapmalısın deyip duruyoruz ona!” Oğlan çocuklarına özgü bir kahkaha atıyor.

“Sence onu görebilir miyim?” diyorum önemsiz bir şeymiş gibi. “Bir randevu falan almam mümkün mü?”

“Tabii!” diyor. “Kendisi New Age Merkezi’nde. Yerinde yoktu ama belki gelmiştir. Şu tarafa giderseniz spiritüel mentorlarımızdan biri size yardımcı olacaktır. Şuradan,” boncuklu perdeyi işaret ediyor, “dümdüz yürüyüp oturma alanından geçin ve arkada New Age Merkezi’ni göreceksiniz.”

“Tamam. Giderim herhâlde. Teşekkürler.”

Seth yanımdan ayrılınca hemen lobiye kaçamak bakışlar atıyorum. Annem, Minnie ve Janice bir düğ kapını sergisine bakıyor. Suze hâlâ resepsiyondaki kadınla konuşuyor. Danny beyaz üniformalı bir kadının peşinden Spa Merkezi’ne gidiyor.

Bence gidip Rebecca’yı görebilirim. Sessizce. Tek başıma. Ayağa kalkınca sinirlerim endişeden geriliyor. Kendime sinirlenecek bir şey yok diye hatırlatıyorum.

Bu sadece babamın geçmişinden bir kadın. Önemli bir şey yok.

Boncukların melodik sesiyle perdeyi açıyorum. Birkaç kişinin oturmuş gazete ve dergi okuduğu kanepeler ve koltuklarla çevrili, geniş, havadar bir alandayım. Saksılarda palmyeler, geniş bir gökyüzü manzarası ve New Age Merkezi yazan bir tabela gözüme çarpıyor. Tam o yöne gidecekken bir çift ayakkabı aniden dikkatimi çekiyor. Geniş, hasır bir koltuktan sarkıyorlar. Eskimiş bir çift süet erkek ayakkabısı. Bu ayakkabıları biliyorum. Onları tanıyorum. Koltuğun kolçağında bir de dirsek var. Çok ama çok tanıdık bir dirsek. Sadece her zamankinden biraz daha bronz.

“Baba?” Sesim ben daha dudaklarımı durduramadan ağızımdan fırlıyor. “Baba?”

Bronz dirsek aniden irkilerek kolçaktan çekiliyor. Ayakkabılar kırırdıyor. Koltuk terra cotta kaplı yerde gıcırdayarak geri çekiliyor. Ve babamla yüz yüze geliyoruz. Tam karşımda. Kanlı canlı. Kayıp babam.

“Baba?” diye neredeyse bağıríyorum.

“Becky! Tatlım!” O da benim gibi şok olmuş hâlde. “Ne! Nasıl! Burada olduğumu kim söyledi?”

“Kimse! Seni arıyorduk! İzini sürdürdük! Biz... Sen farkında mısın...” Beynimde vızıldayan düşünceler bir cümle kuramıyor. “Baba, sen nasıl...”

Babam inanamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. “Becky, sana aramamanızı söyledim. Eve gidin dedim...”

“Senin için endişelendik, anlıyor musun?” diye bağıriyorum. “Endişelendik!”

Duygularım, bir volkandan çıkan kızgın lavlar gibi içimden taşıyor. Rahatladım mı, mutlu muyum, kızgın mıyım yoksa çılgılık atmak mı istiyorum, bilmiyorum. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış, farkında bile değilim. “Öylece çekip gittin,” diyorum soluk soluğa. “Bizi terk ettin.”

“Ah, Becky.” Kollarını uzatıyor. “Aşkım. Gel buraya.”

“Hayır.” Başımı öfkeyle sallıyorum. “Öyle kolay değil.... Annem ne hâlde biliyor musun? Anne!” diye bağıriyorum. “Anneee!”

Biraz sonra boncuklar şangır şangır ötüyor ve perdenin arkasından annem, Janice ve Minnie çıkıyor.

“GRAHAM?”

Hayatımda annemin sesi kadar tiz bir ses duymamıştım. Bir tren düdüğü gibi. Hepimiz irkiliyoruz. Daha fazla sandalye gıcirtısı sesi duyuluyor çünkü insanlar dönüp bizi izlemeye başlıyor.

Annem, babama yaklaşırken gözleri ateş saçıyor, burun deliklerindense neredeyse duman çıkıyor.

“Sen NEREDEYDİN?”

“Jane,” diyor babam endişeyle. “Bak Jane, sana biraz işim var demiş...”

“Biraz işin mi var? ÖLDÜN sandım!” Annem birden hıçkırıklara boğulunca babam kollarını ona doluyor.

“Jane,” diye mırıldanıyor. “Jane, aşkım. Jane, merak etme.”

“Nasıl merak etmeyeyim?” Annem başını bir kobra gibi geriye atıyor. “Nasıl merak etmeyeyim ha? Ben senin karınım!” Kollarını açıp babamın suratına okkalı bir tokat yapıyor.

Aman Tanrım. Dana önce annemin babama vurduğunu hiç görmemiştim. Şok oldum. Neyse ki Minnie boncuklu perdeyle oynuyordu da bir şey görmedi.

“İu, Minnie,” diyorum aceleyle. “Büyükanne ve büyükbabanın şey yapması... eee... Konuşması lazım.”

“Bir daha sakın ama sakın ortadan kaybolayım deme.” Annem şimdi babana sarılmış, gözyaşları yanağından süzülüyor. “Dul kaldım sandım!”

“Öyle sandı,” diye onaylıyor Janice de. “Sigorta poliçelerini aradı.”

“Dul mu?” Babam duyduklarına inanamayarak bir kahkaha patlatıyor.

“Bana sakın gülme Graham Bloomwood!” Annem, babamı yine pataklayabilir gibi duruyor. “Sakın cüret etme!”

“Gel tatlım.” Minnie’nin elini tutup onu boncuklu perdeden geçiriyorum. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor. Bir an sonra Janice de bana katılıyor. İkimiz de birbirimize dehşet dolu gözlerle bakıyoruz.

“Ne oluyor?” diyor Suze resepsiyondan bize dönerek. “Annen niye bağırıyor? Yine *pötipen*’in doğru telaffuzunu mu çalışıyor?”

Annem bir keresinde Suze’la beni şık bir otele çaya götürmüştü ve orada nasıl pötipen deneceğine dair bir görevliyle tartışmaya girmişti de Suze bu olayı unutamıyor.

“Hayır,” diyorum neredeyse histerik bir şekilde. “Öyle değil. Suze, buna inanmayacaksın...”

İki büyük Arizona Breeze (cin, yaban mersini suyu, greyfurt suyu, nefis) sonrasında ancak sakinleşebildim. Tanrı bilir annemin kaç taneye ihtiyacı var. Babam burada. Onu bulduk. Onca arama ve öfke sonrasında... Seninki bir koltuğa oturmuş rahat rahat gazetesini okuyor. Nasıl yani?

Hâlâ yerimde duramıyorum. Tek istediğim o oturma alanına gidip durmamacasına babamı sorgulamak ve en ufak detayına kadar her şeyi öğrenmek. Ama Suze bana izin vermiyor.

“Annenle babanın baş başa kalması gerek,” deyip duruyor. “Onları yalnız bırak. Zaman ver. Sabırlı ol.”

Onların yanından geçip meşhur Rebecca’yla tanışmama bile izin vermiyor. Kendisi Tarkie’yi sormaya bile gitmedi. Hepimiz otelin ön verandasına çıktık, hasır koltuklarda oturuyoruz ve ne zaman bir ses duysak hızla arkamıza dönüp bakıyoruz.

Hepimiz diyorum ama Luke, e-postalarını kontrol etmek için bilgi işlem merkezinde. Geri kalanlarımız burada oturmuş, hayatımız beklemeye alınmış gibi duruyoruz. En az yarım saat oldu, daha...

Sonra birden boncuklu perdelerin arkasından çıkageliyorlar. Annem maraton koşmuş gibi. Babamsa toplanan grubu görünce şok oluyor ve herkes, “Graham!”, “Nerelerdeydin?” ve “İyi misin?” dedikçe irkiliyor.

“Evet,” deyip duruyor. “Ah, evet. İyiyim. Hepimiz iyiyiz... Tanrı aşkına! Nereden bilebilirdim. İşte buradayız. Bir şeyler yemek isteyen var mı? Ya da içecek bir şey? Ah... Sipariş verelim mi?” Babam çok telaşlı görünüyor. Ki hiç ona göre bir davranış değil.

Hepimiz içeceklerimiz ve atıştırmalıklarımızla yerimize yerleşince uğultu diniyor. Birer birer babama dönüyoruz.

“Hadi bakalım,” diyorum. “Neden gittin? Büyük sır neymiş?”

“Neler olup bittiğini bize neden anlatmadınız?” diyor Suze titreyerek. “Öyle endişelendim ki...”

“Ah, sevgili Suze.” Babamın yüzü üzüntüyle buruşuyor. “Biliyorum. Çok üzgünüm. Hiç düşünemedim...” Duraksıyor. “Büyük bir haksızlığa denk geldim. Ve onu düzeltmek zorundaydım.”

“Ama, Graham, neden bu gizem?” diyor annemin yanında oturan Janice. “Zavallı Jane’in aklına neler geldi!”

“Biliyorum.” Babam yüzünü ovuyor. “Öyleymiş. Galiba merak etmeyin dediğimde merak etmeyeceğinizi düşünecek kadar aptaldım. Size bütün hikâyeyi en başta anlatmamamın nedeni ise...” Yine iç çekiyor. “Ah, kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Büyük Bonus,” diyorum ve babam bize bakmadan başını sallıyor.

“İnsanın benim yaşımda böyle bir yalanının yakalanması,” diyor güçlkle, “cidden zor şey.”

Çok mutsuz görünüyor. Onun için üzülsem mi yoksa ona kızsam mı bilemiyorum.

“Ama baba, neden?” İçimdeki sabırsızlık dudaklarımdan dökülüyor. “Neden bize danışmanlıktan para kazandığını söyledin? Büyük Bonus diye bir şey uydurmana gerek yoktu. Bize paranın Corey’den geldiğini söyleyebilirdin. O kadar önemi yoktu!”

“Tatlım, anlamıyorsun. Sen doğduktan kısa süre sonra işimi kaybettim. Önemli bir nedeni yoktu. O zamanki genel kesintiler yüzünden... Ama annen...” Duraksıyor. “Pek iyi tepki vermedi.”

Bunu kendine özgü, basit bir şeymiş tavrıyla söylese de içten içe *bütün suçu bana attı* demek istediğini anlıyorum.

“Endişeliydim!” diyor annem savunmaya geçerek. “Kim olsa endişelenirdi! Küçük bir bebeğim vardı ve gelirimiz düşmüştü...”

“Biliyorum,” diyor babam onu sakinleştirircesine. “Zor zamanlardı.”

“Çok iyi başa çıktın canım,” diyor Janice elini sevgiyle annemin elinin üstüne koyarak. “O zamanları hatırlıyorum. Kıymayla harikalar yaratırdın.”

“Birkaç aydır işsizdim. Durumlar karışıkta.” Babam hikâyeyi anlatmaya başlıyor. “Sonra birdenbire Corey’den bir mektup aldım. Sadece bir mektup değil, bir de çek. Bir süredir iyi para kazanıyordu zaten ama birden ciddi paralarla oynamaya başlamıştı. Anlaşmamızı hatırlamıştı ve aslında onu onurlandırıyordu. Bana beş yüz pound göndermişti. Gözlerime inanamadım.”

“O devirde beş yüz pound ne demek hayal edemezsiniz,” diyor annem hevesle. “Onunla... bir ev alabilirdiniz!”

“Ev değil de,” diye düzeltiyor babam. “Belki ikinci el bir araba.”

“O para hayatımızı kurtardı,” diyor annem her zamanki dramatik tavırlarıyla. “Senin hayatını kurtardı Becky, tatlım. O olmasa belki de açlıktan ölecektin!”

Suze’un *sosyal güvenlik denen bir şey var* demek için ağzını açtığını görüyorum ama başımı sallıyorum. Annem havaya girdi. Şu an sosyal güvenlik falan dinlemeyecek.

“Ama o zaman büyük hatamı yaptım.” Babam uzunca bir süre sessiz kalıyor. Nefes bile almadan onu bekliyoruz. “Kibir yüzündendi,” diyor sonunda, “tamamen kibir. Annenin be-

nimle gurur duymasını istedim. Daha evleneli çok olmamış, yeni anne baba olmuşuz ve ben gidip işimi kaybetmişim. Bu yüzden... yalan söyledim. Ona bir iş uydurdum ve para kazandığımı söyledim.” Yüzünü ekşitiyor. “Aptalcaydı. Çok aptalca.”

“Bana nasıl koştuğunu hatırlıyorum, Jane!” Janice’in yüzü aydınlanıyor. “Çamaşır asıyordum, hatırladın mı? Heyecanla koşup dedin ki, bil bakalım zeki kocam ne yaptı? Ah, hepimiz nasıl rahatlamıştık.” Dönüp gruba baktı. “Nasıl bir stres bilemezsiniz. Becky doğmuş. Faturalar her gün gelip duruyor...” Uzanıp babamın kolunu sıvazlıyor. “Graham, kendini suçlama. Bu koşullarda kim küçük bir yalan söylemezdi ki?”

“Çok acınasıydı,” dedi babam iç çekerek. “Sadece kurtarıcı olmak istemiştım.”

“Kurtarıcıydın zaten,” diyor Janice kararlı bir sesle. “O para ailenize senin sayende geldi Graham. Nasıl olduğunun bir önemi yok.”

“Ben de *Corey, evliliğimi kurtardın eski dostum*, yazdım. O da *bakalım seneye de aynı şeyi söyleyecek misin* yazmış. Böyle başladı işte.” Babam içeceğinden bir yudum aldıktan sonra annemle bana bakıyor. “Size gerçeği söylemek istedim. Her sene. Ama ikiniz de öyle gurur duyuyordunuz ki. Büyük Bonus’u birlikte harcamak bizim için bir gelenek olmuştu.”

Annem incileriyle oynuyor. Aklıma hemen eski yıllar geliyor. Babamın Büyük Bonus’unu kutlamak için yediğimiz o güzel yemekler. Bize aldığı hediyeler. Mutluluk ve gururla dolu saatler. Adam yalanı boşuna sürdürmemiş. Çok iyi anlıyorum.

Ayrıca Brent’in karavanından çıkarıldığını duyunca o kadar şok olmasını da anlıyorum. Yani bir düşünün. Babam ra-

hat ve varlıklı. Brent ise beş parasız. Yine de hiçbir açıklama yapmadan nasıl ortadan kaybolacağını düşünebilir. Üstelik sırrını da sürdürerek?

“Şunu açıklığa kavuşturalım baba,” diye ona uzanıyorum. “Yani planına göre Vegas’a gidecek, Corey’yi görecektir, bir şekilde işleri Brent için düzelterek ve eve gelecektir. Biz de sana hiçbir şey sormayacaktık.”

Babam bir süre düşündükten sonra, “Evet, özetle öyle,” diyor. “Evde oturup sabırla bekleyeceğimizi sanıyordun.”

“Evet.”

“Biz o sırada Bryce’ın seni kaçırdığını, onun, Tarkie’yle ikinizin beynini yıkayacağını düşünmekle meşguldük.”

“Ah...”

“Eve gelince annem sana *yolculuk nasıl geçti hayatım* diye soracak, sen de *iyi* diyeceksin ve konu öylece kapanacaktı. Öyle mi?”

“İıı... Şey...” Babam biraz şaşkıncı. “O kadarını düşünmemiştim.”

Hadi ama. Ben bu erkeklerin...

“Peki Brent meselesi ne oldu?” diyor koltuğumun arkasından derin bir ses. Bir bakıyorum, Luke. “Seni gördüğüme sevindim Graham,” diye ekliyor gülümseyerek ve babamın elini sıkmak için elini uzatıyor. “Sağ salim olmana sevindim.”

“Ah, Brent.” Babamın yüzü yine endişeyle buruşuyor. “Kötü bir durum. Elimden geleni yapıyorum. Corey’ye gittim. Raymond’a gittim. Ama...” İç çekiyor. “Kişilik çatışmaları vardır.”

“Ama çok saçma!” diyorum sabırsızca. “Corey neden sana her yıl para gönderiyor da Brent’i böyle dışlıyor? Brent’le ne alıp veremediği var?”

“Şey. Her şey o yolculukta oldu. Hepsi aslında...” Utanarak anneme bakıyor.

“Cherchez la femme,” diyor annem gözlerini devirerek. “Biliyordum. Değil mi? Her şey bir kadınla ilgili demedim mi size?”

“Dedin!” diye bağılıyor Janice gözlerini kocaman açarak. “Dedin tabii tatlım! Kadın kimmiş?”

“Rebecca,” diye cevaplıyor babam ve gerginliğinin bir kısmı yok oluyor. Bir ölüm sessizliği yaşanıyor. Gruptaki herkesin gözleri fır dönüyor ama sanki kimse nefes almaya cesaret edemiyor.

“Graham,” diyor Luke sonunda alkışlamak istediğim sakın ve düz bir tonla. “Bize şu Rebecca’yı açıklasana.”

Bu yolculukta bir sürü faydalı ders öğrendim. Parmak arası terliklerle güzel dans edilemeyeceğini öğrendim. Mısır lapasının kesinlikle en sevdiğim yiyecek olmadığını öğrendim. (Wilderness’ta sipariş verdim ve Minnie de nefret etti.) Ve şimdi de, babanız yıllar sonra karmaşık, üçlü bir aşk hikâyesiyle ilgili ağzındaki baklayı çıkardığında not almanız gerektiğini öğrendim. Ya da ondan PowerPoint’le sunum yapıp elinize de birer çıkış vermesini istemeniz gerektiğini.

Kafam öyle karışık ki. Doğrusunu isterseniz şu verilerin üstünden tek başıma bir kez daha geçeceğim. Gün batımıymış, genç erkeklerin kaynayan kanıymış, havanın sıcaklığıymış ve babamın araya sıkıştırdığı diğer şiirsel ıvır zıvırmış, boş şeyler.

Hadi ama. Seri katillerle ilgili DVD setlerini takip edebiliyorsam bu hikâyeyi de çözebilirim, değil mi? Belki de bunu bir DVD seti gibi düşünürüm. Bölümleri olan. Evet. Güzel fikir.

Bölüm 1: Babam, Corey, Brent ve Raymond bir yolculuk sırasında bir barda Rebecca Miades adında güzel bir kızla tanışır. Corey, Rebecca'ya abayı yakar ama Rebecca, Brent'i tercih eder.

(Şimdiye kadar fena değilim.)

Bölüm 2: Corey, Rebecca'yı bir türlü unutamaz. (İleri tarih: Hatta ilk kızının adını Rebecca koyar. Ve ilk karısı bu durumu öğrenip ona takıntılısın der ve onu terk eder.) Brent ve Rebecca ayrılınca Corey, Rebecca konusunda bir kez daha şansını dener, ama Rebecca onu oyaladıktan sonra tekrar Brent'e döner.

(Bence iyi gidiyorum...)

Bölüm 3: Brent ve Rebecca birkaç yıl ayrılıp barışarak ilişkilerini sürdürür. Bir bebekleri olur, adını Rebecca koyarlar.

(Onunla tanıştım! Karavanın basamaklarında bana prenses diyen kız. Neden o kadar ters davrandığını şimdi anlayabiliyorum. Gerçi sesimle ilgili o yorumu yapmak zorunda değildi.)

Bölüm 4: Babam, Rebecca'nın Corey'yi oyaladığını anlar ve onun tekin biri olmadığına karar verir. Bu yüzden annem adımı Rebecca koymak için ısrar edince babam istemez.

Bölüm 5: Bu sırada iletişimleri kopar çünkü Facebook'ları yoktu, telefonlar da çok pahalıydı falan filan.

(Yaşlı nesil için üzölmeliyiz. O ödemeli konuşmalar, telgraflar, uçak postaları falan. Nasıl başa çıkmışlar?)

Bölüm 6: Sonra Corey çok para kazanmaya başlar. Babam ondan ilk çekini alır ve Brent'in de para aldığını düşünür. Corey'nin Rebecca meselesindeki öfkesi yüzünden Brent'i bilerek dışladığı aklına gelmez. (Keşke Facebook'ları olsaymış. Ya da birbirlerini bir arayıp sormuş olsalarmış.)

Bölüm 7: Yıllar sonra babam Brent'in beş parasız olduğunu öğrenir. Şok olur. Hemen Amerika'ya gelip Brent'i arar ama durum iyi gitmez ve Brent ortadan kaybolur. Babam da yanına silahşor olarak Tarquin ve Bryce'ı alıp Corey'yi görmeye gider. Ama Corey, bırakın görüşmeyi onun telefonuna bile çıkmaz.

(Bu yüzden Corey'den daha da nefret ettim. İnsan babamla görüşmeyi nasıl reddeder?)

Bölüm 8, Sezon Finali: Brent büyük ihtimalle evsiz. Corey'nin umurunda değil. Raymond çiftliğinde saklanıyor. Kimse Brent'in yerini bilmiyor ve—

“Durun!” diyorum aniden. “Rebecca!”

Nasıl bu kadar dikkatimin dağılmasına izin verip Rebecca'yı unuttum?

“Baba, onun burada çalıştığını biliyor musun?” Sözlerim heyecanla dudaklarımdan dökülüyor. “Adımı-kendisinden-almadığım-Rebecca bu otelde çalışıyor!” Ellerimi savuruyorum. “Rebecca! Burada!”

“Biliyorum tatlım.” Babam çok şaşkın. “O yüzden buradayım. Sedona'ya bu yüzden geldim.”

“Ya,” diyorum kendimi aptal gibi hissederek. “Elbette.”

“Uzaktaydı ama bugün dönüyor.” Babam oturma alanına işaret ediyor. “O yüzden burada bekliyordum.”

“Evet. Anladım.”

Cidden basılı bir broşüre ihtiyacım var.

“Peki Brent için umut var mı?” diye soruyor Luke, bir garson ikinci tur içecekleri getirirken. “Stratejin ne?”

“Başta Corey’nin yaşla birlikte olgunlaşacağını düşündüm.” Babam yüzünü asıyor. “Yanılmışım. Şimdi bir avukat tuttum, durumu inceliyoruz. Ama Brent’in kendisi olmadan zor. Çok uzun zaman önceydi... Bir kayıt yok. Belki Rebecca yardım eder diye düşündüm.” Durup iç çekiyor. “Ama bir yere varabilir miyiz, bilmiyorum.”

“Peki Tarkie ne yapıyor?”

Zavallı Suze bunu sormak için o kadar uzun zaman bekledi ki. Koltuğunun ucunda oturmuş, ellerini kucağında birleştirip sıkıyor. “O iyi mi? Ondan çok uzun zamandır haber almadım da.”

“Suze, canım!” Babam hemen ona dönüyor. “Merak etme. Tarquin sadece meşgul. Corey’yle ilgili daha fazla şey öğrenmek için Las Vegas’a gitti. Bağlantıyı bana söylemedi. Kocan acayip kaynakları olan bir adam.”

Suze’un çatık kaşları düzelmiyor.

“Öyledir,” diyor sesi titreyerek. “Peki. Iıı, sana hiç... bir ağaçtan bahsetti mi?”

“Ağaç mı?” diyor babam şaşkınlıkla.

“Boş ver.” Suze biraz umutsuz. “Önemli değil.” Bir parça ekmek alıyor ve onu küçük küçük parçalara bölüyor.

“Umarım bu Brent denen adam sana minnet duyar!” diyor annem yüzü kıpkırmızı hâlde. “Yaşadığımız onca şeyden sonra.”

“Ah, büyük ihtimalle duymaz,” diyor babam kahkaha atarak. “Ama onunla tanışmanı isterim. Katır gibi inatçı ihtiyarın tekidir. En büyük düşmanı kendisi ama akıllıdır. Ya KY ya DÇPK derdi. Bunu hep hatırlarım.” Babam, Janice’in şaşkın yüzünü görünce açıklıyor. “Kısıntı Yap ya da Daha Çok Para Kazan.”

“Çok iyiymiş!” diyor Janice keyifle. “KY ya da DÇPK. Ah, hoşuma gitti. Bunu bir yere yazacağım.”

Şakınlıkla babama bakıyorum. KY ya da DÇPK? Bu Brent’ten mi çıkmış?

“Ama bu Becky’nin sloganı!” diyor Suze inanamayarak. “Onun İncil’i gibi bir şey.”

“Ben senin lafın olduğunu sanıyordum!” diyorum babama neredeyse suçlayıcı bir sesle. “İnsanlara hep öyle söylüyorum. *Babam der ki ya KY ya da DÇPK*, derim.”

“Şey, ben de söylüyorum.” Babam gülümsüyor. “Ama bunu ilk Brent’ten öğrendim. Aslına bakarsan ondan çok şey öğrendim.”

“Ne gibi?”

“Ah, bilmem ki.” Babam sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Bardağı elinde, gözleri uzaklarda. “Brent hep felsefeye yatkındı. Bir dinleyiciydi. O sırada kariyerimde endişeler yaşıyordum ve her şeyi tüm perspektifiyle görmemi sağlamıştı. Karşı tarafın da haklı olduğu yönler vardır, derdi. Raymond’la Corey tartışınca, ki birkaç biradan sonra hep tartışarlardı, bunu söylerdi.” Babam anılarını hatırlayıp gülüyor. “Onlar kavga dövüş hâlindeyken Brent yere uzanmış, ayakları bir kayanın üstünde bir yandan sigara içerken, *karşı tarafın da haklı olduğu yönler vardır, birbirinizi dinleyin, duyacaksınız*, derdi. Onlar da deliye dönerdi.” Babam duraksıyor. Belli ki anılarda kayboldu.

Tamam, gelecek Noel'de babam bize yolculuğunu anlatırken her kelimesini can kulağıyla dinleyeceğim.

"Ama Brent neden hayatım toparlayamadı?" diye soruyorum. "O kadar zeki falansa?"

Babamın yüzünden tuhaf, melankolik bir ifade geçiyor.

"Söz konusu kendi hayatın olunca daha zor. Daha o zaman bile çok içtiğinin farkındaydı. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama..." Elleri kucağına düşüyor. "Gençtik. Alkolizmle ilgili ne biliyorduk ki?" Çok bitkin görünüyor. "Ne büyük kayıp."

Hafif bir sessizlik oluyor. Çok üzücü bir hikâye. Babam gibi hissediyorum. İçim adalet ateşiyle yanıyor. Brent'in hayatını düzeltmek, o pislik Corey'nin ise canına okumak istiyorum.

"Ama buradan nereye gideceğimi bilmiyorum." Babam bitkinlikle gözlerini ovuşturuyor. "Corey'ye ulaşamazsam..."

"Seninle görüşmemesine inanamıyorum," diyorum öfkeyle. "Eski arkadaşsınız."

"Kendine bir kale yapmış," diyor babam omuz silkererek. "Kapılar, korumalar, köpekler..."

"Bizim içeri girebilmemizin nedeni de bir doğum günü partisi yapmaları ve bizi de misafir sanmalarıydı," diyorum babama.

"İyi yaptınız canım," diyor babam kuru kuru. "Ben ona telefonla bile ulaşamadım."

"Yeni karısıyla falan tanıştık. İyi birine benziyor."

"Duyduğuma göre iyi huyluymuş." Babam başını sallıyor. "Belki onun aracılığıyla Corey'ye ulaşırım diye düşündüm. Ama Corey onu kontrol ediyor. Sürekli onun nerede olduğunu bilmek istiyor, yazışmalarını okuyor..." İçeceğini yudum-

luyor. “Corey’ye ulaşamayınca onunla görüşmeyi denedim. Bana e-posta atıp bunun mümkün olmadığını, bir daha onu aramamamı söyledi. E-postayı Corey gönderdiyse şaşırmam.”

“Ah, baba,” diyorum anlayışla.

“Ah, en kötüsü bu değildi! Evlerinin önünde durdum, *Bugatti*’leriyle yanımdan geçerken onlara bağırdım. Kollarımı falan salladım ama bana mısın demedi.”

İçim Corey’ye karşı kızgın bir öfkeyle doluyor. Babamı nasıl böyle küçük düşürür?

“Keşke Brent onun için ne kadar uğraştığını bilseydi. Sence bir fikri var mı?”

“Sanmam,” diyor babam üzüntüyle dilini şaklatarak. “Yani yardım etmek istediğimi biliyordu. Ama kendimi böyle bir şeyin içinde bulduğumu düşünemez herhâlde.”

Şakırdayan boncukların sesini duyunca babam duruyor. Yüzünden tuhaf bir bakış geçiyor ve birkaç kez gözlerini kırptırıyor. Hemen dönüp bakıyorum ve donakalıyorum.

Olamaz. Olamaz.

Oldu bile! DVD kutusunun senaryosu gözlerimin önünden geçiyor. Sanki yeni bir sezon başlıyor.

Sezon 2, Bölüm 1: Kırk küsur yıl sonra, Sedona, Arizona’da bir otelde Graham Bloomwood ve Rebecca Miades sonunda karşılaşır.

Kadın boncuklu perdenin yanında durmuş, bir eliyle uzun, kıvılcık saçlarını parmağına doluyor. Yeşil gözlerinin etrafında çok fazla kehribar rengi far, çok fazla göz kalemi var ve uzun, uçuşan, bordo bir etek giymiş. Uyumlu bluzunun dekoltesi

ise fazlasıyla cömert. Tırnakları siyah ojeli ve kolunda uzanan bir kına dövmesi var. Babama bakınca önce bir şey söylemiyor. Onu tanıyınca yavaşça gülümsüyor ve gözleri bir kedininki gibi kısılıyor.

“Aman Tanrım,” diyor babam sonunda sesi biraz titreyerek. “Rebecca.”

“Aman Tanrım,” diye hırıltılı bir ses geliyor Rebecca’nın arkasından. “Prenses kız.”

Gönderen: dsmeath@locostinternet.com

Alıcı: Brandon, Rebecca

Konu: Ynt: Devasa, DEVASA bir rica

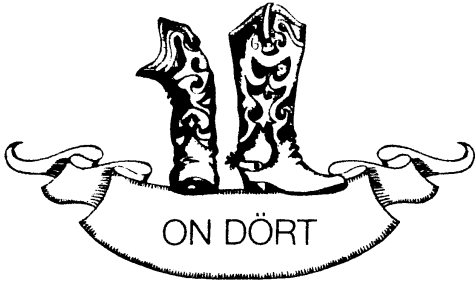
Sayın Bayan Brandon,

E-postanızı bir saat önce aldım ve acil uyarınız beni etkiledi. Böyle bir konunun nasıl hayat memmat meselesi olduğunu anlayamadım ancak endişenizin farkındayım ve bana hatırlattığınız üzere, evet, size yardım önermişim.

Bu nedenle küçük bir paket yemeğim ve termosumla yola koyuldum. Size A27'deki bir istasyondan yazıyorum.

Umarım çok geçmeden hedefime ulaşacağım ve sizi "gelişmele-rim" konusunda bilgilendireceğim.

Saygılarımla,
Derek Smeath

Tamam, bu buluşmada çok fazla Rebecca var. Öncelikle ben, Becky. Sonra Rebecca.

Ve sonra Brent'le Rebecca'nın kızı Becca. Karavan parkında tanıştığım ve bana prenses kız diyen kız. (Ki bunu söylemesi çok sinir bozucu olmaya başladı.)

Yarım saat oldu. Babam daha fazla yiyecek içecek söyledi, (aslında kimsenin ihtiyacı yok ama insana oyalanacak bir şey veriyor) ve hepimiz grubun yeni üyelerini tanımaya çalışıyoruz. Ama söylemeliyim ki öyle çok rahat bir grup değiliz. Annem, Rebecca'yı, özellikle de kıyafetini derin bir şüpheyle süzüyor. Annemin belli yaşa gelmiş kadınların giyim kuşamının nasıl olması gerektiği konusunda kesin görüşleri vardır ve bunlar, derin dekolteleri, kına dövmelerini veya hizmetleri kapsamıyor. (Şimdi fark ettim. Küçük bir şey.)

Becca yanımda oturuyor. Tişörtünden çok güçlü bir yumuşatıcı kokusu alıyorum. Kesilmiş kot pantolon giymiş ve süpürgesinin üstüne zarıfçe tünemiş bir cadıya benzeyen annesinin aksine sere serpe oturuyor.

Öğrendiğimize göre Becca, Santa Fe'deki bir otelde yeni işine başlamak üzereymiş ve buraya sadece bir geceliğine gelmiş. Ona karavan parkında gördüğüm köpeği Scooter'ı soruyorum. Yeni işinde hayvana izin vermiyorlarmış, köpeği vermek zorunda kalmış. Ve bu sanki benim hatamış gibi bana parlıyor.

Öyle düşmanca davranıyor ki hiç anlamıyorum. İkisi babamın Brent'e yardım etme planına sevinir de ona katılırlar sanıyorduk. Nerede! Becca, her soruya savunmacı, tek bir kelimeyle cevap veriyor. Babasının şu an nerede olduğunu bilmiyormuş. Hazır olduğunda iletişime geçermiş. Babamın, Brent'e yapılan haksızlığı nasıl düzelterceğini anlamıyormuş. Hayır, hiçbir fikri yokmuş. Hayır, beyin fırtınası yapmak istemiyormuş.

Bu sırada Rebecca'nın bize tek anlatmak istediği, orada yapabileceğimiz muhteşem, "ruh temizleyici" yürüyüşler. Babam onu Brent konusuna döndürmeye çalıştığında da bir rezervasyon sahibinin nasıl bir şaman çıktığını hatırlatıveriyor.

"Bana yardım et Rebecca!" diye patlıyor babam en sonunda. "Brent için adaleti sağlamaya çalışıyorum."

"Ah, Graham." Rebecca'nın dudaklarında gizemli bir gülümseme beliriyor. "Ne iyi adamsın. Hep öyleydin. Harika bir akışın var."

"Adaletmiş," diye mırıldanıyor Becca gözlerini devirerek. Offf, kıza gıcık oluyorum.

"Senin derdin ne?" diyorum. "Neden bu kadar negatifsin? Babana yardım etmek için buradayız biz."

"Belki öyle." O da bana çıkışıyor. "Ama belki de çok geç kaldınız. 2002'de neredeydiniz?"

“Ne?” diyorum ona boş boş.

“Babam cidden kötü duruma düştüğünde 2002’de Corey’den yardım istedi. Bir takım elbise giyip Vegas’a onu görmeye gitti. Baban o zaman yanında olsaydı ya!”

“Ama babam İngiltere’deydi,” diyorum şaşkınlıkla. “Bilmiyordu ki.”

“Tabii ki biliyordu,” diye tıslıyor Becca. “Babam ona yazmıştı.”

Bir dakika, anlayamıyorum. “Baba!” diye bölüyorum onun Rebecca’yla yaptığı konuşmayı keserek. “2002’de Brent’in Corey’den yardım istediğini biliyor muydun?”

“Hayır.” Babam boş gözlerle bakıyor. “Hiç duymadım.”

“Mektup almadın mı?” diyorum Becca’yı işaret ederek. “Brent’ten bir mektup aldığını söylüyor.”

“Tabii ki almadım!” diyor babam öfkeyle. “Sizce bu korkunç konu hakkında Brent’ten bir mektup almış olsaydım umursamaz mıydım?”

Becca babamın cevabına şaşırılmış gibi. “Corey, babama bildiğinizi söyledi. Corey dedi ki görüşüyormuşsunuz ve sizin görüşünüz de... Dedi ki...” Becca kendini durduruyor. Corey’nin ne dediğini merak ettim doğrusu.

“Becca, bence Corey yalan söylemiş,” diyor babam nazikçe.

Tamam. Şimdi taşlar yerine oturdu. Corey yalan söyleyip babamı suçladı. Becca da bu yüzden bizden nefret ediyor.

“Şimdi anladın mı?” diyorum Becca’ya dönerek. “Babam, Corey’nin söylediği o alçakça şeyleri hiç söylemedi. O yüzden düşmanca davranmana gerek yoktu,” diye sessizce ekliyorum. Ya da “Siktir git prenses kız demene.”

Becca’nın, “Aman Tanrım. Şimdi anladım. Yanılmışım. Çok özür dilerim!” gibi şeyler söylemesini umuyorum. Ama

sadece omuzlarını silkiyor ve telefonuna bakıp “Neyse ne. Corey’den hiçbir şey alamazsınız. Hiç şansınız yok,” diye mırıldanıyor.

Tanrım, gerçek insanlar çok hayal kırıcı. Bir DVD seti kutusunda çok daha iyisini yapardı eminim. Birkaç dakika sonra gitmesi gerektiğini söylüyor. Hiç üzülmedim canım.

“Görüşürüz prenses kız,” diyor çantasını omzuna atarken.

“Görüşürüz korkunç kaba ve negatif kız,” demek istiyorum ama onun yerine sadece gülümseyip “Haberleşelim,” diyorum.

Sen öyle san, diye ekliyorum kafamda.

O Rebecca’yla birlikte gidince atmosfer biraz rahatlıyor. Suze çocuklarını aramak için odasına çıkıyor. Annem daha fazla abur cubur mu istesek, yoksa iştahımız mı kaçır diye düşünüyor. Janice ise yüksek sesle bir broşürden “ruh rehberi” diye bir şey okuyor. Tam o sırada tekrar Rebecca görünüyor.

“Bunu görmek istersiniz diye düşündüm.” Eski, solmuş, siyah beyaz bir fotoğrafı babama uzatırken gözleri parıltıyor.

“Tanrım!” diyor babam okuma gözlüğünü çıkarırken. “Ver bakayım.” Fotoğrafı uzun süre dikkatlice inceledikten sonra masaya koyuyor. Ben de uzanıp bakıyorum. Fotoğrafta hepsi çölde kayaların üstünde oturuyor.

Babamı tanımak zor değil. Corey ise Las Vegas’ta gördüğümüz o gergin suratlı tuhaf adamdan çok farklı. Raymond şu an çok büyük olan gri sakalı dışında aynı galiba, söylemesi zor. Ama esas dikkat ettiğim kişi Brent. Hepimizin, uğradığı haksızlığı gidermeye çalıştığı bu adama daha dikkatlice bakıyorum.

Belirgin özellikleri var. Geniş bir alnı. Fotoğrafta bile belli olan inatçı duruşu. Ama bir yandan da tıpkı babamın söyle-

diği gibi nazik ve zeki olabilirmiş gibi. Sonra bakışlarını genç Rebecca'ya kayıyor ve hayretle gözlerimi kırıştıtırıyorum. Tanrım, çok güzel! Fotoğrafta diğerlerinden ayrı oturmuş. Başını geriye atmış, saçları aşağı salınmış. Derin dekolteli elbisesinden göğüsleri fırladı fırlayacak. Corey'nin ona neden âşık olduğunu görebiliyorum. Brent'in de. Yani kim ona âşık olmazdı ki?

Ya Raymond? Ya babam?

Karnımda hafif, rahatsız bir his kıpırdanıyor.

"Ver bakayım!" diyor annem fotoğrafı kendine çekerek. Dudaklarını büzüp Rebecca'yı inceliyor. Gözlerini şimdiki Rebecca'ya çevirdiğinde de ifadesi değişiyor.

"Yarın için hepinize masaj ayarladım," diyor Rebecca o yumuşak, büyüleyici sesiyle. "Sonra da belki otel bir piknik organize eder? Ah, hazır buradayken ardıc ağaçlarını kesin görmelisiniz."

"Buraya keyif yapmaya gelmedik," diyor babam. "Masajları iptal etmemiz lazım."

"Birkaç gün kalın işte." Kadın, babama kedi gibi gülümsüyor. "Hepiniz yorgunluktan perişan olursunuz."

"Korkarım yapamayız." Babam başını sallıyor. "Bu konunun üstüne düşmemiz gerek."

"Sedona'dasınız, Graham. Rahatlama merkezi. Biraz arkanıza yaslanmalısınız. Keyfini çıkarın!"

"Pek mümkün değil," diyor babam. "Önceliğimiz Brent'e yardım etmek. Kurban o."

"Kurbanmış," diye mırıldanıyor Rebecca, başını gökyüzüne kaldırarak. Bunu öyle usulca söylüyor ki tam olarak duydum mu duymadım mı emin değilim. Ama babam duymuş.

"Rebecca? Bu ne demek oluyor?"

“Yani öyle.” Sesi birden parlıyor. “Artık susamayacağım. Siz hepiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Çünkü bu delilik.”

“Babamın eski arkadaşının işlerini yoluna koymak istiyoruz!” diye çıkışıyorum. “Hiç de delilik değil.”

“İşleri yoluna koymak mı?” Ters ters bana bakıyor. “Hiçbir şey bildiğiniz yok. Brent dolandırıldıysa bu onun hatası. Herkes Corey’nin yalancının teki olduğunu biliyordu. Brent o kadar içmeseydi belki de kendini rezil etmezdi, aklını başına toplardı.”

“Bu çok sert oldu,” diyor babam şoke olmuş bir sesle.

“Gerçek bu. Adam ezik. Hep öyleydi. Ve şimdi kalkmış onun için hayatını toparlamaya çalışıyorsunuz.” Rebecca çok acımasız. “Neden biri Brent’in hayatını onun için toparlasın ki?”

Dehşet dolu yüzlerle birbirimize bakıyoruz. Galiba Rebecca ve Brent’in ilişkisi pek de iyi bitmemiş.

“Ama o resmen evsiz!” diyorum. Üstelik kızının babası!”

“Bundan bana ne?” diye çıkışıyor Rebecca. “Evsizse kendi aptallığı yüzünden.”

Birinin böylesine hızlı değişebildiğini görmemiştim. Bütün o bulaşıcı büyü, beraberinde tuhaf cazibesıyla birlikte yok oldu. Şimdi daha yaşlı ve sert, dudaklarının kenarı da daha büzüldü. Hepsi on saniyede oldu. Kadının kulağına eğilip *kötülük*, görünüşün için hiç iyi *değil*, diye fısıldamak istiyorum neredeyse.

Babam onu kınayarak izliyor. Yıllar önce de böyle miydi acaba? Belki de daha kötüdür.

Sonuç olarak annemin merak etmesine hiç gerek yok.

“Şey,” diyor sonunda babam nazik bir sesle. “Biz işimize bakalım. Sen de işine bak. Seni tekrar görmek güzeldi Rebecca.”

Babam ayağa kalkıp imalı bir şekilde bekliyor. Bir süre sonra Rebecca da kalkıp püsküllü deri çantasını alıyor.

“Asla başaramayacaksınız,” diyor iğneleyici bir tavırla. “Becca haklı. Hiç şansınız yok.”

Öfkeden kanım köpürmeye başlıyor. Bu kadın tam bir cadı.

“Hey, dur bir dakika Rebecca,” diyorum o kapıya ulaştığında. “Benim de adımı senden aldığımı sanıyorsun, değil mi? Becca ve Corey’nin kızı gibi.”

Rebecca bir şey demeden bize bakıyor. Uzun saçlarını savurup tatmin olmuş bir gülümsemeyle babama bakıyor. Bütün adamların ona abayı yakıp çocuklarına onun adını verdiğinden öyle emin ki! Ah! Ah!!!

“Biliyordum!” diye çıkışıyorum ona. “Karavan parkında karşılaştığımızda kızın bana öyle dedi. Herhâlde internetten babamı arattınız, beni öğrenince de senin yüzünden adımı Rebecca koydu sandınız.” Çenemi kararlılıkla kaldırıyorum. “Hiç de değil. Adımı babam koymadı. Adımı kitaptan alıyorum.”

“Duy, duy!” diye çınlıyor annemin sesi. “Kitaptan!”

“Daha ilginç bir şey öğrenmek ister misin?” diye soruyorum en yırtıcı sesimle. “Babam adımı Rebecca koymak istemiş. Rebecca olmasın da ne olursa olsun demiş. Neden acaba?”

Rebecca hiçbir şey söylemiyor ama yanaklarında iki küçük noktanın oluştuğunu görüyorum. Hahaha. İşte böyle. Bir dakika sonra boncuklar arkasından gürültüyle şangırdıyor ve hepimiz birbirimize bakıyoruz.

“Vay canına!” diyor annem güçlkle nefes alarak. “Vay canına!”

“Şaka gibi,” diyor babam başını sallayarak her zamanki abartısız tavrıyla.

“Bana kilise piyngosunu hazırlayan Angela’yı hatırlattı,” diyor Janice. “Onu hatırlıyor musun Jane? Bilezikleri olan. Mavi bir *Honda*’sı vardı.”

Böyle bir anda kilise piyngosundan sadece Janice bahsedebilirdi zaten. İçimden bir kıkırdama yükseliyor, sonra homurtuya dönüşüyor ve birden kocaman bir kahkaha patlatıyorum. Sanki ne zamandır gülmemişim.

Babam da gülümsüyor, hatta annem bile işin komikliğinin farkında. Luke’a baktığımda o da sırıyor. Sonra Minnie de durumu çok komik bulduğuna karar veriyor.

“Komik!” diyor bir yandan kahkaha atıp bir yandan karnını tutarak. “Komik kadın!”

“Gerçekten komik kadındı,” diyor Janice ve bizi yine kahkahaya boğuyor. Suze bize katıldığında gülmeye devam ediyoruz ve o da hayretle bize bakıyor.

“Kusura bakma.” Burnumu siliyorum. “Sonra anlatırım. Evde durumlar nasıl?”

“Ah, her şey yolunda,” diyor Suze. “Diyorum ki, hava çok güzel. Yürüyüşe çıkmak ister misiniz?”

Sedona yürüyüş yapmak için harika bir yer. Kule gibi yüksek kızıl kayalar sanki bir film karesinden fırlamış. Hepimiz sanki kayalar hâlâ duruyor mu diye kontrol edermişçesine yukarı bakıyoruz. Şık dükkânların ve mağazaların yanından geçerken annemle babam kol kola yürüyor. Çok tatlılar. Suze'la Janice, Minnie'nin elini tutuyor, ona camekândaki eşyaları gösteriyor. Luke bir e-posta yazıyor. Ben de sanki transtaymışım gibi yürüyorum. Rebecca'ya sinirim hâlâ geçmedi. Ve kızına. İnsanlar bana ne zaman bir şey yapamazsın deseler onları yanıltmak istiyorum. Bu adaletsizliği düzelterceğiz. Yapacağız. Görsün bakalım o kadın.

Beynimde fikirler, düşünceler, planlar vızıldıyor. Çantamdan bir kalem çıkarıp bir kâğıt parçasına kelimeler karalıyorum. Bir şekilde yolunu buluruz, değil mi?

"Neyin peşindesin tatlım?" diyor beni fark eden annem. Kelimenin ortasında duruyorum.

"Corey'yi alt etmek için bir plan düşünüyorum. Ama henüz emin değilim." Elimdeki kâğıda bakıyorum. "Bir fikrim var gibi..."

Daha sonra her şeyi tartışmak için bir toplantı yapacağız ve planımı orada anlatabilirim. Olabilir.

“Aferin aşkım!” diyor annem. Omuzlarımı silkiyorum.

“Bilmem. Sadece birkaç fikir. Üzerinde çalışmam lazım.”

“Şuna bakın!” diyor Suze ve hepimiz durup Baskı Evi adlı dükkâna bakıyoruz. Pencere harika kitaplar, klasörler, kutular ve minderlerle dolu. Hepsinde de el baskısı ağaç, kuş ve diğer doğasal desenler var.

“Çok güzel!” diyor annem. “Becky, şu küçük valizlere bak! Hadi girelim!”

Luke’u e-postasını bitirmesi için dışarıda bırakıyoruz. Çok acilmiş yoksa kesin içeri girip kaktüslü çerçevelere bakmak istermiş. (Tam bir yalancı.) İçeri girdiğimizde kasanın arkasından tüy baskılı bir elbise giymiş bir kadın gülümseyerek kalkıyor.

“Hoş geldiniz,” diyor yumuşak bir sesle.

“Bu baskıları siz mi yaptınız?” diye soruyor Suze. Kadın başını sallıyor. “Onlara bayıldım,” diyor Suze.

Biz etrafa bakınırken Suze’un baskıyla ilgili sayısız soru sorduğunu duyuyorum. Suze çok sanatsal biridir. O da böyle bir dükkân açabilir. Aslında belki de Letberby Hall’de böyle bir şey yapmalı. “Letherby Baskı Koleksiyonu.” Harika olur! Unutmayayım da bu fikrimi ona daha sonra söyleyeyim. O sırada bir kalem standına denk geliyorum ve olduğum yerde kalakalıyorum. Vay canına. Hiç bu kadar müthiş kalemler görmemiştim.

Normal kurşun kalemlerden biraz daha kalınlar ve her birinin üzerinde başka bir baskı var. O kadar da değil. Tahta kısmı da renkli. Lavanta tahtalı turuncu baskılı kalemler... Kırmızı tahtalı turkuaz baskılı kalemler... Hepsi göz alıcı. Bir

tanisini burnuma götürüp o müthiş, sandal ağacı kokusunu içime çekiyorum.

“Alacak mısın Becky?” diyor annem. Döndüğümde annem, babam ve Janice bana doğru geliyor. Annemde ağaç baskılı üç klasör, Janice’te bir düzine bal kabaklı mutfak havlusu var.

Otomatik olarak “Ah, hayır,” deyip kalemi yerine koyuyorum. “Çok güzeller ama, değil mi?”

“Fiyatı sadece iki kırk dokuz,” diyor annem, kehribar tahlı yaprak yeşili baskılı bir kalemi alarak. “Bir tane almalısın.”

“Gerek yok,” diyorum aceleyle. “Siz ne aldınız?”

“Ben hayatımı organize ediyorum,” diyor annem neşeyle. “Her şey değişecek.” Sırayla her bir klasöre dokunuyor. “Mektuplar, garanti belgeleri, çıktı alınmış e-postalar. Canıma okuyorlar. Mutfağın her yerinde.”

“E-postalarının neden çıktısını alıyorsun ki?” diyorum şaşkınlıkla.

“Ah, e-postaları ekranda okuyamıyorum.” Annem bu çok çılgınca bir fikirmiş gibi yüzünü buruşturuyor. “Sen nasıl yapıyorsun bilmem aşkım. Luke da öyle. Küçük telefonda nasıl iş yapıyor? Bunu nasıl başarıyor, anlamak mümkün değil.”

“Yazı karakterini büyütebilirsin,” diyorum anneme. Annem de sanki, “Mars’a gidebilirsin,” demişim gibi bakıyor.

“Ben kendime klasör alacağım.” Onları sevgiyle okşuyor. “Çok daha basit.”

Tamam. Anneme gelecek doğum gününde ne alacağımı buldum. Bilgisayar öğretmeniyle bir gün.

“Peki sen ne alıyorsun?” Annem camekâna bakıyor. “Kaleme ne dersin? Çok güzeller.”

“Hiçbir şey.” Gülümsüyorum. “Hadi gidip klasörlerini ödeyelim.”

“Bex artık alışveriş yapmıyor,” diyor Suze yanımıza gele-
rek. “Parası yetse bile.” Minnie’nin elini tutuyor. İkisinde de
tavşanlı önlük gibi bir şeyler var.

“Ne demek artık alışveriş yapmıyor?” diyor annem şaşkın-
lıkla.

“Ona bir çift kovboy çizmesi almak istedim. Bana izin ver-
medi.”

“Kovboy çizmesine ihtiyacım yoktu.”

“Ama kaleme ihtiyacın var!” diyor annem neşeyle. “Planını
yazmak için kullanabilirsin aşkım.”

“İstemiyorum.” Birden arkamı dönüyorum. “Hadi gi-
delim.”

“Sadece iki kırk dokuz,” diyor Suze bir kalemi alarak. “Vay
canına, harika kokuyorlar.”

Kalemlere bakınca yine midem bulanıyor ve kendimi kötü
hissediyorum. Harikalar. Ve elbette bir tanesine param yeter.
Ama bir şey beni engelliyor. Kafamın içindeki o korkunç sesi
yine duyabiliyorum.

“Hadi gidip şehrin geri kalanını keşfedelim,” diyorum
herkesi harekete geçirip konuyu kapatmaya çalışırken. Ama
annem gözlerini bana dikmiş, kaşları havada.

“Becky, aşkım...” diyor hafifçe. “Bu sen değilsin. Sana ne
oldu aşkım? Neler düşünüyorsun?”

Annemin nazik sesini duyunca içimde bir şeyler oluyor;
doğmadan önceden beridir duyduğum o ses bütün duvarla-
rımı geçiyor, diğer sesleri bastırıyor ve içimdeki öze ulaşıyor.
Onu duymazdan gelemiyorum. Ve ona cevap vermezlik ede-
miyorum. O benim annem.

“Sadece... bilirsin işte,” diyorum sonunda. “İşleri batırdım. Bütün bu sorun benim hatamdı. Bu yüzden...” Gözlerimi herkesten kaçırarak yutkunuyorum. “Bilirsin işte. Hak etmediğim için...” Sesim kısılıyor, burnumu ovuyorum. “Her neyse. Problem yok. Her şey yolunda. Alışveriş yapmayı bırakmam gerekiyordu. Bu yüzden.”

“Böyle değil!” diyor annem dehşetle. “Böyle kendini cezalandırarak olmaz! Hiç böyle şey duymadım! Merkezde sana bunları mı söylediler? Bir kalem almaya bile hakkınız yok mu dediler?”

“Şey, tam olarak değil,” diye itiraf ediyorum duraksadıktan sonra.

İşin aslı, Golden Peace’te alışverişi orantılı yapmak ve anlamlı harcamak gerektiğini öğrettiler ve amaç dengeyi bulmaktı. Belki de dengeyi bulmak güçlü noktam değildir.

Annem destek ararcasına Suze’la babama bakıyor. “L.A.’de ne olduğu umurumda değil!” diye parlıyor. “Benim gördüğüm, arkadaşına yardım edebilmek için elinden geleni ardına koymayan bir genç kadın...” Saymaya başlıyor. “Corey’nin adresini kim buldu, Raymond’a ulaşmanın yolunu kim düşündü... Sonracığıma...”

“Alicia’nın gerçek yüzünü ortaya çıkardı,” diye ekliyor Suze.

“Aynen!” diyor annem. “Kesinlikle! Küçük bir yıldızdın Becky! Kendini suçlu hissetmene gerek yok!”

“Becky, neden bu yolculuğun kendi hatan olduğunu düşünüyorsun?” diyor babam.

“Bilirsiniz işte!” diyorum çaresizce. “Çünkü Brent’i görmeye daha erken gitseydim evinden çıkarılmayacaktı ve ortadan kaybolmayacaktı...”

“Becky.” Babam ellerini omzuma koyuyor ve o bilge baba bakışıyla gözlerimin içine bakıyor. “Bir an bile seni bunun için suçlamadım. Brent birçok nedenden ortadan kayboldu. İşin aslı gitmesine gerek yoktu. Borçlarını ödedim ve karavanının kirası önümüzdeki yıl içindi.”

Babam...

Ne?

Afallamış hâlde babama bakıyorum. Sonra anında toparlanıyorum. Babam elbette böyle bir güzellik yapacak adam.

“Ama kızı bir şey demedi...”

“Kızı bilmiyor olabilir.” Babam iç çekiyor. “Bu meseleler biraz karmaşık Becky ve bu kimsenin hatası değil. Ve her şey için kendini suçlaman ise çok korkunç.”

“Ah,” diyorum boş boş. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki koca bir kaya gelip üstümden geçmiş.

“Ve bu arada,” babam öne çıkıyor, “lütfen hayatım izin ver sana bir kalem alayım. Kesinlikle bunu hak ediyorsun.”

“Hayır!” Babam daha bir kalem seçmeden annem kendini onun önüne atıyor ve hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz. “Mesele bu değil. Mesele Becky. Ve Becky’nin içinde neler olup bittiği.” Annem düşüncelerini sıraya koyuyormuş gibi duraksıyor. Herkes kararsızca birbirine bakıyor. “Kendisini çok kötü hissettiği için kendine bir kalem alamayan bir kız yetiştirmedim ben,” diyor sonunda. “Becky, bir, iyi bir amaç uğruna alışveriş yapmamak vardır. Bir de kötü nedenler yüzünden alışveriş yapmamak vardır. Ve ikisi aynı şey değil.” Sık nefes alıyor ve gözleri parlıyor. “Kimse eski hâline dönmeni istemiyor. Kimse yatağın altında kredi kartı ekstrelerini saklamayı istemiyor. Üzgünüm aşkım,” diye ekliyor yüzü kızarılarak. “Bu konuyu açmak istemezdim.”

“Önemli değil,” diye yanıtlıyorum yanaklarım kızarak. “Buradaki herkes biliyor, hepimiz arkadaşız.” Göz ucuyla yakınımdaki mavili bir kadını fark ediyorum. Tamamen bizi dinliyor. Benim baktığımı görünce hemen kafasını çeviriyor.

“Ama böyle olmaz. Benim Becky’m bu değil.” Endişeyle beni süzüyor. “Çok mu borcun var?”

“Aslında... Hayır, yok,” diye itiraf ediyorum. “Aslında L.A.’deki stil çalışmamın parasını aldım. Para açısından işlerim gayet yolunda.”

“Bir kalem ister misin?”

“İııı...” Güçlkle yutkunuyorum. “Evet. Sanırım isterim. Belki.”

“O zaman, sana kalmış aşkım. Kendi seçimlerini kendin yapmalısın. Belki de canın bir şey almak istemiyordur.” Annem geri çekilip burnunu siliyor. “Ama artık bu hak etmiyorum laflarını duymayacağım. Bu fikre dayanamıyorum!”

Herkes uzaklaşıp dinlemiyormuş gibi davranırken bir sessizlik oluyor. Kendimi çok ama çok tuhaf hissediyorum. Her şey kafamda yeniden şekilleniyor. Uzun zamandır sıkışıp kalmış parçalar gevşiyor. Benim hatam değildi. En azından... Her şey benim hatam değildi. Belki de...

Belki de kendime bir kalem alabilirim. Hatıra olarak. Belki şu açık turuncu tahtalı, gri kuş baskılı güzelim mor kalem. Yani alt tarafı \$2.49. Ve kalemler her zaman işe yarar, değil mi?

Evet, ben Becky Brandon, eski soyadıyla Bloomwood, kendime bir kalem alacağım.

Kaleme uzanıyorum, parmaklarım yaklaşıncaya yüzüme memnun bir parıltı yayılıyor. Karnımda bir sıcaklık. Ah, bu duyguyu nasıl özlemişim.

Ah. Bir dakika. Yani şimdi “sakince ve anlamlı” alışveriş yapıyorum, öyle mi? Bu düşünce aklımdan geçince durup kendimi incelemeye çalışıyorum. Ah, Tanrı aşkına, bilmiyorum. Kendimi sakın gibi hissediyorum galiba. Anlama gelince... Şey. Bu küçücük kalemin öyle ahım şahım bir anlamı olamaz.

Öncelikle harika bir kalem. Sadece ben demiyorum. Suze da diyor.

“Güzel kalem, Bex,” diyor Suze sırtarak, sanki aklımı okuyormuşçasına. Babam başını sallıyor, Janice de desteklercesine, “Bunu kullanmak çok hoşuna gidecek aşkım!” diyor. Sanki yeniden beş yaşındayım. Özellikle de annemle babam bakışınca annemin, “Her eylül okul açılmadan önce alışverişe çıkardık, hatırlıyor musunuz?” demesiyle. Hooop, sanki zamanda geri gitmişim ve kalem kutuların önünde duruyoruz. Ben pembe, tüylü bir tanesi için yalvarıyorum, annemle babam da gerçekten bir pergel gönye setine, ya da adı artık her neyse ona ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

(Aslında her sene yeni, parlak bir gönye alırdım ama daha bir kez bile matematikte onları kullanmadım. Tabii bu gerçekten annemle babama bahsetmeme gerek yok.)

“Alacaklarımızı aldıktan sonra da gidip güzel doğa fotoğrafları çekeriz,” diyor annem kararlı bir sesle. “Sanatsal bir şey yaparsan kafan boşalır Becky, aşkım. Büyük, kırmızı bir kayanın üstünde Minnie’yle ikimizin resmini çekersin, Elinor’a göndeririz.”

Minnie mi? Kocaman, devasa kayalıkların üstünde mi? Şaka yapıyor herhâlde?

“Harika!” diyorum. “Ya da mesela bir kayanın yanında.”

Hepimiz elimizdekilerle kasaya yöneliyoruz. Tüy baskılı elbisesi olan kadın memnun oluyor. Sonra tam sıra bana gel-

diğinde beş dolarımı uzatacakken aynı baskılı kalemlerle dolu kocaman bir kutu görüyorum ve üzerinde Özel İndirim: Beş tane fiyatına on kalem yazıyor. Duraksıyorum.

Beş tane fiyatına on kalem. Cidden iyi bir teklif.

Bir bakalım... Kafamda hızlıca bir hesaplama yapıyorum. On baskılı kalem \$12.45 ediyor o zaman. Vay canına. Fena değil ha? Artı KDV, ama yine de iyi. Hem ceketimin cebinde ne zamandır duran bir yirmilik var. Böylece herkese bir kalem hediye edebilirim. Bir maskot gibi.

“Bex?” diyor tereddüt ettiğimi gören Suze. “Kalemi alacak mısın?”

“Evet,” diyorum dalgınlıkla. “Alacağım. Gerçi düşünüyorum da bu da iyiymiş,” diyorum kutuyu işaret ederek. “Sence? Beş tane fiyatına on tane? Çünkü düşünüyorum da hepinize küçük bir hediye almak isterim. Hem herkesin kaleme ihtiyacı olur..”

Yanımda bir patlama oluyor. Galiba Suze. Bu sesi nasıl çıkarabiliyor hayret?

“Ne?” Dönüp ona bakıyorum. “Ne?”

Ama başta cevap vermiyor. Anlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Sonra bana aniden sarılıyor. Öyle sıkıyor ki nefes alamıyorum.

“Hiçbir şey, Bex,” diyor kulağıma. “Hiçbir şey.”

Dükkândan çıkarken uzun zamandır olmadığım kadar memnun hissediyorum kendimi. Her şey benim hatam değildi. Kendimi ne kadar suçladığımı fark etmemişim. Ve şimdi öylesine özgürüm ki.

Sonuç olarak on kalem alıyoruz ama herkes bir iki dolar katkıda bulunuyor. Annemle Janice birer tane seçtiler bile. Suze turkuazla açık pembe arasında karar veremiyor.

“Turkuaz gözlerini ortaya çıkarır,” diyorum Suze ikisini de karşılaştırmak için havaya kaldırınca. “Ama pembe de her şeyle gider. Açık maviyi gördün mü? Bak o da muhteşem...” Cümlem yarıda kesiliyor. “Suze?” Suze dinlemiyor. Kalemli sınırsız sarmış, gözleri ise sol omzumun ötesinde bir yere bakıyor. Ben neler olduğunu görmek için dönerken Suze’un dudaklarından bir inilti duyuluyor.

“Tarkie?”

Tarkie mi? Aman Tanrım. Tarkie?

Tarkie orada dikilmiş duruyor. Öğleden sonra güneşinde resmen gölgesi görünüyor. Yüzünü seçemiyorum. Ama böyleken bile -çok tuhaf ama- farklı görünüyor. Sanki boyu birkaç santim uzamış gibi. Duruşu mu değişti acaba? Yeni bir takım mı giymiş?

“Tarkie,” diye inliyor Suze. Dönüp ona baktığımda yanaklarından iki damla yaş süzülüyor. Ve Tarkie’ye öyle bir hızla koşuyor ki gören, adamı devirecek sanır.

Işık öyle parlak ki Suze da artık gölgeden ibaret. İkisi de bu sıkı kucaklaşmada iç içe geçmiş iki beden sadece. O kucaklaşmada neler olduğuna dair bir fiktim yok. Konuşuyorlar mı, konuşmuyorlar mı, neler oluyor... Sanki bir uçağın kara kutusu. Sonra öğrenirim.

Tabii Suze bana anlatırsa. Belki de anlatmaz. Bazı şeyler özeldir. Artık yetişkiniz. Öyle her şey paylaşılmaz. (Tabii umarım, n’olur bana anlatır.)

Transa geçmiş gibi bir elim ağzımda hayretle onları izliyorum. Diğer yetişkinler de benim kadar şaşkın. Hatta yoldan geçen birkaç kişi bile durup izledi de, “Aaah,” dediler şefkatli seslerle.

“Bak, Becky.” Luke yanıma geliyor. “Tarquin burada. Gördün mü?” Başıyla işaret ediyor.

"Herhâlde gördüm!" diye tıslıyorum. "Ama onu affetti mi? Her şey yolunda mı? Ne diyor?"

"Bu onları ilgilendirir bence," diyor Luke nazik bir sesle. Ben de ona ters ters bakıyorum. Biliyoruz herhâlde. Ama söz konusu Suze.

O sırada telefonum bipliyor. Bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Aman Tanrım, Suze bunu görmeli. Hemen. Gizlice onlara yaklaşıyorum.

Tarkie'nin sesini duyup neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"İkimiz de farklı şekilde dağıldık," diyor Tarkie, gözleri Suze'un gözlerinde. "Ama o kişi gerçek ben değildim. Sen de gerçek Suze değildin."

"Değildim," diye yutkunuyor Suze. "Ah, Tarkie, değildim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Gerçek sen L.A.'deki saçı postişli kız değil. Gerçek sen doğayı sever." Elini birden etrafa savuruyor. "Gerçek sen ağaçları sever."

Uzun bir duraksama oldu. Suze'un gözlerinin sinirden seğirdiğini fark ediyorum.

"İıı, evet," diyor sonunda. "Ağaçlar. Kesinlikle. İıı... ağaçlardan konu açılmışken..." Sesi öyle cırtlak çıkıyor ki yüzünü ovuşturuyor. "Düşünüyorum ki... merak ediyorum da... Acaba..." Cesaretinin onu terk ettiği görülüyor. "Şey... Baykuş Kulesi nasıl?"

"Her zamanki gibi," diyor Tarkie. "Her zamanki gibi, Suze." Gözleri buğulu, sesinden bir anlam çıkarmak güç. Zavallı Suze ona çaresizce bakıyor. Dudakları titriyor.

"Yani daha iyi değil?" diye riske giriyor. "Ya da daha kötü?"

“Suze, Baykuş Kulesi’ni bilirsin,” diyor Tarkie. Ağacı gözünün önünde canlandırırken gözleri parlıyor. “Sana tarif etmeme gerek yok.”

Tanrım, bu resmen işkence.

“Suze!” diyorum elimden geldiğince gizli. “Sana bir şey göstermem lazım!” Suze başını şok içinde bana çeviriyor ve öfkeli bir git başımdan hareketi yapıyor.

“Bex, zamanı değil! Görmüyor musun?”

“Evet, zamanı! Suze, cidden... Pardon, Tarkie. Sadece iki saniye...” Suze yine reddetmeye fırsat bulamadan onu çekiştirip telefonumu gösteriyorum.

Derek Smeath’in kırışık yüzü ekranda parlıyor. Karanlık bir koruda dikilmiş, elindeki feneri, üstünde bir tabela çivili ağaca çevirmiş. Fotoğrafı yaklaştırdıncı üzerindeki BAYKUŞ KULESİ yazan metal tabela seçiliyor.

“Bu olamaz...” diye afallıyor Suze. Gözleri dehşet içinde kocaman oluyor. “Hayır.”

“Şu an orada. Süper sağlıklı Suze,” diye fısıldıyorum kalın, yapraklı ağaç dallarının başka fotoğraflarını göstererek. Sapasağlam orada. Sen ve Tarkie gibi. Güçlü, hayat dolu ve görkemli. Hiçbir yere gitmiyor.”

Gözleri dolan Suze’un ağzından bir hıçkırık kaçıyor. Suze hemen ağzını kapatıyor. Bir kolumu onun omzuna dolayıp sıkıyorum. Korkunç zamanlar yaşıadı.

“Ama...” Sonunda konuşabildiğinde hayretle ekranı işaret ediyor. “Nasıl oldu da ...”

“Sonra anlatırım. ııı... Selam Tarkie!” diye ekliyorum beceriksizce el sallayarak. “Nasılsın? Ben sizi yalnız bırakayım...” deyip geri çekiliyorum. “Böldüğüm için kusura bakmayın...”

"Tarkie." Suze birden kendini daha fazla tutamayıp hıçkırıklara boğuluyor. "Tarkie, çok, çok üzgünüm."

Sonra Tarkie'nin güçlü ve kararlı kolları onu sarıp yakındaki bir kafeye, sessiz bir noktaya götürüyor. Luke'la birbirimize bakıyoruz. Hafiften ürperiyorum. Umarım araları düzelir. Yani bence düzelecek. Tarkie burada. Konuşup hallederler.

Ama belli de olmaz. Bazı şeyler kolayca dağılabilir. Tek bir hatayla ...

"Luke, kaçamak yapmayalım olur mu?" diyorum aniden onun koluna yapışarak. Luke söylediğim şeyi komik bulmuş olacak ki yüzü tuhaf bir hâl alıyor.

"Tamam," diyor ciddiyetle. "Kaçamak yapmayalım."

"Benimle dalga geçiyorsun!" diyerek kolunu çimdikliyorum. "Kes şunu! Ciddiyim!"

"Seninle dalga geçmiyorum. Cidden." Bana yeniden bakıyor. Bakışlarındaki ciddiyeti fark ediyorum. Bunu cidden anladığını söylemiş gibi derin bakıyor. "Kaçamak yapmayalım ve aptal bir ağaç şifresi falan da kullanmayalım," diye ekliyor gözlerinde bir pırıltıyla. (Luke bu Baykuş Kulesi olayını çok saçma buluyor. Hiç onun tarzı değil.)

"Kabul." Başımı sallıyorum ve Luke eğilip beni öpüyor. Onu öyle sıkıyorum ki kesin onu devireceğim diye düşünüyorum. ya da başka bir şeyi. Ama umurumda değil.

Biraz bebek beklemek gibi. Kafenin bahçesine girip Suze ve Tarkie'den uzakta duruyoruz. İçecek söyleyip havadan sudan sohbet ediyoruz. Bahçe epey büyük, kayalar, ağaçlar ve çalılar var. Annemin bir kayanın yanında fotoğrafını çekiyorum, sonra Minnie'nin bir kayanın tepesinde, sonra gölgede gördüğümüz küçük bir kertenkelenin fotoğrafı. Annem neşeyle, "Gördün mü Becky, tatlım? İstersen ya-

pabileceğim bir sürü şey var. Bir vahşi yaşam fotoğrafçısı olabilirsin,” diyor.

Bir vahşi yaşam fotoğrafçısı mı?

Bir keresinde işim olmadığı için üzülüp Suze’la, ya da belki Luke’la, ya da belki ikisiyle de konuştuğunu biliyorum. Benden korkunç bir vahşi yaşam fotoğrafçısı olurdu, yine de etkileniyorum. Annem benden asla ümidi kesmiyor. Onun en temel dünya görüşüne göre ben her şeyi yapabilirim. Ben de gülümseyip “Evet! İyi fikir anne! Belki de!” diyorum ve bir çalının sonradan sileceğimiz doksan beş karesini çekiyorum.

Sonra içecekler geliyor ve tekrar oturuyoruz. Tabii bütün o süreçte gözümüz Suze’la Tarkie’nin konuşmaya devam ettiği yerde. İşin iyi tarafı, Tarkie onun elini tutuyor. Suze çok hızlı ve yüksek sesle konuşuyor. O ağlarken Tarkie mendiliyle onun yüzünü siliyor. Ki bu da olumlu bir şey, öyle değil mi?

Suze’la Tarkie’nin en önemli özelliği, ikisinin de birbiriyle evli olmak istemesi. Ve bu, bir evlilik için iyi bir başlangıç.

Sonra birden ayağa kalkıp bize doğru yürüyorlar. Hepimiz onların her hareketini izliyormuşuz ve ne konuştuklarını anlamaya çalışıyormuşuz gibi değil de sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi görünmek için panikliyoruz.

“Demek bu kızıl kayalı kanyonlar öyleymiş,” diyor annem yüksek sesle. O sırada Janice de, “Limonata harika, değil mi?” diye şakıyor.

“Selam millet,” diyor Suze yaklaştıkça tedirginlikle. Hepimiz şaşkınlık ifadesine bürünüyoruz.

“Ah, Suzie, sen de buradasın!” diye sesleniyor annem, sanki Suze’un nerede olduğunu merak ediyormuş gibi. “Tarquin de burada. Ah, bu ne yakışıklılık Tarquin!”

Bu aslında çok göreceli bir yorum. Tarquin tamamen düzgün görünüyor. Saçları uzamış, L.A.'deki o korkunç hâlinden eser yok, lacivert bir keten takım elbise giymiş, çenesi her zamankinden kararlı görünüyor.

"Seni görmek harika Jane," diyor eğilip annemi öperken. "Ve Janice. Sanırım dolu dolu bir yolculuk geçirmişsiniz."

Sesi de mi daha derin? Hem bir kez olsun kekelemedi. Tamam, birkaç kelime söyledi ama olsun. Nerede o bööö deseniz yerinden zıplayacak utangaç, kekeme, küçük kafalı aristokrat?

Tekrar Suze'a bakıyorum. Suze fark edilmek istemezmiş gibi geri çekilmiş.

"Suze." Yanımdaki boş sandalyeye vuruyorum. "Gelsene. Limonata al." Sonra da, "İyi misin?" diye mırıldanıyorum o oturur oturmaz.

"Galiba." Suze duygusal olarak perişan olsa da gülümsemeyi başarıyor. "Çok konuşmamız gerek. Tarkie çok anlayışlı..." Bir an gözlerini kapatıyor. "Kırılmamaya çalışıyor çünkü her şeyin düzelmesini istiyor. Babana ve bu işe odaklanmak istiyor. Ama kırılmalı. Bana kızmalı. Öyle değil mi?"

Babamın elini sıkıca sallayan, yüzü parlayan Tarkie'yi inceliyorum.

"Seni yeniden görmek harika Graham," diyor. Sesindeki memnuniyeti duyabiliyorum.

"O kendine göre halledecek," diyorum. "Bırak istediği gibi yapsın, Suze. Yine birliktesiniz ya önemli olan bu." Bir an dehşetle ona bakıyorum. "Yani öylesiniz, değil mi?"

"Evet!" Suze'dan kahkahayla hıçkırık arası bir ses çıkıyor. "Ah, Tanrım. Evet. Birlikteyiz. Evet."

"Ona Baykuş Kulesi'ni söyledin mi?"

“Söyleyeceğim,” diyor dudağını ısırıp utanmış görünerek. “Eve gittiğimizde ona her şeyi anlatacağım. Her şeyi. Ama şimdi değil. O... bilmek istemiyor.”

“Haklısın.” Merakla onu izliyorum. “Evrin geçirmiş.”

“Eee, Graham,” diyor Tarkie otururken, “mesajlarımı aldın mı?”

“Kesinlikle,” diyor babam. “Tabii. Ama biraz kafam karıştı. Sen Corey’yle temasa geçtiğini söylemişsin. Ona yazdın mı? E-posta mı attın?”

“Hayır,” diyor Tarquin. “Onunla görüştüm.”

“Görüştün mü?” Babamın ağzı açık kalıyor. “Yüz yüze mi?”

“Yemekte.”

Şaşkınlıkla dolu bir sessizlik oluyor. Tarkie, Corey’yle yemek mi yemiş?

“Tarkie... harikası!” diye kekeliyor Suze.

“Yok canım,” diyor Tarkie alçak gönüllülükle. “Unvanın etkisi oldu tabii.”

“Ama toplantınız neyle ilgiliydi?” diyor babam inanamamış olarak.

“Yeni risk sermayesi şirketim ve ona ortak arayışım ile ilgili.” Tarkie duraksadı. “Hayali risk sermayesi şirketim.”

Babam başını geriye atıp kahkahaya boğuldu. “Tarquin, sen harikası.”

“Tarkie, çok zekisin,” diyorum içtenlikle.

“Ah, lütfen,” diyor Tarkie utanmış görünerek. “Hiç de değil. Ama iyi haber şu ki Corey’ye erişimim var. Soru şu ki bu erişimi nasıl kullanacağız? Neyse, en azından bir başlangıcı-mız var.”

Duyduklarımdan etkilenerек Tarkie’ye göz kırpyorum. Daha önce hiç olmadığı kadar yetişkin ve kararlı görünüyor.

“Şey.” Babam hâlâ biraz şok içinde. “Tarquin, bu bekleyeceğimden çok çok daha iyi bir ilerleme.”

Beynim bu yeni veriyi sindirmeye çalışıyor. Bu her şeyi değiştirir. Defterimi alıp fikirlerin üstünü çiziyor ve yenilerini yazmaya başlıyorum.

“Meseleyi tartışmak için bir toplantı planlıyorduk,” diyor babam. “Daha sonra belki, herkes kendini,” nazıkçe Suze’a bakıyor, “daha iyi hissettiğinde.”

“Harika,” diyor Tarkie. “Size bildiğim her şeyi anlatırım. Şimdi kutlama için ufak bir şeye ne dersiniz?”

Bir süre daha orada oturup sessizce içki içiyor, sohbet ediyor ve kırmızı kayalara bakıyoruz. Belki de Sedona’da cidden ruhu güçlendiren mistik bir şey vardır çünkü sonunda, en sonunda sakinleşmişiz gibi hissediyorum.

Otele yürürken Suze’la Tarkie güven duymak için birbirlerinin ellerine dokunup duruyorlar. Her seferinde içim minnetle doluyor. Çünkü bir boşanma arkadaşı olmak istemiyorum. Hayatınız boyunca sizi üzecek bir şey bu.

“Baban harika,” diyor Tarkie, karşıya geçmeyi beklerken.

“Biliyorum,” diyorum gururla.

“O Tarkie’nin kahramanı,” diyor Suze, kocasının elini şefkatle sıkarak.

“Yolda o kadar zaman ne konuştunuz?” diye soruyorum sahihci bir merakla. Tamam, Tarkie’yle babam birbirini sever ama bu kadar ortak alanları olduğunu bilmiyordum. Belki golf dışında.

“Bana iyi bir nutuk çekti,” diyor Tarquin. “Bayağı ciddi bir nutuk.”

“Hadi ya? Pardon,” diyorum şaşkınlıkla.

“Yok, ihtiyacım vardı.” Tarkie kaşlarını çatıyor. “Baban dedi ki hayatta hepimize biçilmiş roller vardır ve ben be-

nimkinden kaçırıyormuşum. Haklı. Ben olmak... Şey, zor bir iş. Bunu ben seçmedim. Ama bundan da kaçamam. Sorumluluğumu üstlenmeliyim.” Duraksıyor. “Ve üstleneceğim de. Ailem ne derse desin Letherby Hall ile ilgili planlarımı gerçekleştireceğim.”

“Harika planlar,” diyor Suze sadakatle. “Yeni Chatsworth olacak.”

“Şey, tam olarak değil,” diyor Tarkie. “Ama planlarım çok mantıklı. İşe yarayacak.” Sanki kafasında biriyle mücadele ediyor. “Yarayacak kesinlikle.”

Ona göz ucuyla bakıyorum. Babam ona ne yaptı bilmiyorum ama Tarkie büyümüş. Konuşmaları daha büyük. Daha kendinden emin. Kocaman bir imparatorluğun sorumluluğunu alabilecek ve bunun altında ezilmeyecek biri gibi.

Yolun karşısına geçerken Suze yanımdan yürüyor ve bir süre ikimiz baş başa kalıyoruz. (Daha doğrusu iki buçuğuz çünkü Minnie’nin elini tutuyorum.)

“Eee, Bex,” diyor kısaca. “Tahmin et ne oldu?”

“Ne?”

“Ben...” Elini Suze usulü sallıyor.

“Ne?” diye üsteliyorum. “Sakin...”

“Evet.” Yanakları kızarıyor.

“Hayır. Sen... Olamaz...”

“Evet!”

Tamam, şimdi aynı şeyi düşünüğümüzü kesinleştirmeliyim. Çünkü ben bir şey düşünürken o, İngiltere’ye döndüğümde Cordon Bleu kursuna başlayacağım demek istiyor olabilir.

“Hamile misin?” diye fısıldıyorum ve Suze deli gibi başını sallıyor. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Tarkie gittiği günden beri. Testi o gün yaptım. Kafayı üşütecektim.” O stresi hatırlayınca yüzünü ekşitiyor. “Ah, Tanrım, korkunçtu, Bex. Çok korkunç. Düşündüm ki... Ne yapacağımı bilemedim... Öyle korktum ki...” Sesi titriyor. “Kâbus gibiydi,” diye fısıldıyor.

Evet, bu çok şeyi açıklıyor. Hem de çok. Öncelikle neden bu kadar gergin olduğunu. Hamileliğin ilk dönemlerinde Suze çok gergin olur. Bryce konusunda bu kadar telaş yapması da boşa değilmiş. Evliliğinin biteceğini, Tarkie’nin baba olacağından haberi bile olmadığını düşünmüştür... Bunu düşününce irkiliyorum. Bütün bunları kimseye anlatamadığından da tek başına altından kalkmaya çalışıyordu.

Dur bir dakika... Yoksa anlattı mı?

“Alicia biliyor mu?” diye soruyorum kendimi tutamadan.

“Hayır!” Suze şok olmuş durumda. “Elbette hayır. Senden önce kimseye söyleyemezdim.” Bir kolunu bana dolayıp sıkıyor. “Hayatta söylemezdim, Bex.”

Dönüp ona bakıyorum ve elbette sadece insanın en iyi arkadaşının anlayabileceği o gizli işaretleri görüyorum. Burnunun etrafında teni biraz kızarmış. Suze hamileyken hep böyle olur. Ve...

Şey, aslında tek belirti bu. Bu ve...

“Hey!” diyorum bir adım geri çekilerek. “İçki içtin! Bütün o tekilalar, viskili buzlu çaylar...”

“İçiyormuş gibi yaptım,” diyor Suze. “Kimse bakmadığında tükürdüm. Acaba kimse anladı mı, sen şüphelendin mi diye merak ediyordum.”

“İyi madem,” diye başımı sallıyorum. “Aman Tanrım Suze, dört çocuk.” Merakla ona bakıyorum. “Dört.”

“Biliyorum.” Yutkunuyor.

“Ya da beş, eğer ikiz olursa. Ya da altı üçüz olursa...”

“Kapa çeneni!” diyor Suze dehşetle. “Olmayacak Bex!” Birden yüzü asılıyor. “Keşke. Keşke sen... İsterdim ki...”

“Biliyorum,” diye nazıkçe cümlesini bölüyorum. “Öyle istediğini biliyorum.”

“Adil değil.” Yutkunuyor. “Bunu planlamamıştık bile. Tamamen sürpriz.”

Karnını işaret edince içimde derinlerde bir yerde bir kıskançlık kıpırdanıyor. Ben de bir sürpriz isterdim. Birden gözlerim dolunca dehşete kapılıp başımı çeviriyorum.

Tamam. Sorun yok. Minnie var ve o harika. Harikadan da fazla. Başka bir şeye ihtiyacımız yok. Dönüp o çok sevdiğim iki yaş pürüzsüzlüğündeki yanakları öpüyorum. Öyle çok seviyorum ki canım acıyor. Ben doğrulurken Suze dolmuş gözleriyle beni izliyor.

“Kes şunu,” diyorum boğazım düğümlenerek. “Kes şunu. Bak. Her şeye sahip olamazsın, öyle değil mi?”

“Öyle,” diyor Suze duraksadıktan sonra. “Galiba öyle.”

“Her şeye sahip olamazsın,” diye tekrar ediyorum yürürken. Bu en sevdiğim laftır. Aslında üzerinde bu cümlemin yazdığı bir buzdolabı magnetim bile var. “Her şeye sahip olamazsın,” diye vurguluyorum. “Çünkü insan her şeye sahip olsa onları nereye koyar?”

Suze bir kakhaha atınca ben de sırtıtıyorum. Beni omzuyla dürtüyor, ben de ona elimle karşılık veriyorum. Sonra Minnie’nin elini tutuyor ve onu *uçtu uçtu* yapıyoruz. Minnie, “Bir daha! Bir daha!” diye bağırıyor. Birkaç dakika boyunca bütün üzüntüler ve aciliyet duygusu gökyüzüne karışıyor. Güneşli bir yolda, küçük bir kızı eğlendiren iki arkadaşız sadece.

Tarkie toplantımız için bir konferans odası buluyor. Hatta onun için pazarlık bile yaptı. Tam anın adamı. Hepimizin önünde kâğıtlar, şanslı maskot kalemlerimiz ve su bardakları var. Kâğıdımın en tepesine Brent için Adalet yazdım ve altını üç kez çizdim. Böylece amacımın kesinliği vurgulanmış oluyor.

Suze'la yan yana oturuyoruz ve birbirimizi dürtüp yeni kovboy çizmelerimizi beğenip duruyoruz. Onları Suze aldı. Beni resmen dükkâna soktu, satıcıya öyle kararlı bir sesle, “Çizme alacağız,” dedi ki adamı dövecek gibiydi. Sonra da neredeyse her çifti denedik. Tanrım, çok eğlenceliydi.

Bana daha önce ne oldu bilmiyorum. O kovboy çizmelerini nasıl istemedim? İnsan kovboy çizmesini nasıl istemez ki? Sanki beynimi tuhaf bir sis kaplamıştı, şimdi o sis kalktı ve eski kimliğime döndüm.

Benim çizmelerim antrasit rengi ve üstünde de gümüş rengi çiviler var. Minnie onlara bayılıyor. Ben çizmeleri alır almaz onları kutusundan çıkardı, ayağına geçirdi ve bütün akşam öyle gezindi. Sonra onlarla yatmak istedi. “Olmaz tat-

lını, yataarken çizme giyemezsin,” dediğimde de onlara yatakta bir oyuncak ayı gibi sarılmak istedi. “Hayır! Anne onları bu akşam giyecek!” dediğimde de “Ama çizmeler Minnie’yi sevdi,” deyip öyle üzgün, öyle tatlı baktı ki içim parçalandı. Gerçi onlar benim çizmelerim. Şaka değil.

Neyse, şimdi uyudu. Judy diye gerçekten tatlı, çok tavsiye edilen bir bakıcı bulduk ve toplantımız bitene kadar bizim odamızda, onun yanında. Tabii Minnie’yi de getirip dizimde oturtabilirdim. Ama öncelikle uyku saati geçti. İkincisi bu bir iş. Etrafıma baktığımda bütün yüzler kararlılıkla gerilmiş. (Danny’ninki hariç. Onunki yüzüne sürdüğü sıkılaştırıcı serum yüzünden gergin. Anlaşılan spa’da öyle mutlu olmuş ki her şeyi kaçırmış olması umurunda değil. Nasıl olsa bir şekilde olanları öğrenir. Mesela ben ona anlattığımda.)

“Corey kale gibi, bunu biliyoruz.” Babamın sesi beni kendime getiriyor. “Yine de, Tarquin içeri sızmayı başardı.”

“Corey yönetim kurulu üyeleriyle tanışmamı istiyor.” Tarquin başını salladı. “Bende cep telefonu var. Ne zaman istersem aramamı söyledi.”

“Bu harika!” diyorum. “Bravo!” Ben alkışlamaya başlayınca herkes alkışlıyor. Tarquin alçak gönüllü görünmeye devam ediyor.

“Gerçi yine de zor,” diye devam ediyor Tarkie. “Öncelikle Corey günlük iş yönetiminden geriden duruyor artık. Yeni karısı ve kızı göz bebeği olmuş ve tek ilgisi onlar. İkincisi, geçmişten konuşmayı sevmiyor.”

“Çünkü karısı onu ellili yaşlarda sanıyor,” diye araya giriyorum. Babam yüzünü ekşitip gülüyor.

“Sadece o da değil,” diyor Tarkie. “Resmen fobisi var gibi. Geçmişle ilgili her soruyu yok sayıyor. Ona gençken

Amerika'yı gezdiniz mi diye sordum hemen irkilip bana Hawaii'deki son tatilini anlatmaya başladı."

"Yani kalbine dokunmamız mümkün değil," diyor babam. "Ya da nostalji hissine güvenmemiz."

"Aynen," diyor Tarkie. "Bir şekilde onu doğru şeyi yapmaya zorlamalıyız. Şimdi, dediğim gibi Brent meselesine bakan avukatlarım var. Ama ne yazık ki Corey'nin yalan söylediğine ve Brent'i kandırdığına dair bir kanıtımız yok. Her şey uzun zaman önce yaşandı. Ve elimizdeki tek şey, bir adamın sözüne karşı başka bir adamın sözü."

"Ama Raymond bize anlattı!" diyor Suze.

"Belki de. Ama sence Raymond mahkemeye çıkıp Brent lehine konuşur mu?" Tarkie başını sallıyor. "Corey diyecek ki Brent kötü bir iş kararı verdiği için şimdi zorluk çıkarıyor."

"EMI'nın Beatles'ı geri çevirmesi gibi," diyor Janice. "Brent burada EMI oluyor."

"Hayır, o davulcu," diyor annem. "Diğer davulcu."

"Ringo Starr mı?" diyor Janice şaşkınlıkla.

"Hayır, hayatım, öbür davulcu. Pete neydi—"

"Harika örnek, Jane," diye bölüyor Tarkie hemen. "Ama konumuza dönersek?.." Gözlerini anneme öyle kararlı bir biçimde diyor ki annem susuyor. Hayret!

"Avukatların araştırdığı hukuki bir konu var," diye devam ediyor Tarkie. "Ama bu arada ikilemimiz şu: Elimizde yasal bir destek olmadan Corey'yle iletişime geçecek miyiz yoksa bekleyecek miyiz?"

"Onunla iletişime geçersen ne diyeceğiz?" diyor annem.

"Ona baskı yapacağız," diyor Tarkie. "Belki de işin içine tehdit öğeleri katacağız."

"Tehdit mi?" diyor Janice endişeyle.

“Yardımcı olabilecek bir müşteri var,” diyor Danny. “Kadın Rus. Her yıl çok para harcar. Tehdit istiyorsanız kocası kralını yapar.”

“Rus mafyasından mı bahsediyorsun?” diyor babam dehşetle.

“Elbette ondan bahsetmiyorum.” Danny ağzına fermuar çekmiş gibi yapıyor. “Mafyanın ilk kuralı, ondan bahsetmeyeceksin.”

“O *Dövüş Kulübü*’ydü,” diye karşı çıkıyor Suze.

“Ha *Dövüş Kulübü* ha mafia.” Danny omuz silkiyor. “Bu arada haute couture şovum Katar’da.”

“Katar’da bir şovun olduğunu bilmiyordum!” diyorum heyecanla.

“Biliyorum.” Danny kaşlarını kocaman kaldırıyor. “Çünkü bundan bahsedemem.”

Ne zamandan beri Katar’da bana söylemediği gizli haute couture şovlar yapıyor? Ona daha fazla soru sormak istiyorum ama sırası değil şimdi.

“Mafyaya bulaşamayız!” Janice bayılacak gibi. “Graham, mafyadan söz etmemiştin!”

“Tabii ki mafyaya bulaşmayacağız,” diyor babam sabırsızca.

“Corey’yi tehdit etmek bence de pek mantıklı değil,” diye araya giriyorum. “Onun gibi insanları tehdit edersen daha da saldırgan olurlar. Onu yumuşatmamız gerek. Onu ikna etmeliyiz. Pelerinli adamın hikâyesi gibi. Rüzgâr pelerini çıkaramaz ama güneş sayesinde adam kendisi çıkarır. Bana okuduğun hikâyeyi hatırladın mı anne?” diyorum ona dönerek. “Çok güzel çizimleri vardı.”

Annemi neşelendirmeye çalışıyorum ama annemin biraz akli karışmış gibi. “Becky, hayatım, şimdi kitaplardan konuşmanın sırası mı?”

“Neden olmasın? İkna bence izlememiz gereken yol.” Etrafıma bakıyorum. “Avukatları unutun, mafyayı unutun. İkisini de umursamayacaktır.”

“Ama tatlım, onu nasıl ikna edeceğiz?” diyor babam nazikçe.

“Şey, aslında bir fikrim var,” diye itiraf ediyorum.

“Ne fikri?” diyor Suze hemen.

“Biraz karmaşık,” diye itiraf ediyorum. “Bunun için bütün güçlerimizi kullanmamız gerek. Las Vegas’a gidip birkaç oda tutmalıyız. Planı çok dikkatli gerçekleştirmeliyiz. Onu tuzağa düşürmeliyiz. Kandırmalıyız. Bunun için bize Elinor gerek,” diye ekliyorum. “Onu da dâhil edeceğiz.”

“Annemi mi?” diyor Luke inanamayarak. “Becky, neye kalkışıyorsun?”

“Corey’yi kandırmak mı istiyorsun?” diyor babam endişeyle.

“İkna edeceğiz demiştin!” diyor annem. “Birini kandırmak çok tehlikeli!”

“Tatlım, bu akıllıca mı?” diyor babam.

“Onu biraz kandıracağız,” diye geri adım atıyorum. “Hepimiz birlikte çalışırsak bunu yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum.” Biraz şevk uyandırmak için etrafıma bakıyorum. “Birlikte çalışabiliriz, değil mi? Buraya kadar gelmedik mi? Herkesin görevleri olacak. Tüm mesele zamanlama ve planlama.”

“Kaç kişiyiz?” diyor Suze ve parmaklarıyla saymaya başlıyor. “Sen, ben, Luke, Tarkie, Jane, Graham, Janice, Danny, Elinor...”

“Ulla’yı da kullanabilir miyiz?” Danny’ye dönüyorum. “İşe yarayabilir.”

“Tabii.” Danny başını sallıyor. “Ne isterseniz.”

“O zaman on kişiyiz.” Suze saymayı bitiriyor. “On kişi, Las Vegas’ta bir iş adamını kandıracağız. Bunun ne demek olduğunun farkında mısın?” Bana haince sırıtıyor. “Becky Onlusu. *Becky’s Ten*.”

“Ah, Becky hayatım!” diye haykırıyor Janice. “Aferin sana!”

“Becky Onlusu mu?” diyor babam şaşkınlıkla.

“Film var ya,” diye açıklıyor Suze. “*Ocean’s Eleven*. Brad Pitt oynuyor? Ve George Clooney?”

“Ah, evet.” Babam nihayet anlıyor. “Filmi sevmiştim.”

“Bu çok havalı,” diye onaylıyor Danny. “Ben milyarder olacağım. O rolü öyle güzel oynarım ki. Selam önemsiz insancıklar.” Bir orta Avrupa aksam takınıyor. “Yüksek güvenilirlikli topraklarınıza bir nükleer silah sokmak istiyorum.”

“Yüksek güvenilirlikli topraklara hiçbir şey sokmuyoruz.” Gözlerimi deviriyorum. “Ve aslında Becky On Birlisi,” diyorum Suze’a. “Ekipte ihtiyacımız olan biri daha var. Önemli biri.”

“Kim?”

Ama cevap vermiyorum. Aklım planla meşgul. Her şeyi yazmalı, düzgünce üstünden geçmeliyim. Bakalım işe yarayacak mı?

Aslında gerek yok. İşe yarayacağını biliyorum.

Yok, bu da doğru sayılmaz. Planımın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Ama işe yarayabileceğini biliyorum. Neden olmasın?

Ben yazarken kalbimde bir hafiflik var. Bir heyecan. Bir şey yapıyorum. Bir şey başarıyorum. Derek Smeath haklı. Pozitif davranış ruhu tazeler.

“Bize biraz balon lazım,” diyor iyice heyecanlanan Danny. “Ve herkesin güneş gözlüğü takması lazım. Casinolarda

bile. Durun, hepinizi ben giydireceğim,” diyor coşkuyla. “Becky’nin On Birlisi muhteşem görünmeden olmaz. Bu arada plan ne Becky? Vegas’a gidip Bellagio’da kalacak, dolandırıcılığı yapıp müzikle birlikte çeşmeyi mi izleyeceğiz?”

“Aşağı yukarı.” Başımı sallıyorum.

“Havalı.” Danny etrafına bakınıyor. “Ben varım. Var mısın, yok musun Suze?”

“Varım,” diyor Suze neşeyle.

“Varım,” diyor Tarquin.

“Varım,” diyor Janice.

Masadaki herkes başlarını sallarken babam endişeli görünüyor. “Becky, hayatım, planın tam olarak ne?”

“Tam hatlarını bitirince size anlatacağım,” diyorum karalamaya devam ederken. “Birkaç rezervasyon yapmalı, Vegas’a dönmeli ve birkaç işi halletmeliyiz. Ama plandan önce...” diyorum neşeyle. “Öncelikle yapmamız gereken önemli bir şey var.”

“Sevgili dostlar,” diyor Elvis. “Uh-huh-huh. Burada toplanmamızın nedeni... Uh-huh-huh.”

Tanrım. Şimdi kahkaha atacağım. Her cümleden sonra “Uh-huh-huh” mı diyecek?

Bayağı etkileyici bir Elvis. Siyah, parlak bir takım giymiş, alevli, platformlu falan. Cidden iyi bir peruğu var (gerçek saçlarını hiç görmüyorsunuz) ve o değişik ekosu ve kalça hareketleriyle “Can’t Help Falling in Love” şarkısını cidden söyleyebiliyor.

Sedona’dan ayrılalı iki gün oldu ve Las Vegas’ta Gümüş Mum Elvis Düğün Şapeli’ndeyiz. Herkes çok heyecanlı. Özellikle de ortada bir yüzük olmamasına rağmen yüzük taşıyıcısı olarak giyinen Minnie.

Suze uçuş uçuş beyaz bir elbise giydi, başında çiçeklerden bir taç var. Daha güzel olamazdı. Annem önde oturmuş, daha başlamamamıza rağmen Suze’un üstüne bir sürü konfeti atıyor. (Bu sabah annemle babam otelin barında şampanya kadehlerini tokuşturuyordu. Faturalarına bakılırsa birer tane daha içmişler.)

"... Bu çiftin yenilenen sevgisine şahitlik etmek. Uh-huh-huh." Elvis, Suze'u inceliyor. "Sanırım yeminlerinizi yazmışsınızdır."

"Evet." Suze boğazını temizliyor ve Tarkie'ye bakıyor. Tarkie yüzünde kocaman bir gururla dikiliyor.

"Ben Susan, sen Becky'ye hep dostun olacağıma söz veriyorum." Suze, ciddi bir ifadeyle gözlerine bakıyor. "Varlıkta ve yoklukta, gündüz ve sabahın üçünde. Yeni kovboy çizmelerimin üstüne yemin ederim."

"Uh-huh-huh," diyor Elvis başım sallayarak.

"Yaşa!" diyor annem coşkuyla Suze'un kafasından biraz daha konfeti dökerek.

"Ve ben Becky, sonsuza dek dostun olacağıma yemin ederim, Suze," diyorum sesim titreyerek. "Varlıkta ve yoklukta, gündüz ve sabahın üçünde. Bizi kimse ayıramaz."

Özellikle de Alicia Kaltak Uzun Bacak, demiyorum tabii ama herkes kimi kastettiğimi biliyor.

"Yeni kovboy çizmelerimin üstüne yemin ederim," diyorum ve hafifçe dönüyorum. Kovboy çizmelerime bayılıyorum. Bir daha başka şey giymeyeceğim. Ve dün gece keşfettim ki kovboy dansında da müthişler. Bir kovboy dans barına gittik de. Gitmemiz için Suze ısrar etti ama harikaydı doğrusu. Şimdi Luke'a da bir kovboy çizmesi almam gerek. Böylece birbirimize uyarız. (Bunun olmayacağını bilsem de.)

"Ve seni hiç bırakmayacağıma söz veriyorum, Suze." Şimdi Tarkie'nin sırası. Suze'un ellerini sıkıca tutuyor. "Seni seveceğime, koruyacağıma ve senin yanında olacağıma söz veriyorum. Baykuş Kulesi durdukça. Ya da ona bir şey olursa daha uzun süre," diye ekliyor aceleyle, Suze'un ağzını açtığını görünce. "Çok daha uzun süre. Sonsuza kadar."

“Sonsuza kadar karın olmaya söz veriyorum Tarquin,” diyor Suze fısıltıyla. “Ve sadece sana, sevgili kocama sadık kalacağıma söz veriyorum.”

Uçuşan elbisesiyle bir melek gibi görünüyor. Yüzü umut, aşk ve rahatlamayla aydınlanmış. Onları izlerken gözlerim hafiften doluyor. Acaba bir yerde mendil var mıydı derken Luke ayağa kalkıyor.

“Ben de sana söz vermek istiyorum Becky,” diyor. Gür sesi şapeli doldurunca şaşkınlıkla irkiliyorum. Bu planda yoktu. Hatta konuştuk ve “Yapsak mı?” dedik ama sonra gülüp yeminlerimizi yenilememeye karar verdik. Ama işte Luke ayağa kalktı ve kendisi bile buna şaşırılmış görünüyor.

Yüzüne bakınca bunu neden yaptığını anlıyorum. Şey yüzünden. Bizim özel şeyimiz. L.A.’de olanlar yüzünden. Suze’la Tarkie’nin aralarının bozulduğunu görünce o gözle kendi evliliğimize baktığımız için. Ve belki de her şeyden çok, Suze’un hamilelik haberini duyduğumuz ve bu, bu kez bizim başımıza gelmediği için. Dün gece yatakta o meseleyi konuştuk. Bütün gece. Ve...

Şey... Luke’a Suze’a karşı bile olamayacağım kadar dürüst olabiliyorum. Bu yüzden. Biliyor.

“Söz veriyorum...” Luke doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. Zihninde olasılıkların dolaştığını ve bunları reddedişini resmen görebiliyorum. Ama bence bulamayacak. Ve işin aslı, bulmasına da gerek yok.

“Biliyorum,” diyorum ve boğazıma bir yumru oturuyor. “Biliyorum. Ben de söz veriyorum.”

Luke’un gözleri benimkine kilitleniyor ve başım biraz dönüyor. Keşke bu şapel birkaç saatliğine bizim olsaydı. Ama değil. Bu yüzden kendimi toparlayıp birkaç kez başımı sal-

lıyorum ve “Amin,” diye fısıldıyorum. Gerçi pek bir anlamı olmadı ama Las Vegas’ta başka neyin anlamı var ki?

“Evvvet!” diyor Luke’un müdahalesiyle kafası biraz karışmış görünen Elvis. “Öyleyse. Bayanlar ve baylar. Birbirimizi sevelim. Birbirimizden şüphe duymayalım. Uh-huh-huh. Belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak...”

“Durun. Bitirmedim,” diye sözünü kesiyor Luke. “Anne.” Arkada oturan Elinor’a dönüyor. Elinor siyah beyaz ipek takımıyla öyle zarif ve kusursuz ki ağlamak istiyorum. Bu sabah onunla Las Vegas’ta haberleştik. Hâliyle planlarımıza çok şaşırdı. Şimdi tek gözünün üstüne düşmüş şık şapkasıyla dimdik ve düzgün bir tavırla burada oturuyor.

(Hep bir şapkayla yolculuk ediyor. Aslında hiçbirimizde şapka olmamasına çok şaşırdı.)

“Sana da bir söz vermek istiyorum,” diye devam ediyor Luke. “Aramız daha iyi olacak. Söz veriyorum.” Derin bir nefes alıyor. “Birlikte zaman geçireceğiz. Tatiller. Eğlenceli zamanlar. Bir aile olacağız. Eğer...” Duraksıyor. “Eğer sen de istersen.”

Luke’la annesinin birbirine bu kadar benzediğini fark etmemiştim. O koyu gözlerle birbirlerini sessizce izliyorlar. Luke’un ifadesi gergin ve özlem dolu. Annesininkiler de öyle.

“İsterim.” Elinor başını sallıyor.

“Ben de isterim!” diye haykırıyor kesinlikle çok fazla şampanya içen annem. “Elbette Elinor ailemizden.” Ayağa fırlayıp konfetisini saçıyor. “Ben, Jane Bloomwood, damadımın annesi Elinor’u onurlandıracağıma ve ona saygı duyacağıma söz veriyorum. Ve benim harika komşum Janice.” Gözlerinde yaşlarla Janice’e dönüyor. “Janice, ben sensiz ne olurdu? Her zaman yanımdaydın. Hastalıkta ve sağlıkta... Bileğim kırıldığında... Sigorta attığında, hep sen geldin.”

“Tamam, toparlanalım millet.” Elvis saatine bakıyor. “Uh-huh-huh.” Suze’a dönüyor. “Şimdi benimle birlikte söyleyin. Mavi, süet ayakkabılarına hiç basmayacağım.”

Ama Suze onu duymuyor bile. Annem ve Janice’ten öyle etkilendi ki.

“Ah, hayatım,” diyor Janice duygulanarak. “Kim olsa ay-nısını yapardı.”

“Bize etli böreğini verdin Janice! *Kendi etli böreğini!*”

“Yemin etmeyeceğimizi söylemiştin.” Babam, annemin el-bisesini çekiştiriyor.

“Etmiyoruz!” diye çıkışıyor annem.

“Evet, ediyorsun! Lanet olasıca yerde bal gibi yemin et-tin!” diyor babam ters ters. “Ben de yemin edeceğim.” Babam kalkıp anneme dönüyor. “Ben, Graham, seni bir daha asla terk etmeyeceğime söz veriyorum sevgili karım Jane. Asla.” Anneme sıkıca sarılıyor. “Asla.”

“Yeter!” Elvis’in sabrı taşı. “Millet, hepiniz yemin ede-mezsınız. Bunun için ödeme yapmadınız.”

“Ben de sana hep güveneceğime söz veriyorum,” diyor an-nem, babama sesi titreyerek. “Ve Büyük Bonus’un nereden gelirse gelsin seninle gurur duyuyorum.”

“Daha fazla yemin yok!” Elvis resmen bağırıyor. Bu kez Danny gözlerinde hain bir bakışla kalkıyor.

“Benim de bir yeminim var,” diyor neşeyle. “Elinor, Met Balosu’ndan benden giyineceğine söz verirsen sana dudak uçuklatacak yeni bir gardırop hazırlayacağıma söz veriyorum.”

“Bana verilen yetkiye dayanarak...” diye deniyor Elvis yine.

“Gözlük?” diyor Minnie, Elvis’e yaklaşıp. Ona Janice’in beyaz güneş gözlüklerini verip adamın kendi parlak gözlük-lerine sevgiyle işaret ediyor. “Gözlüğü beğendim. Lütfecceen?”

“Yüce Tanrım!” diye patlıyor Elvis. “Bu şapelin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi birbirinize bağlı ilan ediyorum.” Elini etrafa sallıyor. “Hepinizi. Birbirinizi hak ediyorsunuz. Yolunuz açık olsun. Uh-huh-huh.”

Hiçbir şey olmasa, kostümlerimiz harika. Cidden muhteşemler.

Danny, Luke'a, babama ve Tarquin'e normalde hayatta seçmeyecekleri eflatun ve bej tonlarında, geniş ipek kırıvatlı, parlak gömlekli muhteşem takımlar giydirdi. Luke aynadaki yansımasına bakıp "Mola vermiş bir gangstere benziyorum," dedi, sanki bu kötü bir şeymiş gibi. Bu adam *Ocean's Eleven*'i görmedi mi acaba?

Suze ve Elinor da süper şık görünüyor. Özellikle Elinor, ağır top olduğunu vurgulayan binlerce dolarlık son moda giysiler giyiyor. Suze da incili tayyörüyle Unvanlı Soylular'ı temsil ediyor. (Unvanlı Soylu olmak istemedi. Muhteşem Yen olmak istedi. Ne yani direklere tırmanıp sonra da geriye doğru perende mi atacaktı? Ama ona kaç kez söyledim. Becky On Birliği'nde Muhteşem Yen rolü yok.)

Danny kot pantolonla yırtık bir tişört giydi. Problem yok çünkü o kendisini oynuyor. Annem, Janice, ve ben de her şeyin sahneleneceği Las Vegas Konferans Merkezi'nde üniformalı görevlileriz.

Danny bize üniforma ayarladı. Nasıl, bilmiyorum. Sadece bir tanıdığı aracılığıyla olmuş. Ben bir temizlikçiyim ve kimlik kartımda Marigold Spitz yazıyor. Janice siyah bir elbiseyle beyaz bir önlük giymiş. Tam olarak ne, bilmiyorum. Belki catering ekibinin bir parçasıdır? Annem de önemli görünen bir etek ceket takım giydi. Bir tür müdür ya da konsiyerj falan herhâlde.

İşin en önemli kısmı, odalarımız tam istediğim gibi. Çift kapılı ve birbirine bitişik, istendiğinde tek oda oluyor. Birine Ben, diğerine Jerry's adını koydum ve aralarındaki kapılar sımsıkı kapalı. Şimdilik.

"Tamam." Milyonuncu kez grubu inceliyorum. "Herkes ne yaptığını biliyor mu?"

Kafamda *Ocean's Eleven* filminin jeneriği yankılanıyor çünkü havaya girmek için dün gece DVD'sini izledik. Ayrıca kâğıt oynayıp bira içtik ve birbirimize, "Var mısın, yok musun?" diye sorup durduk.

"Kekler hazır mı?" diyor Suze ve yandaki bir dolaptan bir kutu çıkarıyorum. Bir tabağa on cupcake koyuyorum ve bir süre sessizce tabağı inceliyoruz.

"Sence bir taneye daha ihtiyacımız var mı?" diye soruyorum.

Suze kıpırdamıyor. Ama kaşlarının hafifçe kalktığını görebiliyorum.

"Bir tane daha cupcake'e ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsun," diyorum.

Suze yine kıpırdamıyor. Neler olduğunu biliyorum. Bana Brad Pitt'lik yaslıyor, ben de George Clooney olmalıyım.

"Tamam," diyorum soğukkanlılıkla. "Bir tane daha cupcake olacak." Son keki de tabağa koyup ellerimi ovuşturuyorum. "Hazırız."

“Corey burada,” diyor Luke telefonuna bakarak. Midem hafiften kasılıyor. Ah, Tanrım. Geldi. Başlıyor. Bir an için içim korkuyla doluyor. Cidden bunu yapıyor muyuz?

En azından Minnie otel odamızda güvende, tatlı Judy onunla ilgileniyor. (Judy’yi Sedona’dan yanımızda getirdik, geçici bakıcı olarak. Luke’un fikriydi, ki bence şahane oldu.)

“Cyndi on dakika uzaklıkta,” diye rapor veriyor Danny, telefonuna bakarak. “Başladı. İyi şanslar millet.”

Ellerim ter içinde, kalbim sıkışıyor. İçten içe bu olayı planladığımızı unutup koşarak kaçmak istiyorum. Ama herkes benden talimat bekliyor. *Bu benim rolüm*, diyorum kendime kararlılıkla. *Başarmalıyım*. Korksam da bir yandan heyecanlıyım.

“Tamam,” diyorum canlılıkla. “Parti zamanı. Baba, sen ayak altında olma. Luke, sen Corey’yi almak için aşağıya, lobiye in.” Luke başını sallayıp odadan çıkarken bana kısa bir öpücük veriyor.

“Aferin kızım,” diye fısıldıyor kulağıma. Ben de onun elini sıkıyorum.

“Tarkie ve Elinor, Ben’e,” diyorum. “Danny, Cyndi ile telefon kontağında kal. Ulla ve Suze, Jerry’s’e. Herkes ne yapacağını biliyor. Anne ve Janice...” İkisine bakıyorum. “Ortadan kaybolmalıyız.”

Cupcake tabağını alıp odaya hızlıca bakındıktan sonra koridora yöneliyorum. Bu planın en kötü tarafı, şu an beklemem gerekmesi. Ve beklemek konusunda pek iyi sayılmam. Nasıl çat diye çatlamayacağım acaba?

Önceden ayarladığım küçük arka odaya sıkışırken, “Zaman geçirmek için bir sudoku kitabı getirdim,” diyor Janice yardımcı olmaya çalışarak. “iPad’imde de birkaç güzel

film var.” Anneme ve bana neşeyle bakıyor. “Biraz *The Sound of Music* izleyelim mi?”

Bazen Janice’e cidden bayılıyorum.

Yirmi dakika sonra *The Sound of Music* cidden kafamı dağıtsa da gerginlikten patlayacak gibiyim. İçeride neler oluyor? Ne? Ama sonunda kararlaştırdığımız zaman geliyor ve temizlik malzemeleriyle dolu kovamla çıkıyorum. (Onları bir mağazadan aldık.)

Jerry’s’in kapısını çalıyorum ve Danny, “Girin,” diye seslenince başım yerde, içeri giriyorum.

Cyndi’nin beni çocuk partisinden hatırlamayacağına güveniyorum çünkü temizlikçi kıyafeti iyi bir kamuflaj. Yine de ne olur ne olmaz başım yerde. Cyndi pencerenin yanındaki alçak bir koltuğa oturmuş, etrafına da Suze, Danny, ve Ulla dizilmiş. Masada şampanya kadehleri, yerde de bir sürü Danny Kovitz kutuları var.

Cyndi belli ki önceki kısa karşılaşmamızdan Suze’u da hatırlamıyor. Şaşırtıcı değil çünkü Suze pırasa saçlı, baygın yüzlü, çaresiz bir kızıdan, topuzlu, ful makyajlı, yakasında kocaman inciler olan krem döpiyesli bir sosyeteğe dönüştü. Bu arada Ulla, tam olarak onu Las Vegas’ta ilk gördüğüm hâline benziyor ve karakalemle Cyndi’yi çiziyor.

Cyndi hafif kızarmış ve gözleri parlıyor. Sanırım Danny’nin ona, fotoğrafını sosyete dergilerinde gördüğünü ve stiline hayran kaldığını söylediği kısmı kaçırdım.

“Temizlik?” diye mırıldanıyorum neredeyse fısıltıyla.

“Ah,” diyor Danny, sinirli bir sesle. “Şu an pek iyi bir zaman değil.”

“Affedersiniz efendim,” diye mırıldanıyorum. “Sonra geleylim mi?”

“Ya da sadece şu ekranı silin.” Duvardaki geniş ekran TV’yi işaret ediyor. “Çok pis.”

Pis çünkü ekrana önceden yağ sıvadık. Hemen televizyonun yanına gidip ekrana cam spreyi sıkıyorum. Silerken kulaklarımı, arkamdaki konuşmayı duyabilmek için çaresizce yanıyor.

“Yani dediğim gibi, Cyndi,” diye devam ediyor Danny, “Sana stilini tamamlayacağını düşündüğüm bu ceketi vermek istiyorum.”

“Ah, olamaz!” Cyndi çok coşkulu. “Benim için mi? Cidden mi?” Ceketin giyerken arada duraksıyor. “Biliyor musunuz, asistanınızın e-postasını aldığımda inanamadım. Danny Kovitz beni görmek istiyordu, nasıl olur?” Ulla’nın çizimine bakıyor. “Ah, bu öyle inanılmaz ki.”

“Yok canım,” diyor Danny. “Ulla bütün ilham perilerimi çizer.”

“İlham perisi mi?” Cyndi resmen kendinden geçti. “Ben mi ilham perisiyim?”

“Elbette!” Danny başını sallıyor. “Hadi giy ceket.”

Cyndi ceket giyince, Suze hayranlık dolu sesler çıkarıyor.

“Çok güzel,” diyor Danny. “Cidden harika.”

“Demek hayır için bir defile düzenliyorsunuz?” diyor Cyndi, Konferans Aksesuarları kısmından istediğimiz aynadaki yansımasına beğeniyle bakarken.

“Doğru,” diyor Danny. “Moda sorumlusu benim, ev sahibimiz de İngiliz monarşisinden Leydi Cleath-Stuart. Seninle bu nedenle iletişime geçtik.” Cyndi’ye hayranlıkla bakıyor. “Sosyetenin ileri gelenlerinden ve bir hayırsever olarak katılmak isteyeceğini düşündük.”

Cyndi’nin çaktırmadan “Leydi Cleath-Stuart” ismini Google’da arattığını görebiliyorum. Danny’den bahsetmi-

yorum bile. Arasın bakalım! Karşısına çıkacak sonuçlar onu memnun edecek. Onu etkilememiz için öyle gerekiyordu.

TV'yi silerken Cyndi'ye bakıp duruyorum. Corey'nin ona neden âşık olduğunu görebiliyorum doğrusu. Kadın çok güzel. Teni şeftali gibi. Isırıp durduğu dudakları çok dolgun ve kocaman, masum gözlerine de diycek yok. Erkek olsam ben de ona âşık olurdum. Abayı yaktığı için Corey'yi suçlamıyorum.

Ve Corey'yi böyle alt edeceğiz. Onu zorlayarak ya da tehdit ederek değil. Onu bu dünyadaki en umursadığı kişinin önünde utandırarak.

"Kocam, Lord Cleath-Stuart'ı tanıyor," diyor Cyndi, ceke-tin kollarını düzeltirken.

"Kesinlikle," diyor Danny. "Seni düşünmemizin başka bir nedeni de bu. Eşin bugün burada olduğunu biliyor mu?" diye ekliyor sıradan bir tonda.

"Tam olarak ne yaptığımı söylemedim." Cyndi hafifçe kızarıyor. "Arkadaşlarımla buluşacağımı söyledim. Ama duyunca çok heyecanlanacak!"

"Güzel!" diyor Suze gülümseyerek. "Danny, neden Cyndi'ye sıradaki kıyafeti göstermiyorsun?"

Yeterince duydum. Ekranı son bir kez silip bezimi kovama atıyorum ve koridora çekiliyorum. Ben'in yandaki kapısını çalıp içeri giriyorum.

"Temizlik," diye mırıldanıyorum ama kimse cevap vermiyor. Ben de rastgele televizyonu silmeye başlıyorum. Luke, Tarquin, Corey ve Elinor bir toplantı masasında oturmuş. Corey bir tüfek ve ayıyla ilgili hikâyesinin ortasında. O anlatmayı bitirince Luke ve Tarquin kibar kahkahalar atıyor, Elinor da başını eğiyor.

“Fakat, Lord Cleath-Stuart, siz de atıcılık konusunda iyisinizdir!” diyor suratı kıpkırmızı olan Corey. “O kadar keklik arazileriniz falan varken.”

“Tabii,” diyor Tarquin. “Belki bir gün kendiniz görürsünüz.”

“Ooo!” Corey daha da kızarıyor. “Şeref duyarım lord hazretleri.”

“Ya eşiniz?” diyor Tarquin nazıkçe. “İngiltere’yi ziyaret etmek ister mi?”

“Hem de nasıl,” diyor Corey. “Ve Bayan Sherman, açıkçası...” Elinor’a dönüyor. “Hamptons’a davetiniz çok kibar.”

“Belki de eşiniz Met Balosu’na bir davetiye ister?” Elinor ona soğuk bir gülümseme atıyor. “Yatırım ortaklarımı sosyeteye takdim etmekten hep mutluluk duymuşumdur.”

“Vay canına...” Corey’nin bir an dili tutuluyor. “Bu Cyndi’yi bir yıl idare eder.”

Luke’la çaktırmadan göz göze geliyoruz. Bana hafiften göz kırpmıyor. Şu ana kadar her şey yolunda.

Odadan çıkıp bir an nefes nefese kalıyorum. Tamam. Bir sonraki aşama. *Ocean’s Eleven*’daki gibi video kameralarımız olsaydı çok daha kolay olurdu. Ama yok.

Hemen küçük odaya gidip kapıyı beş kez çalıyorum -şifremiz bu- ve içeri giriyorum.

“Her şey yolunda,” diyorum nefes nefese. “Janice, sıra sende.”

Önceden sipariş ettiğimiz çiçek dolu bir vazoyu alıp oda servisi arabasına koyuyorum. (Luke onu başka bir koridorda buldu ve masa örtüsünü ters çevirdik.) Benim görevim her odadaki konuşmanın doğru gidip gitmediğini kontrol etmekti. Ki doğru gidiyor. Şimdi Janice’in görevi işaret vermek. Bir sonraki aşamaya geçiyoruz.

Arabayı alırken Janice'in ellerinin titrediğini görüyorum ve şaşkınlıkla ona dönüyorum.

"Janice, sen iyi misin?"

"Ah, Becky," diyor çaresizce. "Ben bunun için uygun değilim."

"Ne için?"

"Bunun için!" Sesi gerginlikle yükseliyor. "Nitelikli suçlar için!"

Kalbim sıkışıyor. *Ocean's Eleven*'ı Janice'e hiç izletmemeliydik. Galiba kendini gerçekten casino kasasını boşaltacak sanıyor.

"Janice, bu nitelikli bir suç değil!" diyorum.

"Sadece küçük bir soygun tatlım," diyor annem onu yatıştırmaya çalışarak.

"Soygun falan değil." Yumruğumu alnıma vuruyorum. Bayılacağım. Annem soygun ne demek biliyor mu acaba? "Janice, bir şey olmayacak." Sesimin güven verici çıkmasına çalışıyorum. "Sadece çiçekleri odaya götür, onları bırak ve çık, olur mu?" Elini tutuyorum ama irkiliyor. "Bak, ben de seninle geleceğim. Bir şey yok. Her şey yolunda."

Kapıyı onun için açıyorum. Janice arabayı iterek çıkarıyor. Yavaşça koridorda yürüyoruz. Janice bu sırada durmadan titriyor. Bu kadar tedirgin olacağını nereden bilirdim? Onu on birliye hiç almamalıydım. Ama planları artık değiştiremem.

"Bak, gördün mü?" diyorum köşeyi dönerken. "Oldu da bitti, neredeyse geldik."

"O nereye gidiyor?" diyor genizden gelen bir ses, arkamdan.

Nasıl yani?

Hemen arkama döndüğümde annemle aynı ceketi giymiş bir kadın görüyorum. Saçları kötü bir siyaha boyanmış kadın koridorun diğer ucundaki odadan çıkıyor. Yaklaşınca gözlerini kısıp vazoya bakıyor. “Bu hangi çiçek aranjmanı?” diye soruyor. “Tanımıyorum.”

Ah, Tanrı aşkına.

“İı... Emin değilim,” diyorum. Janice’in zaten dili tutuldu.

“Sen kimsin?” Kadın gözünü kısıp yaka kartıma bakıyor.

“Ben Marigold,” diyorum kendime güvenerek.

“Marigold mu?” Gözleri daha da kısıyor. “Onun ayrıldığını sanıyordum?”

Hadi ama, bu kadının nesi var? Neden sürekli bir şeylerden şüpheleniyor? Sağlığı için hiç iyi değil.

“Bilmem.” Omuz silkiyorum. Kadın, Janice’e dönüyor.

“Senin adın ne?”

Ah, olamaz. Zavallı Janice. Ona moral desteği vermek için bir dönüyorum ki ne göreyim? Janice donakalmış. Bir insan yüzünde hiç böyle bir dehşet ifadesi görmemiştim. Ben ağzımı açamadan Janice yere yığılıyor.

Aman Tanrım.

“Janice!” diye bağıriyorum dehşetle ve hemen onun yanına çöküyorum. “Ne oldu? İyi misin?”

Kıpırdamıyor bile. Çok fena.

“Janice!” Giysilerini çekiştirip nabzını dinlemeye çalışıyorum.

“Nefes alıyor mu?” diye soruyor siyah saçlı kadın.

“Bilmiyorum!” diyorum öfkeyle. “İzin verin de dinleyeyim!”

Kulağımı göğsüne dayıyorum ama duyduğum şey onun nabzı mı yoksa benimki mi bilmiyorum. Ben de yüzümü onun ağzına dayıyorum.

Nefesini hissederim herhâlde, değil mi?

Ve biraz sonra kulağımda sulu bir fısıltı: “Rol yapıyorum hayatım. Filmdeki gibi.”

Janice...

Ne?

İnanamıyorum.

Bu planda yoktu. Janice’i öyle bir haşlayacağım ki! Ama şimdilik ona ayak uydurmalıyım.

“Bilinci kapalı!” diyorum ayaklarımın üstüne otururken dramatik bir tonla. “Bence doktor çağırmalısınız. Şey, eee, siz onunla kalın ben hemen şunu götürüyüm.”

Kalkıp servis arabasını alıyorum. Bu uyduruk çiçekleri odaya götürmem gerek. Danny ve Suze işaret bekliyor. Merak edecekler ve durumu da bilmediklerinden...

“Dur,” diyor siyah saçlı kadın.

“Doktor çağırın!” diyorum hemen. Kadın bana ters ters bakıp telefonunu çıkarıyor ve bir numara tuşluyor. “Juliana?” diyor. “Ben Lori. Beni revire bağlar mısın?”

“Selam Becky!” Neşeli bir erkek sesi beni selamlıyor. “Becky, sen misin? Buradayım!”

Aaah. Nasıl yani? Ben durduramadan başım içgüdüsel olarak dönüyor. Rulet masasından Mike. Gitmemi istemeyen oğlan. Koridorda yirmi metre ötemde asansör bekliyor. Mavi bir takım giymiş ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el sallıyor. “Kazanma durumları nasıl?” diye sesleniyor. “Hey, ciddi burada mı çalışıyorsun?”

Tüylerim diken diken oldu. *Lütfen kapa çeneni*, diye düşünüyorum sessizce. *Lütfen kapa çeneni*.

“Becky mi?” Lori bana sinsice bakıyor. Neyse ki Mike cevap veremeden kapı kapanıyor.

“Tuhaf değil mi?” diyorum tiz bir kahkaha atarak. “O adam kimdi ki? Beni biriyle karıştırdı herhâlde. Hiç fikrim yok... Aman Tanrım. Hâlâ nefes alıyor mu?”

Lori tekrar Janice’e bakınca resmen arabayla koşturuyorum. Jerry’s’in kapısını çalıp cevap beklemeden içeri dalıyorum. Cyndi uzun bir palto giymiş, aynanın önünde kendini seyrediyor.

“Öyle cömerttir ki,” diyor içtenlikle. “Hem de nasıl, biliyor musun? Mesela geçen yıl bütün ailemi tatile götürdü. Ceplerinden bir kuruş çıkmadı. Annem, babam, kardeşim Sherilee...”

“Harikaymış,” diye mırıldanıyor Suze.

“Çiçekler,” diyorum gereksiz yere ve onları sehpayaya koyuyorum. Bu sırada Suze’la göz göze gelip ona hafifçe göz kırpyorum. Suze da göz kırpıp Cyndi’ye dönüyor.

“Biliyor musun Cyndi, kocanın cömertliğini başkasından da duymuştum,” diyor. “Brent Lewis diye birini duydun mu hiç?”

Oda sessiz. Ben kıpırdamadan kadının cevabını bekliyorum.

“Brent Lewis mi?” diyor Cyndi sonunda kaşlarının kaldırarak. “Hayır, sanmıyorum.”

“Ah, harika bir hikâye,” diye atılıyor Suze. “Müthiş. Ve en iyi kısmı da Corey’nin bunun üstesinden çok iyi gelmesi. Sana bunu anlatmadığına inanamıyorum!”

“Fazla alçak gönüllü herhâlde,” diyor Danny.

“Gerçekten de öyledir!” diye hızla başını sallıyor Cyndi. “Ona hep söylüyorum. Corey, aşkım, azıcık kendini göster diyorum. Eee, hikâye neymiş?”

“Hımmm,” diyor Suze. “Yayla ilgili. Yıllar önce Corey’nin işini kurduğu balon yayını biliyorsun?”

“Şey, duymuştum,” diyor Cyndi şüpheyle.

Başladılar. Her şey kontrol altında.

Odadan çıkıp sessizce kapıyı kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Tamam. Şu ana kadar her şey yolunda. Sıra annemin.

Ama Janice’e ne oldu acaba? Boş yere şaşkınlıkla bakıyorum. Bir dakika önce burada yatıyordu. Peki ya Lori? Doktor çoktan geldi mi yoksa? Janice’i götürdüler mi? Neler oluyor?..

Aman Tanrım, işte oradalar.

Lori koridorun on metre ilerisinde. Janice onun koluna yaslanmış yavaşça yürüyor. Lori sanki onu izlediğimi sezmiş gibi dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor.

“Hey, sen!” diye sesleniyor. “Seninle konuşmak istiyorum!”

“Durma!” diye inliyor Janice. “Lavaboya gitmem lazım! Çok fenayım!” Lori’nin koluna daha da sıkı yapışıyor. “Lütfen beni bırakma! Senden başka kimsem yok!”

İçimde kıkırdamak için aşırı bir istek var. Janice inanılmaz!

“Sen!” diye bağırıyor Lori yine, ama duymazdan gelip yoluma devam ediyorum.

“Anne!” diye nefesimi veriyorum küçük odamıza gelip kapıyı açtığımda. (Artık sinyalle falan uğraşamam.) “Her şey plana göre işliyor, Janice biraz dağıldı ama. Sen hazır mısın?”

“Ah, hayatım.” Annem endişeli görünüyor. “Pek emin değilim.”

“Ah, sen de yapma!” diyorum çaresizce.

Annemle Janice’e mümkün olan en basit işi verdim. Ve ikisi de kendini kaybetti!

“Becky, sen de benimle gel,” diye yalvarıyor annem. “Tek başıma yapamam.”

“Ama bir kez girdim zaten! Corey fark edecek!”

Farklı görevlileri oynama nedenimiz de buydu zaten. Corey'nin bir şeyden şüphelenmemesi.

"Hayır, fark etmez!" diyor annem. "Seni daha önce fark etti mi ki?"

Bir an düşünüyorum. Aslında fark etmemiştir herhâlde. Corey gibi adamlar çalışanları fark etmez.

"Tamam." Gözlerimi deviriyorum. "Seninle geleceğim. Ve babama mesaj atacağım."

Corey'nin babamı görmesinden öyle korkuyordum ki onu tamamen ayrı bir katta tuttum. Ama artık güvenli. Onun zamanı geldi.

Annemle Ben'in dışında pozisyonumuzu alıyoruz ve o sırada babam koridorda görünüyor.

"Her şey hazır mı?" diyor babam, bana.

"Her şey plana uygun." Başımla kapıyı işaret ediyorum. "Orada."

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Babam, anneme buruk ve inanamayan bir gülümsemeyle bakıyor ve kapalı kapıyı işaret ediyor. "Bunu yaptığımıza inanabiliyor musun? Becky'nin bize yıllardır yaptırdığı onca çılgın şeyin yanında bu..."

"Ah, ben öyle düşünmeyi bıraktım," diye yanıtlıyor annem. "Akışına bıraktım. Böyle daha kolay."

Cidden ama. Ne demek istiyorlar? Ben hiç insanlara zorla bir şey yaptırmam.

"Ama işe yararsa..." Babam birden elimi tutup sıkıyor. "Becky, hayatında birçok şey başardın. Ama en güzeli bu olacak. Ciddiyim tatlım."

"Ah, şey," diyorum utanarak. "Tabii plan işe yararsa."

"Tabii ki işe yarayacak!" diye ısrar ediyor annem.

Annemle babam, bana gururla bakıyor. Sanki yeniden on yaşındayım ve okulun yeni netbol kortu için en fazla parayı toplamışım. (Bu arada şöyle yapmıştım: Bütün sınıf arkadaşlarım için hikâyeler yazdım ve onları küçük kâğıt bebeklerle renklendirdim. Sonra da onlara elbiseler kestim. Bütün anneler dünya kadar para verdi.)

“Abartmayın!” diyorum. “Anne, gitmemiz gerek.”

O, ceketini düzeltirken babama dönüyorum. “Corey’ye ne diyeceksin?” diye soruyorum merakla. “Nereden başlayacaksınız? Yani telefonunu açmayan adam seninle konuşmaz hâlde. Ah, ben olsam onu tokatlamak isterdim!”

Ama babam başını sallıyor. “Bu Corey ve benim aramda bir şey değil. Corey ve Brent arasında. Hadi artık girin.” O geri çekilince kapıyı çalıyorum ve annemle ben içerdeyiz bile.

Corey, Luke, Tarquin ve Elinor hâlâ masanın etrafında oturuyor. Tarquin eşitlikle ilgili bir şeyler söylüyor ve hepsi inandırıcı bir şaşkınlıkla onu izliyor.

“Evet?” diyor Elinor.

“Kusura bakmayın,” diyor annem tam bir otel müdürü gibi görünerek. “Sanıyorum çifte konferans odası istemişsiniz.”

Annemin Amerikan aksam korkunç olsa da Corey fark etmiş görünmüyor. Ya da fark ettiyse bile yorum yapmıyor.

“Doğru, öyleydi,” diyor Luke kaşlarını çatarak. “Ben de bundan şikâyet edecektim.”

“Kusura bakmayın efendim. Kapıları hemen açıyorum.”

Annem neden moral desteğe ihtiyaç duydu, bilmem. Harika oynuyor! Ben’i Jerry’s’den ayıran kapıya gidiyor. Kalbim heyecandan duracak gibi. İşte başlıyoruz. İşte başlıyoruz!

Şu konferans odalarının sihirli kapıları oluyor doğrusu. Bu iş merkezini seçmemin nedeni de bu. Kapı tam duvarın içine giriyor. Böylece ister odaların arasında büyük bir açıklık oluyor, odaları ister birleştirip ister ayırabiliyorsunuz.

Annem acele etmeden, sıkılmış bir otel müdürü gibi görünerek Jerry's'in kapısına yöneliyor ve onu itiyor. İnsanların ne olduğunu anlaması bir iki saniye sürüyor. Sonra birden...

"Corey?" Cyndi'nin sesi öbür odadan çınlıyor. Hemen ayağa fırlayıp kapıya yöneliyor. "Corey, sen misin? Ah, bir tanem! Bu ne tesadüf!"

Bu sırada Corey'yi izliyorum. Karısının sesini duyunca neye uğradığını şaşırdı. Ama hemen kendine hâkim oldu. Ayağa kalktı. Gözleri şüpheci ve dikkatli.

"Selam, tatlım," diyor. Bakışları, cevabı hemen öğrenmek istercesine her bir yüzde tek tek geziniyor. "Burada ne işin var? Bu insanlar kim?"

"Bu Danny Kovitz!" diye atılıyor Cyndi. "Meşhur moda tasarımcısı! Bir moda defilesi düzenliyor ve benim modellik yapmamı istiyor. Ve bu da Leydi Cleath-Stuart..."

"Eşiniz." Corey, Tarquin'e dönüyor.

"Ah, evet! Öyle," diyor Tarkie. Öyle şaşırmış gibi ki az kalsın güleceğim. "Selam canım."

"Peyton'la ben şovu açacağız!" diye şakıyor Cyndi. "Birbirine uygun elbiseler giyeceğiz. Sence de süper değil mi?"

"Harika," diyor Corey kısaca. Gözleri hâlâ ne döndüğünü kestirmeye çalışmış gibi fıldır fıldır. Adam aptal değil. Bunun bir tesadüf olamayacağını anlamış olmalı.

Şimdi tek ihtiyacımız olan Cyndi'nin kendi rolünü oynaması. Kendisi farkında değil ama bu şovun yıldızı o. Ağaçtan

sarkan olgun bir şeftali gibi. Kocaman, olgun, o kadar ağır ki düşmeye hazır... Düş hadi... Düş...

"Ah, Corey!" diye bağıyor Cyndi. "Brent meselesini duydum. Nasıl tatlı bir adamsın sen ya."

Çaaat. Şeftali düştü. Gerçi odadaki atmosfere bakılırsa bomba da diyebiliriz. Riske girip Corey'ye göz ucuyla bakınca karnım düğümleniyor. Yüzü mosmor.

"Ne, canım?" diyor sonunda neredeyse tatlı bir sesle. "Neden bahsediyorsun?"

"Brent!" diyor kadın. "Biliyorsun. Ev olayı."

"Ev mi?" diyor Corey kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi.

"Ah, evet," diyor Luke neşeyle. "O konuya geliyorduk. Değerli iş ortaklarımızdan biri de Brent Lewis'tir, kendisi sizin Firelight Innovations, Inc. şirketinin de ilk günlerinde önemli rol oynamış."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor Corey kararlılıkla.

"Corey!" Luke kahkaha atıyor. "O kadar alçak gönüllü olma!" Cyndi'ye dönüyor. "Harika haber şu ki, cömert eşiniz, Firelight Innovations'ın başarısına temel oluşturduğu için Brent'e bir ev sağlayacak. Sizce de çok nazıkçe değil mi? Avukatlar aşağıda belgelerle bekliyor, böylece bunu hemen halledebileceğiz."

"Ah, Corey, sen bir meleksin," diyor Cyndi, ona cömertçe göz kırparak. "Hep demez miyim, yaptığın iyilik döner dolaşır seni bulur."

"Kesinlikle," diyor Luke.

"Karma," diyor Danny de.

"Elbette Corey, Brent'e yasal olarak bir şey borçlu değil," diye devam ediyor Luke. "Ama eski bir dostunun sokaklarda

yokluk içinde yaşamasına göz yumamazdı.” Luke, Corey’nin sırtına vuruyor. “Değil mi koca adam?”

“Tabii ki göz yummaz!” diyor Cyndi, bu düşünce bile onu şok etmeye yetmiş gibi. “Corey hep başkalarının iyiliği için uğraşır, değil mi bebeğim?”

“Ve böyle alçak gönüllü bir ev...” Luke, Corey’ye manalı bir bakış atıyor. “Sana dokunmaz bile.”

Luke ve avukatlar evin değerini tam hesapladı. Brent’in hayatını değiştirmeye yetecek büyük bir fark, ancak Corey’nin herhangi bir zorluk hissetmeyeceği bir miktarda. Luke’un dediği gibi bu ona dokunmaz bile.

(Bana kalsa Corey’den trilyonlar koparmalıydık ama Luke hayır dedi, pragmatik olmalıymışız, sanırım haklı.)

Corey’nin gözleri öfkeyle parlıyor. Burun deliklerinin etrafı bembeyaz. Bu konuşma boyunca birkaç kez ağzını açıp kapadı ama henüz bir kelime etmedi. Sorunu görebiliyorum. Cyndi ona öyle sevgi dolu bakarken kendini kapana kısılmış hissediyor.

“Tatlım, bu Brent’i yemeğe çağırmalıyız,” diyor içtenlikle. “Ondan hiç bahsetmemiştin.”

“Yemek mi?” Corey’nin sesi boğuluyormuş gibi çıkıyor.

“Aslında hepiniz yemeğe gelmelisiniz!” Cyndi gözleri parlayarak etrafına bakınıyor. “Hadi bu akşam yapalım. Havuz başında barbekü yaparız, biraz müzik...”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu...” diye başlıyor Corey.

“Lütfen Corey!” diye sözünü kesiyor karısı. “Kimseyi davet etmiyoruz!” Etrafına bakınıp insanları sayıyor. “Çocuklarınız var mı? Onları da getirin. Çağırmamız gereken başka kimse var mı?”

Ama kimse cevap vermiyor çünkü kapı açılıyor ve içeri babam giriyor. Birkaç adım attıktan sonra duruyor ve kırğın

bir ifadeyle Corey'yi süzüyor. Bu anı dondurup çerçeveletmek istiyorum. Sonunda, en sonunda, onca yıl sonra babamla Corey yüz yüze.

Onları izlerken tek düşünebildiğim, eski bir fotoğrafları. Hayatın onlara ne getireceğini bilmeyen dört gencin bir yolculuktaki fotoğrafı.

Corey en zenginleri olabilir. *Ama babam her türlü kazanır,* diye düşünüyorum haşince. Her türlü.

"Corey," diyor sadece. "Seni tekrar görmek güzel."

"Siz kimsiniz?" diye soruyor Cyndi şaşkınlıkla.

"Ah, ben avukatlarla birlikteyim," diyor babam ona büyüleyici bir gülümsemeyle. "Corey'ye şunu söylemeye gelmiştim: Eski dostunu terk etmemeye karar vermene çok sevindim."

Corey'nin yüzünü hayretle izlerken bir dehşet ifadesi yakalamaya çalışıyorum. Ya da pişmanlık? Üzüntü? Utanç. Herhangi bir şey? Ama yüzü donuk. Belki de gerdirme ameliyatlarından, kim bilir.

"Eee," diyor babam tatlı tatlı. "Şu belgeyi imzalayalım mı?"

Corey'ye gülümseyip kapıyı işaret ediyor. Ama Corey kıpırdamıyor.

"Corey?" diyor babam yine. "Beş dakikanı alır. Daha fazla değil."

Corey yine kıpırtısız. Ama beyninin çalıştığını görebiliyorum. Gözleri meşgul. Düşünüyor... Düşünüyor...

"Lord Cleath-Stuart," diyor birden ve masada Tarkie'nin yanına dimdik oturuyor. "Hayır kurumunuz ilgimi çekti. Yerel girişimcileri de destekliyor, değil mi?"

"Ah... Evet. Tabii." Tarquin şaşkın. "Ondan bahsetmiş miydim?"

“Yarım milyon dolar bağışlamak isterim,” diyor Corey yüksek sesle. “Yarım milyon, bugün. Bana detayları verin hemen banka havalesi çıkartayım.”

“Bebğim!” Cyndi’nin sesi odada çınlıyor. Yüzü parıldıyor, sanki gururdan çatlayacakmış gibi. “Harikasin! Muhteşemsin!”

“Paylaşamayacaksan insanın servetinin olmasının ne anlamı var?” diyor Corey kaskatı, sanki ezberlediği bir şeyi söylüyormuş gibi. Babama bakıp “Diğer meseleyi başka güne bırakalım mı?” diyor basitçe.

Başka gün mü?

Dehşetle Luke’la göz göze geliyorum. Hayır. Olamaz.

Corey çok sinsi. Onu ele geçirmiştik, hem de çok fena. Şimdi elimden kaçıyor.

Cyndi onun zayıf noktası. Cyndi onu eve ikna edecekti, bütün plan buna dayanıyordu. Ama şimdi onun Tarkie’ye yaptığı süper cömert bağışla kadının gözlerini boyadı. Brent’in bir önemi kalmadı tabii. Corey bunu erteleyecek, erteleyecek ve hiç yapmayacak...

İçimde Corey’ye karşı eskisinden de güçlü bir nefret yükseliyor. Bu ne alçak adam böyle? Sebep olduğu adaletsizliği düzeltmek yerine, yeni duyduğu bir hayır kurumuna yarım milyon harcamayı tercih ediyor. Hepsi kini yüzünden. Hepsi bir kadın meselesi yüzünden. Korkunç bir şey. Trajik. Alçakça.

Ama neyse ki...

Övünmek istemem ama...

Bunun olacağını biliyordum. Hah!

Tamam, tam olarak doğru değil. Tam olarak bunu tahmin etmemiştim. Ama bir yedek planım vardı. Ve görünen o ki bunu harekete geçirmeliyim.

Fark edilmemeye çalışarak Jerry's'in uzaktaki kısmına yürüyorum. Çünkü üçüncü bir odamız var. (Onun adını da Häagen-Dazs koydum.) Ve ekibimizin bir de on birinci üyesi var. Ve ihtiyaç olursa diye sabırla Häagen-Dazs'da bekliyor.

Yavaşça, nerdeyse sessizce kapıyı açıp onu çağırıyorum.

Rebecca'yı bu planda yer almaya ikna etmek için bir gece boyunca dil döktüm. Brent'e pek bayılmıyor. Aç kalsa da umurunda değilmiş. Ve babama da pek bayılmıyor. (Benim teorime göre, babam o gün onun kalbini kırmış. Gerçi bu fikrimi annemle ya da babamla paylaşmadım.) Ama içlerinde en az sevdiği kişi Corey olunca denge sağlanıyor. Bazen insanların sevmediklerine odaklanmanız gerekir. Biraz kötü ama sonuç karşısınızda.

Rebecca, Häagen-Dazs'ı Jerry's'den ayıran kapıya yaklaşırken arkamdaki ekibin hareketlendiğini seziyorum. Herkes yedek planı biliyor. Bunu çalışmıştık. Koreografisini yaptık. Suze yerine geçiyor, Ulla ve Danny onun yanında, tetikte. Herkes rolünü biliyor. Aslında herkes için tek bir rol var. Cyndi'nin arkasına dönmesine izin vermeyin. Rebecca'yı görmesine izin vermeyin.

"Eee, Cyndi!" diyor Suze heyecanla. "Kaç çocuğunuz var demiştin?"

"Eve götürmek için birkaç çizim seçmelisin," diyor Ulla defterini kaldırarak. "Bir bak istersen."

"Ah, evet!" diyor Danny. "Şu ceketimle olan nasıl? Harikası!"

"Tanrım!" diyor Cyndi zevkle. "Cidden alabilir miyim? Ah, çok zarif görünüyorum... Sadece bir çocuğum var," diye devam ediyor Suze'a. "Benim değerli hediyem. Peki, sizde çocuk var mı?"

Rebecca o sırada kapıya geldi. Kıpırdamıyor, el sallamıyor, konuşmuyor. Sadece duruyor, fark edilmeyi bekliyor.

Gözlerim Corey'de. Tarquin'i dinliyor. Boş boş tavana bakıyor. Hafif sabırsızlıkla kaşlarını çatıyor. Ve sonra bakışları Tarkie'yi geçiyor, Cyndi'yi geçiyor, ve... Yüzü dehşetle geri-
liyor.

Tamam. Onu gördü.

Bir tepki bekliyorsam kesinlikle hayal kırıklığına uğramadım. Gözleri çakmak çakmak. Yanaklarının rengi çekildi. Sanki bir kâbustaymış gibi görünüyor. Öyle kötü görünüyor ki ne kadar iğrenç bir adam olsa da az kalsın ona üzüleceğim. Bu adam geçmişini silmek için çok uğraştı. Yüzünü ger-
dirdi. Yaşı konusunda yalan söyledi. Arkadaşlarını reddetti. Geçmişinin var olmasını istemedi. Ama işte, geçmiş, uçuşan mor elbisesi ve sürmeli gözleriyle karşısında.

Rebecca bir an onu o cadıya ya da kediye benzer bakışla-
rıyla süzüyor. Ve sonra sessizce panoları kaldırmaya hazırla-
nıyor. Onları mukavva ve keçeli kalemle birlikte hazırladık. Okunur olduğunu test ettik.

(Bunu *Ocean's Eleven*'dan almadım. *Love Actually*'den al-
dım. Suze dedi ki neden adını Becky Actually koymayalım. Ama bir anlamı yoktu. Neyse. Şu an konumuz bu değil.)

İlk panoda şu yazıyor:

Selam, Corey.

Rebecca panoyu bir süre tuttuktan sonra ikincisini kal-
dırıyor:

Uzun zaman oldu.

Ve bir şekilde, Rebecca'nın Corey'ye bakışındaki küçümseyici hava bu kelimelere daha ağır bir anlam katıyor. Rebecca gözlerini ondan ayırmadan sıradaki panoyu kaldırıyor:

Karınla tanışmak isterim.

Gözleri Cyndi'ye kayıyor, Corey de onu takip ediyor. Yüzü öfke dolu. Ama karısı fark etmesin diye ses çıkarmaya cesaret edemiyor. Tuzağa düştü. Bir kez daha.

Onunla eski zamanlardan konuşurduk.

Ya da belki bu iyi bir fikir değildir.

Corey'nin yüzü kaskatı. Sanki biri ona işkence yapıyor. Aslında bir bakıma öyle. Ve Rebecca buna bayılıyor.

"Peki ya kreşler? Ya da siz burada okul öncesi kurum mu di-yordunuz?" diye soruyor Suze, Cyndi'ye neşeyle. "İngiltere'de iyi bir yer bulmak öyle zor ki."

"Bir de bana sor!" diyor etrafında olup bitenden habersiz Cyndi. "Ah, biliyor musun, Peyton süper yetenekli, bu yüzden..."

Brent'in evine ne diyorsun, Corey?

Rebecca panoyu resmen ona fırlatacak. Sonra diğerini kaldırıyor.

Ona borçlusun.

ONA BORÇLUSUN, COREY.

Şimdi de Rebecca daha önce konuşmadığımız ekstra bir yazı yazıyor.

Panoyu kaldırırken gözleri haince ışıldıyor.

Hayatını mahvedebilirim.

Hayatını mahvetmek çok hoşuma gider

Vay canına. Bu çok dürüst oldu. Corey'ye bakıyorum, alnındaki damarlar iyice belirginleşmiş. Yumrukları sıkılı. Sanki Rebecca'ya saldırmak ister gibi.

Şu kâğıtları imzala ve hayatından çıkayın.

Rebecca ona uzun, tehditkâr bir bakış atıyor. Sonra panoları birbiri ardına öyle hızlı kaldırıyor ki sanki oyunda kâğıt dağıtıyor.

İmzala sunu.

İmzala Corey.

Yap sunu.

Corey gittikçe daha güç nefes alıyor. Patlamak üzere olan bir adam gibi görünüyor.

İmzala lanet olası.

İMZALA. Corey.

İMZALA İMZALA İMZALA İMZALA!

“Tamam!” Corey birden homurdanan bir boğa gibi patlıyor. “Tamam! Hadi şu lanet şeyi imzalayalım. Bana bir kalem verin. Olsun bitsin.”

Aman Tanrım. O az önce ne dedi?

Bir an nefesimi tutup Rebecca'ya bakıyorum. Yaptık mı? Kazandık mı?

Sanırım kazandık.

Rebecca yavaşça ve sessizce kapıları kapatıyor. Sanki hiç orada olmamış gibi.

“Harika!” diyor Luke. “Çok nazıksın, Corey. Hemen halledelim mi?”

“İyi misin hayatım?” diyor Cyndi, Suze, Danny, ve Ulla'dan bakışlarını ayırıp şaşkınlıkla Corey'yi inceleyerek. “Tatlım, bir sorun mu var? Sanki yanıyorsun!”

“Bir sorun yok.” Corey zoraki gülümsüyor. “Sadece şu işi halletmek istiyorum.”

“İyi adam,” diyor babam neşeyle. “Hadi gidip avukat dostlarımı bulalım.”

Babam hiç geciktirmeden Corey'yi kapıya yönlendiriyor. Babam geçerken ona bakıyorum ve içimde tuhaf bir baloncuk yükseliyor. Emin değilim. Bir rahatlama balonu mu? Histeri mi? İnanamama mı?

Cyndi, Peyton'ın muhteşem bale yeteneğiyle ilgili konuşurken Suze'a bakıyorum. Sonra anneme. Bütün odaya. Tarquin'e... Danny'ye... Ulla'ya... Elinor'a... Ve son olarak Luke'a. Bana hafifçe sırtıp kadeh kaldırır gibi kahve fincanını kaldırıyor. Elimde olmadan kocaman sırtıyorum. Her şey bitti. Başardık.

Resmen başardık.

Bellagio eşmeleri büyüü. Tamam, biliyorum çok turistikler, çok klişeler, etrafta onları görmeye gelen bir sürü başka insan var. Ama şu an bana tekrar tekrar bizim için coşup taşıyormuş gibi geliyor. Onumuz için. Onlar bizim ödölümüz.

Hepimiz *Ocean's Eleven* filmindeymişiz gibi tek sıra hâlinde trabzanlara yaslandık. Aklımda o piyano müziğı çalıyor ve kimse bir şey demiyor. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Çok uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim. Belki de hiç. Başardık. Adaleti sağladık. Ve işin komik tarafı, Brent'in daha hiçbir fikri yok. Ama önemli olan bu değil nedense.

Kendimi hiç bu kadar memnun hissetmemiş olabilirim. Hayatın hiç böyle kusursuzca yerine oturduğunu sanmıyorum.

Plan kusursuz işledi. Tarquin'den Janice'e, herkes rolünü inanılmaz oynadı. Özellikle de Janice. (Öğrendiğimize göre kendini kadınlar tuvaletinde bir kabine kilitleyip inlemiş. Lori yardım getirmeye gidince de Janice sıvışmış.) Zafer içkilerimizi yudumlarken insanlara onun ne kadar müthiş olduğunu anlattım. Janice iyice kızarıp daha fazla şampanya iç-

mek zorunda kaldı. Herkes kendi çeşitli anlarını sayıp döktü. Babam uzun süre içerde kapalı kaldığından her şeyi on kez duymak istedi. Annem, *ah keşke bunları bir videoya kaydedebilseydik ne güzel olurdu, değil mi*, dedi. Luke da *evet tabii, tehdit ve şantajdan hapse girmek istiyorsak iyi olur*, dedi.

Şaka mı yapıyor, ciddi mi hâlâ emin değilim.

Ama umurumda değil. Belgeler imzalandı. Brent parayı alacak. Kendine bir ev alabilecek. Önemli olan da bu.

Rebecca bizimle değil. Veda bile etmedi. Aslında iyi de oldu. Bilirsiniz işte. Onun seçimi. Açıkçası sevindim. Onu bir daha görmezsem memnun olurum. Geçmişi kurcalamak buraya kadar. Artık önüme bakmak istiyorum. Devam etmek. Luke, Minnie ve ben artık eve gitmeliyiz. L.A.'deki eve değil. Esas evimize.

Suze ve Tarkie de eve gidiyor. Bence bir şekilde çocukları toplayıp ilk buldukları uçağa binecekler. İngiltere'ye, Lerherby Hall'e, gerçek hayatlarına dönmek için. Tarkie yeni planlarını hayata geçirmek için sabırsızlanıyor. Suze gidip Baykuş Kulesi'ni bulmak için sabırsızlanıyor. Onu besleyeceğini söyledi. Emin olmak için her hafta gübreleyecekmiş. (Aslında öyle yapmasa daha iyi, çünkü ağacı öldürebilir.)

Luke'la ben L.A.'deki evi toplayıp Minnie'nin okuluna haber vermeli ve insan biten bir şeyin ardından her ne yapıyorsa onları yapmalıyız. Bir bakımdan üzücü olacak. Ama doğrusu bu. Yüzü çeşmenin ışıklarından parıl parıl olan Luke'a gülümsüyorum. Kolunu omzuma doluyor.

Şu an hepimiz milyonlarımızla birlikte sessizce, vedalaşmadan kendi hayatlarımıza çekilmeliydik. Ama gerçek hayat *Ocean's Eleven*'dakinden farklı. Çünkü biz sessizce ayrılamayız. Bu gece Luke'a tavsiye edilen çok iyi bir et

restoranında rezervasyonumuz var. (Artık ne yazık ki milyonlarımız yok.)

Anneme bakıyorum, başını sallayıp babamı dürtüyor. Janice telefonda başım kaldırıp “Martin, Heatrow’dan biniyor! Çok sürmez!” diyor.

Janice’in kocası Martin birkaç günlüğüne tatile geliyor. Annem ve babamla birlikte California’daki üzüm bağlarını gezecekler. Bence harika vakit geçirecekler. Annemle babamın, Janice’e teşekkür etmeleri için de harika bir yol. Janice bunu hak ediyor.

“Gidelim mi?” diyor annem.

“Önce bir fotoğraf çekeyim!” diyor Janice. “Herkes çeşmelerin önünde sıraya geçsin!”

Evet, şu an *Ocean’s Eleven*’dan tamamen koptuk. Brad Pitt’in rastgele bir turisti durdurup çetenin bir fotoğrafını çekmesini istediğini hayal edemiyorum doğrusu.

Sonra annem babamla ikisinin bir fotoğrafını istiyor. sonra ikisi Janice’le birlikte çekilmek istiyorlar. Acaba Suze’dan Luke’la benim fotoğrafımı çekmesini istesem mi? Tam o sırada yakınımızda dikilmiş bizi izleyen bir adam fark ediyorum. Adamı fark etmezdim ama gözlerini babama öyle dikmiş ki. Sonra adam başını çeviriyor, yüzüne ışık vuruyor ve...

Soluğum öyle yüksek sesle kesiliyor ki Luke endişeyle dönüyor.

“Bak!” diyorum kollarımı sallayarak. “Bu o mu sence? Brent mi?”

Adam bir adım geriye atıyor ve yüzündeki yakalanmışlık ifadesinden o olduğunu anlıyorum. Fotoğraftaki hâline benziyor. Sadece biraz daha yaşlı ve üzgün. Burada olmaktan çekinirmiş gibi bir hâli var.

“Gitme!” diye ekliyorum aceleyle. “Lütfen.” Babama koşup onu kolundan çekiştiriyorum. “Baba, bak kim burada!”

Babam dönünce yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum.

“Brent! Gelmişsin. Çok beklemiyordum ama...”

“Rebecca’dan bir sesli mesaj aldım,” diyor Brent. “Bir şeyler anlattı...” Kaşlarını ovuşturuyor. “Burada olacağınızı söyledi. Başka şeyler de anlattı. Neye inanacağımı bilmiyorum.”

Yavaşça Suze, Tarkie ve diğerleri toplanıp inanamayan gözlerle Brent’e bakıyor. Bunca zaman bu adamı aradık, tartıştık, ona odaklandık. Ve işte burada, karşımızda.

Pek iyi görünmüyor. Hâlâ gençliğindeki gibi geniş bir alnı var ama gri saçları dökülmüş. Yüzünün geri kalanı da sarkmış, gözleri yenik bakıyor. Zor bir hayatı olmuş gibi. Eski, ucuz görünen bir ceket giymiş ve omzundan bir sırt çantası sarkıyor.

Şimdi bir hile bekler gibi gözleri bizim üstümüzde geziyor.

“Rebecca şeyi anlattı mı?” Babam cümlesini tamamlayamıyor. “Bir evden söz etti mi?” diyor dikkatlice. “Parayı söyledi mi?”

Brent’in ifadesi daha savunmacı. Bakışları derinleşti, omuzları gerildi. Ki anlayabiliyorum. Onun yerinde olsaydım ben de inanmak istemezdim. Elimde kanıt olana kadar umut etmek istemezdim.

“Mantıklı değil,” diyor. “Corey neden birden yola gelsin ki? 2002’de denemiştin.”

“Biliyorum,” diyor babam hemen. “Brent, sana daha önce de söylemeye çalıştım ama o zaman Corey’ye yaklaştığını bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Bilsem asla... Beni tanıman lazım...” Brent’e bakarken biraz fazla üzgün görünüyor. “Al.

Oku şunu.” Cebinden anlaşmanın bir kopyasını çıkarıyor. “Sana ahlaki olarak borçlu olduğu miktar. Ne eksik ne fazla.”

Önümüzden arkamızdan geçen turistler çeşmeleri görmeye çalışıyor ama biz belgedeki kelimeleri okumaya çalışan Brent’in yüzüne kilitlendik.

Bir tepki vermeden önce her şeyi üç kez okuduğundan eminim. Sonra başını kaldırıyor, kısaca sallıyor ve “Anladım. Evet. Bu bende kalabilir mi?” diyor.

Ellerinin durmadan titrediğini görmeseniz onu ukala ve nankör sanabilirdiniz. Ve birden kâğıda bir damla gözyaşı düşünce hepimiz fark etmemiş gibi yapıyoruz.

“Elbette.” Babam başını sallıyor. “Bizde kopyaları var.”

Brent kâğıdı dikkatlice katlayıp sırt çantasına koyduktan sonra yine bizi inceliyor.

“Sanırım teşekkür etmem gereken kişi... sensin Graham?”

“Hepimiz,” diyor babam hemen. “Hep birlikte yaptık.”

“Ama siz kimsiniz?” Brent kafası karışmış hâlde tek tek yüzlerimize bakıyor.

“Graham’ın arkadaşları,” diyor Janice.

“Ve Becky’nin,” diyor Danny, Ulla da başını sallarken.

“Ben Rebecca’nın kayınvalidesiyim,” diyor Elinor.

“Corey’yi alt etmemiz için planı yapan Becky’ydi,” diyor Suze.

“Biz adını Becky On Birliği koyduk,” diyor annem neşeyle. “Filmi izlemiş miydiniz?”

“Hanginiz Becky?” diye soruyor Brent. Gergince ona doğru çıkıyorum.

“Merhaba. Ben Becky. Kızınız Becca’yla tanışmıştım. Bilmem bahsetti mi, karavana gelmiştim. Babama tahliye edildiğinizi söyledim. Aslında her şey öyle başladı.”

“Sizin adalete kavuşmanızı istedik,” diye şakıyor Janice. “O Corey domuzun teki, Fransızcamın kusuruna bakmayın ama!” diyor ne alakaysa.

“Siz İngiliz’siniz.” Brent şaşkınlık içinde.

“Oxshott. Ama yardım için geldim,” diye devam ediyor Janice neşeyle. “Jane ve Graham için her şeyi yaparım.”

“Ve Becky için,” diye ekliyor Suze. “Hepimizi bir araya getirdi.”

“Bir ekip işiydi,” diyorum hemen. “Herkes harikaydı.”

“Ama...” Brent yine yüzünü ovuşturuyor. “Neden? Neden bana yardım etmek istediniz? Siz yabancısınız, çoğunuz yani. Beni tanımıyorsunuz.”

“Becky’nin babasına yardım ediyorduk,” diyor Danny.

“Teşekkür etmen gereken kişi kızım,” diyor babam. “Bunun arkasındaki güç o.”

“Ah, bu arada KY ve DÇPK ipucu için teşekkürler,” diyorum birden hatırlayarak. “Hayatımın sloganı diyebilirim.”

Ama Brent cevap vermiyor. Yüzünde bir hayret ifadesiyle onumuza bakıyor. Sonunda bana dönüyor.

“Genç hanım, böyle arkadaşların olduğu için çok şanslısın,” diyor. “Ya da belki onlar sana sahip oldukları için şanslı.”

“Şanslı olan benim,” diyorum hemen. “Kesinlikle. Hepsi harikadır.”

“İkisi de doğru,” diyor Ulla ve şaşkınlıkla ona bakıyoruz. (Cyndi’nin dikkatini dağıtmakta müthiş olsa da Ulla pek konuşkan biri değil.)

“Aynen,” diyor Suze.

“Neyse,” diyorum utanarak. “Sonuç olarak başardık. Ve şimdi buradasınız. Yemeğe gelmelisiniz.” Brent’e dönüyorum. Ama onu göremiyorum. Ne oldu? Nerede o?

Şaşkınlıkla kalabalığa bakınıyoruz. Luke biraz etrafı araştırıyor. Ama belli ki adam yok.

Brent gitmiş.

Luke'a tavsiye ettikleri restoran müthiş. Hepimiz et, patates kızartması ve menüdeki neredeyse tüm yan ürünleri sipariş ediyoruz. Garson nefis bir kırmızı şarap servis ediyor. Herkes kadeh kaldırıyor. Hepimizin rahat bir nefes aldığını hissediyorum. Doğru düzgün. Nihayet. Başardık.

Masaya bakınca içime bir mutluluk doluyor. Hepimiz eskiden olduğumuzdan daha iyi bir yerdeyiz. Annemle babam, Janice'le birlikte karşımda yan yana oturuyor. Babamın telefonunda kızıl kayalı kanyonların resimlerine bakıp üzüm bağı gezileri için planlar yapıyorlar. Annemin bütün histerisi yok oldu, bütün gerginliği gitti. Babamın kolunu okşayıp duruyor. Babam da onu bir daha asla bırakmayacağını göstermek istercesine kolunu sıkıyor.

Elinor da çok rahat görünüyor. Luke'la ikisi, Hamptons'a yapabileceğimiz tatilden söz ediyor, Danny de arada yerel dedikodular anlatıp Elinor'un kahkahalara boğulmasına sebep oluyor.

Eğer biraz kötü niyetliyseniz, Danny'nin Elinor'la yakın arkadaş olmasının altında başka nedenler arayabilirsiniz. Elinor'un, Danny'nin giysilerine küçük bir servet harcamaya hazır olduğu, Danny'nin bu sayede yeni bir orta yaşlı kadın dükkânı açabileceği ve bunun da işlerine inanılmaz kazanç katacağı gibi. Ama fazlası var. Aralarında gerçek bir bağ oluştu. Buna cidden inanıyorum. Mesela Cyndi'ye Met Balosu'nda nasıl güzel vakit geçireceklerini konuştular, çünkü nihayetinde hiçbirinin kadının hatası değildi. (Ben de gitmeye çalışacağım.)

Suze ve Tarkie'ye gelince, ikisi de bambaşka insanlar oldu. Suze rahatladı. Eski Suze oldu. Saçma şeylere gülebiliyor. Kaşlarını çatmıyor. Ve Tarkie değişti! Onu izleyip duruyorum ve neyin farklı olduğunu bulmaya çalışıyorum. Ama tek bir şey olduğunu sanmıyorum. Birçok küçük şey. Belli ki babamın ona yolda verdiği tavsiyelerden biri de "İsteddiğini elde edene kadar numaraya devam." Gerçi neyin numara, neyin gerçek olduğunu bilmiyorum, hatta bunu kendisinin bile bildiğinden şüpheliyim ama sonuçta işe yarıyor. İngiltere'ye döndüğünde malikânenin lordu nasıl olunur, herkese göstereceğinden eminim.

"Seneye binden fazla ağaç dikeceğiz," diyor babama. "Elbette Suze hiçbirini fark etmeyecek."

Suze hemen kızarıp "Fark edeceğim! Ben de dikilmelerine yardım edip onlarla ilgileneceğim. Ağaçları çok severim!" diyor.

Tarkie ona ufak, yaramaz bir bakış atınca Suze daha da kızarıyor. Belli ki Baykuş Kulesi meselesini ona anlatmış. Bu iyi işte. Onları geç, beni bile geriyordu bu durum.

Suze aklımı okumuş gibi masanın altından ayağıyla ayağımı dürtüyor. İkimizin de ayağında kovboy çizmelerimiz var. Öyle rahatlar ki artık başka bir şey giyebileceğimi sanmıyorum. Vahşi Batı tenime işledi. Ruhuma karıştı. Giysiler, güneş ışığı, çöl, müzik...

Oooh, aklıma ne geldi.

"Hey, Luke!" diyorum neşeyle. "Sana söylemeyi unuttum. Bu akşamüstü Suze'la dışarı çıktığımızda banjo denedim. Bence almalıyız."

"Ne?" Luke, Elinor'la konuşmasını kesip hayretle başını kaldırıyor.

“Bundan hoşlanmayacağını ona söyledim,” diyor Suze etini parçalara bölerken.

“Öyle bakma, Luke!” diyorum gücenerek. “Minnie’nin bir enstrüman çalmayı öğrenmesi iyi bir şey. Neden banjo olmasın? Sonra birlikte ders alırsınız ve ailece bir folk grubu olursunuz. Kesinlikle çok kârlı bir yatırım olur...”

BUCKINGHAM SARAYI

Bayan Luke Brandon

c/o The Pines

43 Elton Road

Oxshott

Surrey

Sayın Bayan Brandon,

Kraliçe size yazmamı ve Majestelerine karşı bulunduğunuz iyi dileklerinize teşekkür etmemiz istedi.

Doğu Horsley'li (eskiden Fulham'lı) Bay Derek Smeath'in, kem size kem de "sevgi ve adalet davalarına" karşı böylesine değerli bir dost olduğunu kanıtlamasına sevindim. Onun dünyayı daha iyi bir yer kâline getirdiğine inanıyorum elbette.

Ancak üzülererek belirtmeliyim ki, şövalyeliğe uzanan "kıızlı bir yol" bulunmamakta ve Kraliçe'nin "onun için zarfa koyup gönderebileceği, boşta bir unvanı" mevcut değil.

Kraliçe adına, bize yazdığınız için tekrar teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Lavinia Coutts-Hoares-Berkeley

Kraliçe'nin nedimesi

LONDON BOROUGH
OF HAMMERSMITH & FULHAM
TOWN HALL
KING STREET
LONDON W6 9JU

Bayan Rebecca Brandon
c/o The Pines
43 Elton Road
Oxshott
Surrey

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz için teşekkürler. Fulham'ın eski sakinlerinden haber almak her zaman bir zevktir.

Yıllarca Endwich Bankası'mın Fulham şubesini yöneten dostunuz Derek Smeath'ten haber aldığımı sevindim. Yazdıklarınızdan çok yardımsever biri olduğu anlaşılıyor ve Fulham'ın birçok sakininin, onu bilgeliğinden faydalandığı konusunda eminim haklısınızdır.

Ancak kendisine "bir madalya vermek ya da şehrin anahtarını sunmak" belediye meclis üyesi olarak ne yazık ki benim yetki alanıma dâhil değil.

Belediye meclisine gösterdiğiniz ilgiden dolayı teşekkür eder, yeşil atık yönetimi konusundaki son gelişmelerimize yönelik bir broşürü ekte sunarım.

Saygılarımla,

Belediye meclis üyesi Elaine Padgett-Grant
Hammersmith & Fulham Belediyesi

Doğu Horsley Bahçecilik Derneği
“Little Whisperings”
55 Old Oak Lane
East Horsley
Surrey

Sayın Bayan Brandon,

Mektubunuz için çok teşekkürler. Gerçekten de inanılmaz bir hikâye anlatmışsınız!

Derek'in bahçıvanlık "ahbablarından" biri olarak, onun adam gibi adam olduğu konusundaki görüşlerinize katılmamam mümkün değil. Lord ve Leydi Cleath-Stuart'ın mülklerindeki yeni bir ağaçlı yola Smeath Yolu adını vermelerine çok sevindim. Kesinlikle daha da fazlasını hak ediyor!!!

Açılış töreni için derneğimiz tarafından Letherby Hall'e yapılacak günübirlik geziyi organize etmek benim için zevktir, ayrıca gönderdiğiniz çek, masraflarımızı rahatça karşılayacaktır. Sizi temin ederim Derek, bu sürprizinizden asla şüphelenmeyecek. Bence gözlerine inanamayacak. Bu arada, dediğiniz gibi, ona söylemek yok. "Tıp!"

"Büyük gün" geldiğinde sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum. Bu sırada sağlıkla ve yeni maceralardan uzak kalın!

Saygılarımla,

Trevor M. Flanagan
Doğu Horsley Bahçecilik Derneği Başkanı

Not: Siz Derek'in kitabındaki başı sürekli derde giren Rebecca mısınız? Merak etmeyin, sırrınız bende güvende!!!

TEŞEKKÜR

Bir kitap yazmak da tıpkı bir seyahate çıkmak gibi. Abur cuburlar olsun, sürekli pencereden dışarı bakmak olsun ve nereye gittiğinize dair hiçbir fikriniz olmayınca duyduğunuz panik olsun... Mecazi karavanımdaki herkese teşekkür ederim.

İngiliz Karavanı

Araminta Whitley, Peta Nightingale, Jennifer Hunt, Sophie Hughes, Nicki Kennedy, Sam Edenborough ve ILA'daki bütün ekip, Harriet Bourton, Linda Evans, Bill Scott-Kerr, Larry Finlay, Sally Wray, Claire Evans, Alice Murphy-Pyle, Tom Chicken ve ekibi, Claire Ward, Anna Derkacz ve ekibi, Stephen Mulcahey, Rebecca Glibbery, Sophie Murray, Kate Samano, Elisabeth Merriman, Alison Martin, Katrina Whone, Judith Welsh, Jo Williamson, Bradley Rose.

Amerikan Karavanı

Kim Witherspoon, David Forrer, Susan Kamil, Deborah Aroff, Kesley Tiffey, Avidah Bashirrad, Theresa Zoro, Sally Marvin, Sharon Propson, Loren Noveck, Benjamin Dreyer, Paolo Pepe, Scott Shannon, Matt Schwartz, Henley Cox.